

Josip Pečarić
PROF. DR. SC. ZDRAVKO TOMAC

JOSIP PEČARIĆ

**PROF. DR. SC.
ZDRAVKO TOMAC**

ZAGREB, 2021.

© Josip Pečarić, 20201.

KAZALO

UVOD	9
OD NEISTOMIŠLJENIKA DO SURADNIKA	9
ZA HRVATSKU HRVATSKU, ELEMENT, ZAGREB, 2001.	11
STRÖHM JE BIO U PRAVU	11
BORDEL U HAAGU	15
SRAMOTNI SUD U HAAGU, STIH, ZAGREB, 2001. ...	20
JE LI TOMAC USPIO PREVARITI AMERIČKE HRVATE?	20
PRONAĐENA POLOVICA DUŠE / DESET GODINA S AUSTRALSKIM HRVATIMA, ZAGREB, 2002.	29
DIKTATURA PROLETERIJATA U ZAGREBAČKOJ SKUPŠTINI	29
D. JELČIĆ I J. PEČARIĆ, TUĐMANOVE TRI SEKUNDE. DRUGO PROŠIRENO IZDANJE, ZAGREB, 2007.	32
PREDSTAVLJANJE KNJIGE <i>POVIJESNI PRIJEPORI</i>	32
TUĐMAN JE DOČEKAO SVOJE TRI SEKUNDE	37
ZLOČINAČKI SUD U HAAGU, ZAGREB, 2008.	42
SADAŠNJI TRENUTAK U HRVATSKOJ	42
M. KOVAČEVIĆ I J. PEČARIĆ, THOMPSON U OČIMA HRVATSKIH INTELEKTUALACA – BILO	

JE I TO JEDNOM U HRVATSKOJ, FORTUNA, ZAGREB, 2008.	51
ZDRAVKO TOMAC, ZBOG DVIJE BAKLJE NE TREBA PREKIDATI UTAKMICU	51
J. PEČARIĆ I M. KOVAČEVIĆ, KRAJ VREMENA VELEIZDAJNIKA?, ZAGREB, 2009.	59
OČI U OČI SA ZDRAVKOM TOMCEM	59
HAJKA NA THOMPSONA, ZAGREB, 2012.	82
PREDSTAVLJANJA KNJIGE ZLOČINAČKI SUD U HAAGU	82
VUKOVAR I NJEGOV STOŽER, ZAGREB, 2013.	94
ZDRAVKO TOMAC, HRVATSKOJ TREBA "OLUJA 2".	94
HRVATSKI GENOCID: NAPRAVILI ZEČEVE OD SRBA, ZAGREB, 2014.	100
JE LI JOSIPOVIĆ POTRČKO DEJANA JOVIĆA?	100
SRBI SU MNOGO TOLERANTNIJI OD HRVATA	109
IVO JOSIPOVIĆ I VESNA PUSIĆ SKLOPILI PAKT S BRITANCIMA: HRVATSKA JE KRIVA ZA SVE!	117
‘AKO VOLIŠ HRVATSKU SVOJU’, ZAGREB, 2014.	125
ZDRAVKO TOMAC, MATEMATIČKA ISTINA	125
SLOBODAN LANG: 'HRVATI NE MRZE ŽIDOVE, NITI USTAŠE IH NISU MRZILE'	133
JE LI TUĐMANOVA POMIRBA OSTVARENA?	136
PRILOG: ZDRAVKO TOMAC, POLITIKA POMIRBE NE ISKLJUČUJE LUSTRACIJU	141
OTVORENO PISMO	146
PRILOG: PEČARIĆ I TOMAC POZIVAJU DESNICU DA PODRŽE ISTOG KANDIDATA	148
"BARBIKA" I "BRDO-BRIJUNI"	149
PROPADE IM CRVENA HRVATSKA, ZAGREB, 2015.	151
MOŽE LI IZDAJNIK VOLJETI SVOJ NAROD?	151
JOŠ O OTVORENOM PISMU (TRI PISMA)	158
TOMAC: JOSIPOVIĆ NE SAMO DA NE VOLI HRVATSKI NAROD, ON GA PREZIRE	161
ŽIVJELA NAM ANTIFAŠISTIČKA, TJ. BRANITELJSKA HRVATSKA, ZAGREB, 2015.	164
"MI ILI ONI" – MI KOJI NE VOLIMO HRVATSKU ILI ONI KOJI JE VOLE	164

SPALJENE DUŠE	173
OSUDE HNES-A KAO PIJEMONT OKO KOJEGA SE UJEDINJUJE HRVATSKA HRVATSKA	181
JE LI MILANOVIĆ TOLIKO GLUP?	193
DVA PISMA KOJA SU SKINULA MASKE / NA HRVATSKU ŠUTNJU NISMO SPREMNI!, ZAGREB, 2015.	198
KAKAV TREBA BITI HRVATSKI INTELEKTUALAC?.....	109
ZDRAVKO TOMAC, FAŠISTI SU ONI KOJI POZDRAV ZA DOM SPREMNI! PROGlašavaju FAŠISTIČKIM	203
ZDRAVKO TOMAC, ZDS I STATUT GRADA VUKOVARA IZBEZUMILI PETU KOLONU U HRVATSKOJ!	210
ZDS I KUKAVIČLUK: OD THOMPSONA DO THOMPSONA	219
KOMENTARI POSLIJE PREDSTAVLJANJA	226
DNEVNIK U ZNAKU ‘ZA DOM SPREMNI’, ZAGREB, 2017.	228
DNEVNIK JOSIPA PEČARIĆA: SRIJEDA, 13. TRAVNJA - UTORAK, 19. TRAVNJA 2016.	228
"POMIRBA"	233
THOMPSON – PJESMOM ZA HRVATSKU, ZAGREB, 2017.	237
ZDRAVKO TOMAC, TKO SU USTVARI LJUDI BEZ BUDUĆNOSTI?	237
ZAŠTO I KOME PRVI PUT U 25 GODINA SMETA TEKST BOJNE ČAVOGLAVE?	244
M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK, ZAGREB, 2017.	247
PREDLOŽITE GENERALA PRALJKA ZA NOBELOVU NAGRADU ZA MIR	247
U OČEKIVANJU HAAŠKE PRESUDE HRVATSKOJ ŠESTORCI	256
M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK II. U OBRANI HRVATSKOG NARODA, ZAGREB, 2018.	257

ZDRAVKO TOMAC: HEROJSKA PORUKA	257
M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK III. S PRIJEZIROM ODBACUJEM VAŠU PRESUDU, ZAGREB, 2018.	265
ZDRAVKO TOMAC, 'NE BIH SI OPROSTIO DA NISAM BIO NA KOMEMORACIJI, VRATILA MI JE VJERU U MORALNU SNAGU HRVATSKOG NARODA	265
JE LI POLITIČARIMA KRIVA MATEMATIKA? ZAGREB, 2019.	269
VLAST VEĆ OMALOVAŽAVA DALIĆA I MODRIĆA!	269
JOŠ JEDAN TEKST PROFESORA TOMCA	272
NOVINARSKA SRAMOTA	272
AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS	279

UVOD

OD NEISTOMIŠLJENIKA DO SURADNIKA

U ovoj knjizi dan je izbor tekstova iz mojih knjiga u kojima se govori o prof. dr. sc. Zdravku Tomcu. Kao član SDP prof. Tomac je bio moj neistomišljenik. Međutim, on je napustio SDP i postali smo prijatelji i bliski suradnici. Tada sam i doznao da je u SDP-u bio u dogovoru s dr. Franjom Tuđmanom. Naime Tuđman mu je nudio da zajedno stvore HDZ, ali je Tomac smatrao da je veoma važno od SDP-a napraviti hrvatsku stranku. Nije uspio. Zapravo on je i ostao dio hrvatske ljevice, ali u RH nije bila bitna podjela na ljevicu i desnicu jer postoji podjela na one koji sprovode velikosrpski interes i oni koji se bore za hrvatsku državu. Zato je prirodno da se svi državotvorni Hrvati moraju i dalje zajedno boriti za Hrvatsku za koju su mnogi u Domovinskom ratu dali svoje živote.

Naša suradnja je bila velika. Prije svega često sam u svojim tekstova navodio njegova promišljanja, a u knjigama davao i cijele njegove tekstove. Predstavljao je moje knjige, pisao predgovore. Znali smo zajedno pisati i neka otvorena pisma.

Bili smo podpredsjednici HNES-a. Zapravo kada me je prof. Šeparović predložio za to, rekao sam da bi prije mene to trebali biti profesori Tomac i Jurčević. Na kraju smo sva trojica postali podpredsjednici.

Na tu moju povezanost s prof. Tomcem na neobičan način je ukazao biskup dr. Vlado Košić kada je na predstavljanju knjige prof. Tomca „Što to znači biti Hrvat“ rekao sljedeće:

„Mislim da bi se čitava nacija tu trebala povesti za primjerom genijalnog akademika Josipa Pečarića koji je, poput pisama bivšem premijeru kojemu je predlagao da se tada zatočeni general Ante Gotovina kandidira za Nobelovu nagradu za mir, to isto sada pokrenuo za generala Slobodana Praljka, pišući pisma predsjednici Republike, predsjedniku Vlade i predsjedniku Hrvatskog sabora. Hrvati se nemaju zašto ispričavati i neprestano udarati u prsa, dok se istovremeno oni koji su nad Hrvatim počinili neizmjereno veća i brojnija zlodjela razmeću nekim svojim tjeranjem pravde, a da nisu ništa učinili da se distanciraju od tih zala. Zato mi se sviđa akademik Pečarić koji ima hrabrosti 'okrenuti pilu naopako', kako se to jednostavnim riječima kaže.“

Iako je biskup Košić govorio o mom pismu s prijedlogom da se general Gotovina predloži za Nobelovu nagradu za mir ipak je profesor Tomac bio ponosan na slično otvoreno pismo PREDLOŽITE GENERALA PRALJKA ZA NOBELOVU NAGRADU ZA MIR koje sam s biskupima Vladom Košićem i Valentinom Pozaićem i akademikom Dubravkom Jelčićem uputio Predsjednici Republike Hrvatske, Predsjedniku Hrvatske vlade i Predsjedniku Hrvatskoga sabora.

Zašto je bio ponosan na to naše pismo kada nije bio koautor?

Zapravo bio je i više od toga. Kao obrazloženje u našem otvorenom pismu uzeli smo njegov tekst HRVATSKI GENERAL SLOBODAN PRALJAK. A sam tekst prof. Tomac počinje ovako:

Zašto tvrdim da je Slobodan Praljak zaslužio biti barem kandidat za Nobelovu nagradu za mir? Zašto tvrdim da je Slobodan Praljak hrvatski Sokrat koji je u sokratovskom govoru potpuno razobličio lažne optužbe Haaškog suda? Zašto tvrdim da je Slobodan Praljak heroj nad herojima?

Da, to je bio prof. dr. sc. Zdravko Tomac!

Profesor Tomac je preminuo: 4. siječnja 2020.pa je ova knjiga napisana u povodu godišnjice njegove smrti.

Akademik Josip Pečarić

ZA HRVATSKU HRVATSKU, ELEMENT, ZAGREB, 2001.

STRÖHM JE BIO U PRAVU

Spremnost, Hrvatski politički tjednik od 12. veljače 2001.

Carl Gustaf Ströhm je jednom rekao da Hrvati kao malobrojan narod mogu imati jednog novog Tuđmana tek kroz stotinu godina. A da je to doista tako lako pokazuje raščlamba nekih stavova istaknutih članova najjačih hrvatskih stranaka. Sigurno je u pravu Tihomir Dujmović kada kaže (*Slobodna Dalmacija* od 2. veljače 2001.): “Očito je da se Račana u pitanjima nacionalnog ponosa ne može iritirati jer je on na takve stvari uglavnom neosjetljiv. No, tim kumrovečkim mentalnim sklopom nije zaražen samo Račan, a Mesić se u svojim poznim godinama vraća svojoj mladosti.” Nenad Ivanković u istim novinama (4. veljače 2001.) kaže povodom Mesićeve navodne viroze i neodlaska u SAD: “Mesić se u manje od godinu dana pokazao kao čovjek koji nema nijednu od onih vrlina koje se na Zapadu cijene: nepouzdan je, vjeroloman, neiskren, neodgovoran. Koliko god se iz njegove sluganske perspektive činilo da odrađuje dobar posao za svoje inozemne gazde i sponzore, to je ipak činio na način koji na svjetskom diplomatskom parketu u konačnici ne donosi ugled, nego prijezir i podsmijeh.” Zato bi bilo

smiješno uspoređivati Tuđmana s njima, ili ne daj Bože, s jednom Pusićkom.

Jedan od rijetkih državotvornih Hrvata u SDP-u je sigurno dr. Tomac. Pogledajmo njegov odgovor na pitanje Gordane Dujčić (*Hrvatsko Slovo* od 2. veljače 2001.): “Koštunica je ipak nevoljko primio Carlu del Ponte. Kako to tumačite? Bismo li, u nekim elementima, trebali učiti od Srba kako obraniti svoje interese?”

Tomac počinje ovako: “Ne bismo trebali učiti od Srba, oni su u puno goroj situaciji od nas, jer se njihova politika velikosrpsva okrenula protiv njih. Danas već postoji raspoloženje u Beogradu da se sudi Miloševiću, ne za ono što je učinio u Hrvatskoj i BiH već zato što nije uspio. Pokazuje se da je ta velikosrpska politika definitivno propala. Ne bih se povodio za njihovim primjerom. Mislim da će Koštunica prije ili kasnije morati popustiti.”

Zar to što u Srbiji ne žele suditi Miloševiću za ono što nije uspio u Hrvatskoj i BiH ne pokazuje sve drugo samo ne da je velikosrpska politika definitivno propala? Sonja Biserko, predsjednica Helsinškog odbora za ljudska prava u Srbiji u tekstu *Nacionalizam dlaku mijenja (Feral Tribune* od 27. siječnja 2001.) kaže: “Srpski nacionalizam je pobjedom Vojislava Koštunice promijenio formu. Miloševićevim porazom raspao se amalgam komunizma i nacionalizma, te je sada došlo do ‘normalizacije’ nacionalizma i svojevrsne ‘renacifikacije’ društva.” Jedino ako dr. Tomac ne misli s onim “*ta*” velikosrpska politika, na velikosrpsku politiku kakvu je provodio Milošević. Ali, zašto bi onda Koštunica morao popustiti? Pa on ne sprovodi Miloševićevu velikosrpsku politiku nego svoju. Veliki svijet ga je zato i doveo na vlast u Srbiji. S tim što je prije osigurao da nestane najveći problem s kojim je bio suočen Milošević. Milošević nije uspio zato što je u Hrvatskoj bio jedan Tuđman, a s ovima u Hrvatskoj danas Koštunica mora biti presretan.

Jedino čime Koštunicu pritiskuju iz svijeta je izručenje Miloševića Haagu. Zašto bi Koštunica u tome popustio, kada ni to nije u interesu svjetskih moćnika. Toga je svjestan i sam Tomac kad kaže u nastavku svog odgovora: “Ja mislim nešto drugo. Protiv Miloševića do današnjeg dana nije podignuta optužnica ni za BiH, ni za Hrvatsku. Taj je rat organiziran i planiran kao genocid. Milošević je bio potpisnik Daytona, bio je partner mnogim svjetskim

moćnicima, imao je potporu da i silom očuva Jugoslaviju. Samo je pogriješio počinivši prevelike zločine pa su morali odustati od te potpore, tako da je on za mnoge vrlo neugodan svjedok i ne odgovara mnogima da on dođe u Haag.”

Iz istog razloga ni Karadžić ne odlazi na sud u Haag. Pače, međunarodna zajednica progoni Hrvate, a štiti njega. Na srpskom radiju u Australiji čuo sam kako im je poručio da u Haagu neće svjedočiti protiv Miloševića, već o sudioništvu zapadnih političara u genocidu napravljenom u BiH. A svo to vrijeme, dok su svjetski moćnici davali potporu Miloševiću, stranke šestorke su davale potporu tim svjetskim moćnicima, a ne Tuđmanu.

Svoj odgovor Tomac završava ovako: “Sukob Haaškog suda neće biti s Koštunicom, nego s međunarodnom zajednicom. Carla del Ponte, ambiciozna žena koja hoće ući u povijest, strastveni tužitelj, vidi svoju životnu šansu da sudi Miloševiću. I tu se otvara borba između tužiteljstva Haaškog suda i međunarodne zajednice. Mislim da će tu bitku izgubiti Carla del Ponte.”

Bit će interesantno vidjeti hoće li se Tomčeva prognoza ostvariti. Treba ipak imati u vidu da priča o generalu Stipetiću koji po tom istom tužiteljstvu čas jest – čas nije zločinac pokazuje da oni itekako znaju voditi računa i o svojim velikim plaćama, pa lako zbog toga zaborave tko jest a tko nije “zločinac”.

Predsjednik HSLS-a Držen Budiša. Nećemo o njegovoj ulozi dovođena na vlast onih koji su ga nekad progonili. Sjećam se jednog razgovora s jednim od tadašnjih vodećih HSLS-ovaca u Maloj kavani prije sedam-osam godina. Pričao mi je kako im je nakon priznanja Hrvatske Gensher rekao da je Vanceov plan bio uvjet za priznanje Hrvatske. Rekao sam mu da je mnogim državotvornim Hrvatima to odmah bilo jasno, dok je predsjednik njegove stranke dao ostavku na položaj ministra u Vladi nacionalnog jedinstva upravo zbog tog plana. Narugao sam se pitajući ga je li to HSLS protiv neovisnosti Hrvatske, kada im je predsjednik dao ostavku zato što je Tuđman prihvatio uvjet za neovisnost. Negirao je poznatu činjenicu da je Vanceov plan bio razlog Budišine ostavke, ali poslije izvjesnog vremena pročitao sam u novinama kako je moj prijatelj napustio HSLS i prešao u HDZ.

U Glasu Slavonije od 29. siječnja 2001., predsjednik HDZ-a Ivo Sanader kaže: “Gospoda osnivači HIP-a, i Andrija Hebrang i

Miroslav Tuđman, bili su suradnici pokojnog predsjednika Tuđmana i znaju da je ovo izravno upereno protiv njegova djela, jer je Tuđman stvorio HDZ. Oni izravno rade protiv HDZ-a i ako ta gospoda žele ući u političku utakmicu, neka ne ulaze kao lupeži, nego neka iziđu sa svojim programom i traže članove stranke, a ne da perfidno vrbuju članove HDZ-a.”

Tako nasljednik dr. Tuđmana u HDZ-u kaže svom članstvu kako su nezreli pa ih HIP-ovci mogu perfidno vrbovati. Zar Sanaderu ne bi bilo pametnije da pogleda što to u HDZ-u ne valja kada mu članstvo netko uopće i može vrbovati. Možda bi “čuo” i glasove koji mu ne gode. Recimo, Denis Vuk iz Huma na Sutli moli Uredništvu Slobodne Dalmacije (30. siječnja 2001.): “Nadam se da ćete ostati dosljedni te upozoravati građane na neispunjena obećanja i ponovnu pljačku naših dobara kao i HDZ-ovce zašto su izgubili izbore, te da konačno ponovo postanu stranka kakvu je stvorio pokojni predsjednik Tuđman i da puste mlade ljude da dođu u prvi plan jer su oni branili Hrvatsku, a znat će je povesti i u bolju budućnost”. A jedan prekomorski HDZ-ovac mi piše: “HDZ je sveden, ukratko, u borbu za egzistenciju, sigurnost radnog mjesta i redovitih mjesečnih primanja, i ništa više.”

Kao da dr. Sanaderu nije jasno kako je najveće Tuđmanovo djelo stvaranje neovisne hrvatske države a ne osnivanje HDZ-a. Slično njemu netko bi mogao reći da oni u HDZ-u kojima je vlast važnija od borbe za obranu neovisnosti hrvatske države izravno rade protiv Tuđmanovog djela. Ovakvim tvrdnjama Sanader ostavlja dojam da ne vidi kako je opstojnost hrvatske države dovedena u pitanje, tako da mu je sve samo politička utakmica. Sada bi HIP-ovci mogli reći da on kao lupež želi oteti njima Tuđmanovce kojima je važnija opstojnost hrvatske države od toga hoće li predsjednik Hrvatske biti netko iz HDZ-a. Čini se ipak da mnogi u HDZ-u nisu tako “radikalni” kao sam predsjednik.

Jednom mi je jedan oporbeni političar rekao: “Ljutio bih se na Tuđmanove odluke, ali poslije izvjesnog vremena pokazalo bi se kako je on bio u pravu. Zato se više nisam ljutio, već bih sačekao da vidim zašto je nešto napravio.” I današnjim političarima bi bilo pametno da se ne hvale time da se u nečemu nisu slagali s pokojnim predsjednikom. Vrijeme će im pokazati, ili već pokazuje zašto su bili

---

u krivu. Da, doista bi bilo dobro kada bi shvatili što im je poručio Carl Gustaf Ströhm.

BORDEL U HAAGU

Hrvatsko slovo, 17. studenoga 2000.¹

Iz dana u dan sve je očitije da je sud u Haagu - politički sud. A svaki sud na koji utječe politika u biti nije sud već običan bordel. Ovih dana je to potvrdio i Martin Bell, zastupnik u britanskom parlamentu: Haaški sud ne bi trebao biti politički sud, ne bi se trebao baviti politikom ni u kojoj mjeri. Dakle, najviši suci iz raznih zemalja prihvatili su ulogu sličnu onoj prostitutke.

Od samog početka rada ovog suda-bordela očito je da svjetske političare uopće ne zanima pravda već samo interesi njihovih zemalja. Sve dok je Milošević provodio genocid u Hrvatskoj i BiH nisu ga željeli proglasiti ratnim zločincem. Pače, i te kako su sudjelovali u tim zločinima. Ponovimo po tko zna koji put, embargo za uvoz oružja kojim su željeli omogućiti Miloševiću da prljavi posao učini što brže. Tek kada Milošević nije bio poslušan na Kosovu, proglasili su ga ratnim zločincem, i to samo zbog zločina ondje. Kasnije su optužbu proširili i na BiH, ali samo zato da bi mogli zbog navodne agresije Hrvatske na BiH optužiti i predsjednika Tuđmana. Karadžić je u BiH i navodno ga ne mogu uhvatiti. Zapravo, poznato je da je on zaprijetio da će u Haagu svjedočiti o umiješanosti svjetskih političara u zločinima u BiH.

Optužnicu protiv Tuđmana spremali li su cijelo vrijeme od kada im je pomrsio račune u očuvanju Jugoslavije. Glupe priče o podjeli Bosne i Hercegovine u Karadžorđevu od strane do zuba naoružanog Miloševića i razoružanog Tuđmana, kome su svjetski moćnici uz to embargom zabranili i da kupi ponešto oružja, traju sve do danas. Ovih dana mi je jedan kolega ispričao da svoju priču o dobrom čovjeku Slobi (Hrvatsko Slovo od 29 rujna 2000.) stalno koristi u raspravama o podjeli BiH i kaže da mu sugovornici poslije toga ostanu bez teksta. Da bi se narugali britanskoj televiziji Channel 4. koja je nedavno ponovo bulaznila o tome ispričajmo priču iznova.

---

¹ Također: Hrvatski Glasnik u Švedskoj, Nr 4/2000, str. 36-37.

Polu meni, pola tebi

Jedna novinarka je htjela zbog rata u BiH izjednačiti predsjednike Tuđmana i Miloševića. Upitao sam je: - Znači, Vi mislite da su Tuđman i Milošević dijelili BiH u Karadžiću? - Da - odgovorila je. - Dakle, i Vi spadate u one koji vjeruju kako je Milošević dobar čovjek! - Ne, to nisam rekla. Odakle Vam tako nešto?. - Pa Vaša tvrdnja o podjeli BiH istovjetna je tvrdnji da je Milošević dobar čovjek. - !? - Kako Vi zamišljate razgovor u Karadžiću? Vjerojatno ovako: Kaže Sloba Franji: Znaš Franjo, ja Ti imam toliko i toliko aviona, toliko i toliko tenkova, toliko i toliko teške artiljerije, toliko i toliko.... . A Ti ono imaš nekoliko stotina kalašnjikova koje ste ono skoro prokrijumčarili preko Mađarske, nekoliko topova, dva-tri oklopna vozila koje ste na brzinu skleпали. Ali Franjo. Ja sam Ti, bre, dobar čovek. Evo ruke! Pola Bosne meni pola tebi!

Možda i zbog ove priče Zdravko Tomac na predstavljanju knjige Cirila Ribičića nije spomenuo Karadžiću (Slobodna Dalmacija od 14. studenoga 2000.) već je napomenuo da su svi planovi međunarodne planirali podjelu BiH. Drugi veliki 'krivac', ustvrdio je Tomac, jest pokojni predsjednik države i vodstvo HDZ-a. Svi problemi Hrvata proizlaze iz toga što je predsjednik države prihvatio podjelu BiH, pregovarao s Karadžićem i Mladićem i na politiku velike Srbije odgovorio politikom velike Hrvatske. Planovi za preustroj su planirali podjelu BiH. Smiješno.

Ustvari, oni koji nisu željeli preustroj koji odgovara svim narodima radili su na razbijanju zemlje. I najnoviji izbori u BiH to pokazuju. Tomac je zaboravio da je u vrijeme kada je Tuđman (u stvari Boban) pregovarao s Karadžićem na zahtjev međunarodne zajednice to isto radio i Izetbegović (jedino su Izetbegović i Karadžić potpisali dokument o mogućoj podjeli BiH), četvrtina Hrvatske bila okupirana, a Hrvatska nije imala još takvu vojsku kao koju godinu kasnije. Vjerovanje Tomca da je Tuđman u takvim okolnostima vodio politiku velike Hrvatske iznova ukazuje na svu genijalnost pokojnog predsjednika. Kad je uvjerio njega možda je uvjerio i neprijatelje Hrvatske u takvu snagu Hrvatske (djelomično okupirane i s vojskom u stvaranju). Svaka nova izjava oponenata politike

pokojnog predsjednika pokazuje da Hrvatsku nikada ne bi imali da njega nije bilo.

Britanci u Ahmićima

Te priče su bile osnova za osudu generala Blaškića. Nevinog čovjeka osudili su na 45 godina. Čak su im i Tuđmanove knjige u kojima on ispravljala neke falsifikate u povijesti bile dokaz. Nezaobilazna tema je navodni hrvatski pokolj u Ahmićima, za koji su njemačke tajne službe nekih dva mjeseca poslije pokolja otkrile umiješanost britanskih tajnih službi. O tome je još tada izvijestio njemački radio Deutsche Welle. O ulozi tadašnjeg zapovjednika Britanskog bataljuna Boba Stewarta pisano je u Hrvatskom Obzoru još 8. travnja 1996. godine, a isto je potvrdio Muhamed Filipović, tada 1993., veleposlanik BiH u Velikoj Britaniji. I ne samo on. EIR (Executive intelligence review) svakako jedan od najbolje informiranih magazina na svijetu: zapošljava uglavnom bivše obavještajce i analitičare. U Washingtonu ga čitaju oni koji donose odluke i koji moraju biti u toku s istinskim uzrocima događanja na svakoj točki svijeta. EIR donosi u broju od 22. rujna 1995. izvještaj Umberta Pascalia na dvije stranice. U tom tekstu se kaže da su pokolj u Ahmićima i sukob Hrvata i Muslimana izazvale britanske trupe, zapravo služba MI6.

Posrednih dokaza ima mnogo. Poznato je da bordel u Haagu može tražiti dokumente u svezi s tim samo od zaraćenih strana. Prvobitno UN je smatrao da se to može od svih, ali kada se spoznalo da će hrvatski odvjetnici tražiti od Velike Britanije (ili Njemačke) dokumente o Ahmićima odluka je preinačena. Time su samo potvrdili britansku umiješanost u taj zločin. Da nisu umiješani, bili bi sretni da daju takve dokumente. Pače, Bob Stewart je bio glavni tužitelj u Haagu. Evo kako je u britanskom Guardianu iz travnja 1996. u tekstu "Bosna - tajni rat" Ed Wulliami opisao njegov rad u BiH: Bob Stewart s Hrvatima igrao šaha. Kad bi se Hrvati pojavili oko njegove baze ili konvoja, on bi jednostavno izašao i rekao im da se gube. 'Ako ne bi poslušali mi bismo ih ubili', pričao je Stewart. Tako je primjerice i 16. travnja zbog navodnih hrvatskih zločina iz baze izišla pobješnjela britanska ophodnja koja se uputila u lov na hrvatske glave. Koliko je nesretnika zaglavilo u sljepilu natopljenom

predrasudama i mržnjom vjerojatno nikada nećemo doznati. Chashirsku pukovnicu kojoj je zapovjedio Bob Stewart zamijenila je još bezobzirnija Yorkshirska, koja se u svom prvom naletu pokazala dostojnom svojih predaka. Putujući prema svom odredištu u Vitezu iskušavajući zanat na Hrvatima, usput su ustrijelili četvoricu Hrvata. Nevjerojatno je da u Hrvatskoj više o tome skoro nitko ne govori, kao ni to da je svojevremeno Hrvatskoj bilo zabranjeno da odvjetnici u Haagu budu oni koji su već branili hrvatske domoljube. Je li to bio razlog što je Blaškića branio odvjetnik, poznat kao tužitelj u procesu Artukoviću? Njegova je obrana bila okrenuta k tzv. zapovjednoj odgovornosti (u stvari k optuživanju Hrvatske za umiješanost u rat BiH) i po njoj je Blaškić i osuđen, a britanska umiješanost vjerojatno nije ni spomenuta. Dojam je da je ono što je želio dokazati i dokazao.

Britanci na Pantovčaku

Znakovito je da se ono što tvrdi takva obrana poklapa s filmom britanskog Channela 4. Iako je prikazani film više optužujući za predsjednika Mesića (Channel 4 tvrdi kako je dobio ekskluzivno pravo na korištenje Tuđmanovih tonskih zapisa, a pokazao je ulazak svoje ekipe u dokumentaciju na Pantovčaku, čak su im otvarali zapečaćena vrata, snimali su daktilografkinje u njihovu uredu kako prepisuju tonske snimke, itd.), očito je da je potezanje bordela u Haagu u stvari pritisak na Hrvatsku uoči summita u Zagrebu. Očit pokazatelj da je u Haagu politički sud (dakle bordel) je slučaj predsjednika Crne Gore Đukanovića. Poslije višegodišnje suradnje, čim su našli drugog pulena, svjetski moćnici su se naprasno sjetili njegovog sudjelovanja u zločinima u Hrvatskoj 1991. godine, i počeli mu mahati sudom u Haagu. Može li biti očitijeg pokazatelja da se radi o bordelu? Inače, pojava ovog filma u Britaniji podsjeća ponovo na slučaj u Ahmićima. Pokolj je snimljen od strane britanske televizije i puštan je svakih sat vremena. A kada im je HTV slala snimke pokolja koje su izvršili Srbi odgovorili su da oni ne žele uznemiravati svoje gledatelje tako jezivim scenama.

Pa čak i da pokolj u Ahmićima nisu organizirali Britanci, on bi bio jednostavni dokaz da je sud u Haagu politički sud, dakle bordel. Naime, taj sud je skoro cijelo vrijeme od svog osnivanja radio na ovom slučaju, dok ih, recimo, raniji pokolji u Hrvatskoj ne

interesiraju puno. A da ne kažemo da za Srebrenicu imaju priznanje UN-a za suodgovornost u tom stravičnom zločinu, i nitko u bordel u i ne pomišlja da sudi krivcima za to. A da i ne spomenemo one nizozemske vojnike koji su lovili muslimane iz ovog grada i predavali ih Srbima za odstrel.

Najsmješniji je kada predsjednika Tuđmana optužuju za zločin što je prije britanskog parlamentarca Bella znao da je sud u Haagu politički sud, dakle bordel. Napadaju ga i zato što su s. generalom Petkovićem dogovarali obranu pred tim bordelom. Nije problem što je ono što bi trebalo biti sud u stvari bordel, već je problem što se ponašaš u skladu s tom činjenicom.

Ali da vidimo što nam još o bordel u Haagu poručuje britanski parlamentarac Bell: Da sam ja Hrvat, moderan, liberalan Hrvat 21. stoljeća, gledao bih što se tamo događa i upitao se je li baš sve pravedno. Haaški sud bit će veliki test za novu vlast, naročito po pitanjima izručenja, ako do njih dođe. Sve bi bilo lakše i jednostavnije ako bi Haaški sud u potpunosti bio lišen političkog utjecaja. A to nije slučaj jer su neke njegove odluke političke naravi.

Naravno, g. Bell je optimist kada uopće može i pomisliti da nešto što se pretvorilo u bordel može opet postati sud. Interesantno je da u istim novinama – Slobodnoj Dalmaciji od 11. studenoga 2000. predsjednik Hrvatske poručuje, kao da odgovara na ovo što je rekao g Bell: Sve što Haaški sud traži, to će i dobiti. A na to isto se obvezao i Hrvatski državni sabor svojom deklaracijom o suradnji s bordelom u Haagu. Moderni, liberalni Hrvati! I još na vlasti. Kako je britanski film pokazao, Hrvati i dalje poštuju Oca svoje države. Na njihovu veliku žalost Hrvati će Oca hrvatske države poštivati sve više i više.

SRAMOTNI SUD U HAAGU, STIH, ZAGREB, 2001.

JE LI TOMAČ USPIO PREVARITI AMERIČKE HRVATE?²

U Večernjem listu od 30. travnja 2001. Zdravko Tomac opisuje svoj boravak među američkim Hrvatima. U stvari zbog čega je Tomac išao u posjet tamošnjim Hrvatima vidi se iz njegove rečenice: "Dočekali su me već napisani tekstovi kojima su se američki Hrvati spremali na oštro lobiranje i prosvjede kako bi poduprli Hrvate u BiH da dobiju svoj, treći entitet." Jedina osoba iz današnjih hrvatskih vlasti koja bi tako nešto mogla spriječiti očito je bio dr. Tomac, jer je on jedini iz tih komunističkih vlasti pokušavao izgraditi nekakav državotvorni imidž. Zato je on jedini i mogao prevariti tamošnje Hrvate, koji su dali veliki doprinos u Bushovoj pobjedi na američkim izborima.

Njegov posjet je dobrodošao i američkim vlastima, jer je on, kako sam kaže, uspio prevariti tamošnje Hrvate: "Unatoč oštrim tonovima, na kraju mislim da je golema većina prihvatila platformu

---

² Tekst je trebao biti publiciran u Tjednu Slobodne Dalmacije koji je uređivao Zoran Vukman. Poslije smjene Josipa Jovića i Vukmanove ostavke, tekst nije tiskan.

koju sam im ponudio, a koja nije suprotna ni stavu SAD-a ni međunarodne zajednice. Nažalost, zamijetio sam da među Hrvatima u SAD-u ima puno dezinformacija."

Pogledajmo Zaključke što ih je Hrvatski sabor prihvatio 30. ožujka (šestorka plus DC):

U točki 3. stoji: "Zastupnički dom Hrvatskog sabora izražava duboko neslaganje i žaljenje što je Hrvatski narodni sabor Bosne i Hercegovine na svojem zasjedanju u Mostaru donio odluku o uspostavi privremene Hrvatske samouprave, koja je suprotna Daytonskom sporazumu, Ustavu Bosne i Hercegovine i Ustavu Federacije Bosne i Hercegovine." A u točki 4. tih Zaključaka stoji da Zastupnički dom Hrvatskog sabora "sa žaljenjem konstatira da su odluke međunarodne zajednice o privremenim izbornim pravilima i načinu biranja zastupnika u Dom naroda ugrozile ravnopravnost hrvatskog naroda u odnosu na druga dva naroda."

Tomac sigurno našim ljudima u SAD nije objasnio zašto se ugrožavanje ravnopravnosti hrvatskog naroda samo "sa žaljenjem konstatira", ali se Hrvatski sabor "duboko ne slaže i žali" s hrvatski odgovorom. Kada se vidi kako je pobrkan redosljed u tim zaključcima, pa je posljedica s kojom se "duboko ne slažu i žale" u točki 3., a uzrok koji se samo s "žaljenjem konstatira" u točki 4., svima mora biti jasno da današnja hrvatska vlast žrtvuje Hrvate iz BiH. Danas žrtvuje njih da bi sutra žrtvovala i sve nas, ma koliko god se Tomac trudio da uvjeri naivne u suprotno. Točka 3. Zaključaka je nevjerojatna i sramotna. Očita je neistinitost tvrdnje Hrvatskog sabora da je odluku o uspostavi privremene Hrvatske samouprave suprotna Daytonskom sporazumu, jer osnovna bit Daytonskog sporazuma jest u tome da je BiH država tri konstitutivna naroda. Dakle, ugroza konstitutivnosti hrvatskog naroda je suprotna Daytonskom sporazumu, a nipošto bilo što čime se želi očuvati ta konstitutivnost.

Ove Zaključke Hrvatskog sabora dobro je iščitala kolonijalna vlast u BiH pa je slobodno mogla i ići u pljačku Hercegovačke banke, i time na rušenje ekonomske moći tamošnjih Hrvata. Možemo slobodno reći današnja hrvatska vlast je naručila upad u Hercegovačku banku u želji da olakša slamanje otpora tamošnjih Hrvata. Jer otpor tamošnjih Hrvata čini da raste ponos među Hrvatima u Hrvatskoj, a time je i put u Balkaniju sve teži i teži.

Hrvatska nikako ne smijemo prepustiti Hrvate u BiH njima samima. Kao što su američki Hrvati uvidjeli činjenicu o neophodnosti stvaranja hrvatskog entiteta u BiH, moramo do kraja ustrajati u borbi za taj entitet! Fašističko-nacističko-staljinističko ponašanje međunarodnih dužnosnika u BiH samo su morale otvoriti oči i najlakovjernijima da samo vlastiti teritorij omogućava opstanak Hrvata u BiH. A o tome ovisi i snaga i opstanak Hrvatske. Ako zgubimo svoje prostore u BiH, Hrvatska geopolitički, demografski i moralno dolazi u zastrašujuću situaciju. U stvari pokušaj uništenja hrvatstva u BiH, nije ništa drugo nego početak konačnog udara na neovisnost Hrvatske. U konačnici i na opstanak hrvatskog naroda u cjelini. Velika je sreća za nas u tome što je taj udarac usmjeren na najponosniji dio našeg naroda!

A koliko je Tomčevo lažno predstavljanje hrvatske politike američkim Hrvatima najbolje je potvrdila sama vlast, kada nije poslala nikoga - iako su bili pozvani - na okrugli stol koji je organizirao Savez udruga Hrvata iz BiH u Hrvatskoj., već su u isto vrijeme primili izdajice hrvatskog naroda u BiH, tj. one koji je kolonijalna vlast nametnula protiv volje devedesetpostotnog dijela hrvatskog glasačkog tijela. A i to je također odluka Hrvatskog sabora. Naime, u točki 7. stoji: "Zastupnički dom Hrvatskog sabora smatra da se Republika Hrvatska ne treba ni na koji način miješati u proces implementacije rezultata parlamentarnih izbora u Bosni i Hercegovini i konstituiranje nove vlasti."

To ponašanje hrvatskih vlasti sigurno je u suprotnosti s slijedećim tvrdnjama g. Tomca, tvrdnjama kojima je on mogao i zavarati američke Hrvate. Tomac je naime razgovarao s Gregoryjem Schulteom, koji je vodeći čovjek u Administraciji za provedbu Daytonskog sporazuma i za Kosovo, te s Deanom Pittmanom, direktorom za jugoistočnu Europu. Oni su mu rekli da još preispituju dosadašnju politiku prema regiji i da je žele redefinirati. Razgovarao je i s Jimom Swigertom, zamjenikom pomoćnika državnog tajnika za Europu. O tim razgovorima Tomac kaže: - Tvrdio sam da ne može međunarodna zajednica inzistirati na pravnoj državi, provođenju Daytonu i Ustava, a u isto vrijeme nizom poteza suprotnih Daytonu mijenjati položaj naroda koji je utvrđen Daytonom. Rekao sam vrlo argumentirano da su izbornim pravilima, kojima se ukinulo pravo Hrvata da sami biraju Dom naroda, Hrvati

dovedeni u neravnopravan položaj. Upozorio sam i na proturječne poteze, s jedne strane šest godina nakon Daytona Republika Srpska faktički se ostvarila kao etnički čista država jednog naroda. Rekao sam, 150 milijuna dolara dali ste Dodiku za povratak prognanika, a oni se nisu vratili. Tražio sam da se izvrši pritisak na RS i Srbe kao što se vrši na Hrvate kad ne provode Dayton. O tome je bilo velikih polemika. Napomenuo sam da je Madeleine Albright sponzorirala sporazum Dodik-Picula o dvosmjernom povratku 2000 Srba u Hrvatsku i 20.000 Hrvata u RS, ali druga strana nije ispunila obvezu. i o tome je bilo tvrdih riječi. Pitao sam, ako i jest pogreška bivše vlasti da su Srbi koji su imali 31 posto stanovništva prije rata dobili 49 posto etnički očišćenog teritorija, zašto SAD i međunarodna zajednica zadržavaju tu pogrešku. Razgovori o tome bili su oštri, ali smo se ipak u miru razišli. Amerika je kazala da će svim sredstvima spriječiti uspostavu hrvatske samouprave, jer da je to rušenje Daytona, a od nas je tražila pomoć da to objasnimo Hrvatima. Nismo se u potpunosti složili u tome da bi kažnjavanje trebalo biti obostrano: ako se kažnjava Hrvate koji krše Dayton, onda i međunarodna zajednica treba povući one koji su doveli do kršenja Daytona.

Da, Tomac i uspije reći ponešto, jer mora. Ali na kraju balade ostaje zahtjev da hrvatska vlast pomogne u planu: asimilacija plus iseljenje. To je i sam sugerirao govoreći da Hrvati koji brane konstitutivnost hrvatskog naroda u stvari krše Dayton. Drugačiji stav američke strane se i ne može očekivati. Oni su svoje planove upravo djelomično ispunili davanjem polovine BiH Srbima. Druga polovina je namijenjena Muslimanima, i cijela njihova politika usmjerena je k ostvarenju tog cilja. Nemoguće je da toga nije svjestan Tomac i današnja hrvatska vlast. Nisu ih svjetski moćnici doveli na vlast u Hrvatskoj da bi oni sada njima pričali kako treba riješiti pitanje BiH. Oni imaju samo slušati. I to i rade.

O kakvom planu asimilacija plus iseljenje je riječ? Primijetimo da su na spomenutom okruglom stolu bili nazočni biskupi Perić i Komarica. Ni to nije bilo dovoljno HTV-u (bolje reći YUTEL-u) da izvijesti o okruglom stolu, a ni režimskim novinama, dakle skoro svim novinama u RH. A već tada se moglo čuti kako su strani diplomati poručili kardinalu Puljiću da se Hrvati trebaju iseliti iz BiH ili asimilirati (to je sam kardinal i rekao u svom intervjuu u

Večernjem listu od 28. travnja 2001.). Biskup Komarica je ispričao kako mu je jedan strani diplomat kazao kako je njegova vlada protiv Daytonu, jer je to američka izmišljotina. Biskup se začudio jer je i predsjednik države iz koje je bio strani diplomat potpisao sporazum. Na to mu je dotični diplomat rekao: "Pa to je samo komad papira." Riječi koje su simbolizirale i stvaranje prve Jugoslavije kroz čuveno Pašićevo: "To je samo komad 'artije".

Zašto je Tomac morao u ovom trenutku u SAD? Pa i kardinal Puljić već konstatira da ako su Srbi u BiH dobili svoj entitet, onda i Hrvati kao ravnopravni narod to isto imaju pravo tražiti. Kako su i američki Hrvati to isto naumili, trebalo ih je spriječiti u tome. Na to ukazuje sam Tomac odgovarajući na pitanje:

- O kakvim je dezinformacijama riječ?

- Pa, da ova vlast izdaje nacionalni interes, da je sklopila neke tajne ugovore s međunarodnom zajednicom, da žrtvuje Hrvate u BiH, da je spremna obnoviti Jugoslaviju i vratiti komunizam i sl. Prije mog dolaska bilo je prigovora da što su zvali "tog starog komunjaru" i da je trebao doći netko tko brani hrvatske interese. No, završilo je tako da smo se uvelike uvažavali, a upravo je danas hrvatskom narodu potrebna sloga o realnom konceptu za rješenje krize u BiH i obrani nacionalnih interesa."

Nebitno je je li je današnja vlast sklopila neke javne ili tajne ugovore s međunarodnom zajednicom o izdaji nacionalnih interesa. Jer izdaja hrvatskih nacionalnih interesa je evidentna već iz spomenutih točaka Zaključaka Sabora za koje je glasovao i sam Tomac. Jedno u Saboru, drugo Hrvatima u SAD, treće .....Istina je i da nam nova vlast ne želi vratiti komunizam. Vraćaju nam boljševizam. Upravo je slučaj Slobodne Dalmacije to očevidno pokazao.

Za to i ne čudi Tomčev koncept izlaza iz krize:

"Međunarodna zajednica zna da je faktično sukrivac za novu krizu i želi novim rješenjima ponuditi izlaz, ali ne želi javno prihvatiti da je krivac. To znači, izlaz je u tome da se Hrvati vrate u institucije sustava, da odustanu od samouprave i prkošenja međunarodnoj zajednici, a da međunarodna zajednica podupre i pomogne da se donesu izborna pravila koja će stvarno štititi ravnopravnost svih triju naroda, da se promijene ustavi entiteta koji će u jednak položaj staviti sva tri naroda na cijelom teritoriju BiH, da se na tim temeljima ide

na nove izbore i da se osigura povratak svih prognanika. Također i da se oni političari i strukture koji sprečavaju taj koncept eliminiraju. S time da pritisak bude na predstavnike svih triju naroda ravnopravno."

Da međunarodna zajednica zna da je kriva, ali joj neki tamo Hrvati prkose. Tko može vjerovati takvoj međunarodnoj zajednici. I budali je jasno da oni hoće ostvarenje samo prvog koraka, tj. eliminiranju onih koji su se usudili staviti interes svog naroda ispred interesa međunarodne zajednice, a da vlast ostane u rukama onih koje su oni postavili da donose odluke u ime hrvatskog naroda. Potrebno je da se izabrani vrte samo da odluke njihovih marioneta učine legalnim! Što znači zahtjev za odustajanjem od prkošenja međunarodnoj zajednici? Očito je to istovjetno zahtjevom za kapitulacijom. Jer Hrvati su prkosili kada im je ugrožen sam opstanak! Kada im je jasno poručeno - ili se seli ili asimiliraj. Tomac tako "prodaje" taj zahtjev za selidbom ili asimilacijom u lijepom omotu.

Hrvatska vlast je to tako lijepo pokazala nedolaskom na okrugli stol u Zagrebu, uz istovjetno primanje tih marioneta svjetskih moćnika. Sjetimo se da je najavu promjena izbornih pravila u BiH, s oduševljenjem prihvatio predsjednik države, a vlada je preko Ministarstva vanjskih poslova reagirala non-paperom. Tada je međunarodna zajednica hrvatskoj vlasti obećala da će paziti da ne dođe do krive primjene tih pravila. Znamo kako su oni sprovedeni, a hrvatska vlada svojim nereagiranjem samo je pokazala da je međunarodna zajednica sprovela ono što i njoj odgovara. Jasno je i da zbog domaće javnosti moraju protestirati. Otud i ovakvi sramotni Zaključci Sabora.

Da međunarodna zajednica doista vidi da je pogriješila i da to hoće ispraviti prvo bi eliminirala one koji su učinili da se međunarodni predstavnici danas među Hrvatima doživljavaju kao Hitleri i Staljini. Dakle, svoje predstavnike koji svo vrijeme doista i mijenjaju Dayton na užrb hrvatskog naroda. One koji su otvoreno i iskazivali mržnju prema hrvatskom narodu. Time bi pokazala da joj je doista stalo do rješenja problema BiH.

A Tomčeva priča je samo pokušaj opravdanja Zaključaka Sabora po kojima su više krivi Hrvati koji štite interes hrvatskog naroda od onih koji ugrožavaju i samu opstojnost Hrvata u BiH.

Hrvatski sabornici dobro znači poruka kardinalu Puljiću: "Ili ćete se iseliti ili asimilirati." Ali ipak su donijeli ovakve Zaključke. Sve je jasno. Još samo ne znamo koji je odnos iseljenih i asimiliranih potreban po tom Hiterovsko-Staljinističko-fašističkom planu. Treba li Tomac pomoći da taj odnos ne bude u skladu s izbornim rezultatima: deset posto asimiliranih prema devedeset posto iseljenih? Svima je jasno da se biskup Perić ne može asimilirati. Očito ni biskup Komarica. Zato ni on više nije interesantan hrvatskim vlastima. Automatski - ni režimskim medijima. Ne želi se asimilirati ni kardinal Puljić. Vjerojatno ni on neće biti više dobrodošao u Zagreb.

Boljševizacijom u Slobodnoj Dalmaciji, otvoren je put da Tomac može i dalje mnogo uspješnije uvjeravati Hrvate u zemlji i inozemstvu kako nas oni ne žele vratiti u Balkaniju, tj. Jugoslaviju. Kako oni sprovode nacionalne interese. Glavno da oni koji su stvorili ovu državu i koji su najpozvaniji da tumače interese te iste države - ne mogu o tome pisati u dnevnom tisku! Vjerojatno hrvatski boljševici danas žale što nisu mnogo ranije eliminirali ekstremiste iz Slobodne (ekstremiste u dobru da parafraziramo biskupa Perića, jer novinari Slobodne danas predstavljaju istinske heroja hrvatskog naroda, a heroji jednog naroda su ekstremisti u dobru. Kako reče biskup Perić, takvi ekstremist su bili Isus, sveti, blaženici ....).

A da je Jugoslavija bila samo Velika Srbija, valjda je svima jasno. To tako plastično pokazuju domaći jugonostalgicari koji su sretni kada Carla del Ponte tvrdi da je bila spremna optužnica i za dr. Tuđmana. Kao da državotvornim Hrvatima to nije jasno. Ta međunarodna zajednica je htjela Jugu i najveći zločinac i njima i našim Jugoslavima je bio pokojni predsjednik. Ne čudi onda što je on i Hitler, a nadbiskup Barišić i fašist. Doista svi mi koji volimo Hrvatsku, a ne njihovu im Jugu, smo i Hitleri i fašisti. Zato su takvi i novinari Slobodne Dalmacije, novinari tzv. fašistoidnog lista. I sretni smo zbog toga. Jer najgore na svijetu, najveći ološ ljudskog roda je - izdajica. A novinari Slobodne Dalmacije ni mnogi Hrvati nisu svjedočili u Haagu. Njih bi, kao svakog domoljubnog Hrvata mogli jedino suditi u Haagu. Upravo takve izjave naše Carlice, predsjednika, kao npr. podjela svih Hrvata na poštene i nepoštene već prema tome čitaš

li ono što se sviđa njihovoj stranci (SDP) ili ne od strane Tomčevog partijskog druga - sve govori.

A što je bila država tzv. bratstva i jedinstva, možemo pogledati iz Njemačkog rječnika u izdanju Pawlak-a iz 1982.godine. Evo nekoliko pojmova iz tog rječnika:

Srbin- pripadnik južnoslavenskog naroda

Srbija - jezgro Jugoslavije

Slovenac - pripadnik plemena naroda (narod je jasno Srpski, J.P.)

Slovenija - dio Jugoslavije

Hrvat - pripadnik jugoslavenskog plemena (da - plemena - jer jedini narod su Srbi, J.P.)

Hrvatska - jugoslavenski predeo

Bosanac - stanovnik Bosne /jug. pokrajina) = Bošnjak

Crnogorac - stanovnik jugoslavenskog predela Crna Gora

Makedonija (grčki: predeo), Makedonac stanovnik Makedonije

Naravno, i u tom nekakvom nacrtu Srboslavije Hrvati kao oni koji su se stalno borili za slobodu i najbolje su prošli, jer oni nisu kao Slovenci otvoreno dio tog jedinog (Srpskog) naroda. Ali i ta krotkost Slovenaca je nagrađena. Oni su na putu u Europu, a Hrvati k Balkanu. Međutim, da to baš ne ide od ruke današnjim hrvatskim vlastima pokazuje i to što su odlučili slomiti i posljednji dnevnik u kome se mogla pročitati i poneka kritika njihove politike sluganstva - Slobodnu Dalmaciju. Jer očito je da njima hrvatski narod nije dao glasove za odvođenje Hrvatske u novo sluganstvo Beogradu. Njima hrvatski narod nije dao svoje glasove za uništavanje hrvatske vojske i hrvatskih tajnih službi. A oni su ih uništili jer su te službe i bile najveća brana novoj - njima ljubljenoj -Jugi. Upravo Tomčevo negiranje toga pokazuje da je put u Balkaniju - nažalost - naša stvarnost. Pa nedavno je na YUTEL-u govorio o buđenju hrvatskog nacionalizma i potporu tom nacionalizmu od Crkve u Hrvata. Zar drugarica koja je za biskupa Barišića rekla da je fašist - nije upravo iščitala to iz Tomčevih riječi?

Nadajmo se da Tomac ipak nije uspio prevariti Hrvate u SAD-u. Poznato je da među našim iseljenicima ima 60 posto onih koji su podrijetlom iz BiH. Sigurno je će da oni prije vjerovati svojim biskupima nego Tomcu. A ima načina da se glas hrvatskih biskupa i

izabраниh dužnosnika hrvatskog naroda u BiH čuje u SAD i unatoč jednomlji koje prijeti hrvatskom medijskom prostoru. Kako Hrvati u SAD mogu uopće vjerovati predstavniku hrvatskih vlasti kada najveći dužnosnik te vlasti - predsjednik države - kaže za dnevnik koji oni vole čitati - za Slobodnu Dalmaciju da je fašistoidna novina? Time je poručio i njima samima da su fašistoidni. Kako mogu vjerovati predstavniku vlasti koji na tipično boljševički način žele ugušiti jedine slobodoumne novine u Hrvatskoj? Kako mogu vjerovati predstavniku vlasti koji na tako očit način pomažu u ostvarenju onoga što je poručeno kardinalu Puljiću: Hrvate ćemo iseliti ili asimilirati. Pa sjetimo se da je Mesić dobio izbore rasističkim izjavama o Hercegovcima. Zar su američki Hrvati to zaboravili?

**PRONAĐENA POLOVICA DUŠE / DESET
GODINA S AUSTRALSKIM HRVATIMA,
ZAGREB, 2002.**

**DIKTATURA PROLETERIJATA U
ZAGREBAČKOJ SKUPŠTINI**

Hrvatski Obzor od 25. 03. 1996. u članku "Komunistička mimikrija za Europu" daje sjajnu analizu "Slučaja Zagreb". Ipak, čini mi se upitnim samo sljedeći dio tog teksta: "nužno je upitati se koja bi to Europa prihvatila "znanstvenika politologa" koji je doktorirao na zagovoru "Lenjinovih sovjeta" i "diktature proleterijata", ". Zašto? Iz jednostavnog razloga što dr. Tomac njima nije potreban kao znanstvenik, već kao osoba koja, svjesno ili nesvjesno, može dobro poslužiti u provođenju interesa određenih europskih centara moći. Zar nisu hrvatske komuniste, pa i one koji su učinili mnogo zla svom narodu, izabrali za glavne dopisnike mnogih zapadnih glasila, za članove njihovih komisija za ljudska prava i slično? Europske velesile interesiraju se samo za ostvarenje njihovih interesa. (Tome je podređeno sve pa čak i tako velike stvari kao što su ljudska prava. Sjetimo se samo zloglasnog "embarga na uvoz oružja", tj. ukidanja prava na samoobranu.)

A da dr. Tomac doista pokušava ponovo uvesti svoju "diktaturu proleterijata" vidljivo je iz rada zagrebačke Skupštine. Već na samom početku kada Skupština nije mogla biti konstituirana, moglo se vidjeti da će to biti osnovna karakteristika njenog rada. Naime, već tada su vijećnici oporbenih stranaka pokazali kako za njih nije bitan zakon i upozorenje mjerodavnog hrvatskog ministra da se Skupština ne može konstituirati. Koristeći svoje pravo "diktature proleterijata" oni su odmah pokazali da se ne misle pokoriti hrvatskom zakonu, već su održali konstituirajuću sjednicu. Naravno, kasnije su prihvatili odluku Ustavnog suda Hrvatske, ali onaj "crveni u glavi" već je bio učinio svoje. Tako je dr. Tomac na isti način tvrdio, a oporbeni vijećnici prihvatili, da nova gradonačelnica to nije s momentom izglasavanja njenog nepovjerenja u Skupštini, a ne kako to ide po zakonu. Očito oni koji se koriste "diktaturom proleterijata" imaju većinu u Gradskoj skupštini, pa kako netko može i pomisliti da je važniji zakon od njihovih odluka. Tako, do potvrde novog gradonačelnika gosp. Budiše od Predsjednika države, što se nije dogodilo, Zagreb ima gradonačelnicu - svugdje osim u Gradskoj skupštini.

Predsjednika Tuđmana su svi napadali zbog neprihvatanja tzv. Špegeljovog plana" - plana koji bi bio idealan za proglašavanje Hrvatske agresorom, što nam je u to vrijeme, i dugo nakon toga, stalno visilo nad glavom. Bilo bi idealno da se Slovenija kao žrtva pusti iz Jugoslavije, a "agresor" Hrvatska zadrži u njoj. (O tome je doista poučno pogledati ispovijed pukovnika Berislava Popova koju je tijekom veljače i ožujka 1996. objavljivao beogradski NIN). O toj ispovijedi čovjeka koji je zapovijedao "32. oklopno-mehanizovanom brigadom Varaždinskog korpusa" vidjeti i članak Maje Freundlich u Hrvatskom Obzoru od 8. travnja 1996. Kada je Hrvatskoj obećano priznanje, morala je prihvatiti Vanceov plan. Predsjednik liberala dao je ostavku na mjesto ministra zbog toga. A jasno je kako Hrvatska, da nije prihvatila taj plan, ne bi bila priznata. (Pa ni poslije toga ne bi nas priznali da nije intervenirao Vatikan i Njemačka.) Kasnije je ministar Genscher kazao hrvatskim liberalima da je to on osobno tražio od Hrvatske prihvaćanje Vanceovog plana, ali ovi se nikad nisu pokajali zbog svog postupka! Dapače, i poslije toga su tvrdili da plan nije trebalo prihvatiti! Kada je Europa vršila pritisak na Hrvatsku zbog navodne neslobode medija, hrvatski liberali (i ne

samo oni) su zdušno podržavali svog njemačkog kolegu (Genscher je već morao otići) kada je došao prenijeti tu ucjenu Hrvatskoj. Slobodni mediji u ratu! Smiješno! Trebalo im je samo da oslabe Hrvatsku i koriste hrvatske medije za ostvarenje svojih interesa.

Može li se uvijek iznova vjerovati u priču kako im je, naime oporbi, samo stalo do toga da Hrvatska uđe u Europu. Jer, doista, hrvatska oporba toliko priča o Europi da me podsjeća na jednu korčulansku priču: Lučanin kaže Blaćaninu: "Vela Luka je za Blato - Europa", a Blaćanin će: "Jest, a znaš li Ti što je Blato za Vela Luku? HRVATSKA!"

Nije slučajno predsjednik Tuđman upozoravao članove oporbenih stranaka da dobro promisle prije nego što slijepo slijede neke od svojih vođa! Zbog svega toga i ne treba čuditi koliko oporbi nije stalo što se u svemu tome upravo stranka na vlasti drži zakona. A u "Zagrebačkom slučaju" to je doista neosporno. Ali izgleda da zakone koji nisu po volji stručnjacima "diktature proleterijata" ne treba poštivati! A ako ih netko i poštuje onda je to DIKTATURA! I dok to služi samo za unutrašnju uporabu, i nije tako strašno. Ali ići s time u Europu?

I kardinal Kuharić je komentirao zagrebačku krizu konstatirajući da kada imamo dvije stranke koje tvrde da imaju pravo po zakonu, tada spor treba riješiti Ustavni sud. Zar i taj njegov komentar nije pljuska onima koji su išli po pomoć u inozemstvo. Tim više jer je očito da bi takav spor trebala pokrenuti ona "oštećena strana", kakvom se predstavlja oporba. Da imaju zakonsko pravo, zar bi im trebao na to ukazati uzoriti kardinal?

Ipak jedna stvar je doista interesantna. To je pitanje: "Dokle će se vladajuća stranka nadati da će joj oporba pomoći u borbi za ostvarenje hrvatskih nacionalnih interesa? " Europa se ne može praviti da ne prepozna bit tih "demokratskih snaga". Koristit će ih ona opet, kada joj budu trebali. Ali, Europa je Europa. Bude li kao do sada, ovi će se dati. Svjesno ili nesvjesno!

**D. JELČIĆ I J. PEČARIĆ, TUĐMANOVE TRI
SEKUNDE. DRUGO PROŠIRENO IZDANJE,
ZAGREB, 2007.**

**PREDSTAVLJANJE KNJIGE
*POVIJESNI PRIJEPORI***

Neki dan se u emisiji Tihomira Dujmovića javila jedna gospođa koja je govorila kako ona u kući uči svoju djecu jedno, a u školi ih uče drugo i o Domovinskom ratu i o drugim temama iz hrvatske povijesti. Zato su, po mom mišljenju, knjige kakva je naša potrebne. Iz jednostavnog razloga što kod nas još uvijek prevladava jugo-komunistička paradigma i u hrvatskoj povijesti i u hrvatskim medijima.

To što imamo državu omogućilo je da one ipak postoje, tj. da – još – ne zatvaraju njihove autore, ili one koji misle na sličan način. Ovo „još“ i ne znači da će sutra doći do obnavljanja vremena kada su se takvi zatvarali, već znači da smo još daleko od vremena kada će činjenica da imamo državu ući u sve pore hrvatskog društva i kada će se naši ljudi početi ponašati u skladu s tim, a kada neće ni biti potrebe za ovakvim knjigama.

Danas je hrvatsko državotvorstvo lako ocrniti kod hrvatskog čovjeka. Treba ga samo uvjeriti kako je neki državotvorac lopov. To je bilo moćno oružje protiv onih koji su stvarali hrvatske države. I Pavelić i Tuđman i oni oko njih su optuživani da su lopovi. Pa čak i Maček i njegovi 1939-te.

Znaju što je Hrvatima koji stoljećima nemaju svoju državu „najveći“ zločin. To je lopovluk, a ne ono što znaju svi pripadnici naroda koji imaju svoju državu – VELEIZDAJA! Tako nas g. Božo Čubelić u „Fokusu“ od 5. svibnja 2006. podsjeća kako su Englezi ukinuli smrtnu kaznu, ali ne za jedan slučaj: veleizdaju. „Nitko nema pravo izdati domovinu!“

A treba li uopće spomenuti žalosnu činjenicu kako se prema veleizdaji odnose hrvatski ljudi danas? Treba li spomenuti tko je današnji predsjednik izabran dva puta na izborima? Evo u ovoj knjizi na str. 281. donosimo što je Stjepan Mesić govorio u Haagu.

U procesu protiv Blaškića svjedok Tužiteljstva koje želi „dokazati“ da je Hrvatska agresor na BiH na pitanje:

„Jeste li razgovarali s ijednim hrvatskim vojnikom koji Vam je rekao da je primoran ići u Bosnu i Hercegovinu? Da nije bio dragovoljac?“

Mesić je odgovorio:

„Vidite, dolazili su mi brojni vojnici koji su se borili u BiH, koji su bili hrvatski vojnici. Neki dragovoljci iz BiH su me također posjetili, a prije su bili hrvatski vojnici. Majke i očevi su mi dolazili, tvrdeći da njihova djeca nisu bila dragovoljci, ali su bili u BiH. Ali moj nećak .... Vlatko Mesić, koji je bio hrvatski vojnik, bio je u Bosni. Vratio se od tamo, a nije bio dragovoljac u Bosni. Nema ništa zajedničko s Bosnom, ali bio je tamo. Tražili ste od mene ime. Jedno sam Vam dao“.

Kako je nedavno, zahvaljujući upornosti haškog optuženika našeg novinara Domagoja Margetića, skinuta zabrana objavljivanja tog Mesićeva svjedočenja, hrvatski mediji su objavljivali sto je Mesić govorio o ratu u BiH, ali su izostavljali ovaj dio o imenu koje je dao. Zašto, znali su da je Margetić u svojoj knjizi „*Stipe Mesić – dosje izdaje*“ usporedio ovo Mesićevo svjedočenje s onim u procesu Miloševiću kada je on odgovarao je na Miloševićevo pitanje

„Gospodine Mesiću, da li je tačno da je Vaš nećak koji nije bio dobrovoljac i koji nije iz Bosne i Hercegovine, takođe bio sa svojom jedinicom u Bosni i Hercegovini. Da li Vam je bar to bilo poznato?“.

Mesićev odgovor bio je potpuno suprotan od njegove izjave u svjedočenju protiv Tihomira Blaškića:

„Moji nećaci nisu bili u vojsci. Bili su premladi“.

Evo kako je ovo prokomentirao prof. dr. sc. Miroslav Tuđman:

„I ovi navodi potvrđuju da je Mesić lažno svjedočio. Barem jedanput. Možda oba puta. U svakom slučaju, za krivokletstvo na svakom normalnom sudu se odgovara. Ali ne na Haaškom sudu, i ne ako se optužuje Hrvatska ili hrvatska politika. Mesić je zaštićeni svjedok. Haaški sud nagrađuje, hvali i štiti krivokletnike i tako što optužuje, uhićuje i kazneno proganja novinare koji objavljuju lažna svjedočenja krivokletnika. Zašto? Zato što Haaško tužiteljstvo svjesno svoju optužbu protiv Hrvatske, o zločinačkom pothvatu i zločinačkoj organizaciji, montira na lažima.“

Naravno ovdje je još teže to što je ovo laganje bilo u cilju optuživanja hrvatske države za agresiju na susjednu državu, dapače državu iz koje je svakodnevno godinama vršena agresija na hrvatsku državu.

Ako se ovome doda Mesićevo “dilanje” tajnim dokumentima, ili to što je u njegovom uredu krivotvoren i Haagu poslan brijunski transkript – nema dvojbe da su u pravu oni koji smatraju da se on treba kazneno goniti za veleizdaju, bez obzira što će mediji koji su djelovali na istoj liniji dići poviku na svakoga tko to kaže – kao što je bilo u slučaju s g. Lukom Podrugom. Naravno, u državi u kojoj je vlast takva i logično je da se Sabor i Državno odvjetništvo interesira za Branimira Glavaša i sve one koje su branili i stvorili hrvatsku državu!

Međutim, za buduća povijesna istraživanja posebno je interesantna činjenica da je Otac hrvatske države akademik Franjo Tuđman svojevremeno uzeo Mesića za prvog suradnika. Je li to bila njegova greška ili je i to bio kotačić u planu velikog stvaratelja hrvatske države?

Naime, vjerojatno je Tuđman znao da je Mesić bio doušnik UDBe još iz studentskih dana. To potvrđuju do sada objavljeni dokumenti o toj suradnji, ali i sama reakcija Mesića kada je one koji spominju te dokumente opetovano nazivao “seronjama”. Bez obzira

što ne zna mentalitet Dalmatinaca koji čovjeka koji ponavlja takve riječi i nazovu tako, pa je jedan broj “Hrvatskog lista” osvanuo s njegovom slikom ispod koje stoji ime koje je tako sam sebi nadjenao, ipak sama uporaba tako pogrdnog imena, a ne dokazivanje da su objavljeni dokumenti krivotvorina, potvrđuje njegovo udbaško doušništvo! A ono je – kako vidimo iz tih dokumenata – trajalo i kada je već stvoren HDZ!

Odgovor se može nazrijeti iz jedne priče koju mi je davno ispričao g. Marijan Medvidović. Naime g. Medvidović je u njoj tvrdio da je Tuđman upravo zato i poslao Mesića u Predsjedništvo ondašnje države. Znao je da će Mesić tamo odavati ono što je on govorio, pa je preko njega mogao Miloševiću servirati ono što je on želio da Milošević vjeruje. Taktika dostojna Tuđmanova genija!

A da je to tako potvrđuje nam i prof. Dr. Sc. Zdravko Tomac u svojoj knjizi *Predsjednik protiv predsjednika*, Zagreb, 2005. Tomac jednu sekciju naslovljava sa *Stjepan Mesić bio je “zvučnik” Slobodana Miloševića i Borisava Jovića*. Radi se o poznatoj priči o podjeli BiH u Karađorđevu i ulozi Stjepana Mesića u lansiranju te priče. Tomac govori kako je “*Stjepan Mesić preuzeo (...) ulogu zvučnika Slobodana Miloševića i Borislava Jovića u lansiranju dobro smišljenih dezinformacija kojima je trebalo kompromitirati Franju Tuđmana i izazvati raskol u Hrvatskoj. Miloševiću je u to vrijeme odgovaralo igrati ulogu mirotvorca i čovjeka spremna na sporazum i nagodbu. Želio je sakriti svoje stvarne ratne planove, umrtviti Franju Tuđmana i Hrvatsku, kako bi ih lakše porazio i nametnuo svoje interese. Želio je izazvati razdor u Hrvatskoj, diskreditirati i oslabiti Franju Tuđmana i ojačati one snage u Hrvatskoj koje su se suprostavljale naoružavanju Hrvatske i pripremama za obranu Hrvatske*”.

Naravno, znamo kako je golem negativni učinak na Hrvatsku učinio Mesić samo ovim djelovanjem, ali samo zbog toga što su to prihvatili mnogi mediji u Hrvatskoj koji su i tada – kao i danas – djelovali protiv neovisne hrvatske države!

Međutim, Tuđman ne bi bio Tuđman, tj. ne bi bio čovjek kojega je Bruno Bušić opisao kao onoga koji će napraviti hrvatsku državu ako dobije priliku, „*dobije li samo tri sekunde*“, da upravo nije znao iskoristiti i jednog takvoga čovjeka kakav je bio Mesić. Tomac malo kasnije kaže kako je „*Franjo Tuđman pričao Stjepanu Mesiću ono*

što je želio da Mesić priča u Beogradu kako bi to došlo do Miloševićevih ušiju. Tuđman je vjerovao da će, ako bude uspješno glumio kako ne vidi da ga Milošević pokušava prevariti i nasamariti, umrtviti Miloševića i odgoditi njegov ratni i osvajački pohod te dobiti vremena za pripremu obrane od nadolazeće velikosrpske agresije“.

Tuđman, očito nije bio naivan pa je znao da im mora poslati u Beograd čovjeka od njihova povjerenja. Idealan za to bio je upravo Stjepan Mesić!

Tomac, svoju raščlambu daje kroz usporedbu dvije mogućnosti, pri čemu onu drugu sam lako pobija pa ostaje samo ova, o kojoj mi je mnogo ranije pričao g. Medvidović. Ipak, povjesničarima ostaje da to i potvrde kroz daljnja istraživanja, ako to – naravno – budu smjeli, tj. ako jugo-komunistička povjesnica prestane biti glavna u hrvatskoj državi.

Ako se to ne dogodi ostaje još uvijek paralelna povijest koju ćemo morati pričati i učiti svoju djecu, a u tom slučaju će od velike pomoći – nadam se – i biti knjige poput ove naše koju smo danas predstavili.

TUĐMAN JE DOČEKAO SVOJE TRI SEKUNDE

Danas predstavljamo tri knjige koje smo akademik Dubravko Jelčić i ja napisali u posljednje tri godine: *Tuđmanove tri sekunde*, *Književnik Mile Budak sada i ovdje* i *Povijesni prijepori*. Kada bih konstatirao kako su sve tri povezane s Ocem hrvatske države akademika Franjom Tuđmanom, odmah bi se nametnula misao: Pa da! Bez Tuđmana ne bi bilo ni hrvatske države, a samim tim ni ovakvih knjiga!

Ali ne radi se samo o tome. Pođimo od ove posljednje, od *Povijesnih prijepora*. U Hrvatskoj – na žalost – još uvijek dominira jugo-komunistička paradigma u povjesnici. Otud još uvijek mnogobrojnih prijepora u njoj. Tuđman je bio simbol hrvatske paradigme u našoj povjesnici, a ova knjiga je doprinos takvoj povjesnici.

Malo je gradova u Hrvatskoj, koje kao i vaš grad, ima ulicu dr. Mila Budaka. Vjerojatno ste vi jedini! Dr. Budak i dr. Tuđman bili su na suprotnim stranama u Drugom svjetskom ratu. Zato je izuzetno značajno ono što je dr. Tuđman kao povjesnik i državnik mislio o tim vremenima. Poznati novinar dr. Carl Gustaf Ströhm ("Hrvatsko slovo", 8. studenoga 2002.), spominje Tuđmanove riječi: "Znate li koliko je pravih, uvjerenih fašista bilo u Hrvatskoj 1941. godine? Najviše pedeset. Svima ostalima fašizam nije značio ništa - oni su samo željeli neovisnu i suverenu Hrvatsku. Budući da su im tadašnje fašističke sile nudile državu, oni su se preobukli u njihove odore. Da su im Amerikanci, Englezi, Francuzi ili čak Sovjeti nudili hrvatsku državu, oni bi išli s njima." Poznato je kako je i dr. Mile Budak rekao nešto slično (Ivan Meštrović, *Uspomene na političke ljude i događaje*, Zagreb, 1969.): "Ja bih sutra pristao da Hrvatska bude komunistička republika, uz uvjet da je slobodna i nezavisna."

Ne treba biti puno pametan pa znati da je samo čovjek koji je duboko razumijevao i našu prošlost i trenutak u kome je živio mogao i učiniti ono što je učinio dr. Tuđman, a što je i predvidio veliki hrvatski domoljub Bruno Bušić. Naime, jedan naš "emigrant", promišljajući tko bi mogao biti na čelu novoga hrvatskog pokreta, Bruni Bušiću rekao da je to što Tuđman govori trabunjanje i magla istovjetna svima ostalima, a Bušić mu je odgovorio: "Upamti jednu

stvar: Tuđman govori to što govori, ali dobije li priliku, dobije li samo tri sekunde, taj će napraviti Hrvatsku". Zato se naša prva knjiga i zove *Tuđmanove tri sekunde*.

Jako ćete pogriješiti ako pomislite da je ovaj naš emigrant pogriješio kada je rekao "da je to što Tuđman govori trabunjanje". To je bio način na koji je veliki državnik i Otac hrvatske države ostvario svoje veliko djelo. To je bio način na koji je on iskoristio «svoje» tri sekunde! To, u trenutcima stvaranja hrvatske države konstatira i srpski novinar Misha Glenny u "The New York Timesu" kada kaže: "Do tada su srpskoga predsjednika smatrali velikim učiteljem koji stalno dovodi svoga revnoga hrvatskog učenika u političke stupice. Međutim, premda je vrhunski vukao konce, majstor lutkar propustio je napisati potpuni scenarij. To se međutim nije dogodilo s Tuđmanom."

A malo je ljudi i u Hrvatskoj moglo razumjeti taj «potpuni scenarij». Svakim danom sve više i više izlazi na vidjelo zašto je Tuđman govorio da je stvorio Hrvatsku s ljudima s kojima inače ni kavu ne bi popio. Mnoge je koristio upravo zato što nisu mogli shvatiti njegove namjere i kao takvi bili su idealni da Milošević misli kako je on njegov «revni hrvatski učenik».

Najnoviji primjer je naš kolega akademik Dušan Bilandžić. On je ovih dana tiskao i knjigu *Povijest izbliza*, a «Jutarnji list» ekskluzivno objavljuje izvatke iz te knjige njegovih memoara. On kaže: «Tuđman mi je rekao da su oba predsjednika formirala tzv. ekspertne timove za konkretizaciju svojih ideja. Imena članova ekspertnih timova objavljena su u medijima. Hrvatski tim čine Šentija, Bilandžić, Lerotić i Sokol. Srpski tim čine Mihajlović, Smilja Avramov, Kutlešić i Marković." Potom opisuje njihove sastanke 10. IV. 1991. godine u Tikvešu (Baranja), 13. IV. 1991., u vladinoj vili Botić u Beogradu i 20. IV. 1991. u Zagrebu, u Vili Weiss.

Već sam u više navrata pričao priču o hrvatskim budalama koji su mogli povjerovati da je Milošević, koji je imao armiju koja se smatrala trećom ili četvrtom po snazi u Europi, toliko dobar čovjek da je s razoružanom Tuđmanom doista želio podijeliti Bosnu i Hercegovinu. Priču sam nazvao „Dobar čovek Sloba”.

Glavni im je «dokaz» obično Karadorđevo i susret Tuđmana i Miloševića. Moja reakcija na takvu tvrdnju je: «Dakle i Vi tvrdite da

je Milošević dobar čovjek. Naime, Vi vjerojatno susret u Karadorđevu zamišljate ovako: Milošević kaže Tuđmanu: 'Znaš Franjo, mi imamo toliko i toliko aviona, toliko i toliko tenkova, toliko i toliko teških topova, toliko i toliko.... . A vi Hrvati imate tisuću kalašnjikova, isto toliko lovačkih puškica i dva topa. Ali, bre, Franjo, ja sam ti bre dobar čovek. Evo ruke - pola Bosne meni - pola tebi.'»

Jedan prijatelj, kojega se posebno dojmila priča o dobrom čoveku Slobi, upitao me je što mislim o sličnoj tvrdnji koju je 2003. godio objavio Ante Marković, a koju je odmah podržao i Bilandžić. Rekao sam mu (vidjeti «Hrvatsko slovo», 7. studenoga 2003.):

«Ja mislim da je Tuđman doista ispričao Markoviću to o podjeli Bosne.»

Čovjek se zaprepastio. Nije mogao vjerovati da tako nešto može reći autor priče o dobrom čoveku Slobi. Ali ubrzo mu je sve postalo jasno jer sam nastavio:

'Znate, Tuđman je morao brzo vidjeti tko je glup, a tko nije. Pa ima li boljeg načina da spozna tko je glup od priče o podjeli Bosne. Doista su samo glupi ljudi mogli povjerovati da je Sloba toliko dobar čovjek da razoružanom (od Račana and co.) Tuđmanu nudi pola Bosne. Tako Vam je meni i danas veoma interesantno vidjeti tko vjeruje u tu priglupu priču o podjeli Bosne. I pravim popis hrvatskih budala. Vidimo da tu ima i političara, novinara, akademika ...!'

Prijatelj se grohotom nasmijao.»

Međutim, Bilandžićevi memoari pokazuju da Tuđmanu to nije samo služilo da ustanovi tko je hrvatska budala, a tko nije. Dapače, on je itekako njih koristio kao svoje moćno oružje u stvaranju dojma o sebi, kao Miloševićevom «revnom hrvatskom učeniku». Bilandžić i drugi su vjerovali u to, i tako je Tuđman mogao ostvariti svoj scenario. Vjerojatno je njegova „umjetnost” bila upravo o odabiru ljudi koji ne bi posumnjali u njegovu priču. Zato je interesantno kada vidimo kako Bilandžić danas tvrdi:

„Bio sam potpuno svjestan da nikad ne bih prihvatio avanturu podjele BiH. U eri socijalizma uvijek sam se radovao napretku BiH, jer sam u toj republici vidio tampon-republiku protiv pretenzija Beograda i Zagreba, pa ipak sam odlučio prihvatiti izazov iz dva razloga. Prvi, uvjeren sam da ta igra neće uspjeti, jer se BiH ne može i neće podijeliti i, drugi, misija ima karakter jednog istraživačkog

izazova, preko kojega ću doći do mnoštva informacija, stajališta i pogleda, što će mi koristiti za novo izdanje Historije SFRJ. Dakle, prihvaćam misiju, ali ću je opstruirati. Uostalom, kako se može pregovarati s čovjekom koji je podigao Srbe u Hrvatskoj na oružani ustanak?”

Vidimo kako je Bilandžiću sasvim normalno da prihvati misiju, a potom je opstruirao. Uostalom, on je poznat i po tome što je govorio o svijetu koji se "sa svojom ideologijom, poretkom i svim strukturama urušio i preko noći postao mrtvi svijet" pa konstatirao: "U tom kontekstu s jedne strane su preko noći obezvrjeđeni milijuni pseudoznanstvenih radova, koji su postali pravo smeće, a s druge strane je verificirana ona politička literatura koja je dijagnosticirala slom tog sada mrtvog svijeta državnog socijalizma. U tu vrstu literature spadaju i djela Franje Tuđmana."!

Međutim, tu je mnogo značajnija njegova zadnja rečenica u kojoj on iskazuje uvjerenje da s Miloševićem ne treba razgovarati. A radi se o vremenu kada je Hrvatskoj trebao svaki dan da se koliko toliko naoruža da bi se mogla suprotstaviti agresoru! To očito nerazumijevanje položaja u kojem je bila razoružana Hrvatska pokazuje da je on lako mogao povjerovati u priču o podjeli plijena «jednako jakih partnera».

Slična, još interesantnija priča je s glavnim „svjedokom” priče o dogovoru u Karadorđevu, današnjim predsjednikom Stjepanom Mesićem. Vjerojatno je Tuđman znao da je Mesić bio doušnik UDBe još iz studentskih dana. To potvrđuju do sada objavljeni dokumenti o toj suradnji, ali i sama reakcija Mesića kada je one koji spominju te dokumente opetovano nazivao “seronjama”. Sama uporaba tako pogrdnog imena, a ne dokazivanje da su objavljeni dokumenti krivotvorina, potvrđuje njegovo udbaško doušništvo! A ono je – kako vidimo iz tih dokumenata – trajalo i kada je već stvoren HDZ!

Jedan prijatelj mi je tvrdio da je Tuđman upravo zato i poslao Mesića u Predsjedništvo ondašnje države. Znao je da će Mesić tamo odavati ono što je on govorio, pa je preko njega mogao Miloševiću servirati ono što je on želio da Milošević vjeruje. I doista prof. dr. Zdravko Tomac u svojoj knjizi *Predsjednik protiv predsjednika*, Zagreb, 2005. jednu sekciju u kojoj govori o ulozi Stjepana Mesića u lansiranju priče o podjeli BiH u Karadorđevu naslovljava sa *Stjepan Mesić bio je “zvučnik” Slobodana Miloševića i Borisava*

Jovića. Tomac govori kako je “Stjepan Mesić preuzeo (...) ulogu zvučnika Slobodana Miloševića i Borislava Jovića u lansiranju dobro smišljenih dezinformacija kojima je trebalo kompromitirati Franju Tuđmana i izazvati raskol u Hrvatskoj. Miloševiću je u to vrijeme odgovaralo igrati ulogu mirotvorca i čovjeka spremna na sporazum i nagodbu. Želio je sakriti svoje stvarne ratne planove, umrtviti Franju Tuđmana i Hrvatsku, kako bi ih lakše porazio i nametnuo svoje interese. Želio je izazvati razdor u Hrvatskoj, diskreditirati i oslabiti Franju Tuđmana i ojačati one snage u Hrvatskoj koje su se suprostavljale naoružavanju Hrvatske i pripremama za obranu Hrvatske”.

Međutim, Tuđman ne bi bio Tuđman, da nije znao iskoristiti i jednog takvog čovjeka kakav je bio Mesić. Tomac malo kasnije kaže kako je „*Franjo Tuđman pričao Stjepanu Mesiću ono što je želio da Mesić priča u Beogradu kako bi to došlo do Miloševićevih ušiju. Tuđman je vjerovao da će, ako bude uspješno glumio kako ne vidi da ga Milošević pokušava prevariti i nasamariti, umrtviti Miloševića i odgoditi njegov ratni i osvajački pohod te dobiti vremena za pripremu obrane od nadolazeće velikosrpske agresije*“.

Tuđman, očito nije bio naivan pa je znao da im mora poslati u Beograd čovjeka od njihova povjerenja. Idealan za to bio je upravo Stjepan Mesić! I dok su u Beogradu vjerovali kako im je Miloševićev «revni hrvatski učenik» poslao idealnog čovjeka u Predsjedništvo, Tuđman je samo ostvarivao svoj scenarij! A akademik Bilandžić se svojom najnovijom knjigom sam hvali kako je Tuđman i njega koristio za isto.

Iskoristio ih je za svoj scenarij stvaranja hrvatske države, za nešto što je najavio još 1977. godine, kada je u knjizi "Usudbene povjestice", na str. 318. napisao: "Što se tiče krajnjeg cilja svekolike hrvatske djelatnosti danas više ne može i ne smije biti nikakve dileme: na temelju povijesno sačuvane i u najnovije doba opet dokazane nacionalne samobitnosti, a u skladu s kretanjem suvremenog čovječanstva – hrvatski narod zahtjeva punu suverenost i samostalnost, koju ni jedan narod još nije postigao bez vlastite državnosti i bez toga da kao subjekt bude uključen u međunarodni poredak sukladno svojim i ničijim drugim probitcima."

Tuđman je čekao i dočekao svoje tri sekunde!

ZLOČINAČKI SUD U HAAGU, ZAGREB, 2008.

SADAŠNJI TRENUTAK U HRVATSKOJ

Jasno je da se ovo predavanje održava u predizborno vrijeme pa je sadašnji trenutak u Hrvatskoj prvenstveno obilježen izborima. Tako Zdravko Tomac opisuje buduću strategiju «trijumvirata Milanović-Pusić-Mesić (MPM)» u deset točaka. U stvari radi se o STAROJ strategiji svjetskih moćnika o kojoj sam pisao u desetak knjiga (*Za hrvatsku Hrvatsku, Sramotni sud u Haagu, Pronađena polovica duše, Trijumf tuđmanizma, Nepoćudne knjige, Hercegovac iz Boke, Tuđmanove tri sekunde* (s D. Jelčićem), *Priznajem, Hrvatsam!*, *Povijesni prijepori* (s D. Jelčićem), *Za hrvatske vrednote*). Zato je jednostavnije ovdje dati tih deset točaka dr. Tomca:

1. *Nastavila bi se radikalna detuđmanizacija Hrvatske s ciljem da se Franjo Tuđman i njegovo djelo ne samo izbriše iz povijesnoga pamćenja hrvatskoga naroda, nego da se obezvrijedi i kriminalizira, kako bi se Stjepan Mesić nametnuo kao spasitelj koji je u savezu s SDP-om i HNS-om kao Mojsije izveo hrvatski narod iz Tuđmanove "pustinje".*

2. *Prihvatile bi se krivotvorine iz optužnica i presuda Haaškoga suda kojima se Hrvatska optužuje kao dvostruki agresor na Srbe u Hrvatskoj i muslimane u Bosni i Hercegovini kao navodna istina. Svim sredstvima vlasti i medijima i propagandnom mašinerijom ispirao bi se mozak građanima kako bi se laži Stipe Mesića i Vesne Pusić da je Hrvatska izvršila agresiju na Bosnu i Hercegovinu, da je*

državno i vojno rukovodstvo Hrvatske bilo organizirano kao zločinačka organizacija i da su oslobodilačke akcije Hrvatske vojske bili zločinački pothvati, pretvorile u "istinu".

3. Nastavili bi se i proširili sudski procesi protiv branitelja uz daljnje amnestiranje srpskih zločina. Prihvatile bi se povijesne krivotvorine koje Hrvatsku od žrtve agresije pretvaraju u agresora, a Srbe od agresora u žrtvu agresije sa svim konsekvencama.

4. Nastavilo bi se s eliminacijom svih bitnih ljudi iz procesa stvaranja i obrane hrvatske države, nastavilo bi se diskreditiranje Domovinskoga rata.

5. Nastavila bi se obnova titoizma (Tito a ne Tuđman), te bi se umjesto Domovinskoga rata kao temelj ove Hrvatske pokušao nametnuti komunistički antifašizam i titoizam. Nastavilo bi se s propagiranjem balkanskoga zajedništva bez raščišćavanja istine o velikosrpskoj agresiji ne samo uz podjelu krivnje nego i kopernikanski obrat u kome velikosrpski krivac postaje žrtva a Hrvatska od žrtve postaje agresor.

6. Hrvati u Bosni i Hercegovini još više bi se prepustili njihovoj gorkoj sudbini. Oduzelo bi im se pravo glasa na hrvatskim izborima, što je suprotno hrvatskome Ustavu, koji garantira ista prava svim državljanima Hrvatske. Prihvatila bi se antihrvatska politika po kojoj Hrvati u Bosni i Hercegovini od suverenoga naroda postaju nacionalna manjina.

7. Hrvatska bi prihvatila namirenje ratnih šteta Srbima u Hrvatskoj a ne samo povratak stanarskoga prava i ostale beneficije tako da bi se postupno stvarale osnove za povratak na čuveni plan Z-4 koji bi mogao nakon presuda Haaškoga suda postati snažan argument za zahtjeve Srba za političkom autonomijom u Hrvatskoj.

8. Nastavila bi se još bržim tempom rasprodaja srebra i zlata hrvatske države i hrvatskoga naroda. Prihvatila bi se prodaja zemlje i obale strancima. Prihvatila bi se politika koja želi Hrvatsku dovesti na prosjački štap, koja želi Hrvate pretvoriti u bezemljaše. Tek kad nas potpuno osiromaše tada će nas primiti u Europsku uniju da bi mogli kontrolirati sve ono što su prije uzeli, čega su postali vlasnici.

9. Nastavio bi se križarski rat protiv Katoličke Crkve i vjere. Hrvatska bi od sekularne države postala sekularistička država, nastavilo bi se destruiranje obitelji i kršćanskoga sustava vrijednosti kao temelja hrvatskoga identiteta.

10. Ubrzali bi se procesi razbijanja duhovnoga jedinstva i sloge hrvatskoga naroda. Nastavilo bi se s politikom podjela i razbijanja sloge hrvatskoga naroda odvajanjem Hrvata iz Bosne i Hercegovine i Hrvata iz Hrvatske i onemogućavanja hrvatske dijaspore da sudjeluje u političkom i javnom životu Hrvatske.

Istina je da je Mesić prvi među značajnijim hrvatskim političarima shvatio da je najprofitabilnije biti sluga svjetskim moćnicima, i tu svoju volju im je dokazao svojim lažnim svjedočenjima u Haagu. Time je zaslužio svoj položaj. U vrijeme vladavine Račanove koalicije problem je bio u tome što se Račan nije usudio provesti ovakav plan u cijelosti. Nije se usudio uhapsiti generala Gotovinu! Tada je državotvorni dio hrvatskog naroda bio jedinstven i tako nešto nije bilo moguće. Trebalo je prvo detudmanizirati HDZ što je uspješno «odradio» Sanader. Upozoravao sam na to još prije izbora 2003. godine. Jedan moj članak iz tog razdoblja nosio je naslov:

«Ima li razlike između Sanadera i Mesića?»

U podnaslovu je bio i odgovor:

«Mesić je uzor Sanaderu!»

Još je rječitija bila moja tvrdnja kojom sam opisivao očekivani dolazak Sanaderovoga HDZ-a na vlast:

«Kad gazda mijenja slugu uvijek nađe boljeg slugu!»

I doista bolji sluga je došao na vlast i Gotovina je u Haagu! Sjetimo se posljednjeg saziva Državnog sabora. Njegov rad je protekao u dokazivanju tko je bolji sluga svjetskim moćnicima.

Zato mi se čini naivnom konstatacija prof. Tomca o pokušaju sprječavanja dolaska trijumvirata MPM na vlast:

«Odgovorne su i hrvatske političke stranke a posebno HDZ, koji je dužan u skladu s novom povijesnom situacijom bitno korigirati svoju strategiju i pokušati bilo prije izborni ili poslije izborni stvoriti dovoljno snažnu hrvatsku domoljubnu koaliciju koja će biti ne samo alternativa trijumviratu MPM nego i biti u stanju pobijediti na izborima.»

Kao da Sanader već nije odgovorio dr. Tomcu time što mu je protivnik čak i HSP. Uostalom i sam mu Mesić suptilno pokušava objasniti da se je očito zabunio govoreći o mogućoj koaliciji SDP-HDZ. Drugim riječima, nije u redu optuživati Milanovića za nešto što je odavno prihvatio Sanaderov HDZ, a što je sama Pusićka davno

izrekla tvrdeći kako Sanader sprovodi njenu politiku (čitaj: politiku svjetskih moćnika).

Naravno, Sanader je bio član Tuđmanovog HDZ-a pa u njega svjetski moćnici ne mogu imati povjerenja kao u Milanovića, pa je Tomac u pravu samo u tome što će trijumvirat Milanović-Mesić-Pusić biti izravniji u postizanju onoga što gazde traže od njih. Očekivati da Sanader, ili bilo tko drugi, kada jednom prihvati biti sluga svjetskim moćnicima to ikada više može promijeniti – iluzorno je. Jednom izdajica – uvijek izdajica! S druge strane, i trijumvirat MPM i svjetski moćnici moraju računati na to da se gubitnički HDZ može osloboditi Sanadera i vratiti se državotvornoj politici.

Dakle, predstoji nam ponavljanje izborne priče iz 2003. godine. Tada je Sanader na mitinzima obećavao ono na što ga sada proziva Tomac, pa znamo kako se to završilo. Tada je HDZ sve uvjerio da mu je saveznik HSP, a formalno su mu to postali Srbi. Mada je istina da – kada su u pitanju zahtjevi svjetskih moćnika - svo vrijeme imamo stvarnu koaliciju HDZ-SDP! Mesić, dakle, samo poziva da se ta stvarna koalicija i formalizira. HSP je i tada, kao i danas, samo želio doći do vlasti zajedno s HDZ-om koji ga i tada i sada prvo iskoristi pa potom odbacuje. Uostalom vidljivo je da sve ovo o čemu govori dr. Tomac nije bitno u dosadašnjim nastupima i jednih i drugih.

I tada i sada veoma su uspješni s uvjeravanjem glasača kako «će im glas propasti!» Umjesto da glasuju za one koji misle i govore ono što i oni sami glasuju za one koji sprovode volju svjetskih moćnika. Poslije izbora slijedi otrežnjenje i optuživanje onih za koje su glasovali. Pri tome previđaju da su krivci i oni sami jer su vodeći računa da im glas ne propadne prodali svoj **dobar** glas. Oni su svojim glasovanjem na prošlim izborima omogućili hapšenje generala Gotovine! Oni će svojim glasovanje ili neizlaskom na ove izbore omogućiti da Sanader, Milanović, Mesić i Pusićka ostvare onih deset Tomčevih točaka! Ili kako kaže Damir Pešorda u «Hrvatskom listu» od 25. listopada 2007.:

«Ukoliko ste doista spremni glasovati protiv vlastitoga mišljenja, to može značiti samo jedno – da ne držite do vlastitoga mišljenja. Tko ne drži do vlastitoga mišljenja, ne samo da ne drži ni do sebe, nego i vrijeđa vlastito ljudsko dostojanstvo. Štoviše, vrijeđa i ljudsko dostojanstvo uopće, čovjeka kao 'misleće biće' po definiciji.

Zar ćemo dopustiti da ispadne kako u Zmaginu šovinističkom ispadu (misli se na izjavu kandidata za predsjednika Slovenije, za koga je poslije te izjave glasovao svaki peti Slovenac, kako je 'došlo vrijeme da se Hrvati pogledaju u ogledalo i vide da su stoka', op. J.P.) ima i zrnce zlobne istine?»

Naravno prolaznu ocjenu ne zaslužuju ni oni koji su kroz sve ovo vrijeme – njima doista nesklono - ostali na državotvornim pozicijama. Nisu smogli dovoljno snage da se okupe i tako postanu snaga koja može garantirati da izdaja hrvatskih nacionalnih interesa dugoročno neće proći. Ljudima će to biti znak da im je važniji osobni interes od nacionalnoga! Istina je da je među njima bilo sigurno puno onih kojima je i bio zadatak onemogućiti takovo okupljanje.

Dakle, ako je vjerovati anketama, današnji trenutak u Hrvatskoj je i dalje u znaku ostvarivanja želja svjetskih moćnika. U pitanju su samo nebitne nijanse. Moj osobni doživljaj je sljedeći:

Nitko me nikada nije više ponizio od sadašnjih vlasti kada su «locirali, identificirali, uhitili i transferirali» generala Gotovinu. Omalovažili su ono najvrjednije u mom životu. S druge strane među njima ima i onih koji poštuju ono što radim pa tu i tamo mogu učiniti po nešto što mi i odgovara. Oni drugi to sigurno ne bi, ali nisu ni stvorili akcijski plan za uhićenje generala, novinara, ... Oni su to omogućili. Dakle, pitanje je hoću li se prodati ili ne? I biti posljednji bijednik.

Možda će netko primijetiti kako nisam u pravu jer je eto Predsjednik vlade održao govor u UN-u protestirajući zbog nedavne prvostupanjske presude suda u Haagu vukovarskim krvnicima. Znamo da su one u Hrvatskoj dočekane sa zaprepaštenjem. Evo kako ponašanje hrvatskih medija s pravom opisuje kolumnist «Hrvatskog lista» Damir Pešorda (11. listopada 2007.):

«Haag izrekao 'pravorijek' u slučaju 'vukovarske trojke'. Naslovnice naših novina licemjerno vrište: *Sramota!* Pjeni se HTV, 'konsternirana' je čak i Stojedinica. Kad ne bi bilo neprilično prema obiteljima stradalih u Vukovaru, čovjek bi se do suza mogao smijati toj hinjenoj konsterniranosti, tom ljigavom moraliziranju, toj bijedi hrvatskih medija.»

Slično je i s hrvatskim političarima. Protestirao je i lažni svjedoka protiv svoje države u Haagu, da ne spominjemo njegovo nezakonito slanje dokumenata, pa i krivotvorenih. Kardinal Josip

Bozanić je upozorio: «*Unepavednoj presudi sudjelovali su i oni koji nisu učinili ono što su trebali da hrvatska istina ne bude dovedena u pitanje*». Dodao bih, kamo sreće da se radi samo o tome što nisu učinili!

Međutim, zar Sanader nije u UN-u pohvalio suradnju Hrvatske sa sudom u Haagu? Znamo da je osnovna zadaća tog suda «dokazati» tzv. zločinački pothvat tzv. zločinačke organizacije. A u tome su sudjelovali – svaki na svoj način -i Mesić, i Račan, i Sanader. Sanader se s pravom hvali na takovu suradnju! Zato ne čudi što on ni jednom jedinom riječju nije spomenuo u UN-u «zločinački pothvat zločinačke organizacije». Nije spomenuo jednu zločinačku konstrukciju protiv naše države i nas svih!

Gazde su nagradile takovu poslušnu Hrvatsku: primjena je za nestalnu članicu Vijeća sigurnosti!

A i mi svi smo «nagrađeni»: dopušteno nam je *ne-zaboraviti žrtve Vukovara!* Dopustite mi jednu malu digresiju. Grupa akademika je zajedno ili s biskupima, ili s povjesničarima ili sami imala nekoliko zapaženih akcija u javnosti. Kada se radilo o predavanju u Vukovaru srpskog akademika Vasilija Krestića, autora sintagme o genocidnosti hrvatskog naroda, toj akciji su se pridružili i ljevičari u Akademiji!

Zato je i političarima i medijima sramota samo neosuđivanje vukovarskih krvnika. A naslov mog prvog teksta o sudu iz Haaga, još 1996. godine, bio je «Sramotni sud u Haagu». Po tom tekstu nazvao sam i svoju knjigu iz 2001. Danas smatram da je to preblaga riječ i za taj sud i za sve one koji ga podržavaju bilo u zemlji bilo u inozemstvu. Tih početnih godina to jeste bila primjerena riječ zbog same činjenice što je u Statutu tog suda propušteno istaći najvažniji ratni zločin: zločin protiv mira – tj. zločin agresije. To je samo otvaralo mogućnost da se ponašanje suda izvitoperi tako da im glavni krivci postanu žrtve, a ne agresori. Riječ «sramota» već nije bila odgovarajuća u trenutcima kada su iz Haaga stigle optužnice protiv generala Gotovine i Ademija. Ali išla je u kontekstu sugestije biskupa Jurja Jezerinca da bi Hrvatska “jasnim načelima, stavovima i porukom, pa i uz cijenu žrtve, mogla pomoći i tzv. velikima ovog svijeta da njihova sudišta ne budu sramota civiliziranog svijeta”? Međutim, umjesto toga naši političari su se utrkiivali tko će svjetskim

moćnicima što više pomoći u lažnom optuživanju svoje države. I za to su bili, a nažalost bit će i ubuduće, nagrađivani i na izborima.

A danas znamo i za pismo glavnog tužitelja u suđenju Slobodanu Miloševiću sir Geoffreya Nicea i za izjave istražitelja haaškog tužiteljstva povjesničara Marca Hoarea Attile. Znamo i za knjigu «Mir i kazna» donedavne glasnogovornice Haaškoga tužiteljstva Florance Hartmann koja ukazuje na niz prljavih poteza i samog suda i svjetskih moćnika koji su nastavili s aktivnim pomaganjem velikosrpskog nacističkog projekta. A takvo ponašanje svjetskih moćnika, suda u Haagu i svih onih koji ga podržavaju više nije sramota. To je zločin! I zato sam istog momenta kada je tužiteljstvo tog suda u optužnicama počelo govoriti o zločinačkom pothvatu zločinačke organizacije shvatio da su oni ponajbolje opisali sam sud. Govorio sam o *zločinačkom pothvatu zločinačkog suda!*

Pa što nam onda govori činjenica da predsjednik vlade ne spominje «zločinački pothvat zločinačke organizacije» nego se hvali suradnjom s takvim sudom? Zar nije – blago rečeno – neobično hvaliti tu suradnju u vrijeme kada biskup Ante Ivas točno konstatira:

«Haag je isto što i Had. To što se dogodilo i što se sve vrijeme događa (ist. J.P.) u Haagu nalikuje na lucifersku, đavolsku pogubu pravde.»

I dok je Hrvatska burno reagirala na presude Vukovarskim krvnicima skore nezapaženo je prošla činjenica da je Žalbena vijeće Haškog suda potvrdilo oslobađajuću presudu za bivšega načelnika štaba Vrhovne komande Armije BiH generala Sefera Halilovića kojem se, kao zapovjedniku, sudilo za ubojstva hrvatskih civila u hercegovačkim selima Grabovica i Uzdol, a koja su u rujnu 1993. počinili pripadnici Armije BiH. Halilović, kojeg se po zapovjednoj odgovornosti teretilo za ubojstvo u tim selima, je tako oslobođen. A najmlađe ubijeno dijete imalo je četiri godine. Ubijeno je zajedno s majkom koja ga je držala u naručju!

Presuda vukovarskim krvnicima je prvostupanjska, ali presuda generalu Haliloviću je konačna. Poslije nje morali bi se obustaviti svi postupci koje je Tužiteljstvo pokrenulo po tzv. zapovjednoj odgovornosti. Naravno, to se neće dogoditi.

A sjetimo se i Rimskoga prava: «Bolje je pustiti sto krivih nego optužiti jednoga pravednoga». Hrvatski pravednici su već osuđeni,

ili im se sudi. I u Haagu i u Hrvatskoj. To je još veći zločin i od neosuđivanja vukovarskih krvnika.

U Hrvatskoj se tako sudi generalima Norcu i Ademiju zbog stradanja navodnih civila iako postoje svjedočanstva od srpskih intelektualaca kako tamo nije bilo civila. Tako su Momo Kapor, Dragoš Kalajić i Nebojša Jevrić objavili svoje dojmove s putovanja po Baniji, Kordunu, Lici i Dalmaciji («Krajiški putopisi, časopis «Vojska Krajine», naznačen kao «List srpske Krajine, broj 4-5, srpanj-kolovoz 1993. godine; vidjeti također *Haaški sud – «Zajednički zločinački pothvat» -Što je to? Izlaganja na trećem stručno-znanstvenom skupu u Zagrebu 8. lipnja 2007. godine / 3, Zagreb, 2007*, str. 25-26.). Tako Momo Kapor piše kako je «*baba Danica Obradović na najjisturenijoj jugozapadnoj koti pravoslavnog sveta u Divoselu u blizini Gospića*», gdje «*sedi za teškim mitraljezom 'broving' maskiranim lišćem (...) obučila svoje seljake da pucaju iz minobacača i mitraljeza*» (ist. J.P.): «*Zarastle su dvonedeljne čekinate brade, baba-Daničini ljudi razgovaraju sa prstom na obaračima automatskih pušaka.*»

A slično piše i Dragoš Karajić:

«*Prva oslobođena srpska država je neosvojiva jer je njezina vojska narod, a narod je vojska. Kroz vatrena krštenja kali se nova ideologija srpskog naroda, koja ujedinjuje najbolje vrline levice i desnice!*»

A u Zagrebu sudac garantira tim «civilima» da mogu slobodno doći i svjedočiti protiv hrvatskih generala. Ne moraju ni doći samo neka svjedoče! Oni koji su 738 dana nemilice granatirali Gospić svjedočit će protiv onih koji su to bombardiranje zaustavili! Bi li to bilo moguće da danas u Hrvatskoj nemamo vlast koja u kontinuitetu od 2000. godine sprovodi istu politiku?

*

**

Da, izborno je vrijeme. Čini se prema anketama da je besmisleno ovako govoriti kad oni koji govore da su Hrvati sposobni biti svoji na svome. Da nije istina da ne možemo živjeti u najljepšem kraju na svijetu bez tuđinskog nadzora. Ali to se samo čini. Bez obzira kako prođu ovi izbori hrvatska nacionalna ideja sigurno pobjeđuje. Možda nas i čeka dugotrajna borba da i naši ljudi shvate svoje vrijednosti. Uostalom baš ova generacija se može pohvaliti da je pobijedila u

pravednom oslobodilačkom ratu čime se može pohvaliti malo tko u svijetu. Zato i ne čudi što je bivši francuski vojni biskup Michel Dubost na međunarodnom vojnom hodočašću u Lurdu rekao ("Hrvatsko slovo", 3. siječnja 2003.) da se divi Hrvatima, jer mi imamo nešto što sve više nestaje, imamo vrijednosti koje se u Europi gube, a bez kojih ona ne može živjeti. Nedavno mi je ove riječi prokomentirao don Anđelko Kačunko: *«Evo što sam ja doživio u Lurdu na tome vojnom hodočašću sredinom svibnja 2005. Nakon nedjeljne međunarodne mise na trgu ispred Bazilike Sv. Krunice upoznao sam se s kolegama oko sebe. Bili su to vojni svećenici iz Češke, Slovačke, Njemačke, Italije... Mladi svećenik, koji je do mene bio tijekom cijele mise, bio je kapelan talijanske mornarice u zapovjedništvu u pomorskom središtu La Spezia. Kad sam mu rekao da sam Hrvat, stao me je grliti i gotovo plačnim glasom ponavljati: "Grazie, don Angelo, hvala, don Anđelko, vi ste naša budućnost, vi ste budućnost Europe..." Ja sam se gotovo šokirao ne očekujući takvu reakciju i kad sam se pribrao rekao sam: "Da, da, mi zajedno..." ali on me odmah prekinuo i nastavio ponavljati: "Ne, ne, nego vi, vi ste naša budućnost, Hrvati su budućnost Europe...!" Itd. To je ponovio nekoliko puta. To ću zapamtiti dok god sam živ i taj mi je susret tako duboko u sjećanju kao da se jučer dogodio. Eto, ni danas ne mogu vjerovati da drugi o nama tako dobro misle, premda razumijem zašto. A mi, budući da poznajemo svoje mane i svoj jad, vjerojatno smo u svemu tome malko i prekritični prema sebi. Možda je i bolje tako. U svakom slučaju možemo reći da nitko sebe ne poznaje tako dobro kao što ga poznaju drugi. Kad je o Lurdu riječ, naši vojnici i policajci na tome hodočašću fasciniraju svojim ponašanjem i svojom pobožnošću cijeli svijet i zato su takve reakcije. Osim toga sve vojske svijeta, za razliku od običnoga puka, koji ima (dez)informacije samo s televizije, znaju dobro što je bilo u Domovinskom ratu i svake godine srdačno plješću pobjedničkoj Hrvatskoj vojsci.»*

Ako pažljivije pročitate riječi Thompsonovih pjesama vidjet ćete da on govori isto to. Nedavni veličanstveni zbor od 60 000 ljudi – većinom mladih - u Zagrebu pokazalo je da im neće uspjeti slomiti hrvatski narod. Pokušavaju nas slomiti stoljećima pa ne uspijevaju. I neće!

Zagreb, 26. listopada 2007.

**M. KOVAČEVIĆ I J. PEČARIĆ, THOMPSON U
OČIMA HRVATSKIH INTELEKTUALACA –
BILO JE I TO JEDNOM U HRVATSKOJ,
FORTUNA, ZAGREB, 2008.**

PROF. DR. SC. ZDRAVKO TOMAC

**ZBOG DVIJE BAKLJE NE TREBA
PREKIDATI UTAKMICU**

Hrvatski nogometaši vole slušati domoljubne pjesme Marka Perkovića Thompsona posebno domoljubnu pjesmu *Lijepa li si*, u kojoj s puno ljubavi Thompson pjeva o ljepoti svih hrvatskih krajeva Dalmacije, Slavonije, Istre, Zagorja, Hercegovine. To je pjesma koja jača nacionalne emocije, domoljublje i slogu hrvatskog naroda.

Tu pjesmu voli 70 posto Hrvata (prema anketama) a osobno sam se uvjerio na koncertu Thompsona na Trgu bana Jelačića u Zagrebu, kako ju s ljubavlju pjeva s Thompsonom preko 100 tisuća Hrvata. Na žalost, na domoljubne koncerte Thompsona dolaze i grupice "maskiranih" i grupice huligana koje uvredljivo skandiraju, koje bacaju tamnu mrlju na domoljubni zanos goleme većine slušatelja Thompsonovih koncerata.

Umjesto da institucije hrvatskoga društva u skladu sa zakonima onemogućе provokatore, na žalost, moćne snage kojima smeta hrvatska sloga i domoljublje, nastoje optužiti ne samo pjevača nego i njegove slušatelje te zbog grupice maskiranih provokatora i huligana zabraniti koncerte hrvatskog branitelja i pjevača Marka Perkovića Thompsona.

Na sramotu hrvatske države i hrvatskog društva to se i dogodilo. Intervencijom političara iz državnog vrha prije svega Mesića i Kajina, stvoren je pritisak na osnovi kojeg je zabranjen koncert Marka Perkovića Thompsona u Umagu. To je prva zabrana u slobodnoj demokratskoj Hrvatskoj. Čak ju je osudio i Hrvatski helsinški odbor, što je opet izazvalo mrziteljijske hrvatske sloge i hrvatskog domoljublja da pokrenu medijski linč i druge mjere protiv predsjednika HHO-a prof. dr. Ive Banca. Istodobno je pokrenut i pravi medijski i drugi linč protiv gradonačelnika grada Zagreba Milana Bandića jer je dozvolio Thompsonov koncert na Trgu bana Jelačića. Znaju te snage da će Bandić dobiti i naredne izbore i zato ga pokušavaju srušiti nedemokratskim sredstvima, bilo smiješnim pismom 26 zabrinutih demokrata, bilo izmišljanjem brojnih optužbi i stvaranjem atmosfere u Zagrebu, koja sve uspjehe želi pretvoriti u neuspjehe. Već sam pisao da te snage ni prije nisu voljele Bandića, ali kap koja je prelila čašu za njih bio je Thompsonov koncert.

Sramotne su riječi IDS-ovog zastupnika Damira Kajina, koji je teško uvrijedio grad Zagreb i Zagrepčane i sve hrvatske domoljube kada je rekao da nije Istra Zagreb u kojem se mogu držati Thompsonovi koncerti koji izazivaju rasnu, nacionalnu i drugu mržnju.

Suprotno tome, dvije stotine hrvatskih intelektualaca svojim javnim pismom suprotstavilo se izmišljanju ustaštva i pokušajima da se zbog pojedinaca i grupica dovede u pitanje domoljublje i pravo na pjevanje domoljubnih pjesama u slobodnoj i suverenoj hrvatskoj državi.

U Srbu se slavilo četničko ubijanje i progon ličkih Hrvata

Oni kojima smeta probuđeno hrvatsko domoljublje, koji su se uplašili domoljubnog zanosa stotinu trideset tisuća građana Zagreba i njihovom pjevanju domoljubnih pjesama, nije dovoljno samo zabraniti koncert i slobodu pjevanja u Hrvatskoj, nego žele i

kriminalizirati one koji ne misle kao oni te su se latili i krivičnih prijava. Tako su Udruga mladih antifašista, Margelov institut i zajednica Srba u RH podnijeli Općinskom državnom odvjetništvu u Zagrebu kaznenu prijavu protiv Marka Perkovića Thompsona. Zanimljivo je pogledati tko su potpisnici ove kaznene prijave. Za udrugu mladih antifašista grada Zagreba potpisnik je njezin predsjednik Mario Šimunković, koji ovih dana dobiva veliki medijski prostor koji nikako nije zaslužio. Evo zašto. Mario Šimunković potpisao je prije nekoliko mjeseci jedno sramotno javno priopćenje u kojem je nekoliko tisuća građana Zagreba, koji su u skladu sa Ustavom i zakonima i rezolucijom Vijeća Europe i Hrvatskoga sabora, mirno i dostojanstveno tražili da se Trgu maršala Tita vrati staro ime Kazališni trg. U tom priopćenju mladi "antifašisti" na čelu sa Šimunkovićem prosvjednike su oklevetali i strašno uvrijedili nazivajući ih neonacistima, čak "marširajućim neonacistima". To je teška optužba jer ona optužuje građane Hrvatske, među kojima su bili i sveučilišni profesori, biskupi, i branitelji i bivši ministri i saborski zastupnici, ne samo da su neonacisti nego da su organizirani neonacisti koji se već spremaju za pokolje, jer su već organizirani, jer već marširaju.

Kada se tome doda da je i Predsjednik države tada podržao te navodne antifašiste, koji izmišljaju fašizam i nacizam, i da je prilikom agitiranja za zabranu koncerta Thompsona povezao domoljubne pjesme s rezanjem grkljana odnosno optužio da te pjesme i koncert mogu ponovno dovesti do zločina, razumljivo je zašto navodni mladi antifašisti dobivaju takvu medijsku potporu. Priopćenje mladih antifašista puno je rasne i nacionalne mržnje, uvjeda i kada bi mi bili prava država onda bi protiv Marija Šimunkovića, kao potpisnika tog priopćenja, po službenoj dužnosti Državno odvjetništvo bilo dužno podnijeti krivičnu prijavu.

I drugi potpisnik kaznene prijave Alen Budaj, direktor fantomskoga *Margelovog instituta*, poznat je hrvatskoj javnosti jer je partner Mariju Šimunkovicu u optuživanju Hrvata, izmišljanju ustaštva i vrijeđanju svega što je domoljubno kod nas. I on je na sličan način izvrijeđao i optužio za ustaštvo i nacizam građane Hrvatske koji su tražili u skladu s rezolucijom Vijeća Europe i rezolucijom Hrvatskog sabora da se osude komunistički zločini.

Treći potpisnik kaznene prijave protiv Thompsona u ime zajednice Srba u RH, je prof. dr. Svetozar Livada. Treba uzeti i pročitati njegovu knjigu pa će svakom biti jasno koje političke stavove i kakvu antihrvatsku politiku zastupa prof. Livada. Tome treba dodati da je zajednica Srba u RH podnijela državnom odvjetništvu i kaznenu prijavu protiv Vlade demokratskog jedinstva, koje su činile sve hrvatske stranke, protiv Vlade koja je obranila Hrvatsku i dovela do međunarodnog priznanja Hrvatske. U toj kaznenoj prijavi Vlada se na monstruoan način optužuje da je planirala i svjesno provela ratni zločin nad Srbima u Hrvatskoj, odnosno, pokušava se kriminalizirati sve hrvatske stranke i svi koji su sudjelovali u obrani Hrvatske od velikosrpske agresije a Srbe pretvoriti u nevine žrtve. Najtragičnije je što prije nego što je Državno odvjetništvo odbacilo tu kaznenu prijavu, da je otvorilo istragu i da je predsjednik Vlade demokratskog jedinstva u svojoj izjavi za odvjetništvo morao braniti nevinost Vlade demokratskog jedinstva od monstruoznih optužbi da je Vlada bila organizator zločinačkih pothvata i zločina nad Srbima u Hrvatskoj.

Da ništa nije slučajno u Hrvatskoj i u tom "ludilu" ima sustava pokazuje i proslava navodnog dana ustanka u Hrvatskoj u Srbu. Ustanak u Srbu, koji se pokušava ponovno nametnuti kao početak borbe protiv fašizma, kao veliki antifašistički događaj, počeo je progonom preko 2000 Hrvata iz hrvatskog mjesta Boričevac, ubijanjem ljudi, čak su jednom svećeniku odrali kožu i totalnim razaranjem i paljenjem mjesta. Dakle, to je taj antifašizam koji koristi fašističke metode paljenja, progona i ubijanja.

Izgleda da neki žele i u Hrvatskoj rehabilitirati četništvo kao što je rehabilitirano u Srbiji. Već nekoliko godina u Srbiji su službeno četnici proglašeni antifašistima. Zato je tragično, žalosno i zabrinjavajuće ono što se dogodilo u Srbu. Pitam Zorana Milanovića, predsjednika SDP-a, jer mislim da na to imam pravo jer sam zajedno s Račanom i drugima izgrađivao hrvatski SDP, što je radio u Srbu, zašto je podržao tu manifestaciju koja slavi četničko ubijanje i progon Hrvata u Lici, kao početak antifašističke borbe. Pitam ga da javno odgovori kako je mogao reći da u Hrvatskoj antifašizma ne bi bilo bez Srba, kako je mogao podržati okupljanje, čiji je cilj bio rehabilitacija one. politike koju je hrvatski narod zajedno sa Srbima i drugima, koji prihvaćaju Hrvatsku kao svoju domovinu, srušio?

Pitam Ivu Sanadera, predsjednika Hrvatske vlade, što mu je na tom skupu radio potpredsjednik Vlade Slobodan Uzelac, je li nazočnost potpredsjednika Hrvatske vlade znači podršku rehabilitaciji četništva i velikosrpske politike u Hrvatskoj? Mislim da se radi o načelnim pitanjima preko kojih se ne smije olako prijeći kao nevažnom incidentu kojem ne treba davati veliku pozornost.

Dakle, s jedne strane imamo pritisak i konkretne mjere da se izražavanje domoljublja stigmatizira, zabrani pa i krivično progoni izmišljanjem lažnih optužbi, a s druge strane imamo podršku rehabilitaciji četništva kao navodnom antifašizmu.

Zabrana Thompsonovog koncerta u Umagu *prva* je zabrana u slobodnoj demokratskoj Hrvatskoj

Da ne bi bilo zabuna, da smanjim mogućnost podmetanja, ponovno ponavljam ono što sam bezbroj puta rekao i napisao, hrvatskom narodu i hrvatskoj državi nisu na sreću donijeli ni slovo "U", ni "crvena zvijezda petokraka". Moramo nastojati i boriti se svim sredstvima da se onemogućće nove podjele hrvatskoga naroda i da se u njegovu interesu provede efikasna borba protiv svih koji pokušavaju rehabilitirati slovo "U" i "crvenu zvijezdu petokraku" kao simbole totalitarnih sustava koji su nanijeli veliku štetu hrvatskom narodu.

Dakle, jedina ispravna politika je borba protiv svih totalitarizama i njihove obnove ili pokušaja amnestije. Međutim, u toj borbi treba biti pravedan, ne smiju se grijesi i zločini jednog totalitarizma uvećavati a drugoga skrivati i amnestirati.

Sve ovo sam napisao da bi obrazložio zašto je opasno ako država na pogrješan način u korist jednog totalitarizma vodi borbu protiv ostataka drugog totalitarizma. Država mora osuditi zabranu koncerata bilo koga, koja se ne temelji na slovu zakona i njegovoj dosljednoj primjeni nego na subjektivnoj volji pojedinaca ili moćnih političkih snaga, kako je to bilo u slučaju Thompson. Bojim se da su i ljudi pa i jedan broj političara, za koje se ne smije sumnjati da su hrvatski domoljubi, podlegli tom pritisku, te da vide izlaz u rješavanju nekih ekscenčnih situacija u represiji neutemeljenoj na zakonu. Bojim se da je ministar Primorac upravo zato što je i sam ljubitelj Thompsonovih pjesama pa i posjetitelj Čavoglava, pod dodatnim pritiskom ovih dana izjavio nešto što je vrlo opasno. Rekao

je da zbog dvije baklje ili uvrjedljivog skandiranja i pjevanja treba prekidati športske događaje odnosno nogometne utakmice. Na žalost, u tome ga je podržala i potpredsjednica Vlade Đurđa Adlešić, jedini se tome suprotstavio s puno argumenata predsjednik HNS-a Vlatko Marković, rekavši da bi takva politika bila prava tragedija. Kada bi se prihvatila takva politika, to bi značilo da se nametnuta antihrvatska logika, koja je dovela do zabrane Thompsonovog koncerta, prenosi i na nogomet, da bi se zbog grupice huligana kažnjavali gledatelji kao što su zbog pojedinačnih ekscesa zabranom Thompsonovog koncerta kažnjeni mnogobrojni ljubitelji njegovih pjesama. Kada bi se zbog uvrjedljivog skandiranja grupe navijača ili zbog dvije baklje prekidale utakmice, onda bi trebalo odustati od nogometnog prvenstva jer bi uvijek bilo moguće da grupa huligana prekine utakmicu pa čak da i grupa navijača protivničkog tima dođe na utakmicu i prekine neku *Dinamovu* i *Hajdukovu* utakmicu. Time bi se ozakonio teror manjine nad većinom, kažnjavala bi se većina zbog nesposobnosti države i državnih institucija da onemogući huligane i provokatore.

Umjesto prekida utakmice treba izbaciti iz tribina provokatore, isprazniti tribine i omogućiti većini da gleda utakmicu bez njihovih provokacija. To je već trebalo učiniti na nekoliko utakmica nakon sramnog ponašanja tristotinjak navodnih navijača *Dinama*, koji nanose veliku štetu i sramotu svim navijačima *Dinama* ali i svim Hrvatima i navijačima svih hrvatskih klubova. Zato bi ministar Dragan Primorac i potpredsjednica Vlade Adlešić morali narediti policiji da u slučaju bilo kojeg ekscesa izbací s utakmice provokatore. Ovako oni im ustvari daju potporu jer im daju važnost, pokazuju svoju nemoć pa im sugeriraju da naprave eksces, npr., na uzvratnoj utakmici *Dinamo - Domžale* kojim bi doveli do prekida utakmice čime bi pokazali svoju moć. Ali nije dovoljna samo represija. Potrebne su i druge mjere. Npr. ako se BBB-ovci ne riješe grupe koja terorizira sve nas, treba im oduzeti prostorije, treba ih rasformirati kao udrugu, itd.

Postoji mogućnost trajne zabrane ulaska na utakmicu kao i prekršajnog pa i krivičnog progona za kršenje zakona.

Isto je tako i s Thompsonovim koncertom. Ako se oni zabranjuju, onda se grupici provokatora daje strahovito velika važnost i moć. Zato apeliram na ministra Primorca i druge da se odupru pritiscima i

da ne dozvole da oni kojima smeta hrvatsko domoljublje i njegovo izražavanje zbog pojedinaca i grupa, dovode u pitanje mogućnost izražavanja hrvatskog domoljublja.

Ispravna politika je borba protiv svih totalitarizama, njihove obnove ili pokušaja amnestije

Ovo što se događa sa slučajem Mirka Hrgovića nije samo stvar navijača *Dinama* i *Hajduka*, nisu samo ekscesi huligana i navijačke strasti. Čini mi se da iza toga stoje i određene snage u hrvatskom društvu koje su se jako zabrinule zbog nekih događaja i procesa, koji su se dogodili u povodu Europskoga nogometnog prvenstva. Zabrinulo je te snage veliko rodoljublje i vijorenje desetine tisuća hrvatskih zastava. Zabrinulo ih je što su izbornik Slaven Bilić i većina nogometaša javno manifestirali svoju katoličku vjeru. Zabrinula ih je sloga hrvatskoga naroda, zabrinulo ih je što su i Dalmatinci i purgeri, i Hercegovci i Istrani, i Hrvati iz iseljništva bili složni, što je hrvatstvo bilo jače od svih mogućih podjela. Zato su tražili načina kako da ponište to jedinstvo, kako da ponovno otvore podjele, sukobe i mržnju između dijelova hrvatskoga naroda.

Zato sam siguran da iza navijačkih strasti i u Zagrebu i u Splitu postoji neka nevidljiva ruka koja s njima upravlja i manipulira. Treba tim mladim ljudima zato objasniti da to što rade, u interesu svoga svetog kluba, bilo *Dinama*, bilo *Hajduka*, je protiv i *Dinama* i *Hajduka*. Treba im objasniti da vješanje lutke Mirka Hrgovića, časnog domoljuba iz časne hrvatske obitelji, čiji je otac poginuo u Domovinske ratu, je anti-hrvatski i antidomoljubni čin. Treba im objasniti da skandiranjem "Hrgoviću, cigane", vrijeđaju i svoje BBB-ovce koji su poginuli za Hrvatsku kao i Hrgovićevog oca. Isto tako treba objasniti onima koji pišu u Splitu uvredljive grafite protiv Hrgovića proglašavajući ga Srbinom i izdajicom, da također rade i protiv *Hajduka*, Dalmacije i Hrvatske. *Dinamo* i *Hajduk* su veliki hrvatski klubovi, koji su više od športskih klubova, oni su i časne i značajne hrvatske institucije i zato je čast svakom Hrvat u igri i u jednom i u drugom klubu.

Samo da podsjetim da se za vrijeme Hrvatskoga proljeća kada je probuđen zapretni hrvatski nacionalni ponos, na velikim skupovima skandiralo, ne slučajno: Savka, Tripalo, *Hajduk*, *Dinamo*. Kada su navijači jednog i drugog kluba zagrljeni išli u borbu za hrvatsku

slobodu. Podsjećam da se tada govorilo u Dalmaciji: navijam za Hajduk da se zna odakle sam, a *za* Dinamo da se zna tko sam, jer su i Hajduk i Dinamo bili nacionalne institucije. Tada se nije smjelo isticati svoje hrvatstvo u politici, pa je onda nogomet bio način izražavanja svoga zabranjenog hrvatstva.

Danas, kad imamo svoju državu, treba nam zajedništvo i sloga, treba nam jedinstvo hrvatskoga naroda onako kako se pokazuje u navijanju za hrvatsku reprezentaciju. Treba nam i suparništvo *Dinama* i *Hajduka* i drugih klubova ali i razvijanje svijesti da je čast svakome Hrvatu igrati i za hrvatsku reprezentaciju i *za Dinamo* i *Hajduk* i druge hrvatske klubove, i da moramo energično suzbiti one koji pokušavaju razbiti to hrvatsko zajedništvo i slogu.

«Fokus», 8. kolovoza 2008.

**J. PEČARIĆ I M. KOVAČEVIĆ, KRAJ
VREMENA VELEIZDAJNIKA?, ZAGREB,
2009.**

OČI U OČI SA ZDRAVKOM TOMCEM

Tomac: Dobro večer dragi gledatelji. Večeras ima čast da je sa mnom oči u oči naš veliki matematičar, akademik Josip Pečarić. Široka javnost vjerojatno ne zna kakav je on veliki kapacitet i koliko je cijenjen u svijetu, pa ću pročitati samo jedan podatak. U povodu 60-og rođendana akademika Pečarića u Hrvatskoj održana međunarodna konferencija istaknutih matematičara na kojoj je nazočilo 135 matematičara iz 27 zemalja svijeta, a jedan ugledni međunarodni časopis cijeli je svoj broj posvetio toj konferenciji i radovima koji su održani, gdje su matematičari govorili o Josipu Pečariću. Josip Pečarić je čovjek koji je i praktičar. Pričao mi je vrlo zanimljive priče iz Pakistana. Gospodin Pečarić često ide u Pakistan i tamo ima doktorande iz matematike i proizvodi u Pakistanu vrhunske znanstvenike matematičare. Zašto spominjem ovu konferenciju? Spominjem zbog toga što o toj konferenciji nisu izvijestile ni jedne naše novine, ni jedna naša televizija, osim Slobodne Dalmacije koja je i ono što je izvijestila, izvijestila pogrešno. Još nešto, Josip Pečarić je napisao knjigu karakterističnog

naslova, pored 23 knjige publicističke koje je napisao kao matematičar, kaže „Priznajem Hrvat sam“, sa slikom „Wanted Hrvat“. Govorim to zbog toga što sam imao čast predstaviti sa drugim uglednicima jednu od njegovih knjiga u Zagrebu, to je ova knjiga „Zločinački sud u Haagu“. Uz mene su tu govorili i akademik Dubravko Jelčić i sveučilišni profesor Slobodan Lang i novinar, publicist Pešorda. Zašto govorim? Zbog toga što je to predstavljanje knjige u Dubravi bilo pod posebnim interesom obavještajnih službi, ali zato mediji o tome nisu rekli ni riječ. Pa onda ovaj naslov „Priznajem Hrvat sam“. Pita se akademik Pečarić, kako to da potpredsjednik ratne vlade akademik Jelčić koji je bio i saborski zastupnik, profesor Lang koji je bio i savjetnik predsjednika Tuđmana, i koji je kao humanitarac odigrao jako veliku ulogu u ratu, koji je sjedio u Dubrovniku za vrijeme rata i u Bilu je vodio onu karavanu da spašava ljude u onoj bolnici, i on sam kao akademik, istaknuti znanstvenik pita kakva smo mi to zemlja? Što se događa sa Hrvatskom kada se prešućuje takav znanstvenik i kada se čak ne samo da prešućuje knjiga, nego se oni koji promoviraju tu knjigu stavljaju pod policijsku posebnu pažnju.

Dobro došli akademice!

Pa recite, zašto ste napisali knjigu „Priznajem, Hrvat sam“.

Pečarić: Prvo da vam se zahvalim na pozivu. Pozdravljam sve gledatelje televizije Z1.

Da počnem kao znanstvenik prvo s jednom malom korekcijom.

Ovaj časopis koji ste spomenuli, međunarodni časopis koji je posvetio jedan svoj broj meni, nije to učinio u vezi s mojim 60-om rođendanom i s tom konferencijom. Jednostavno, časopis je odlučio jedan broj posvetiti meni kao znanstveniku. Nevezano o mojim godinama.

Tomac: Da, to je još više.

Pečarić: I tu su po izboru vrhunska imena iz svijeta pisali članke koje su posvetili meni, ponavljam - ne u povodu mog rođendana. Druga je stvar za konferenciju, tamo to ide s posvetom za moj rođendan. Ima i drugih koji posvećuju članke posebno mom rođendanu neovisno od same konferencije.

Tomac: Vi ste koliko znam najcitaniji hrvatski znanstvenik u svijetu.

Pečarić: Nisam, nego sam među svjetskim matematičarima po broju objavljenih radova - od kad postoji publiciranje matematičkih radova - bio točno deseti koji je prešao brojku pet stotina. Ja sada već imam objavljenih preko sedam stotina, blizu osam stotina radova.

Tomac: Ja sam čuo da ste jako mnogo citirani.

Pečarić: To samo kad se gleda sa matematičkog aspekta zato što ima malo matematičkih časopisa. Jednom je akademik Paar rekao da kad citiranost matematičara uzmete morate pomnožiti s brojkom 20 da bi vidjeli stvarnu sliku, u odnosu na biologe, fizičare koji imaju jako puno časopisa i koji jako puno objavljuju. Tako kad matematičare usporedite s njima što se tiče citiranosti ili pak ako uspoređujete impakt faktore naših i njihovih časopisa onda to izgleda smiješno. Zato postoji neka srednja vrijednost da bi se moglo uspoređivati.

Tomac: Vidim da ste pravi matematičar. Ja kad sam predstavljao vašu knjigu onda sam rekao da vi i u publicistici, politologiji i politici upotrebljavate matematičku formulu, matematičku istinu. U matematici su dva i dva četiri, tako i kod vašeg pisanja, nema subjektivne interpretacije. Evo iz sitne netočnosti koje sam ja naveo vi ste odmah ispravili. To znači, vaše knjige su po mom mišljenju, jedan novi oblik publicistike, jer vi govorite matematičkim jezikom, matematičkom logikom. Vi ne dozvoljavate da se relativizira istina ili laž, nego precizno dajete dijagnozu sviđa li se to nekom ili ne.

Pečarić: Ja mislim da je malo ljudi u Hrvatskoj kojima se ja nisam zamjerio. I vama vjerojatno nekad.

Tomac: Da, i mi smo polemizirali.

Pečarić: Pa naravno, pa čak i na tom predstavljanju. Jednostavno, ja smatram da je dobro da ljudi različito misle, ali da je osnova da je Hrvatska uvijek u žarištu njihovih interesa, i da uvijek bez zadržke misle o dobru hrvatskog naroda i hrvatske države općenito.

Kao matematičar, meni je uvijek zabavna ta priča oko te dvije moje djelatnosti. Meni je bilo mnogo zabavnije kad sam to počeo raditi. Onda ljudi nisu mogli povezati da jedan matematičar može raditi ove druge stvari. Onda su mislili da postoje dva Josipa Pečarića.

Tomac: A možda i postoje.

Pečarić: Ima ali...

Tomac: U vama.

Pečarić: Da u meni.

Zašto to kažem, jer bi bilo zabavno da je ova konferencija bila u tom periodu kad su mislili da nas ima dva, onda bi na svim televizijama bilo riječi o „mojoj“ konferenciji jer bi mislili da se radi o onom samo matematičaru - znanstveniku, a ne o onom koji još brine za interes Hrvatske (Danas ako pišete nešto što je za interes Hrvatske ...)

Tomac: Dakle, Vi ste na crnu listu došli kao matematičar i znanstvenik zbog svojih publicističkih knjiga i članaka i onog što radite u borbi za obranu nacionalnih interesa.

Pečarić: Da. Ali tu je i hrvatski jal. Zbog toga sam Vas maloprije ispravio. Ne volim kad se kaže neka netočnost da ne bi ispali da sam ja Vama rekao o sebi nešto što nije točno, da bih ja na neki način od sebe pravio nekakvu veličinu – lažnu sliku koja nije istinita. Doista, nema potrebe. Toliko toga sam u životu uradio da nema potrebe da bilo tko kaže neki netočan podatak o meni. Jer i ta konferencija i taj časopis meni u čast su napravljeni zbog mog rada - znači zbog onog što sam uradio. Zato je dovoljno da se kaže točno ono što sam uradio, a toga doista ima.

Ako baš hoćete, pogledajte moj matematički opus. Mislim, skoro sve što je važno u nekoj znanosti, što je važno jednom znanstveniku - to sam ja i postigao.

Evo, vi ste spomenuli Pakistan, ali ja sam i u Hrvatskoj stvorio jednu znanstvenu školu iz koje je već izašlo 23 doktora znanosti. Napravio sam u Hrvatskoj dva međunarodna časopisa koji su svjetske razine. Prvi hrvatski matematički časopis koji je dobio impakt faktor, dakle uvršten SCIE listu bio je moj časopis. Poslije su ušla još dva, a sada je jedan novi moj časopis ušao i na Curent Contens listu. Dakle, ja sam stvorio jedini hrvatski matematički časopis koji je na Curent Contens listi.

Napisao sam iz matematike 6 monografija koje su i na engleskom jeziku, pored ovih koje su na hrvatskom. Znači, imam ja i puno ovih drugih knjiga – matematičkih - ne samo ove koje imamo ovdje.

I mnogi svjetski znanstvenici koji su se počeli baviti tom problematikom mene doživljavaju kao svog mentora jer su učili iz mojih knjiga. Tako da ima niz svjetskih znanstvenika koji mene doživljavaju kao svog mentora, a koje ja nisam nikad upoznao. A imam i puno suradnika. Po broju suradnika sam među prvih 40 u vrhu u svijetu: imam preko 150 suradnika iz cijeloga svijeta,

stotinjak stranaca. Ti podaci su dovoljni. Zato sam vas ispravio. Treba o meni reći ono što je istina, a nikakve

Tomac: Znači, nema ni slobodne interpretacije, mora biti matematička preciznost. Ovo što sam ja rekao niste mi vi rekli, to su mi rekli drugi ljudi, pa ćemo im oprostiti. Nisam s Vama uopće razgovarao o ovoj emisiji. Mi se znamo iz tih raznih susreta. Oko bitnih pitanja - u obrani hrvatskih nacionalnih interesa- se slažemo. Ali samo još malo o matematici, pa ćemo onda prijeći na ono što će naše gledatelje vjerojatno više zanimati. Recite, što se događa u Pakistanu? Koliko ste u zadnje vrijeme bili u Pakistanu?

Pečarić: Pa ove zadnje godine sam bio na Sabatikalu i sada su prva dva moja doktora tamo doktorirali. Obojica su već dobili posao na sveučilištima. Jedan je na prestižnom, jednom od najjačih sveučilišta u Pakistanu. Zapravo je bio i prvi doktorand iz te škole na kojem sam ja pozvan. To je ustvari School Mathematical Sciencies, skraćeno je zovemo SMS. To je škola pri sveučilištu u kojem se stvaraju samo doktori, a osim toga je i centar za razvoj matematike u Pakistanu. Oni, znači, jako puno posvećuju pažnje i matematici. Za fiziku vjerojatno znate. Postoji takav sličan centar za fiziku u Islamabadu, a ovaj je u Lahoreu. Oni u tom centru dovode strane znanstvenike, vrhunske, i to se meni svidjelo. Svidjela mi se ideja da se dovedu znanstvenici, a ne da se djeca šalju u svijet. Jer kad se djeca pošalju u svijet oni tamo i ostanu - pogotovo oni najbolji. Na taj način se osigurava da oni najbolji možda ostanu doma.

Tomac: Da, to je prekrasno što radite. Ne bojite se tamo živjeti?

Pečarić: Oni vas čuvaju, posebno se vodi briga, ako ima neka opasnost upozore da ne biste izlazili i tako to. Ja se ne bojim, ne bi ni ovu publicistiku pisao da se bojim.

Tomac: Da, znam da se ne bojite.

Idemo sad na ono zbog čega imate velikih problema jer Vi se matematičkom preciznošću usudite reći vrlo precizno o međunarodnoj zajednici, pojedinim institucijama, ono što mi politolozi, sociolozi, pravnici, političari nekako ublažimo s nekim ljepšim formulacijama, ne tako radikalnim, ne tako oštrim. Pa evo napisali ste dvije knjige o Haškom sudu. To su, po mom mišljenju najpreciznije, najbolje knjige koje su dale sjajnu dijagnozu i istinu o Haškom sudu. Jedna se zove „Sramotni sud u Haagu“, a druga se zove „Zločinački sud u Haagu“. S obzirom da sam promovirao ovu

drugu knjigu reći ću samo jednu rečenicu. Svi mi koji žestoko kritiziramo Haški sud, a nije nas baš puno u Hrvatskoj, koji pokušavamo govoriti istinu o tom Haškom sudu, mi tvrdimo da je to sud nepravde, da je to politički sud, da taj sud želi mijenjati povijest, da hapsi i sudi nevine, ali vi ste otišli dalje od bilo koga. Vi ste i u naslovu dali, ali to ste i dokazali, da je to zločinački sud u Haagu. Pa, dajte obrazložite teze, argumente zašto tvrdite ne samo da je to sramotni sud, nego da je i zločinački sud.

Pečarić: Pa, za sramotni sam tvrdio do momenta kad su uveli ovaj termin o zločinačkoj organizaciji, o zločinačkom pothvatu. Istog momenta kad sam čuo da su oni uveli taj termin ja sam u prvom svom tekstu govorio o zločinačkom sudu u Haagu. Pa uzmite sam taj termin. Znači zločinački pothvat je njima nešto što je najnormalnije u svijetu. Imate okupirana područja svoje države, pa je vaše pravo, ali i obveza i po međunarodnom zakonu i pravu i po ustavu ove države da oslobodite taj prostor. Onda vam netko kaže da to što vi morate raditi je to zato što imate zločinačke namjere, a u pozadini toga stoji ....

Tomac: Znači oslobađanje vlastite zemlje je zločinački pothvat.

Pečarić: ... da ste vi zločinački narod. Tko bi se normalan usudio reći tako nešto. Zato imate tu i jedan drugi naslov. Na koricama ove knjige imate puzzle: kad ih spojite dobit će te „Bordel u Haagu“. To je treći naslov - jedan moj članak se i zove tako. Zaista, tko bi se normalan usudio reći da je nešto što je najnormalnije, ...

Tomac: Da proglasi zločinačkim pothvatom.

Pečarić: Već sama činjenica da se netko usudi to reći govori puno o nama. Da je netko o bilo kojoj drugoj zemlji to rekao bio strpan u ludnicu. Samo luđak može pomisliti da kad ideš oslobađati svoju zemlju, svoja okupirana područja, što po zakonu i po svim normama svjetskim moraš uraditi, da to radiš ne zato što to moraš raditi, nego zato što si zločinac. To je onaj nastavak priče o genocidnosti hrvatskog naroda.

Ako hoćete smatram da je sama činjenica da mi danas živimo tako da smo mi sve to vrijeme izloženi toj stigmi o zločinačkom pothvatu - zločin prema svima nama. Pa i ovo: zbog toga što kažem istinu ili kažem što mislim onda se krije moj znanstveni rad - zar to isto nije zločin? Znači, mi živimo i stalno smo izloženi njihovom zločinu. To je doista zločin prema svima nama: ne radi se samo prema našim

generalima, koji su sjajni, koji su se herojski borili i bili glavni u obrani, koji su se izborili za državu, nego smo svi izloženi tome. Mi smo stalno pod jednim presingom, pa vi to na kraju krajeva znate bolje od mene, pod kakvim ste vi pritiscima, što ste vi sve doživljavate. Još ste vjerojatno na većem udaru nego ja, jer ja sam i zaštićen - mene prešućuju zbog mog znanstvenog ugleda u svijetu. A vi ste izloženi jer ste bili političar, a ja nisam.

Tomac: Da, ali nije mi krivo što sam izložen, niti je vama krivo.

Pečarić: Što me prešućuju. Pa, dapače.

Tomac: Mi kao znanstvenici, mislim da sam i ja znanstvenik ne tako precizan i logičan kao Vi, jer politologija je znanost u kojoj vješt politolog ili pravnik može dokazati da je crno bijelo, bijelo crno i danas je u svijetu ustvari veliki problem...

Pečarić: Ja vama politolozima i pravicima zavidim, ono što ja kažem u tri rečenice, vi možete pričati deset minuta.

Tomac: .... što se sve relativizira i što nema više preciznosti.

Ali da se vratimo još na taj zločinački sud u Haagu. On je zločinački i zbog toga što je optužio nevine ljude, što je hapsio nevine ljude, kao braću Kupreškić, kao najveće kriminalce, zločince s maskama, što ih je držao 4 godine u zatvoru onda ih je pustio kao nevine a da se nisu ni ispričali. On je zločinački i zbog toga što završava, ustvari ovo što ste vi govorili, svoj neslavni rad sa dva velika procesa, zapravo sudi hrvatsko državno i vojno vodstvu, na čelu sa predsjednikom Tuđmanom, pokojnim Tuđmanom, što sudi čovjeku koji se ne može braniti, on je prvooptuženi, onda je zločinački i zbog toga što, kao što ste rekli, legitimno pravo na obranu tretira kao zločinački pothvat. Ali kako je to moguće? Kako to da je to hrvatski narod, manje narod, ali na neki način i narod i državno i vojno vodstvo i stranke i mediji i državni vrh, da su na neki način se pomirili i prihvatili taj zločinački sud kao nešto što je navodno sud pravde koji će nama pomoći.

Pečarić: Da, to je pitanje. Teško je odgovoriti, ali je činjenica da su mnogi veliki Hrvati o našem narodu znali reći dosta i ružnih stvari. Upravo činjenica da je to moguće nije baš nešto lijepo za naš narod. Ali, zna se za naš narod da je takav, pa se zato može. Zato su tako govorili. Matoš je govorio da Hrvati znaju biti samo sluge, zapravo Šenoa je to rekao. I svi drugi, na kraju krajeva i Tuđman je govorio da ima 20 ili 25 posto onih koji su spremni prodati Hrvatsku ili kako je on to već rekao.

Tomac: Što mislite da li danas ima više ili manje u odnosu na Tuđmanovo vrijeme onih koji su spremni pokoriti se i prodati nacionalne interese?

Pečarić: Teško je uspoređivati zato što je Tuđman iz hrvatskog naroda izvukao ono najbolje, i ja mislim, a to sam i napisao, da su 10 Tuđmanovih godina, 10 najponosnijih godina u povijesti hrvatskog naroda, za razliku od ovih sadašnjih 10, za koje smatram da su potpuno suprotno od toga - da su one kojih ćemo se u povijesti stidjeti. Teško je uspoređivati jer danas je pritisak strašan. Uostalom, vidite na izborima. Na njima čak i katolička crkva govori da se bira od dva zla manje. Znači nema dobroga u Hrvatskoj. To oni kažu - nije samo Josip Pečarić to rekao.

Tomac: Pa i ja sam na neki način. Mi smo polemizirali i pred izbore i na promociji Vaše knjige oko sljedeće teze. Možda je to zanimljivo. Ja sam pred ove parlamentarne izbore pisao i govorio da se bojim da u Hrvatsku na vlast može doći, trijumfirat MPM: Mesić, Pusić, Milanović. I onda sam navodio argumente zašto mislim da bi to bilo još lošije za Hrvatsku nego što je bilo do toga dana i na neki način sam dao podršku HDZ-u i Sanaderu, iako nezadovoljan s politikom HDZ-a, sa stavom, pa ako nemamo dobro rješenje treba birati manje loše - ne trebamo dozvoliti još lošije rješenje. Onda ste Vi vrlo žestoko napali tu moju tezu i moj stav, pa smo onda nastavili našu polemiku na predstavljanju Vaše knjige. Ja sam vrlo ozbiljno shvatio Vašu kritiku, čak nisam više uvjeren da sam bio u pravu. Pa bilo bi zanimljivo da kažete zašto ste Vi smatrali da teza 'birajmo manje zlo' nije dobra.

Pečarić: Pa 'birajmo manje zlo' je bila za mene loša teza zbog toga što to dovodi do toga (to sam rekao na nekoj od tih promocija ili sam u nekom mom tekstu to i napisao) da mi danas živimo u nečem što ja nazivam pusićkina Hrvatska. Pa sama Pusićka je jednom rekla 'pa zašto bi ja bila protiv Sanadera kad on sprovodi moju politiku'.

Tomac: To je više puta rekla.

Pečarić: Da, to je više puta rekla.

Tomac: Zato je vjerojatno i postala predsjednik nacionalnog odbora iako je izgubila izbore.

Pečarić: Znači, što onda mi imamo? Dolaskom sa manjim zlo imamo pusićkinu Hrvatsku, a ja sam užasnut činjenicom što imamo pusićkinu Hrvatsku. Dakle, smatram da je veće zlo što imamo

pusićkinu Hrvatsku od Milanovićeve politike, iako je činjenica da je Milanović pred tim izborima nastupao sa Pusićkinim stavovima. Sve bitne teze su mu bile dio Pusićkine politike, ili slične njenim. Ali smatrao sam da, ako dođe do poraza HDZ-a, možda se pojavi oporba, a to je za Hrvatsku manje zlo. Ako ne postoji oporba, kao što imamo danas i kad svi rade isto, onda je za Hrvatskoj to najveće zlo.

Tomac: To znači, Vi smatrate da današnje političke stranke, parlamentarne političke stranke, jer ove neparlamentarne nemaju nikakvu ulogu, da ustvari vode vrlo sličnu ili istu politiku.

Pečarić: Istu! Razlikuju se u tome što je meni osobno bolje kad je HDZ na vlasti. Naime, i među HDZ-ovcima koji su na vlasti ima onih koji vole moju politiku pa i ja imam nekakve koristi od toga. Ali ja sam protiv njih - iz nesebičnih razloga - zato što smatram da je za Hrvatsku bolje da oni nisu na vlasti, i da se među njima probude oni koji su protiv Pusićkine Hrvatske, da počnu govoriti, da se bore za pravu, istinsku Hrvatsku i za hrvatske vrijednosti, za hrvatske vrednote. Bez toga vi imate jednu stalnu politiku u kojoj se ruši i ponos i dostojanstvo hrvatskog naroda. A taj ponos i dostojanstvo, kako ste i Vi sad konstatirali, je danas na najnižoj mogućoj razini. Sjećam se kako to može izgledati kad je Šušvar svojevremeno izgovorio ono „popu-pop, bobu-bob“, pa su mu u Hrvatskoj vikali 'Stipe, vrati se, sve ti je oprošteno'.

Tomac: Da, skandirali su Stipe Šušvar na nogometnim utakmicama, 'ajmo Dinamo, Stipe Šušvar'.

Pečarić: Ako vas dovedu na tako niske grane onda si sretan da imaš bilo što. Tako vam se pred izbore uvijek u HDZ-u nešto počne hrvatovati, Tuđman se uvijek spominje iako su sve uradili protiv Tuđmana, sproveli su detuđmanizaciju Hrvatske što je u stvari rashrvaćivanje Hrvatske.

Tomac: Još jedno pitanje o Haagu pa ćemo onda na druge teme prijeći, jer i o tom ste puno knjiga napisali i puno tekstova. Postoji li peta Haška kolona u Hrvatskoj? Da li bi ove optužnice bile moguće da bezbroj puta ti stavovi iz krivotvorenih optužnica nisu rečene tisuću puta u Hrvatskoj i u medijima i od istaknutih političara?

Pečarić: Definitivno! Definitivno je ta peta kolona strašna. To je ono što je Matoš rekao kako među Hrvatima ima više izdajica nego u svim europskim narodima zajedno. Znači, ja sam to nekada rekao da je to nekakva kompenzacija...

Tomac: I onda se čudite da ste na udaru, nakon ove izjave. (hehehehe dobro, dobro, dobro.)

Pečarić: Pa zato i jesam, ja sam matematičar i znam samo reći ono što mislim.

Tomac: Ono što mislite i ono što mislite da je istina.

Pečarić: I ono što mislim da je istina, naravno.

Tomac: Bez ikakvih kalkulacija.

Pečarić: I bez ikakvih kalkulacija. Zbog toga sam i bio uvjeren da o mojoj konferenciji neće biti nigdje riječi, mislim konferenciji posvećenoj meni, ali sam vjerovao da će ipak znanstveni program Hrvatske televizije nešto dati o tome, jer recimo jedan od onih 16 pozvanih predavača profesor Olkin je godinu dana prije bio u Ruđeru, držao predavanje, i oni su tada sa njim napravili razgovor. Sad je on s 84 godine došao iz Amerike meni u čast na moju konferenciji, a ja im nisam interesantan. A takvih kao on je bilo puno na toj konferenciji.

Tomac: Evo mi smo znanstvenici i profesori, Vi ste i akademik. Poznamo puno ljudi uglednih u svijetu. Kako je moguće to da u Hrvatskoj se istinski znanstveni rezultati, sa onim s čime bi se trebali ponositi prešućuju, zbog neke, ja ne znam, cenzure političke, autocenzure. Ja sam i profesor novinarstva. Uvijek me zanima zašto ti, moji bivši studenti, kad dođu na određene dužnosti, na televiziju, u medije, zaborave da im je osnovni zadatak govoriti istinu i braniti nacionalni interes.

Pečarić: Pa, radi se o interesima, osobni interes im je važniji. Smatram da postoje i uvijek oni političari koji nisu takvi, ali oni su onda maknuti. Onog momenta kad u vrh stranke dođe čovjek kojem su važniji osobni interesi, a ne interesi hrvatskog naroda, on napravi čistke u svojoj stranci. Mislim da niste ni Vi baš bezveze otišli.

Tomac: I u strankama, i u novinama.

Pečarić: U novinama pogotovo!

Tomac: Evo primjer Tihomira Dujmovića, sjajan kolumnist, jednostavno su mu jednog dana rekli, iz štednje, nađu uvijek razlog, tvoja kolumna se ukida. Ili Josip Jović koji može pisati u Slobodnoj Dalmaciji samo za izdanje za Bosnu i Hercegovinu.

Pečarić: Ma dosta ih je. Vukman...

Tomac: Prema tome postoje mnogi ljudi koji su vrsni novinari...

Pečarić: Maja Freundlich je odmah 2000-te bila maknuta, i niz drugih.

Tomac: Ujević, Crnjaković...

Pečarić: Da, jako je puno novinara koji su maknuti. Ako ćemo se vratiti Dujmoviću, ja čak mislim da je on bio kandidat za urednika Hrvatske televizije i onda je rečeno 'gdje mi hoćete dovesti tog desničara na televiziju'. To je bilo vrijeme kad je Sanader već došao na vlast. HDZ na vlast, a desničar ne može doći na televiziju. I to im je onda javna televizija. Ako hoćete, jedna od ovih naših akcija, kad već govorimo o televiziji, ako smijem na vašoj televiziji govoriti o drugoj televiziji...

Tomac: Ovdje sve smijete, dok sam ja dobio pravo da vodim emisiju, onda se smije govoriti sve.

Pečarić: Ja mislim da ste Vi bili potpisnik otvorenog pisma predsjedniku vlade oko Kruheka, bivšeg...

Tomac: Da, da.

Pečarić: Bilo je među potpisnicima 50 sveučilišnih profesora, akademika, biskupa, a niti jedna televizija o tome nije rekla ni slova, nije bilo ni u novinama, nigdje nisu objavili. A 50 takvih uglednih ljudi je to potpisalo. Par dana poslije toga su lijevo orijentirani „intelektualci“, među kojim su neki sa završenom srednjom školom (znate za one novinari i tako) napisali pismo svom predsjedniku stranke, predsjedniku SDP-a i o tome je tri dana bilo po svim dnevnicima na svim televizijama, pisalo se po novinama. Vidite, ako nešto prohrvatski govorite, što je za hrvatske interese ...

Tomac: Ne samo tri dana...

Pečarić: To je danima trajalo.

Tomac: Sad ćemo na jednu temu, tu ste i knjigu napisali sa Matom Kovačevićem, sabrali ste tekstove intelektualaca, biskupa, akademika, na temu Thompsona. Vi ste smatrali da je potrebno da intelektualci ustanu u obrani prava slobodi govora, slobodu pjevanja u Hrvatskoj i to ste pokrenuli. Pisali smo pisma, stotine nas je potpisalo, uglednih ljudi, borili smo se. Imate pravo, sva su ta pisma ostala daleko od javnosti, a onda nakon koncerta prije dvije godine, i prije godinu dana u Zagrebu je ta grupa lijevih, nazovi intelektualaca, jer među njima ima onih koji nisu ni fakultet završili, a zovu se intelektualci.

Pečarić: Da, da...oni se vole tako potpisivati.

Tomac: Oni su potpisivali jedno pismo u kojem su tražili Bandićevu ostavku i smjenu. Mislim da je i Kreger bio potpisnik tog pisma.

Pečarić: Možda je jedini sveučilišni profesor bio među njima, Vi to znate bolje.

Tomac: Da, već je počeo kampanju za smjenu, da on postane gradonačelnik. Onda se o tome pisalo mjesec dana.

Pečarić: Mjesec dana?

Tomac: Mjesec dana! To je bila glavna tema. Koje god si novine otvorio, koju god emisiju gledao, to je bila tema o kojoj se žestoko pisalo. Ali, kad sam već spomenuo Thompsona, jedna od velikih akcija koju ste Vi pokrenuli - Vi ste i konkretan čovjek - je da ste stali u obranu prava Marka Perkovića Thompsona, hrvatskog branitelja, da slobodno pjeva u Hrvatskoj i onda ste skupili tekstove (ima i tu tri biskupa, ima nekoliko akademika, sveučilišnih profesora, istaknutih novinara) u knjigu „Thompson u očima hrvatskih intelektualaca - bilo je to jednom u Hrvatskoj“ gdje ste branili pravo na slobodu u Hrvatskoj.

Pečarić: Mislim, prirodno je. Pa što je posao intelektualaca nego da rade to. Ali kod Thompsona je još posebno, što uvijek treba voditi računa zašto ga oni napadaju, a što nema veze sa pjevanjem. Ima veze samo utoliko što on kroz svoje pjesme vrši utjecaj na hrvatsku mladost. Nedavno sam to napisao na Internetu da se zapravo oni boje činjenice da na školovanje, što se tiče domoljublja, hrvatskog ponosa, časti i poštenja, na mlade ljude u Hrvatskoj, više utjecaj ima Thompson sa svojim pjesmama nego cijelo hrvatsko školstvo.

Tomac: Pa, ja se slažem sa vama.

Pečarić: I zato ga oni hoće zabraniti.

Tomac: Ja sam nešto slično rekao Thompsonu. On je došao na promociju moje knjige kao građanin, ljudi su ga primijetili, pa je na kraju morao zapjevati „Lijepa li si“. I onda sam vidio jedno oduševljenje kod ljudi, i starih i mladih, a vidio sam i to oduševljenje na koncertu. Bio sam na oba koncerta. Onda sam mu rekao 'Marko sad mi je jasno zašto su protiv Vas. Akademik Pečarić i ja napisali smo 40 knjiga skupa ...

Pečarić: Skupa.

Tomac: ... o tome, borimo se za ono o čemu Vi pjevate, ali Vaša pjesma više utječe na ljude nego sve naše knjige', rekao sam 'Sad mi je jasno zašto Vas se boje, zašto ne vole da Vi širite ljubav,

patriotizam, domoljublje, vjeru, zašto ste vi toliko na udaru'. Evo, ispričajte, nakon što je ta knjiga izašla, išli smo u Pulu zajedno. U Pulu smo išli promovirati knjigu, i to je bio jedan veliki događaj jer je na kraju tamo Marko i govorio pred punom dvoranom, velikom dvoranom, branitelja.

Pečarić: 700 ljudi je bilo, i više.

Tomac: I na kraju je zapjevao „Lijepa li si“ i svi su pjevali. Ipak je zapjevao u Puli. I onda nas je poslije Kajin izvrijeđao sve zajedno i Vi ste ušli u polemiku. Dajte malo pričajte, jer to ljudi u medijima nisu imali prilike pratiti, što se događalo u Puli, i zašto je bilo važno da dođe on u Pulu, i mi da dođemo i da kažemo da ćemo ljubavlju pobijediti mržnju.

Pečarić: Ali interesantno je kako je Kajin napao nas, više vas promotore naše knjige, valjda mene kao autora nisu posebno. Kako je napao vas, a ne mene, ja sam odgovorio. On je pripisao vama činjenicu da su nekad neki na nekim koncertima pjevali 'ubi Srbina' ili što ja znam što nisu pjevali, i to je pripisao vama. I onda sam ja to u toj polemici, koja je na portalu Hrvatskog kulturnog vijeća izašla nedavno, napisao da je zapravo to njegovo priznanje da iza onih bombaša koji su u Pazinu postavili bombe...

Tomac: Nisu ga ni pokušali spriječiti...

Pečarić: ... stoji on. Jer ako vi stojite iza ovih koji viču na Thompsonovim koncertima, ako to vama pripisuje, znači da on sam pripisuje sebi ovo...

Tomac: Na koncertima koji će zabraniti!

Pečarić: Tako je. Dobro, on ima samo srednju školu, pa nije ni čudno da može takve gluposti pisati.

Tomac: Ali kandidirao se za predsjednika.

Pečarić: Pa čujte, i ovaj danas je postao predsjednik. Zašto ne bi i Kajin?

Tomac: (hahahaha) Nadam se da neće biti. Ali, recimo ta atmosfera u Puli, to je bila, pokazalo se da je ta Istra Hrvatska, ja nigdje nisam vidio takvo oduševljenje kao u Puli.

Pečarić: Ja mislim i da je najviše ljudi bilo na toj promociji. Pa čujte, prirodno je, ako se ljudima brani da slušaju onog kojeg vole, znaju da su apsolutno u pravu. Zapravo, to je zločin. I to možemo staviti u ovaj „Zločinački sud u Haagu“, jer samo u zemlji koja može prihvatiti to što joj se diktira kroz optužbe u Haagu, moguće su takve

stvari. Meni je možda zanimljivije reći Vam da sam ja poslije toga išao u Beč.

Tomac: Da?

Pečarić: I u Beču, a i u Njemačkoj na Thompsonovim koncertima više nema protesta židovskih organizacija.

Tomac: To je zanimljivo.

Pečarić: Sad protestiraju samo Srbi, što je meni razumljivo. Rekao sam našim ljudima: „Nemojte se ljutiti na Srbe, morate im iskazati svoju sućut. Pa ipak su oni izgubili rat, i to što se oni boje i danas...“

Tomac: Jesu li izgubili rat ili nisu?

Pečarić: Rat jesu, ali ovo poslije to je druga stvar. Oni su uvijek dobitnici u miru, a gubitnici u ratu, obrnuto...

Tomac: Obrnuto od onog što je Milošević govorio.

Pečarić: Pa, Srbin je. Uvijek obrnete što Srbin kaže i doći ćete do istine.

Tomac: On je govorio da su oni pobjednici u ratu, a gubitnici u miru.

Pečarić: Pobjednici su samo ako netko drugi ratuje za njih. Zato sam rekao našima: „Iskažete Srbima sućut i kažete da Vi razumijete njihov strah. Jer doista to je „Bojna Čavoglave“! Kad su je slušali sigurno im se ledila krv u žilama. Oni se dan danas boje kad čuju tu pjesmu, pa je normalno da pišu proteste. Nije normalno kad to rade ovi iz Hrvatske. Novinari! Na Thompsonovom portalu spominju tko je pisao Beču iz hrvatskih novina, tko je tražio zabranu njegovog koncerta. Tako da sad imate situaciju da danas vani samo jugoslaveni iz Hrvatske i Srbi protestiraju protiv Thompsona. Ma ovi jugoslaveni, Vi znate jednu moju pitalicu o njima?

Tomac: Ne, recite.

Pečarić: Znate li koja je razlika između jugoslavena i četnika. Pa četnik je poštenu četnik, a jugoslaven je pokvareni četnik.

Tomac: Aha, dobro (hahahaha)

Pečarić: Prema tome, mene ne čudi...

Tomac: Nisam znao za to! Duhovito je. Duhovito!

Pečarić: Vama i je duhovito jer mislite isto kao i ja. Njima nije! „Feral Tribune“ je to svojevremeno tri-četiri puta, kad bi ja to negdje napisao, stavljao u onu njihovu rubliku 'Greatest Shits'.

Tomac: A znam ja to, ja sam poslije Tuđmana bio u uvjerljivom vodstvu pod tim „Greatest Shits“, dok sam bio u politici.

Pečarić: Pazite, svima je to bila čast. Ja sam napisao da je to najbolja stranica, jer ono što jugoslavenima smeta to je sigurno najbolje što je hrvatsko. Oni izvuku najbolju hrvatsku stvar i meni je žao što ta rubrika danas ne postoji. Jer, kad bi ti oni nešto izvukli točno bi znao što si dobro uradio. Znači, baš si pogodio u bit problema.

Tomac: Evo, Vi ste nekoliko knjiga napisali sa svojim prijateljem, akademikom Dubravkom Jelčićem. Evo dva izdanja knjige, vrlo lijepe knjige, „Tuđmanove tri sekunde“, „Povijesni prijepori“ još jedna. 'Za hrvatsku Hrvatsku' - ne to nije.

Pečarić: Ta je posvećena Tuđmanu.

Tomac: Ima još jedna, „Trijumf tuđmanizma“

Pečarić: Da.

Tomac: Evo, oko toga se slažemo, ja mislim da je povijesno već danas jasno, da na dugi rok povijesno....

Pečarić: Da.

Tomac: ... je Franjo Tuđman hrvatski velikan.

Pečarić: I pobjednik!

Tomac: I pobjednik. I da je on povijesni pobjednik i da će ostati upisan zlatnim slovima u hrvatskoj povijesti, možda kao najveći velikan u aleji hrvatskih velikana. Iako trenutno je proces radikalne detuđmanizacije i blaćenja Franje Tuđmana i njegove uloge još uvijek u punom naponu.

Pečarić: Ja mislim da je i Aralica nešto slično već i pisao baš u ovoj knjizi o Thompsonu. Toliko su glupi da ne shvaćaju da što više napadaju Tuđmana da je on sve veći i veći. Tu postoji i inat kod hrvatskog naroda. Što ga više napadaju, prirodno se nameće pitanje: zašto ga oni toliko mrže? Ljudi nisu toliko glupi.

Tomac: Ja mislim da vrijedi sljedeća teza. Najviše se napada domovinski rat, kao zločinački pothvat, branitelji, Franjo Tuđman i Gotovina kao simboli, ja bi rekao, hrvatske slobode, pobjede. Ako se ti simboli diskreditiraju onda se diskreditira sve to veliko što smo napravili jer se želi umjesto Domovinskog rata kao temelja ove Hrvatske, nas vratiti na komunistički antifaziizam kao navodni temelj kad je stvorena ova Hrvatska. Mislim da to, ta strategija je daleko otišla i zato kažem, povijesno je jasno trijumf tuđmanizma, povijesno je jasno da će on biti zabilježen kao jedini državnik iz ovog razdoblja, svi ostali će biti samo političari. Međutim, trenutno stanje je još uvijek na vagi, ne zna se što će se događati. Ja mislim da će presudnu

ulogu odigrati naredni predsjednički izbori i da će tu imati šansu hrvatski narod da odluči hoće li se vratiti na državničku doktrinu i politiku Franje Tuđmana i obraniti nacionalne interese ili će biti izabran predsjednik koji će nastaviti mesecižaciju Hrvatske i radikalnu detuđmanizaciju Hrvatske. Znači jako je važno tko će narednih pet godina držati Hrvatski barjak, odnosno da li će ga uopće držati u rukama ili će reći 'Taj barjak je nešto konzervativno, idemo mi ponovno neki region stvarati.'

Pečarić: Da objasnim zašto se knjiga zove „Tuđmanove tri sekunde“. Možda su i zbog toga bila dva izdanja; drugo je prošireno. Naslov je uzet iz jedne rečenice, jednog drugog hrvatskog velikana, Brune Bušića. Jednom je vani, kada se polemiziralo o Hrvatskoj, tada je bila Jugoslavija, i kada je jedan od tih naših emigranata rekao 'pa što taj Tuđman, govori isto što i svi ostali', Bruno Bušić rekao „Upamtite jednu stvar, Tuđman govori to što govori, ali dobije li priliku, dobije li samo tri sekunde taj će napraviti Hrvatsku'. Prema tome, već po tome, vidite, Bušić je znao...

Tomac: Kad je to rekao?

Pečarić: Sedamdesetih. Znae kad je ubijen, prema tome sedamdesetih godina. Znači on je znao, što ne iznenađuje - on je bio suradnik Tuđmana, u institutu.

Tomac: Je, je, u institutu.

Pečarić: Bušić je znao s kim ima posla. Drugi nisu znali, ali on je znao tko je Tuđman i znao je njegova promišljanja, Bušić je znao da je jedini čovjek koji može napraviti Hrvatsku bio Tuđman. Ne znam koga se više napadalo, mislim na ovaj vaš redoslijed, ali je činjenica da je prvo počeo napad na Tuđmana jer je on simbol, stvaranje Hrvatske bez Tuđmana...

Tomac: Uvijek simbole moraš rušiti.

Pečarić: A on je glavni simbol jer bez njega ne bi bilo hrvatske države. Oni su svjesni toga da bez Tuđmana ne bi bilo hrvatske države i zato se on napada. Odmah je počeo napad. Te 2000-te godine, tada sam bio još u Australiji i onda sam na internetskoj mreži Amac gdje su se okupljali intelektualci bliski HDZ-u...

Tomac: E da, bio sam sada, akademiče, u Australiji 15 dana i svugdje su Vas spominjali i evo prenosim poziv da na jesen dođete ponovno na turneju u Australiju. Ja sam rekao da ću Vas pozvati, da

sam siguran da ćete vi opet doći. Ti ljudi su to zaslužili, oni jako vole Hrvatsku.

Pečarić: Jednu knjigu sam im i posvetio. Vidite, ova knjiga se zove „Pronađena polovica duše“, a u podnaslovu „Deset godina sa australskim Hrvatima“. Iseljena Hrvatska su moja pronađena polovica duše. Znači, u onim olovnim vremenima, što se sve govorilo o hrvatskoj emigraciji. Kada sam 1992. godine došao u Australiju upoznao sam te ljude i shvatio sam što sam u dotadašnjem životu izgubio, ne znajući...

Tomac: Za svoju drugu polovicu duše.

Pečarić: Za svoju drugu polovicu duše, i zato se knjiga zove „Pronađena polovica duše“. I tu su najviše australski Hrvati, jer sam zahvaljujući mojoj matematici bio pozivan 10 godina za redom u Australiju. Ovo nije prvi poziv i ranije su me pozivali, ali su me znali zvati na njihova radija, hrvatskim programima. Intervjui, tražili bi moje mišljenje i slično.

Tomac: Eto vidio sam u njihovim novinama, imaju više novina i televiziju, prenijeli su i Vaš govor u Puli na promociji Thompsonove knjige. Stalno ste tamo prisutni. Ta ljubav naše iseljene Hrvatske daje snagu svakom tko ode tamo.

Pečarić: Ta njihova ljubav je stvarno nešto divno i nezaboravno. Jako sam ponosan zbog toga. A to što ste i sami vidjeli, osjetio sam osobno tamo. Doživljavali su me kao svoga. Jedan naš poznati iseljenik koji je bio pomoćnik ministra vanjskih poslova, zvao me je poluklokanom. Kao oni su već klokani, a ja sam poluklokan. Zgodna anegdota je kada sam bio u Melbourneu, a tada je dolazio novi hrvatski veleposlanik. Tada me je tadašnji generalni konzul u Melbourneu pozdravio rekavši kako je ljubomoran na mene jer ja svake godine idem u Hrvatsku. Znači, ja sam kao njihov pa idem u Hrvatsku, a ne obrnuto. Tako su me doživljavali. Oni su se prvi zauzeli da počnem raditi ovo što ovdje s ovim knjigama i radim. U jednom momentu oni su me...

Tomac: Kad ste pronašli pola duše, a ta duša je njihova toliko hrvatska i domoljubna da ste onda morali početi pisati ove knjige.

Pečarić: Kada sam počeo objašnjavati što se dešava, govoriti o našoj političkoj situaciji, oni su mi rekli, 'Profesore, odmah ostavite matematiku, Vi ovo morate raditi, Vi morate ovo pisati'. Ima puno tih zgoda. Meni je najdraža bila, mada je teško neku izdvojiti, iz

vremena kada je predsjednik Tuđman bio u Australiji. Sutradan je bila jedna hrvatska zabava u Melbourneu, a žena jednog našeg konzula mi je rekla:

- 'Profesore nisam znala da ste ponovno tu kod nas, a baš sam se sinoć Vas sjetila'.

- 'Kojim dobrom? Zbog čega?'

- 'Bili smo na večeri sa predsjednikom i kad smo ostali mi, jedna manja grupa, on nam je u povjerenju govorio o političkoj situaciji u Hrvatskoj. Znete, odmah sam se sjetila Vas jer govorio je sve ono što ste nam Vi govorili prošle godine na radiju'.

Tomac: Fino. Dobro, ide vrijeme. Znači ova knjiga je sjajna - „Trijumf tuđmanizma“; „Tuđmanove tri sekunde“ - stvarno je to izvrsno izabran naslov. Ja sam dobro poznao Franju Tuđmana i bio sam siguran, on se dugo spremao da u određenim povijesnim okolnostima napravi to što je napravio. On je čak smatrao da je to njegov životni zadatak, neka povijesna misija.

Pečarić: Ma da, ali ono što sam Vam htio reći u svezi s Australijom - uvijek misao ode, tj. vi ste me skrenuli s pohvalama iz Australije, pa se čovjek izgubi, htio sam Vam reći da sam u Australiji, onog momenta kad je počeo ogromni napad na Tuđmana, tj. detuđmanizacija, a onda je počeo napad i na obitelj Tuđman, na toj internetskoj mreži hrvatskih intelektualaca bliskih HDZ-u napisao da bi najpametniju stvar koju bi HDZ mogao napraviti u tom momentu bila da istakne kandidaturu profesora Miroslava Tuđmana za budućeg njihovog kandidata za predsjedničke izbore.

Tomac: Kada ste to rekli?

Pečarić: 2000-te godine! Odmah, čim sam osjetio da kreće napad na Tuđmana i na obitelj Tuđman. To bi bilo višestruko korisno. Prvo, Miroslav Tuđman nije član HDZ-a, znači, HDZ poručuje: vidite nama nije u interesu da predsjednik bude iz naših redova, Miroslav Tuđman koji nije iz naših redova bit će naš kandidat. Drugo, Vi koji napadate obitelj predsjednika i samog predsjednika, ako ništa drugo, zamislite se što će biti kad opet Tuđman dođe za predsjednika. Onda bi se ipak morali malo zamisliti. Bi li sa tom žestinom i novinari i svi ostali išli na predsjednika? Drugačija je situacija bila kad je na vlast došao Tuđman. On je bio idealista, pa je pustio da su novinari koji su radili za UDBU i tko zna za koga sve, mogli i dalje pisati, mogli su raditi što hoće u Hrvatskoj. Ljudi obično zamjeraju predsjedniku

Tuđmanu zašto nije napravio čistku među novinarima. Ali on je bio idealista. On ne bi ni stvorio Hrvatsku da nije bio toliko zaljubljen u hrvatski narod i da ga nije toliko volio i vjerovao u njega. On je vjerovao da će se ljudi promijeniti sad kad imaju svoju državu. Prije su radili što su morali, nije bila naša država, ali sad se to promijenilo i sad....

Tomac: Da, to je njegova čuvena pomirba. On je smatrao da živimo u povijesnim okolnostima, da prvi put Hrvate mora objediniti, da mora biti ta politika pomirba, ako ne bude većina Hrvata na jednoj strani nećemo uspjeti u ratu.

Pečarić: Ali ljudi sude po sebi. A i on je po sebi. On je bio takav. Ali nažalost nisu svi ljudi kao on. Smatram da je to ravnopravno podjela: 50 posto je onih kojima je samo vlastiti interes važan, a onih drugih 50 posto su idealisti kojima su ponos i takve stvari važnije. Meni su isto važniji ponos i te druge stvari pa se onda ponašam ovako kako se ponašam.

Tomac: Da se vratimo na predsjedničke izbore.

Pečarić: I onda sam ja to rekao za Miroslava Tuđmana, a poslije sam ga i upoznao i čitao njegove knjige. Pokazalo se da je on sam po sebi kao osoba izvrstan, čak je na neki način suprotnost svoga oca - potpuno su drugačiji, isti su likom ali su drugačiji.

Tomac: Da, otac je bio sjajan za rat i za ono što je trebalo napraviti, a Miro je za mir i za mirnu izgradnju Hrvatske.

Pečarić: Izvrstan. Iako, za mene je bitno da sin nikad ne bi prodao oca. Svjestan je koliko je to veliko što mu je otac napravio pa on sigurno ne bi napravio nešto što je protiv hrvatskog nacionalnog interesa. Nažalost, drugima ne možete vjerovati. Treća stvar je tu vrlo bitna: Miro Tuđman ili bilo koji kandidat te provenijencije jest kandidat iza koga nema ni novinstva, nema medija. Ali Tuđman ima prednost nad svim ostalim zato što ima prezime Tuđman.

Tomac: Da li mu je to prednost ili mana?

Pečarić: Kod hrvatskog naroda bi to trebala biti prednost: oni koji bi glasovali za pokojnog predsjednika, trebali bi glasovati i za Mira. To može biti samo prednost! Nedostatak je, naravno, to što će ga ovi drugi žestoko napadati i zbog straha! Tu je najbitnije uočiti slijedeću činjenicu: pogledajte, koliko se do sada pojavilo drugih kandidata - državotvornih Hrvata. Novine koje slušaju ili Pantovčak ili Vladu se nisu uzbudili – uzbudili su se samo kad se pojavilo ime Miroslava

Tuđmana. Znači boje se jedino njega. Meni nije jasno kako drugi to ne shvaćaju. Ja sam to i na onoj promociji rekao da je to tako očito, a i inače pitam: objasnite mi zašto se ne uzbuđi vlast kad se spomene bilo koga od nas, ali kad se spomene Tuđman oni se uzbuđuju, pa valjda nije zato što su...

Tomac: Dobro, Vi ste jedan od onih intelektualaca, ljudi, akademika, profesora, a ta se lista širi iz dana u dan, koji potpisuju i koji kandidiraju Miroslava Tuđmana. On je to već prihvatio. On je jedini kandidat koji je na vrijeme rekao: Ja ne čekam lokalne izbore, ni ovo, ni ono, ja idem otvoreno i jasno. Mislim da mu je najjača teza u odnosu na međunarodni položaj Hrvatske kada je rekao vrlo čvrsto „Hrvatska ne može biti izolirani otok, ali osnovno načelo hrvatske politike mora biti da ista pravila vrijede za Hrvatsku, kao i za Europsku uniju i sve druge zemlje.“ A da smo se mi držali tih istih pravila ne bi odstupili od ZERPA, ne bi prihvatili političke pregovore oko granice sa Slovenijom, ne bi prihvatili ove lažne optužnice i tako dalje.

Pečarić: Prvo je sa tim lažnim optužnicama, jer tu si propao...

Tomac: Tu si propao.

Pečarić: ... tu si se prodao. Ja sam 2002. godine u Dubrovniku držao predavanje o Haagu i onda sam rekao da se trebamo drugačije ponašati. Tada sam tvrdio da mi trebamo postaviti uvjet - samo jedan jedini uvjet - da bi ušli u Europsku uniju, a to je da nam se ispričaju zato što su sudjelovali u velikosrpskoj agresiji na Hrvatsku. Bez toga, ne interesira nas tako nešto. Zašto bih bio zajedno u nekoj državi s onima koji su poslali te horde ubojica na moju zemlju, zašto bi želio biti sa njima? Ne želim, neka mi se ispričaju za to što su uradili. Onda bi oni bili u drugačijoj situaciji. To im se trebalo stalno ponavljati. Naravno, to nije moguće u Hrvatskoj gdje imate toliko prodanih novinara...

Tomac: A da je...

Pečarić: ... koji će, kao što ste rekli, sami proizvoditi optužnice protiv Hrvatske. A da je Hrvatska doista jedinstvena ona bi se tako mogla postaviti. I to je vrlo bitan moment kod izbora za predsjednika profesora Tuđmana. Ljudi su svjesni činjenice da on neće savijati kičmu u smislu da neće prodati ono što je bitno, a to je da neće prodati svoga oca. A što znači pobjeda Tuđmana na izborima? To znači da je hrvatski narod zreo da hoda uspravno, da ponovno hoda

uspravno, da se ponaša onako ponosno i dostojanstveno kao što ga je naučio Predsjednik Tuđman - otac profesora Tuđmana. U tom slučaju, Tuđman je kao predsjednik mnogo jači, jer bi ga narod stvarno izabrao, jer zna kako je narod tim izborom pokazao želju da želi opet biti ponosan. A lako je biti predsjednik države ako imaš ponosan narod iza sebe.

Tomac: Apsolutno. Ali Miro ima još nešto. On je bio za vrijeme rata u bespućima Bosne i Hercegovine, 3 godine pripremao Oluju, stvarao je obavještajne službe, on je i kao osoba - ne zato što je Tuđman - kvalitetan kandidat! Ne smijemo previše, ako hoćemo da mu pomognemo, ne smijemo samo govoriti da je sin Franje Tuđmana.

Pečarić: Pa ja sam i rekao, kad sam govorio o njemu, koliko je on sposoban. Čitajte njegove knjige...

Tomac: Apsolutno. Ide vrijeme a ima toliko još zanimljivih tema. Evo izabrao sam nekoliko knjiga koji imaju šokantne naslove. Evo jedna knjiga Josipa Pečarića kaže „Brani li Goldstein NDH?“. „Kako su rušili HAZU?“ je isto vrlo intrigantna knjiga - kad jedan nije izabran za akademika onda je trebalo srušiti HAZU. Kaže „Hercegovac iz Boke“, „Za hrvatske vrednote“, „Za hrvatsku Hrvatsku“. Onda ima jedna knjiga na engleskom jeziku, nju sam zaboravio.

Pečarić: To je prijevod, mislite na „Srpski mit o Jasenovcu“.

Tomac: „Srpski mit o Jasenovcu“

Pečarić: S njom je povezana i ova „Goldsteinova“ knjiga...

Tomac: Ajde imamo još pet minuta, izaberite o čemu ćete, ne možemo...

Pečarić: Oh, o svemu tome. Evo kratko o svemu. „Srpski mit o Jasenovcu“: Bulajić iz Beograda ima Muzej žrtava genocida koji se samo bavi proizvodnjom žrtava Jasenovca. On je napisao knjigu „Tuđmanov jasenovački mit“ i to je '98 godine bilo već drugo izdanje. Nitko nije odgovarao na tu knjigu, pa sam odgovorio ja. Imao sam s njim i dvoboj na radiju „Slobodna Evropa“ gdje sam ga nagrdio. Taj razgovor imate u drugoj knjizi pa to možete i sami vidjeti. Knjiga na engleskom su prijevod i te dvije knjige. Naime, kada su australski Hrvati čuli taj razgovor, skupili su novce da se to prevede na engleski. I ta knjiga se dijelila po svijetu. To je što se toga tiče. Inače Goldsteini su vrlo važni u kreiranju lažne hrvatske

povijesti. To smo mogli vidjeti nedavno u Jadovnom, To rade jako glupo, tako da kada se bude živjelo u Hrvatskoj državi u kojoj ne će predsjednik države stajati svojim autoritetom iza njihovih laži, to će biti lako raskrinkati, tj. pokazati da oni zapravo brane to što napadaju, jer kad nešto radite glupo i napadaš priglupo, onda je to obrana toga. To se moglo vidjeti u Jadovnom: sin Golstein je spomenuo nekih 20 i nešto tisuća žrtava Jadovna, a to je uzeo iz jednog svjedočenja iz 42-ge godine, koje je jedan četnik dao u Beogradu – to su mu neke ustaše rekle. I to je Goldsteinu - kao -povijesni dokaz. Što će vam više od toga, da umrete od smijeha nad takvim povjesničarima.

Tomac: U Vašim knjigama puno pišete o predsjedniku Mesiću, ja isto puno pišem i zanimljivo je o svemu smo pričali, nismo ga spomenuli.

Pečarić: Ja jesam, uz neke usputne komentare.

Tomac: Jeste. Ali da završimo upravo sa tim jamama i kostima. Predsjednik Mesić se pobunio zašto baš sada se otkapaju te kosti koje su komunisti pobili, da bi onda i rekao da ne treba podsjećati na to, da ih ne treba otkapati, da je to loše, da bi onda 20 dana kasnije išao u to Jadovno raditi ono što je napao što ovi drugi rade.

Pečarić: On nije napao, on je izjavio točno, da budem matematički precizan, on je samo protiv toga da se okapaju žrtve te koje su komunisti pobili...

Tomac: Da, a dobro, dobro.

Pečarić: Ja sam u jednom tekstu...

Tomac: A ove druge žrtve ne.

Pečarić: Ja mislim, dapače, da je ovo u Jadovnom bilo samo kontraudar.

Tomac: Da, da.

Pečarić: Upravo ova priča o Jadovnom je izvrsna za jednu paralelu upravo sa njim. Maloprije sam Vam rekao kako je Goldstein uzeo lažno svjedočenje jednoga četnika i to su oni koristili u Jadovnu. A što vam je Mesić radio u Haagu? Zar nije lažno svjedočio u Haagu? Znači, on samo radi isto. On u Jadovnu i u Haagu radi isto. Ovamo su koristili lažno svjedočanstvo, podatak od jednog četničkog svjedočenja iz 42-ge godine, a i Haagu je on lažno svjedočio o agresiji Hrvatske na BiH.

Tomac: Dobro. Evo nažalost, vrijeme nam je isteklo, mogli bismo još dva, tri sata pričati o..

Pečarić: Još kad ste Mesića spomenuli, o njemu svakako bi mogli...

Tomac: ... zanimljivom društvenom i znanstvenom životu akademika Josipa Pečarića. Ja bi želio reći da hrvatski narod mora biti ponosan kad ima takvog čovjeka, znanstvenika, ali čovjeka koji iako je veliki znanstvenik, ne libi se da se bavi i ovim običnim pitanjima, da pokreće inicijative, i da čvrsto brani istinu i hrvatske nacionalne interese. Hvala Vam akademiče na tome što radite, nastavite to, a vidim da ste se već i žestoko uključili u podršku Miri Tuđmanu jer mislite da bi to mogao biti kandidat koji bi mogao povesti Hrvatsku, izlaz iz ove krize.

Pečarić: Ja sam ponosan da sam u svom životu imao tih 10 ponosnih Tuđmanovih godina u kojima sam živio. Bilo bi lijepo da do kraja života još budem u takvih...

Tomac: Hvala lijepo dragi gledatelji. Srdačno Vas pozdravljam.

HAJKA NA THOMPSONA, ZAGREB, 2012.

PREDSTAVLJANJA KNJIGE ZLOČINAČKI SUD U HAAGU

Zagreb, 23. rujna 2008.

Dopustite mi na početku da vas sve lijepo pozdravim i da vam se zahvalim što ste u ovolikom broju došli na današnje predstavljanje.

Zahvaljujem se Hercegovačkoj franjevačkoj provinciji što mi je, po tko zna koji put, omogućila predstavljanje moje knjige u ovoj prekrasnoj dvorani.

Knjiga je tiskana zahvaljujući donatorima, gospodi Ivi Paradžiku i Marijanu Medvidoviću, a samo predstavljanje su pripomogli gospoda Frano Marušić i Velo Čerkez.

Hvala im na tome, kao i na svemu što su ranije činili, kako bi moje knjige ugledale svjetlo dana.

Naravno, posebna zahvalnost ide i predstavljateljima knjige. Kako su i g. Pešorda i prof. Lang govorili na prvom predstavljanju knjige

u Čavoglavama, ovdje ću samo ponoviti isto ono što sam rekao i tada:

Damir Pešorda je sjajni kolumnist Hrvatskog lista. Vjerujem, dapače... siguran sam, da ga i vi čitate iz tjedna u tjedan. Bili smo zajedno – jedan do drugoga – i na jednoj izornoj listi, iako smo znali da nemamo nikakve šanse u vremenu, kada hrvatski narod voli birati između onih koji su omogućili hvatanje generala Gotovine, i onih koji su ga uhvatili.

Eto, opet smo se našli na zajedničkom poslu. On je, naime, napisao pogovor i u ovoj knjizi, na čemu mu, također, zahvaljujem.

A treba li, uopće, nešto reći o velikom humanisti, profesoru Langu? Reći ili ponoviti da je prof. dr. Slobodan Lang veliki borac za ljudska prava!? Pa on jednostavno to i jest... jer istinski voli ljude. Ali i svoj narod!

A upravo to drugo, čini ga nepoželjnim za neke udruge koje se, navodno, bore za ljudska prava. Zato je čak i on „desničar“. Jer voljeti svoj narod, svoju državu i svoju domovinu, i doprinijeti njenom stvaranju i boljitku, za njih je nešto loše, nazadno i ognjištarsko. Moš misliti!?

Upoznali smo se davno, davno... na prosvjedima zbog suđenja Virovitičanima. Tada smo se nas dvojica i prvi uspjeli „probiti“ policijski kordon, i zapaliti svijeće ispred vrata tadašnjega vojnog suda.

Naravno, znamo i za još mnoge njegove akcije, ali i za njegove tekstove o Thompsonu. Možete neke od njih vidjeti i u ovoj knjizi. Zajedno smo vodili, a bila mi je to posebna čast, i akciju oko *Pisma hrvatskoj javnosti, povodom zabrane Thompsonovih koncerata*.

Što još reći o akademiku Dubravku Jelčiću? Kako mu se zahvaliti? Vjerujte mi, ponosan sam na to što mi je prijatelj, i što smo suradnici. On je, uz Dubravka Horvatića, najzaslužniji što sam se, zadnjih osam godina, mnogo intenzivnije okrenuo publicističkom djelovanju. Nažalost, Horvatićev odlazak u vječnost, spriječio nas je u ispunjenju Horvatićeve žarke želje da nas dvojica zajedno, predstavljajući naše knjige, obilazimo hrvatske krajeve i različite sredine... i napišemo barem još jednu zajedničku knjigu.

Zato sam neizmjenjivo ponosan što s akademikom Jelčićem imam tri zajedničke knjige; što je predstavljao skoro svaku moju knjigu, i što smo u svim drugim akcijama s otvorenim pismima, išli zajedno. Zahvaljujem mu i zato što je, uz prof. dr. don Josipa Čorića, napisao jedan od predgovora ove moje knjige.

Znate li kako je don Josip u Čavoglavama komentirao tvrdnju Carle del Ponte da su „Hrvati podli kurvini sinovi“?

Rekao je:

Mi bismo to doista i bili da nam je ona svima mater.

Zahvaljujem i prof. Tomcu na sjajnom izlaganju. Ali, zamislite, gosp. Tomac zahvaljuje meni jer sam ga pozvao da govori o mojoj knjizi i mom radu.

A pozvao sam ga, upravo zato što se, kako on kaže:

...u našim javnim istupima, u mnogim stvarima, razilazimo. Jer o nekim pitanjima različito mislimo. Međutim, uvijek se slažemo u onim bitnim pitanjima.

I izbor predstavljača je svojevrsna poruka... Uvjetno govoreći, i on i prof. Lang pripadaju hrvatskoj ljevici, a akademik Jelčić i g. Pešorda, hrvatskoj desnici.

Naglasak je na „HRVATSKOJ“. U normalnim državama nema razlike između „ljevice“ i „desnice“, ako su u pitanju nacionalni interesi, ili kako prof. Tomac kaže... u „bitnim pitanjima“.

A kako Hrvatska nije takva država, onda je bitno okupljati se i zajedno djelovati na rješavanju svih bitnih pitanja. No, normalno je i da se u mnogim stvarima ne slažemo ili ne možemo složiti.

Ja, na primjer, ne mogu se složiti s nekim tvrdnjama o djelovanju Ive Sanadera u BiH, jer ne vidim nikakvih rezultata iz njegove „drugačije“ politike. U BiH danas, a na to upozoravaju i hrvatski biskupi, položaj konstitutivnog hrvatskog naroda, gori je nego u vrijeme Jugoslavije.

A da ne ponavljam kako mi ni dan-danas nije jasno, zašto je bolje uhapsiti Gotovinu – nego ga ne uhapsiti.

Ako je bolje ne uhapsiti ga, onda nam je sasvim jasno zašto ga se nije hapsilo u vrijeme Račanove vlasti.

Jer, postojanje istinske hrvatske stranke u oporbi, učinilo je to da ga se nije smjelo hapsiti, a HDZ je tada doista i bila... HRVATSKA stranka.

Inače, još prije izbora 2003., naslućivao sam i najavljivao poteze i ulogu vodstva HDZ-a u hapšenju generala Gotovine.

Kad gazda mijenja slugu, uvijek nađe boljeg slugu.

Ima li razlike između Sanadera i Mesića? – pitao sam u jednom svom tekstu.

Odgovor je slijedio u podnaslovu:

Mesić je uzor Sanaderu!

Kada su mnogi dolaskom Sanadera, bili iznenađeni njegovom politikom, govorio sam im da sam takvo nešto i predvidio u mojim tekstovima, ali sada molim Boga da nisam bio u pravu.

I danas bih volio, i bio bih neizmjerljivo sretan, da nisam bio u pravu!

Dakle, i ovakav izbor predstavljača, bila je samo poruka da se svi trebamo okupiti oko jednog jedinog i zajedničkog kandidata na predsjedničkim izborima. I nije nikakva tajna da ja podržavam kandidaturu prof. dr. Miroslava Tuđmana, tj. da pripadam grupi oko akademika Ivana Aralice, koji je to i najavio u svom intervjuu u *Hrvatskom listu*.

U *Večernjem listu* sam već spomenuo kako sam još 2000., na Amac mreži pisao, (tada sam bio u Australiji) kako je HDZ odmah trebao odgovoriti na pokrenutu detuđmanizaciju (tj. rashrvačivanje Hrvatske) i na napade na obitelj Tuđman, najavom da će njihov kandidat na sljedećim predsjedničkim izborima, biti upravo Miroslav Tuđman. Tako bi poručili da im nije važna samo vlast – jer će ići s kandidatom koji nije član HDZ-a. A takva poruka bi, itekako, trebala zabrinuti detuđmanizatore, jer bi morali računati na vrijeme koje dolazi, na vrijeme u kojem će im opet jedan Tuđman – biti predsjednik države.

A s prof. Tuđmanom sam se upoznao, tek kada je predstavljao moju knjigu „Za hrvatsku Hrvatsku“, dakle 2001.

Posebno mi je bila simpatična njegova priča kako ga je zaintrigirao moj način pisanja, dakle ono što prof. Tomac naziva

„pisanjem matematičke istine u publicistici“. Naime, profesor Tuđman je želio pročitati neku svoju knjigu iz matematike i srećom... odgovorio sam ga od toga. Međutim, kada čitate njegove knjige, vidjet ćete da ni on sam nije daleko od pisanja, te iste, „matematičke istine“.

Druga zgodica je još neobičnija. U jednom svom radu, iz nekih statističkih podataka, profesor Tuđman došao je do jedne formule. Pokazao mi je taj rad, a ja sam ga upozorio da je i u matematici poznata metoda po kojoj se matematički može doći do takve formule. Bio sam, zaista, šokiran kada je kompjutorski izračun potvrdio – s malim odstupanjem – ono do čega je on došao – bez kompjutora. Ni dan-danas mi nije jasno kako mu je to uspjelo!?

A danas mi upravo trebamo predsjednika koji je sušta suprotnost sadašnjem. Dakle, čak i ono što bi se prof. Tuđmanu moglo uzeti kao mana (nije populist, nego vrhunski intelektualac), može se pokazati kao prednost, iako sam siguran kako nam mediji ne će biti dostupni.

Ali, trebaju li prezimenu Tuđman i mediji?

Zato sam i rekao *Večernjaku* da je Miroslav Tuđman naš najbolji mogući izbor. Uostalom, to su mediji već i potvrdili. Spomenuto je niz imena, ali je, bivše i sadašnje komuniste, uznemirilo samo jedno ime – dr. Miroslav Tuđman!

Oni su, i te kako svjesni, koga se moraju bojati. Njihove nervozne reakcije pokazuju da uopće nemaju namjeru mijenjati svoju podaničku politiku prema Bruxellesu

A da su prihvatili Tuđmanovu kandidaturu, bili bi napokon i pobjednici na predsjedničkim izborima. Očito, kao i na prethodnim, draže im je bilo izgubiti, nego mijenjati taj sluganski, podanički mentalitet.

I moraju se bojati i biti svjesni činjenice da se ne može trpati u isti koš vodstvo i članstvo HDZ-a! Mnogi članovi HDZ-a misle isto što i mi. Mnogi od njih će glasovati za našeg kandidata.

Hoćemo li mi biti na visini tog zadatka? Hoćemo li se, kao i na ovom predstavljanju, okupiti svi oko zajedničkog kandidata – onoga kojega se oni jedino i boje, pokazat će se uskoro?

Na kraju se moram zahvaliti Marku Perkoviću Thompsonu što je, kao i u Čavoglavama, prihvatio biti počasnim gostom ove promocije.

U Čavoglavama sam spomenuo kako je Mladenka Šarić, u *Večernjem listu* od 2. kolovoza 2008., navela moju tvrdnju da je Thompson jedan od najvećih živućih Hrvata. Interesantno je da je to na Portalu za pisce, umjetnike, novinare i znanstvenike – Webstilus, glavna tema najave današnjeg predstavljanja, i to tekstem „Zaigrani akademik“.

Oni naime ne prenose moju izjavu, nego tvrde da sam rekao kako je „Thompson najveći živući Hrvat“.

Eto tako, i naši pisci i umjetnici (novinarima kojima to mogu i oprostiti, i znanstvenicima kojima ne mogu), pokazuju da ne razlikuju ove dvije tvrdnje – ne vide razliku između „jedan od najvećih“ i „najveći“.

Kada vidim da imamo i takve znanstvenike, i kada saznam kako iz Instituta Ruđer Bošković počinju slati elektroničkom poštom obavijesti, poznatim i nepoznatim ljudima (tako da svi vide koliko su glupi), uvijek se zabrinem za hrvatsku znanost.

Nevjerojatno! Prirodoslovci ... kojima je strana logika.

Najprije kažu kako je strašno što nisam rekao da je to neki znanstvenik, a onda zaključuju kako se „poigravam cjelokupnom znanstvenom javnošću, uvodeći i druge akademike u svoju igru, i navodeći ih da srozavaju svoj ugled potpisivanjem nekakve peticije, u obranu lika i djela najvećega živućeg Hrvata, gore spomenutog pjevača...“

Dakle „poigravam“ se s 10-ak akademika i preko 40 sveučilišnih profesora, a oni kao žale što netko od takvih, navodno po mom izboru, nije „najveći živući Hrvat“.

Ili se možda radi o tekstopiscu, toliko zaljubljenog u moj „lik i djelo“, da misli kako je meni lako poigravati se s tolikim znanstvenicima.

Inače sam tekst pokazuje koliko je i kakvo je (što je tipično za jugokomuniste u Hrvatskoj), uvjerenje autora o srpskoj nadmoći nad Hrvatima:

...Zar je moguće da je netko živio u Beogradu, a ostao je Hrvat? Zar može netko biti Srbin rođen u Hrvatskoj, a voljeti Hrvatsku?

Inače, iz njihovog kuta gledanja, zaista logična pitanja, jer, ti i takvi koji žive u Hrvatskoj, vjerojatno se i izjašnjavaju kao Hrvati, ali i dan – danas, kao i ranije, provode velikosrpsku politiku i zastupaju njihove interese.

Naravno, mogao bih vas mnogo više zabavljati komentirajući ovaj priglupi tekst, ali ne ću. Samo ću vas obavijestiti kako smo, naš ugledni kolumnist Mate Kovačević i ja, pri završetku sastavljanja knjige „Bilo je jednom i to u Hrvatskoj – Thompson u očima hrvatskih intelektualaca”. Tu će znatno biti proširen onaj dio knjige koju danas predstavljamo o njemu. A knjiga počinje velikim Thompsonovim intervjuom u kome on progovara i o našim otvorenim pismima povodom napada na njega!

Naravno, ne mogu a ne iskoristiti ovu prigodu za jedan mali komentar.

Naše „ljevičare“, jugokomuniste ili najbolje je reći – boljševike, opet je Thompson uzbudio izjavom koja je prva, među objavljenim izjavama tjedna, za *Hrvatski list* od 11. rujna 2008.:

...Doći ćemo u Istru, Pulu, u Arenu, u krajeve gdje još ima komunizma. Ubit ćemo komunizam. Mi nismo nasilnici, pobijedit ćemo ljubavlju, jer ljubav ruši sve zidove.

HL se pita: „Što je to loše opet rekao Thompson?”

Naravno da je boljševicima loše sve što je on rekao. Jer Thompson nije govorio Istranima, već samo boljševicima kojih još ima povelik broj u vodstvu IDS-a. A njima je strašna i sama pomisao na smrt komunizma!

Jer njima je Hrvatska još jedina država u kojoj komunizam živi... i u kojoj komunisti vladaju, a boljševici zabranjuju koncerte.

I još im Thompson ponovo spominje ljubav!!! A nema većeg zločina za hrvatske boljševike, od ljubavi prema – hrvatskom narodu. Ima, doduše, jedna mala nedorečenost i u Thompsonovoj izjavi.

Naime, on ne treba nigdje otići da bi ubijao komunizam. On to čini svakim danom ... svojim pjesmama i svojim životom.

I zato ga toliko i napadaju!

Split, 29. rujna 2008.

Dopustite mi, na početku, da vas sve lijepo pozdravim i da vam se zahvalim što ste u ovolikom broju došli na današnje predstavljanje.

Zahvaljujem splitskom Sjemeništu što mi je, po tko zna koji put, omogućilo predstavljanje moje knjige, u ovoj kulturnoj dvorani.

Naravno, posebna zahvalnost ide i predstavljateljima knjige. Ponosan sam što su mi obojica prijatelji.

O prof. dr. Branimiru Lukšiću sigurno vam ne moram puno govoriti. Bivši, i sigurno vaš ponajbolji župan, uživao je veliku potporu u Tuđmanovu HDZ-u, i sigurno je mogao i dan-danas biti visoko plasirani političar u toj stranci, da se je pomirio s „novim kursom“ vodstva HDZ-a, kojim se ova stranka u svom podaničkom mentalitetu prema Bruxellesu i prema svjetskim moćnicima, izjednačila s SDP-om.

Ali ima kod nas i onih koji su najprije ljudi i tek potom političari, a takav je zasigurno i prof. Lukšić. Hvala mu i na tome!

Kako je prof. dr. don Josip Čorić predstavio knjigu u Čavoglavama, ovdje ću samo ponoviti ono što sam rekao i tamo:

...Profesor dr. don Josip Čorić je, uz akademika Dubravka Jelčića, pisao i jedan od dva predgovora ove moje knjige, na čemu sam mu posebno zahvalan.

Ipak moram nešto iskreno reći i priznati. Jest, istina je i skrušeno priznajem da sam, na dragog mi imenjaka, malčice i ljubomorani. Zna li zbog čega?

Jer ima, vjerujte mi na riječ, mnogo više od mene tekstova, koje su „naše demokratski orijentirane novine“, odbile tiskati.

Danas je ovdje, na moju veliku radost i ponos, zbog iskazane mi časti, tu među nama i predstavlja ovu moju knjigu. Predstavljao sam i ja njegove knjige, pa znam iz iskustva, da je to mnogo ugodnija pozicija od ove, u kojoj on predstavlja moju knjigu. A zašto?

Pa kada govorite prije njega, još vas netko i sluša, ali tko će vas slušati poslije njega?

Slučajno sam ovih dana doznao da se moram zahvaliti i Sigurnosno obavještajnoj agenciji (SOA-i) na njezinu zainteresiranosti za moju malenkost...

Doznao sam, naime, da ih je posebno interesiralo prošlotjedno predstavljanje u Zagrebu. Istina, ne znam jesu li uspjeli registrirati svih 300 i još 50-ak posjetitelja, ali morate priznati da su iskazali posebnu čast svojom nazočnošću, svim tim brojnim posjetiteljima, i meni osobno.

Koristim zato ovu prigodu, da i ovdje – ako im nije bilo dovoljno u Zagrebu – pozdravim sve one koji su ovdje „svojim poslom“.

Priča mi je posebno draga i intrigantna, jer je jedan njen (Sigurnosno obavještajne agencije) dobronamjerni djelatnik, dobronamjerno upozorio jednog svog prijatelja, kako mu nije bilo pametno to što je bio nazočan na tom i tom...skupu.

Podsjetilo me je to na jednu sličnu priču iz mog Kotora. Naime, kada je kotorski biskup Pavao Butorac, pobjegavši u Dubrovnik i postavši dubrovačkim biskupom, spasio živu glavu, Kotorska biskupija zadugo nije imala svoga biskupa. Kada smo ga napokon 1981. godine dobili (biskup dr. Marko Perić, umro u Rimu 1983. godine), bio sam nazočan s cijelom svojom obitelji. Jedan moj dobronamjerni prijatelj, koji je radio u miliciji, kako se tada zvala policija, poslije toga mi je rekao:

„Što si išao tamo, pa znaš da su vas, ovi moji, sve zabilježili.“

„I što mi mogu napraviti?“ upitao sam ga. – „Mogu samo postići da odem iz ove zemlje. A kada su se tamo drugi naučili na dobro, valjda ću i ja!“

Na našu žalost, tu prestaje svaka sličnost ove i one države.

Zar ima onda netko opasan ovim vlastima, kada im je problem – predstavljanje knjige jednoga hrvatskog akademika?

I to baš u godini, u kojoj je u Trogiru, u čast tog istog akademika, organizirana međunarodna konferencija na kojoj je bilo nazočno 135 matematičara iz 27 zemalja; u godini u kojoj je jedan međunarodni

časopis posvetio cijeli jedan broj njemu – akademiku svjetskog glasa i ugleda, i u kome su mu, isto tako ugledni svjetski matematičari, posvetili svoje članke.

Misle li oni, doista, da to nije tako, samo zato, što navodne hrvatske novine o tomu nisu izvješćivale, kao što, uostalom, nisu napisale ni retka o predavljanju u Zagrebu.

Zanimljivo da je o konferenciji u Trogiru objavila tekst samo Slobodna Dalmacija, ali netočno, jer se nisu usudili reći da je ona bila organizirana meni u čast a u povodu mog rođendana, nego je rečeno:

Inače je u Trogiru, za trajanja skupa, proslavio svoj 60. rođendan.

I što reći više? Konferencija je bila u lipnju, a moj rođendan u rujnu.

Ali ni to nije ono najgore. Naime, među predstavljačima u Zagrebu bili su prof. dr. Zdravko Tomac – bivši ministar, saborski zastupnik i predsjednički kandidat; prof. dr. Slobodan Lang – bivši saborski zastupnik i savjetnik Predsjednika RH; akademik Dubravko Jelčić – bivši saborski zastupnik.

Što reći o zemlji, i o vlasti te iste zemlje, u kojoj su takvi sumnjivi?!

S druge pak strane, to samo potvrđuje da je pogođen naslov moje knjige, jer u njoj nisu objelodanjeni samo tekstovi o Haagu, nego svi moji najnoviji tekstovi, a osnovna poruka je:

Cijeli naš život i naša budućnost – u sjeni su tog suda.

Zato je i prirodno da u njoj idu i tekstovi o znanosti, a posebice o toj konferenciji, kao i tri otvorena pisma hrvatskih intelektualaca, a dva od njih su u svezi s onim što se događa s našim najpopularnijim hrvatskim pjevačem, Markom Perkovićem Thompsonom. Iako sam o tome i sam pisao u više navrata, ovdje ću vas samo podsjetiti, što je u *Hrvatskom listu* od 28. kolovoza 2008., odgovorio na jedno pitanje, veliki hrvatski književnik Ivan Aralica:

Dotakli smo se i pjevača M. P. Thompsona. Smatrate li da je današnja država, u moralnom i demokratskom smislu izobličena, s obzirom da smo dospjeli u vrijeme

zabrana? Njemu ne daju pjevati kao nekad i Vici Vukovu.

Između progona Thompsona, a to jest progon, i progona bilo kojeg pjevača ili intelektualca u vrijeme komunizma, nema nikakve razlike. Progona ga se zbog nacionalizma. U komunizmu je 95 posto političkih progona bilo zbog iste stvari. Dakle, zbog pjevanja pjesama, knjiga i sl. Sada se to ponovno javlja. Doduše, kada se očitava taj slučaj do kraja, može se pronaći i nešto novo. Svi oni, osobito Mesić i oni koji ga slijede i savjetuju, mislili su da će kroz ovih desetak godina proganjanja nacije i vjere, postavljanja pitanja vjeronauka, dakle, da će istisnuti i rodoljublje i vjeru. I kad nema pjesme, kad nema manifestacije, oni imaju dojam da su to i učinili, da su uspjeli jer vladaju dobrim dijelom medija i javnog mnijenja. Međutim, kada Thompson dođe na trg i skupi onoliko masu ljudi, oni vide da je njihov trud uzaludan, vide da vjera i nacija žive. Da su malo pametniji, mogli bi zaključiti sljedeće: vjeru i naciju nisu mogli istisnuti ni zatvori ni progona za 50 godina komunističke represije, pa kako će ih istisnuti u slobodnoj zemlji bez komunističkog sustava, kako će ih uništiti njihove riječi preko televizije. Druga stvar ili druga novina je sljedeća: oni su do krajnje mjere frustrirani. Mesić nikada nije uspio okupiti veći skup, on uvijek govori skupinama od nekoliko desetaka ljudi. Nakon izgreda u vojarni u Splitu, on ima strah pred masom. Da su ga tamo drukčije dočekivali i njemu pljeskali, onda bi i on drukčije reagirao. Ali on, čak ni u izbornoj promidžbi, ne može to doživjeti.

A ovo što im je Aralica napisao o napadima na Thompsona, može se prenijeti i na ovakva predstavljanja, i na još mnogobrojne „nepoćudne“ knjige koje se u Hrvatskoj prešućuju.

A kad je to doista tako, onda je, doista, i velika čast kada SOA misli da su i moje knjige, odnosno predstavljanja, zaslužila njihovu pozornost, zar ne? Jer njihova nazočnost je istinska i ponajbolja preporuka za samu knjigu.

Ona piše o Hrvatskoj za koju su se hrvatski branitelji, borili i izborili, u veličanstvenom Domovinskom ratu. Piše – na žalost – i o

Hrvatskoj kakvu danas imamo. Piše o čudnovatoj Hrvatskoj u kojoj su sve vrijednosti postavljene naglavačke.

Evo jednog očitog primjera. Prema Hininoj vijesti od 19. lipnja 2008., u povodu Međunarodnog dana izbjeglica, 20. lipnja, Predsjednik ove države je izjavio:

...Ratovi u kojima se raspala jugoslavenska federacija bili su praćeni etničkim čišćenjem i nemilosrdnim progonom i protjerivanjem stanovnika na nacionalnoj osnovi. Mada ni u jednom trenutku nema nikakve dvojbe o tome tko je rat započeo i na kome leži najveća odgovornost, žalosna je činjenica da je etničkog čišćenja i protjerivanja bilo na svim stranama. Možete li zamisliti neku drugu državu, čiji predsjednik optužuje, i to lažno, tu istu državu, za „etničko čišćenje, nemilosrdni progon i protjerivanje stanovnika na nacionalnoj osnovi“, a da tajna policija ne brine o takvom predsjedniku, nego o nekakvim predstavljanjima knjiga – koje, usput budi rečeno, ukazuju upravo na te i takve koji tako govore o svojoj zemlji, i brinu o onome što petnaestak godina pjeva neki pjevač?!

Da! U takvoj zemlji čudesna – mi danas živimo!!!

Hvala!

VUKOVAR I NJEGOV STOŽER, ZAGREB, 2013.

Zagreb, 19. rujna 2013.

Kolumna za *Katolički tjednik*

prof. dr. sc. ZDRAVKO TOMAC:

HRVATSKOJ TREBA "OLUJA 2"

Stanje u Hrvatskoj je tako teško da bez radikalnih promjena nema izlaza. Kao što je *Oluja* oslobodila vojnim putem Hrvatsku, sada je potrebna nova politička demokratska *Oluja* koja će osloboditi Hrvatsku vanjske i unutrašnje agresije, pobijediti petu protuhrvatsku kolonu i na demokratski način smijeniti sadašnju nedemokratsku vlast jer se ona očito ne želi i ne može promijeniti.

Tu novu političku i demokratsku *Oluju* admiral Davor Domazet Lošo nazvao je "Oluja 2".

Ta *Oluja* je ustvari već počela prije šest mjeseci a uvjeren sam da će se rasplamsati u danima obilježavanja tragedije Vukovara kada će Vukovar ponovno postati ključan za novo jedinstvo hrvatskog naroda.

U mjesecu svibnju prošle godine u svojoj najnovijoj knjizi *Peta haaška kolona i njezine žrtve* između ostalog objavio sam i tekst pod naslovom "Oluja 2 je počela velikim prosvjednim skupom 7. travnja u Zagrebu". U toj knjizi dokazao sam da peta hrvatska haaška kolona i dalje djeluje i nakon oslobađajućih presuda Gotovini, Markaču i Tuđmanu odnosno oslobađajućih presuda od lažnih optužbi da je Hrvatska nastala na zločinu i da je izvršila agresiju na Bosnu i Hercegovinu i etničko čišćenje Srba iz Hrvatske. Dokazao sam da postoji velikosrpski "Memorandum 2" i da, nažalost, hrvatsko državno vodstvo ne samo da se ne suprotstavlja novoj velikosrpskoj agresiji na Hrvatsku i Bosnu i Hercegovinu formuliranoj tim Memorandumom, nego svojom politikom pomaže njegovo ostvarivanje. Veliki prosvjedni skup koji su organizirali vukovarski branitelji 7. travnja prošle godine u Zagrebu bio je veličanstven prosvjed protiv takve politike s vrlo jasnim zahtjevima. Opširno sam opisao kako se provode ciljevi "Memoranduma 2" odnosno kako je jedan od glavnih ciljeva "Memoranduma 2" borba za Vukovar kao navodno srpski grad. Veliki prosvjed 7. travnja u Zagrebu bio je masovna pobuna protiv takve politike državne vlasti. Već na tom velikom skupu bilo je jasno da će Vukovar ponovno postati ključno strateško mjesto obrane Hrvatske i hrvatskih nacionalnih interesa i mobiliziranja hrvatskog naroda u borbi protiv vanjske i unutrašnje agresije. Već tada je bilo jasno da velikosrpska politika ponovno vlada Srbijom i da su obnovili velikosrpske pretenzije i da su krenuli u razrađenu agresiju protiv Hrvatske. Bilo je vidljivo da je borba za ćirilicu nije pitanje ravnopravnosti srpske nacionalne manjine, nego je simbol i za jednu i za drugu stranu. Hrvati, ne samo u Vukovaru, nego i ogroman broj hrvatskog naroda, ćirilicu je doživio kao pokušaj obilježavanja Vukovara kao srpskog grada, kao povratak na velikosrpsku politiku '90- tih godina, a Srbi su to doživljavali kao prvi korak u svojatanju Vukovara kao srpskog grada.

Vukovarski branitelji, ali i 70 tisuća građana koji ih je došlo podržati na prosvjednom skupu u Zagrebu, istakli su konkretne političke zahtjeve i poslali jasne i konkretne poruke državnom vrhu što će se dogoditi ako Vlada nasilnim putem pokuša uvesti dvojezičnost i poniziti branitelje i vukovarske žrtve ćirilicom koja je u velikosrpskoj agresiji i zločinu bila i ostala simbol agresije, zločina i velikosrpske politike. Dakle, odgovornost Vlade za sve što se događa

i što će se dogoditi ogromna je, čak se može postaviti i pitanje da li je Vlada to svjesno učinila da bi izazvala sukobe i ponizila vukovarske žrtve i branitelje.

Koliko je državno vodstvo daleko od svog naroda, koliko se birokratiziralo i koliko ne razumije žrtvu Vukovara, koliko ustvari radi na ostvarivanju velikosrpske politike pokazao je jedan detalj koji se dogodio pred Hrvatskim saborom uoči prvog jesenskog zasjedanja Hrvatskog sabora. Hrvatski branitelji iz Vukovara došli su pred Sabor i na sjednicu Sabora sa željom da još jednom zatraže od državne vlasti da zaštite Vukovar od velikosrpske agresije i da donesu zakon koji će proglasiti Vukovar gradom pijeteta u kojem se ne će nasilno provoditi neke mjere koje Vukovarci s pravom doživljavaju kao povratak na '90- te godine kada je za njih ćirilica bila simbol terora i zločina a ne jedno obično pismo. Hrvati nemaju ništa protiv dvojezičnosti i ćirilice što su pokazali širom Hrvatske gdje je ona uvedena, ali ne mogu mirno gledati kako se pod navodnom borbom za nacionalnu ravnopravnost provodi velikosrpska politika u Vukovaru, koja duboko vrijeđa vukovarske žrtve. Svoju birokratiziranost i odnarođenost pokazali su članovi Vlade i jedan broj zastupnika vladajućih stranaka koji nisu htjeli ni na moment stati i pozdraviti se sa vukovarskim braniteljima, nego su ih odgurivali i prolazili kraj njih kao da su gubavci. Da ne govorim o predsjedniku Vlade koji je ponovno iskoristio revolt branitelja i nasilno skidanje dvojezičnih ploča da bi ih optužio da su šovinisti. Predsjednik Vlade optužujući branitelje da su šovinisti i da sramote Hrvatsku ustvari govori vrlo slično velikosrbima koji pokušavaju velikosrpsku agresiju pretvoriti u navodni građanski rat a Hrvate od žrtve agresije u agresore i šoviniste a Srbe od agresora u navodne žrtve hrvatske šovinističke politike.

I dalje hrvatska državna vlast nije promijenila svoju politiku u odnosu na Srbiju, čak štoviše, sklapajući strateško partnerstvo s Velikom Britanijom upala je u ralje ne samo antihrvatske britanske politike nego i velikosrpske politike. Iako je Hrvatska ušla u Europsku Uniju, ona je i dalje okrenuta regiji ili kako kažu regionu. Predsjednik Josipović putuje po "balkanskim gudurama" i vrši pripremu za novo udruživanje balkanskih država. Za takvo udruživanje potrebno je prihvatiti britansku strategiju kojom se

rehabilitira Srbija a optužuje državno i vojno vodstvo Hrvatske na čelu s Tuđmanom kao krivci za rat i zločine i strahote u Bosni i Hercegovini. Za novo zajedništvo, po britanskom scenariju, potrebno je izjednačiti krivnju Srbije i Hrvatske i velikosrpsku agresiju pretvoriti u građanski rat s podijeljenom krivnjom i izjednačiti krivnju Tuđmana i Miloševića. Državno vodstvo Hrvatske bilo je spremno prihvatiti osuđujuće presude Gotovini, Markaču i Tuđmanu odnosno Domovinskom ratu i Hrvatskoj kao što je i sada još uvijek spremno prihvatiti osuđujuće presude Praljku, Prliću i drugima i podržati prvostupanjsku presudu da je Hrvatska agresor na Bosnu i Hercegovinu. Hrvatsko državno vodstvo je spremno legalizirati Republiku Srpsku i prihvatiti tezu o građanskom ratu te odustati od tužbe za genocid koji je izvršila Srbija u ratu protiv Hrvatske. Prihvatilo se da se radilo o ratu u Hrvatskoj, a ne o ratu i agresiji protiv Hrvatske. Hrvatsko državno vodstvo provodi britansku politiku u regiji, koja je uvijek bila protuhrvatska u posljednjih 150 godina ali i protunjemačka, a "zaratilo" je sa Njemačkom koja je uz Sjedinjene Američke Države države uvijek u ključnim sudbinskim danima bila na strani Hrvatske i hrvatskog naroda. Nakon oslobađajućih presuda ne samo Gotovini i Markaču, nego i Domovinskom ratu i Oluji i Tuđmanu i Šušku i državnom i vojnom vodstvu Hrvatske, stvorene su povoljne prilike da Hrvatska formulira novu nacionalnu politiku i da jasno označi krivce za propalu politiku, da onemogući djelovanje pete haaške kolone i nositelje protuhrvatske politike. Međutim, to se nije dogodilo, jer hrvatsko državno vodstvo i dalje vodi politiku kao da oslobađajuće presude Haaškog suda Domovinskom ratu i državnom i vojnom vodstvu Hrvatske nije bilo. I dalje se stigmatizira Franjo Tuđman, i dalje se napadaju i sotoniziraju hrvatski branitelji, čak ih se pokušava proglasiti i neprijateljima Hrvatske koji ugrožavaju pravnu državu i hrvatsku demokraciju koji navodno sramote Hrvatsku. Ni jedno ključno pitanje nije do kraja raščišćeno i stavljeno na dnevni red s ciljem da se utvrdi istina. I dalje bivši predsjednik Mesić vodi na račun poreznih obveznika iz svog luksuznog kabineta antihrvatsku politiku. Išao je tako daleko da je javno kritizirao predsjednika Josipovića što je nakon oslobađajućih presuda Gotovini i Markaču primio na razgovor umirovljene generale i admirale, ključne ljude Domovinskog rata, koje je Mesić ponizio, eliminirao i lažno optužio

kao neprijatelje i rušitelje demokracije i pravne države. Čak ih je optužio da pripremaju državni udar. Da podsjetim čitatelje, u vrijeme kada je hrvatska peta kolona i moćne snage, ne samo u inozemstvu nego i u Hrvatskoj, sotoniziralo i lažno optuživalo Domovinski rat, ključni ljudi Domovinskog rata napisali su otvoreno pismo predsjedniku Mesiću i hrvatskoj javnosti i zatražili da se brani istina o Domovinskom ratu. Pismo je bilo vrlo argumentirano i istinito i s dobrim namjerama. Danas kada se čita to pismo čini se da ga je pisao sudac Meron koji je u oslobađajućoj presudi hrvatskim generalima Gotovini i Markaču naveo iste argumente. Dakle, pismo je istinito. Međutim, tada je pismo od predsjednika Mesića i pete haaške kolone proglašeno pokušajem državnog udara, tako da su vodeći ljudi Domovinskog rata prisilno umirovljeni i proglašeni opasnim državnim neprijateljima a čin predsjednika Mesića proglašen je za jedan od najvažnijih poteza u obrani demokracije u Hrvatskoj. Zašto spominjem ovo pismo? Zato da na ovom primjeru pokažem kako u Hrvatskoj nema snage da se utvrdi istina ni o čemu, a pogotovo nema snage da se isprave pogreške i nepravde i da se kaže tko je u pravu a tko je u krivu. Predsjednik Josipović je napravio dobar potez što je primio umirovljene i lažno optužene vođe *Oluje* među kojima su bili i Gotovina i general Krstičević, ali je napravio veliku pogrešku što je rekao da je Mesić tada bio u pravu. Tu za mene počinje hrvatska tragedija. Niti lažno optuženi niti drugi nisu se suprotstavili takvoj ocjeni Josipovića niti su tražili reviziju procesa i utvrđivanje istine. Prihvaćena je djelomična rehabilitacija činjenicom da je general Krstičević dobio priliku da u ime branitelja bude govornik na obilježavanju godišnjice *Oluje* u Kninu. Međutim, na obilježavanju godišnjice u Kninu, kao i prilikom proslave ulaska Hrvatske u Europsku Uniju, govorilo se o zaslugama mnogih, ali prvi hrvatski predsjednik Franjo Tuđman nije ni spomenut. Dakle, napravljen je jedan truli kompromis. Umirovljeni generali i lažno optuženi kao državni neprijatelji zadovoljili su se djelomičnom rehabilitacijom a sadašnje državno vodstvo bilo je zadovoljno što ne traže da se raščisti tko je bio u pravu, da li Mesić ili ključni ljudi *Oluje* koji su lažno optuženi.

Mnogo je takvih primjera koji potvrđuju da u Hrvatskoj nema spremnosti da se raščisti situacija i da se promijeni hrvatska politika, da se utvrdi istina i suprotstavi velikosrpskoj politici.

Prihvatanje srbijanskih teza o građanskom ratu i amnestije velikosrpske politike kao jedinog krivca i agresora direktno pomaže provođenju strateškog cilja velikosrpske politike da se optuži Hrvatska a amnestira Srbija. Ne samo da se izjednačava krivnja nego se pravi kopernikanski obrat, klevetama i lažima Hrvatska se od žrtve pretvara u agresora a agresorska Srbija u navodnu žrtvu.

Hrvatska politika rehabilitira Republiku Srpsku. A Josipović se sprema u posjet Nikoliću kao točku na i svoje regionalne politike u kojoj postaje ključni britanski čovjek u provođenju britanske politike koja je uvijek u posljednjih 150 godina bila oslonac velikosrpske politike, a protiv hrvatskih nacionalnih interesa. Hrvatska ne samo što stvara strateško partnerstvo s Velikom Britanijom, nego ulazi u sukob s Njemačkom, prirodnim saveznicom Hrvatske i državom koja je uz Ameriku bila ključna saveznica u stvaranju i obrani hrvatske države i našem putu u NATO i Europsku Uniju.

Vukovar će ponovno postati spasitelj Hrvatske i ujedinitelj hrvatskog naroda. Iz Vukovara će se rasplamsati "Oluja 2" koja će ponovno obraniti Hrvatsku, ne samo od velikosrpske agresije, nego i od unutarnje agresije i pete protuhrvatske kolone, ali i dovesti do smjene na demokratski način nenarodne vlasti.

Zagreb, 3. 10. 2013.

HRVATSKI GENOCID: NAPRAVILI ZEČEVE OD SRBA, ZAGREB, 2014.

JE LI JOSIPOVIĆ POTRČKO DEJANA JOVIĆA?

Naslov ovog teksta istovjetan je naslovu teksta koji sam objavio na portalu *Hrsvijet*, 3. 6. 2013. Naime, komentirao sam kolumnu Tihomira Dujmovića znakovita naslova *Što nam je to novoga skuhao Dejan Jović? Dnevno.hr*, 31. 5. 2013. Konstatirao sam kako sam tekst ne korespondira ovakvom naslovu, a ipak odaje sve prisutnije mišljenje u Hrvatskoj kako je zapravo Josipović samo mali potrčko, danas najutjecajnijega Srbina Dejana Jovića. Odmah sam naglasio kako su svi koji tako misle potpuno u krivu, jer je Josipović glavni "igrač" velikosrpskog Memoranduma 2 i kao takav izabrao je sebi za glavnog savjetnika onoga tko mu najviše može pomoći u tome.

Ali, pogledajmo prvo dio Dujmovićeve teksta koji opisuje odnos Josipović – Jović tako da se možemo uvjeriti kako Dujmović nije mislio ono što je u naslovu njegova teksta. Posebno treba naglasiti kako Dujmović izvrsno upozorava i na odnos hrvatskih vlasti prema generalu Praljku i ostalim haškim optuženicima u Haagu. Naime, zadnje dvije presude tog suda definiraju Hrvatsku kao agresora, a

Srbiju ne. Kako hrvatska vlast pokazuje potpunu nezainteresiranost prema tome, očito se može iščitati kako to i jest ono što ona i želi.

Što nam je to novoga skuhao Dejan Jović?

Sjetite se koje tisuće tekstova su napisane u cilju sotoniziranja Hrvatske u tom kompliciranom ratu u BIH, sjetimo se izjave Vesne Pusić u Saboru gdje je izravno proglasila Hrvatsku agresorom na BIH. Sjetimo se prvih Josipovićevid izjava: čim je pobijedio odjurio je u Sarajevu poslati signal urbi et orbi što nova Hrvatska misli o tom ratu izrekavši onu sramotnu definiciju da je konglomerat loših politika kriv za rat u BIH.

Nakon nevjerojatne oslobađajuće presude za dva glavna Miloševićeva krvnika, o Haagu više nema smisla razgovarati. No, s obzirom da je ne samo šest Hrvata osuđeno na istom tom sudu na nevjerojatno visoke kazne, nego je sad i Hrvatska stavljena na optuženičku klupu, od Haaga kao teme nije moguće pobjeći. Što se je god moglo napraviti u cilju ispomoći zastrašujućoj presudi Haaškog suda u procesu u kojem je faktički Hrvatska proglašena agresorom na BIH, ovdašnja haška peta kolona (o kojoj je Zdravko Tomac napisao i ovih dana izdao sjajnu knjigu) napravila je . Profesor Damaška nam ovih dana otkriva da je tražio od Sanadera angažman države u tom procesu i da ga je ovaj hladno odbio! Milanović je pak do te mjere bio ciničan u ispomoći da je državni arhiv Praljku u pripremi obrane naplatio sve i jednu fotokopiju državnih dokumenata!

Presuda šestorici kruna je Josipovićeve politike po kojoj je konglomerat raznih politika kriv za rat i BiH

Sjetite se koje tisuće tekstova su napisane u cilju sotoniziranja Hrvatske u tom kompliciranom ratu u BIH, sjetimo se izjave Vesne Pusić u Saboru gdje je izravno oglasila Hrvatsku agresorom na BIH. Sjetimo se prvih Josipovićevid izjava: čim je pobijedio odjurio je u Sarajevu poslati signal urbi et orbi što nova Hrvatska misli o tom ratu izrekavši onu sramotnu definiciju da je konglomerat loših politika kriv za rat u BIH. Ne srpska agresija! Nego konglomerat loših politika! Dakle i hrvatska politika! I bošnjačka politika! Je li se

moglo bolje i više pomoći u zagovoru srpske teze o građanskom ratu u BIH od ovako požrtvovane ispomoći iz Zagreba? Teško! Josipović nam je pokazao da za njega čak ni republika srpska i Herceg-Bosna nisu iste relacije. Jednu uvijek sotonizira, a drugu je kao jedini državnik na svijetu osobno posjetio. I njenom predsjedniku, kao svom najboljem prijatelju svirao klavir! Tko svira klavir svom neistomišljeniku? Tko svira klavir liku za kojeg intimno misli da mu je država nastala na zločinu? I to u gradu i zemlji još nedavno natopljenom nevinom hrvatskom i bošnjačkom krvi! Svirao je klavir satrapu čija je tvorevina poklala na tisuće Hrvata i Bošnjaka! Hoću reći da je bilo nemoguće očekivati da će Haški sud donijeti bilo koju drugačiju presudu od ove uzimajući u obzir da se i šef države i ministrica vanjskih poslova slažu sa srbijanskom tezom o proteklom ratu kao o građanskom ratu, a ne o ultimativnoj srpskoj agresiji kao glavnom i jedinom razlogu rata i u BIH i u Hrvatskoj! Sanaderova Hrvatska nije kako nam svjedoči prof. Damaška htjela pomoći danas presuđenim Hrvatima iz BIH, Josipovićeve Hrvatska je otišla korak dalje pa je aktivno pomagala tezu o građanskom ratu i hrvatskoj umiješanosti u agresiju i kako je onda bilo moguće očekivati da će Haag donijeti drugačiju presudu? Jer haški sud je politički sud dakako i on ima ispred sebe Hrvatsku čija je politička volja u ovom predmetu ista kao i srpska! Kako smo se i mogli nadati drugom ishodu? Zanimljivo je i pohvalno da je jedino premijer Milanović u osvrtu na presudu jednoznačno rekao da "nije bilo zločinačkog pothvata i da za to postoje čvrsti dokazi". Nikada predsjednik države i nikada ministrica vanjskih poslova ove riječi nisu izustili! I dok je, dakle, u ovoj priči sve uglavnom jasno sada nam opet preostaje jedino tražiti vanjskopolitičkog prijatelja koji će kao u slučaju Gotovina afirmirati pravdu.

U čemu je tajna hitnog odlaska državnog vrha u London

I dok je ovdje, nažalost, sve više manje jasno, za sada je dosta nejasno što li je to smislio nekadašnji britanski student koji danas slovi kao glavni pisac svih Josipovićevih govora, njegov najvažniji i najmoćniji savjetnik, Dejan Jović, odnosno što se sve krije iza iznenadne strasne ljubavi službenog Zagreba i moćne, redovito Hrvatskoj nesklone, Velike Britanije. Jer, to da Hrvatska koja

doslovno sutra ulazi u Evropsku Uniju nema upravo sada kao uvertiru u buduću povijesnu suradnju, intenzivnu suradnju sa gospodarskim silama iste te Unije, baš stoga jer joj je zemlja na rubu gladi, nego jedva koji dan prije ulaska u Uniju tijesno surađuje sa Velikom Britanijom, nije ni prirodno ni normalno! Dakle ne surađujemo tijesno s gospodarskim silama Unije, motorima i nosivim gredama te Unije nego intenziviramo odnose s jedinom članicom Unije koja upravo smišlja referendumsko pitanje kako izaći bez veće štete iz Unije! Može li perversnije? BDP nam i dalje pada, recesija se ne smiruje, generalni štrajk nam je pred vratima i ne bi li bilo logično da se silnom diplomatskom inicijativnom traže ulagači, detaljizira sa Bruxellesom kako povući sredstva iz EU fondova? Da su se i premijer i Predsjednik države rastrčali po Njemačkoj, Italiji, Austriji i Francuskoj gdje vode intenzivne razgovore o gospodarskoj suradnji kako glad ne bi zavladala ovom poniženom zemljom, zar baš to ne bi bilo prirodno i normalno? Ne, umjesto toga naš kompletni državni vrh trči u London! Po što? Gospodarstvo sigurno nije u pitanju, jer od kad postoji hrvatska država ne sjećamo se niti jednog ozbiljnijeg britanskog ulaganja. Doista, pami li itko u ovih 20 godina i jedne ozbiljnije britanske investicije, a tijesni politički odnosi uvijek se obrazlažu "snažnom gospodarskom suradnjom"? Josipović kod kraljice, Milanović kod Camerona, pa na detektor laži na BBC, a odmah nakon toga u Zagreb stiže britanski ministar vanjskih poslova! Što li su to smislili u zadnji tren? Nema dvojbe da ta iznenadna ljubav mora imati veze s regijom, uostalom, britanski ministar vanjskih poslova je u Jutarnjem eksplicitno napisao da će se naši partnerski odnosi sad razvijati "kako u trgovinskoj razmjeni i pravosuđu, tako i u pomoći vašim susjedima na njihovom putu prema Uniji". Ako se sad prisjetimo da je Milanović na BBC-u rekao da se slaže s povlačenjem tužbe za genocid protiv Srbije, ako se sjetimo da je Pusička već istrčala s tezom da se ispunjavaju uvjeti da povučemo tužbu, onda je jasno da se "partnerski odnosi Londona i Zagreba" odnose na prekovrednu ispomoć Srbiji u njenom izvlačenju iz izolacije. Jer, kad god se govori o regiji i pomoći "susjedima na njihovom putu u Uniju" gotovo nikada se ne radi o pomoći BiH na tom putu. A ako baš hoćete, glede te teme hrvatski vanjskopolitički glavni cilj bi trebao biti pomoć BIH za ulazak u Uniju, a ne ulazak Srbije! To može biti

važan britanski vanjskopolitički interes, ali ne i hrvatski! Kako da onda u tom poslu budemo partneri? Ako pak Hrvatska u ovih mjesec dana do ulaska u Uniju iznenada povuče tužbu za genocid protiv Srbije, time će se Srbiji što se tiče problema u regiji širom otvoriti vrata, a mi više nikada ne ćemo povijesti dokazati da je Srbija prije 20 godina divljački napala Hrvatsku, razbila nam pola države i poklala 15 tisuća ljudi! Nego će doista biti po Josipovićevom: da su konglomerati raznih politika krivi za rat, dakle da se radilo o građanskom ratu. Za tako nešto, za ispisivanje takve povijesti i osuđujuća presuda šestorici Hrvata i oslobađajuća presuda Miloševićim krvnicima, upravo su kapitalne!

<http://www.dnevno.hr/kolumne/tihomir-dujmovic/88048-video-sto-nam-je-to-novoga-skuhao-dejan-jovic.html>

Koliko se ništa nije promijenilo u procjenama Jovićeve uloge pokazuje nam cijeli niz tekstova o ovom Josipovićevu savjetniku, kao i reagiranja naših ljudi. Evo e-maila koji sam dobio 13. 3. 2014.:

Poštovani akademiče,

zamolila bih Vas da prokomentirate i potaknete komentare o jednoj stvari o kojoj se, čini mi se, šuti. Naime, srpski tim na suđenju za genocid dva je puta citirao predsjednika RH a jedan put njegovog savjetnika. Tko to nama sjedi na Pantovčaku? Nije opravdanje reći da su izjave predsjednika izvađene iz konteksta, jer on nije smio izjaviti ništa što eventualno može biti izvađeno iz konteksta. Možemo birati: ili je predsjednik glup, ili mu nije stalo do RH ili je namjerno dao Srbima argumente u ruke. Možda će biti još toga, ali možda novinari to ne će smjeti spomenuti. Hoće li taj čovjek i dalje imati 70 % potpore među Hrvatima? Jesmo li baš tolike ovce?

Za razliku od toga, u nizu tekstova stavlja se naglasak na Jovićevo ulogu. Tako se u naslovu teksta u Hrvatskom tjedniku Jovića stavlja u rang s Karadževićima, Hitlerom, Staljinom, Titom, Miloševićem i Putinom. A ne stavlja se Josipovića!

Raščlambu Josipović – Jovićeve potpore Srbiji u Haagu možete naći u nizu tekstova po našim portalima, pa i na portalu hrvatski-fokus.hr:

<http://www.hrvatski-fokus.hr/index.php/najnovije-vijesti/10134-maske-su-pale-dejan-jovic-radi-za-srbiju>

Osnovna teza je kako Jović radi za Srbiju i traži se ostavka Josipovića. Kako u nizu tekstova zastupam obrnutu tezu, tj. kako Josipović radi za Srbiju, to mi je mnogo zanimljiviji bio tekst koji daje portal narod.hr, a prenosi Hrvsvijet, 12. 3. 2014.: *Tomac: Jović u demokratskoj državi ne bi mogao biti savjetnik predsjednika.*

Prof. dr. Zdravko Tomac za Jovića kaže da je bio njegov student, čak izvrstan student, da je dobio stipendiju i otišao u Veliku Britaniju i tamo magistrirao i doktorirao te se nakon toga vratio u Hrvatsku.

Dobar je znanstvenik i politolog, ima pravo na svoje stavove i mišljenje, ali problem je nastao kad je postao glavni analitičar predsjednika države Ive Josipovića, jer njegovi stavovi, mišljenja, analize i strategija nisu u skladu s hrvatskom državnom politikom, nego više na tragu srpske politike i strategije.

Na prvi pogled bi se moglo pomisliti kako Tomac misli da Jovićeви stavovi, mišljenja, analize i strategija doista nisu u skladu s hrvatskom državnom politikom. Naime, Tomac napominje da se Jović nije odrekao Jugoslavije kao vjerojatnog okvira života naroda na Balkanu te da i dalje smatra da je to u interesu naroda bivše Jugoslavije. Podsjetio je i kako je Jović zastupao stajalište da Hrvatska treba čekati Srbiju na putu u Europsku Uniju, da ne treba sama ulaziti u tu asocijaciju. Kao što je i Dujmović posebno upozorio na probritansku politiku i Tomac tvrdi kako je ona glavni problem pa smatra da nema sumnje da je Jović bitno utjecao na hrvatskog predsjednika da ide britanskoj Kraljici i nakon toga izjavi da je sklopio strateško partnerstvo s Velikom Britanijom o zajedničkoj politici u regiji, ali i u EU-u:

"To nije samo najveća pogriješka, nego i tragedija hrvatske državne politike jer je Josipović rekao da će Hrvatska i Velika Britanija surađivati kao strateški partneri u EU", tvrdi Tomac, podsjetivši kako je to bilo u vrijeme sukoba s Njemačkom.

Tu je već očito da je Tomcu jasna istovjetnost Josipovićevih i Jovićeвиh stavova, iako se on pita:

... je li se Dejan Jović nametnuo Josipoviću i vodi ga kao žednog preko vode ili je to politika Ive Josipovića, koju Dejan Jović samo dobro servisira svojim britanskim vezama?

Tomac odmah i odgovara kako Jović savjetnikom ne bi mogao dugo ostati ako javno nastupa suprotno politici Predsjednika. Izbor savjetnika stvar je Predsjednika, ali i odgovornost. "Ne može biti savjetnik onaj tko zastupa bitno drukčije političke poglede od službene politike", rekao je, dometnuvši: "Iz svega što govorim, Josipović pokriva Jovića, dopušta mu da javno istupa, jer ono što tvrdi Jović i Josipovićeve je politika".

Po riječima Zdravka Tomca ono što je Josipović napravio s Tadićem u Vukovaru, njegove izjave u Sarajevu i Izraelu, njegovi pokušaji da hrvatska povuče tužbu za genocid protiv Srbije pred Međunarodnim sudom (ICJ) pokazuje jedno – nema bitne razlike između Josipovića i Jovića. Tu se može dodati i ministrica vanjskih poslova Vesna Pusić. Tomac kaže kako su Josipović i Pusić dobili podršku Velike Britanije, ali i zadatak da se amnestira Srbija i stvori mogućnost za novo zajedništvo na Balkanu. Drugim riječima, Tomac upozorava kako oni pomažu Srbiji u ostvarivanju glavnih ciljeva iz Memoranduma 2 SANU, dakle ono isto na što sam ja upozorio na početku svog spomenutog teksta:

... prvi je cilj pretvoriti srpsku agresiju na Hrvatsku u građanski rat, drugi je obnoviti velikosrpske pretenzije na Vukovar i Baranju i treći je cilj priznati Republiku Srpsku kao demokratsku, a ne genocidnu tvorevinu.

O drugim Tomčevim stavovima pogledajte na:

<http://narod.hr/hrvatska/tomac-jovic-u-demokratskoj-drzavi-ne-bi-mogao-biti-savjetnik-predsjednika/>

Dat ćemo ovdje još samo Tomčev zaključak:

Kad se sve zbroji i oduzme predsjednik Josipović je izabrao savjetnike koji će po njegovom mišljenju najbolje provoditi njegovu politiku i zato je odgovoran Predsjednik, a ne savjetnici.

Zapravo i u najnovijem tekstu (Dnevno.hr, 21. 03. 2014.) Dujmović sam odgovara na pitanje: *Je li Dejan Jović mozak svih operacija?*

Politika Josipovića i Milanovića i garniture koju su oni okupili. Mi ćemo zbog toga sutra platiti krvavu cijenu koju najveći dio nacije uopće ne razumije, ali je jako dobro razumije Dejan Jović, britanski đak, stari ljubitelj Jugoslavije i Beograda i čovjek koji do te razine prezire Berlin da u srbijanskom tisku točno na dan hrvatske neovisnost piše tekst u kojem za raspad Jugoslavije krivi –Njemačku.

Sada neke druge njegove protuhrvatske izjave citira srbijanska strana u prilog svojoj tezi o hrvatskoj genocidnosti! I takav čovjek je danas savjetnička alfa i omega predsjedniku hrvatske države! I niti jedna takva Jovićeve izjava ne tjera Josipovića da ga promjeni! Držeći ga tamo Josipović nam sugerira da se s Jovićevim izjavama on sam slaže! Jer, taj je čovjek danas Josipoviću ono što je Tuđmanu bio Pašalić, pa kako se Tuđman u svim strateškim pitanjima slagao sa Ivićem Pašalićem, nema dvojbe da se Josipović i Jović jako dobro razumiju i slažu. Tu negdje počiva strategija te nove hrvatske vanjske politike koju nakon načelnih relacija sada čini i najkonkretnija gospodarska dimenzija. U toj ljevičarskog vanjsko političkoj strategiji suradnja u regiji ima posebno mjesto, a lobotomiranje nacije na tu temu ide tako daleko da su mediji izbore u Srbiji pratili kao da se kod nas održavaju.

Drugim riječima, predsjednik bira za svoje savjetnike one koji misle kao on.

Čini mi se zato da će čitateljima biti zanimljivo pogledati kako sam zaključio svoj spomenuti tekst iz 2013., odnosno da trebam i ovaj tekst završiti na isti način kao i taj:

Josipovićeve politika je dosljedna i vjerojatno je on provodi od dana kada je Vijeće sigurnosti UN donijelo Statut suda u Haagu. Naime, u tom statutu se ne spominje najvažniji ratni zločin – zločin agresije. Josipović tada, kao stručnjak za ratne zločine, uviđa značenje pitanja ratnih zločina u izvrtanju uloga žrtava i agresora i svoje djelovanje bilo nečinjenjem (napadi na dr. Milana Vukovića, pa i lažnim Mesićevim svjedočenjem u Haagu) bilo izravnim djelovanjem (spomenimo samo da je Josipović autor i Deklaraciju Sabora iz 2000. kojom je omogućeno suđenje hrvatskim generalima u Haagu ili da je autor knjige o ratnim zločinima u kojoj ne spominje dijelove međunarodnih dokumenata ili cijele dokumente koji odgovaraju Hrvatskoj!).

Ne bi me iznenadilo da je dio Josipovićeve strategije to što je Jović isturen naprijed, a evo on je "jadničak" žrtva. Iako je autor spomenute saborske deklaracije (poznato je da ju je prvo dao "Sudu" u Haagu na uvid i odobrenje, pa tek je onda išla u Sabor), ipak nije puno tekstova posvećeno njegovoj ulozi u politici tog "Suda" koja je dovela do najnovijih presuda po kojima je Hrvatska jedini agresor u BiH (ovdje ne ću uzimati u obzir činjenicu da Josipoviću Hrvatska to i jest: AGRESOR NA JUGOSLAVIJU). Tako je i moj prvi tekst *Josipović predstavlja Mesićev Haaški kontinuitet* objavljen tek 2009. (Portal HKV-a, 17. srpnja 2009.; Hrvatsko slovo, 25. srpnja 2009.; knjiga: J. Pečarić, M. Kovačević, *Kraj vremena veleizdajnika?*, Zagreb, 2009.). Naravno, sve se promijenilo kada je postalo razvidno da se radi o glavnom kandidatu svjetskih moćnika za predsjednika Hrvatske, dakle onoga koji je najsposobniji provesti njihove želje, a protiv interesa Hrvatske, pa su ga u Hrvatskoj i prozvali Ivo treći – Haaški.

Kasnije sam tu "nepravdu" prema predsjedniku Josipoviću pokušao ispraviti i u mojoj trilogiji o rasizmu gdje mu je pripalo zasluženno mjesto. Spomenut ću samo neke naslove iz knjige *Rasizam domaćih slugu*:

Josipovićeva ljubav prema Miloševićevim zečevima

Josipovićeva politika savršeno se podudara s interesima agresorske Srbije!

Tadić i Josipović su se voljeli javno, a Nikolić i Josipović tajno

Rasizam domaćih slugu: Josipovićev rasizam.

Ivo treći – Haaški? Je li možda ispravnije: Ivo treći – Srpski? Ili pak: Ivo treći – Britanski? Tko bi to znao? Sigurno je da sva tri imena odgovaraju, a doista je uvredljivo da se sve te zasluge pripisuju nekom tamo Dejanu Joviću, pa bio on i najutjecajniji Srbin!

akademik Josip Pečarić

Dnevno.hr, 28. 03. 2014.

SRBI SU MNOGO TOLERANTNIJI OD HRVATA

"Gospodarstvo stagnira, nezaposlenost raste, a mladi su zatrovani mržnjom. Neki se poigravaju fašizmom, a cijela je zemlja rascijepljena netolerancijom prema onima koji drukčije misle, žive, mole se, pišu i govore", piše britanski list The Economist, uz pojašnjenje da to nije njihovo mišljenje nego "tmurna procjena Ive Josipovića, socijaldemokratskoga predsjednika države."

Doista, predsjednik Josipović je, kao i uvijek, u pravu. Iako svim svojim bićem želi povući hrvatsku tužbu za genocid pred Međunarodnim sudom pravde u Den Haagu, to ne može učiniti zbog netolerancije Hrvata. S druge strane, u Srbiji nisu tako netolerantni. Tako ministar vanjskih poslova Srbije Ivan Mrkić tvrdi kako je Srbija spremna povući protutužbu za genocid protiv Hrvatske. On samo inzistira na tome da Hrvatska prva povuče tužbu jer ju je prva i podnijela. Prema njegovim riječima obostrane tužbe za genocid ne pridonose bilateralnim odnosima i nije dobro što one postoje, a taj problem potrebno je riješiti radi budućih generacija te ga ne komplicirati dodatnim zahtjevima koje bi obje strane mogle imati. Kako tolerantno, zar ne? Dodao je i da ima drugih otvorenih pitanja, odnosno utemeljenih zahtjeva prema Hrvatskoj kao što su nestale osobe, povrat imovine i raseljenih kao i pitanja da je iz Hrvatske u jednom danu otišlo 250.000 ljudi. Usprkos tome Srbija pokušava unaprijediti odnose, a uvjeren je Mrkić da to želi i hrvatska Vlada.

Nama je doista jednostavno dokazati koliko su Srbi i o ovom pitanju mnogo tolerantniji od Hrvata.

Hrvatski dokazi o srpskom genocidu

Najnovija knjiga prof. dr. sc. Andrije Hebranga *Zločin nad civilima u srpsko-crnogorskoj agresiji na Republiku Hrvatsku*, Udruga hrvatskih liječnika dragovoljaca 1990. – 1991., Ogranak Matice

hrvatske u Zadru, Zagreb – Zadar, 2013., zapravo daje hrvatske “argumente” za srpski genocid. Evo nekih od takvih činjenica za koje autor vjeruje da dokazuju njegovo uvjerenje da su Srbi načinili genocid u Domovinskom ratu (veći dio tih činjenica sam već naveo u tjedniku 7Dnevno u tekstu *Hrvatski beskičmenjaci*):

Agresor je u kratkom roku zauzeo trećinu Hrvatske protjeravši iz svojih domova 384 000 stanovnika hrvatske i drugih nesrpskih nacionalnosti te je krajem 1991. u Hrvatskoj bilo više od 550 000 prognanih i izbjeglica, a krajem 1992. broj izbjeglica i prognanih prešao je 660 000!

U agresiji na Hrvatsku je ubijeno 7263 civila i 6891 vojnika! Od ukupnog broja ubijenih civila gotovo je polovica starijih od 60 godina! Agresor je ubio 3182 žene, ranio 3560 žena, s tim da su stradale žene bile civilne osobe! Masovno ubijanje žena i staraca od 60 i više godina gotovo je školski primjer genocidnoga karaktera srpske agresije na Hrvatsku. Agresor je osim toga ubio 345 djece s tim što je 108 djece ostalo trajnim invalidima! Bez jednog roditelja je ostalo 4285 djece, a bez oba njih 54. U Domovinskom ratu bilo 30.520 ranjenika. Među zatočenicima srpskih logora bilo je čak i 219 djece, a kao nestale se još uvijek vodi 15 djece. U ratu je ranjeno 1184 djece, odnosno čak 12 % svih ranjenih su bili djeca!

Prema podacima udruge Žena u Domovinskom ratu, Hebrang navodi, da su pripadnici JNA i srpsko-crnogorskih paravojskih formacija silovali oko 3.000 žena: *Srpsko crnogorski agresor sustavno je uništavao više od 500 hrvatskih gradova i sela, a samo tijekom 1991. i 1992. izvedeno je više od 30 000 artiljerijskih i zračnih napada po najgušće naseljenim hrvatskim područjima. To je doista bilo prekomjerno granatiranje cijeloga niza hrvatskih gradova.*

Srbi su u ratu zvjerski masakrirali 840 hrvatskih vojnika te još 1096 civila. Za ilustraciju ratnih zvjerstava srpske strane ilustrativan je primjer Saborskog. Tamo je vojska ušla sa 40 tenkova i s oko 800 vojnika i ubila tog dana 28 civila pred svjedocima. Od toga je 14 ustrijeljeno, sedam živo zapaljeno, četiri zaklano nožem, dvoje obješeno i jedan poginuo od granate. Od tog broja je bilo 11 žena!

Hrvatski genocid

Javnosti je poznata Miloševićeva izjava dana neposredno poslije *Oluje* kako su srpski hrabri ratnici pobjegli kao zečevi prije nego što je i došlo do ikakvog kontakta s Hrvatskom vojskom. Drugim riječima, od hrabrih ratnika napravljeni su zečevi. Jasno je iz Miloševićeve izjave kako je bježao i narod, samo u tom momentu Milošević nije znao tko je iz Knina izdao tu naredbu. Pa zašto onda ministar Mrkić spominje 250.000 ljudi koji su tada otišli iz Hrvatske?

Svatko tko iole poznaje srpsku povijest znat će da Srbi nikada nisu pobijedili u ratu u kome su sami ratovali. A o strašnim ustašama slušali su jezovite priče od malih nogu. Toliko su ustaše strašne da im je ustaša bio i Papa, a u jednom momentu i sam Milošević.

Taj strah od ustaša kod srpskih vojnika pokazuje i činjenica da su tijekom operacije 'Maslenica', u strahu od daljnjega napredovanja Hrvatske vojske prema Benkovcu i Kninu, srpske snage planirale aktivirati postavljeni eksploziv na brani Peruča i napraviti jedan od najvećih zločina u povijest ratovanja – srušiti branu neke hidroelektrane. Razgovor srpskih generala Mladića i Novakovića, koji je presrela Središnjica za ED Glavnog stožera oružanih snaga, možete naći na portalu HKV-a, 19. 1. 2014.:

Gen. Novaković – Grupirali su se žestoko.

Gen. Mladić – Jel držite još branu ?

Gen. Novaković – Držimo, držimo.

Gen. Mladić – Pa dignite je u zrak, jebi je, što je štediš.

Gen. Novaković – E jebem mu mater, što ja znam, plašimo se da ne bi po nama onda.

Gen. Mladić – Pa neka tuku. Tučemo Zagreb i zdravo.

Gen. Novaković – Evo sad su otišli šefovi dogovorili su se oko načina, oko toga.

Gen. Mladić – Pa ako nisu stali, dignite je u zrak i zdravo i proći će ih onda želja da idu dalje...

Takav bezumni čin samo nam pokazuje koliki se je strah Srbima uvukao u kosti. A da se u Hrvatskoj sve to dobro znalo, tj. znalo se

da će već sam pokret Hrvatske vojske u *Oluji* izazvati paniku među Srbima, i vojskom i u narodu, i da će to dovesti do tog stravičnog genocida – pravljenja zečeva od ljudi.

Dakle, očito je kako uopće ne možemo usporediti činjenice o kojima govori prof. Hebrang, koliko god one bile istinite, sa stravičnim zločinom u kome su od ljudi napravljeni zečevi. Da je hrvatska vlast sve to znala pokazat će sljedeća priča.

Ministar savjetnik Benjamin Tolić još 1993. najavljuje genocid

Još na početku velikosrpske agresije na BiH, dakle 1993. godine, organiziran je u Hamburgu okrugli stol o BiH. Sudjelovali su predstavnici tamošnjeg Instituta za mirovna istraživanja, veleposlanstva BiH, jedan Nijemac, stožerni general ispred NATO-a, a ispred Hrvatskog veleposlanstva ministar savjetnik Benjamin Tolić. Naglašavam – ministar savjetnik. Bilo je oko 200 slušatelja. Na samom početku Tolić je rekao da on ne bi trebao sudjelovati na tome okruglom stolu jer on nije stručnjak za ratna pitanja pa će nazočni ismijati njegova gledišta. Obecali su da ne će. Stožerni general je iznio stavove NATO-a. Srbi su po njima vojnički narod, a u BiH se može voditi partizanski način ratovanja, pa ako bi se uključio NATO rat bi trajao godinu dana, a bilo bi potrebno 500 tisuća NATO-vih vojnika. General je nabrojio golemo teško naoružanje koje bi im za to trebalo. Tada je riječ dobio g. Tolić i on je rekao da se ne slaže s procjenama iz NATO-a. Tvrdio je da NATO-u treba najmanje milijun vojnika, a i sve brojeve o potrebnom naoružanju je udvostručio. "Uz sve NATO-u bi trebalo najmanje četiri godine da bi pobijedio Srbe" – zaključio je Tolić. Dvoranom se razlijegao podrugljiv smijeh, na što je Tolić demonstrativno htio napustiti okrugli stol rekavši: *Pa zar nisam upozorio da će se smijati mojim tvrdnjama.*

Ispričali su mu se, a onda je on na njihovo iznenađenje nastavio:

Ima i drugo rješenje. Treba pola od oružja koje bi bilo potrebno NATO-vim vojnicima podijeliti Hrvatima i Muslimanima, ali će tada rezultati biti porazni jer poslije toga više ne će biti Srba s ovu stranu Drine.

Po završetku tribine NATO-ov general je rekao Toliću da ga nije trebao onako ismijati, jer to su bili stavovi NATO-a, a ne njegovi.

Pa mogli ste to i reći. Ja i jesam ismijao njihove stavove, a ne Vas!

Zar iz ovog primjera nije jasno da je već tada jedan hrvatski ministar-savjetnik znao da će sam početak oslobađanja okupiranih hrvatskih teritorija dovesti do strašnog genocida pravljenja zečeva od ljudi?

A koliko je, pri tome, velika netolerantnost Hrvata dovoljno je pokazati na primjerima dvojice vrhunskih hrvatskih intelektualaca:

Prof. dr .sc. Zdravko Tomac

Prema portalu Dnevno.hr za profesora Zdravka Tomca je prestrašna sama pomisao o povlačenju tužbe:

Mogu nam podvaljivati i biti cinični jer naše političko vodstvo sve češće progovara o povlačenju tužbi i to ako nam kažu gdje su ubijeni. To je najveći cinizam pa nismo ih mi tužili zato da nam kažu gdje su ubijeni već zato što su ubili Hrvate. Njihov ministar sprda se s Hrvatima i s novim memorandumom kojega su odaslali po svijetu, a u kojem navode da se u našoj zemlji vrši genocid nad Srbima, da je u Hrvatskoj situacija kao '91. godine. Mi na memorandum nismo reagirali, a izjave njihovog patrijarha i političara jednake su kao 90-ih godina. Agresija se nastavlja, a naše vodstvo šuti. Josipoviću, Pusički i Milanoviću Domovinski rat je građanski rat u kojem su svi jednako krivi, a sve to čine u gradnji regiona kao da ništa nije bilo. Sada nam je potrebna obrana istine kao što smo '91. branili domovinu. Državno vodstvo to nije u stanju provesti, ali zato je formiran Stožer za obranu Vukovara. Sami moramo braniti Vukovar od pretenzija da je srpski grad.

Nadalje, dodaje da se sudski proces približava, u trećem je mjesecu, a protutužba je obmana:

Srpska tužba je argument kojim se služe da bi nas ucjenjivali povlačenjem tužbi jer inače nemaju argumenata. U Haagu je već srušena teza da je Oluja zločinački pothvat, kao što oni tvrde. Oluja je legitimna, a zločini u Hrvatskoj su pojedinačni, a ne organizirani. Srpsko vodstvo svjesno je da hrvatsko vodstvo nema snage za

povlačenje tužbi pa zato lukavo srpsko vodstvo podvaljuje jer nedavno su rekli da bi najbolje bilo ne povući tužbu.

Hrvoje Hitrec: Nema koga nema (Portal HKV-a)

Doista nema koga nema na visokim položajima u Srbiji, a da nije u zadnjih mjesec dana očajnički nudio da Srbija povuče tužbu, naravno ako Hrvatska povuče svoju. Nema koga nema u srbijanskim medijima tko nije plasirao istu pjesmicu. Pojam od kojega im se diže kosa na glavi jest genocid. Na sve bi pristali, samo da nema genocida. Sada srbijanske novinske perjanice pišu i ono što nikada prije ne bi, naime da je bilo etničkoga čišćenja sa srpske strane, ali to nikako nije genocid, što govori o tome da im pojam genocida nije jasan ili se prave blesavi. "Nemojte genocid", samo što ne plaču, "pa nije ubijanje i protjerivanje Hrvata genocid. Pa ubijalo se Hrvate i prije i u većim količinama, pa je li tko potezao genocid? Nije."

Nego, već me neko vrijeme nešto smeta, i to jako. Postala je mantra, tako reći, da bi Hrvatska povukla tužbu kada bi se riješilo pitanje nestalih. Da se doista i riješi, što ne će nikada – ni to ne bi bio dovoljan razlog za povlačenje tužbe. Nikako. Jest da je to najbolnije pitanje jer nema ništa gorega od neizvjesnosti, ali je ipak samo jedno od velikih i bolnih razloga zašto Hrvatska tuži Srbiju za genocid u agresiji koja je odnijela petnaest tisuća hrvatskih života.

Četrnaest tisuća Hrvata, civila i branitelja, kojima je poznato vječno počivalište, također su nestali. Nestali su s ovoga svijeta, nestali u većini slučajeva vrlo mladi, nestali iz svojih obitelji. Njih nema.

Da ne govorimo o razaranjima gradova i sela, crkava i samostana, muzeja i knjižnica, gospodarskih objekata, o okupaciji trećine Hrvatske, o ogromnoj materijalnoj šteti. Da govorimo o ratnoj odšteti, da.

Hrvatska tužba upravo ide u proceduru, ali ne zbog političke volje sadašnjih vlastodržaca, nego iz formalnih razloga, da ne bude zastare. Istodobno iz Hrvatske političari ove besramne garniture šalju s vremena na vrijeme signale u Beograd, u stilu "ljudi smo, dogovorit ćemo se." I šalju poruke gradu i svijetu da podupiru europski put Srbije, koji je popločan hrvatskim smrtima.

Zato jer sanjaju o danu kada ne će biti granica na Balkanu, kao što ih (u naravi) nije bilo ni u vrijeme Jugoslavije. Da se ne radi o Srbiji, Srbijancima i Srbima općenito koji upravo čine sve što sam opisao u uvodnim dijelovima današnje rubrike, te ne vraćajući recimo oteta kulturna blaga pružaju već ruke prema novima, da nam nisu agresivni susjedi iz pakla, tko bi normalan bio (i) protiv takvoga bezgraničnog razvoja situacije u budućnosti. Ovako... da, ovako jest kako jest. Jednostavno rečeno: sve ima svoje granice.

*

Prema Hebrangovoj računici Srbi su nam dužni 400 milijardi dolara zbog genocida počinjenog na našem tlu. Ali, može li netko uopće procijeniti koliko Hrvatska mora platiti zbog stravičnog genocidnog pravljenja zečeva od Srba?

Nema dvojbe da je hrvatska vlast prije *Oluje* znala da će oslobađanje okupiranih područja Hrvatske izazvati ovako užasan genocid. Istina je da po međunarodnom pravu ona ne može odgovarati za zločine eventualno učinjene u oslobađanju svojih okupiranih područja. Ali, do *Oluje*, međunarodno pravo nije znalo za tu vrstu genocida, tj. u vrijeme kada je međunarodno pravo donosilo propise i pravila o zločinima uopće nije bio poznat najstravičniji zločin: pravljenje zečeva od ljudi. Zato ga se ne moramo i ne smijemo držati kao pijan plota, zar ne? Zato hrvatska vlada nije smjela oslobađati svoja okupirana područja jer sada Hrvati imaju groznu stigmu jedinog naroda koji od ljudi prave zečeve. Vlast je svjesno išla u to oslobađanje, tj. planirala je i osmislila najužasniji genocid u povijesti – genocide pravljenja zečeva od ljudi!

U tome je veličina predsjednika Josipovića. On je znao da su Hrvati, kao genocidan narod, spremni učiniti takav genocid, pa se uporno zauzimao za uvođenje novih pravila u međunarodnom pravu koji bi kažnjavao i samu pomisao na oslobađanje okupiranih područja genocidnim narodima (zapravo poznat je samo jedan takav narod). Josipović, doživjevši *Oluju* i samo pravljenje zečeva od ljudi nikada nije spominjao one međunarodne zakone ili barem njihove dijelove koji bi odgovarali Hrvatskoj, a podržavao je i nagrađivao one pojedince i udruge koji su osuđivali i još uvijek osuđuju genocidnu *Oluju*. Naravno, on se suprotstavlja i dan-danas ovako nazadnim

stavovima koje iskazuju Tomac i Hitrec, a nažalost i mnogi drugi. I baš kada se uspjelo uvjeriti svijet u potrebu tumačenja međunarodnih zakona na način koji je zastupao predsjednik Josipović, američki sudac Meron nije razumio svu veličinu predsjednika Josipovića pa je tvrdio kako je nerazumno osuditi nekoga zato što je oslobađao okupirana područja svoje države. Tko mu je kriv, da je sposoban kao Josipović i on bi bio državni poglavar, zar ne?

7Dnevno, 31. siječnja. 2014.

IVO JOSIPOVIĆ I VESNA PUSIĆ SKLOPILI PAKT S BRITANCIMA: HRVATSKA JE KRIVA ZA SVE!

Udruga hrvatskih liječnika dragovoljaca 1990. – 1991. (UHLD) ocijenila je kako oslobađajuća presuda "dokazanim zločincima Franku Simatoviću i Jovici Stanišiću potvrđuje kako je Haški sud sramotna politička ustanova, koja procese vodi protiv država i naroda, a što se najbolje očitovalo i u dan ranije izrečenoj osuđujućoj presudi Hrvatima iz Bosne i Hercegovine, prenijela je Hina.

Međutim ovdje treba posebno izdvojiti kako UHLD 1990. – 1991. smatra kako se ovakvim haškim odlukama nastoji ucijeniti Hrvatsku u slučaju da se usprotivi primanju Srbije u EU zbog neispunjavanja visoko podignutih standarda.

Naravno, jasno je tko je prijatelj Srbije i za koga rade današnje hrvatske vlasti, o čemu sam već pisao u tekstu "Veličina predsjednika Josipovića".

Damir Kramarić (*Dnevno.hr*, 1. lipnja 2013.) piše:

ČIM SU JOSIPOVIĆ I PUSIĆ SKLOPILI PAKT S BRITANCIMA, HRVATSKA JE OPET KRIVA ZA SVE!'

Milanović je na BBC-u spašavao Karamarku jer je Karamarko dio iste protuhrvatske priče. HDZ treba biti slab kako ne bi ugrozio sadašnju politiku, a zato ga i vodi Tomislav Karamarko. Ako padne Karamarko, padaju i Milanović te Josipović – ističe admiral Davor Domazet.

'Mudro' hrvatsko okretanje tradicionalnom 'prijatelju' Velikoj Britaniji, već je, čini se, urodilo plodom: Haški sud najprije je prije neki dan proglasio Hrvatsku agresorom u Bosni i Hercegovini, da bi dan kasnije Slobodana Miloševića i njegove bliske suradnike amnestirao svake odgovornosti za pokolj u Vukovaru.

Potvrđuju li te i više nego dvojbene presude nedavno izrečenu tvrdnju dr. Tomca da je obnovljeno strateško savezništvo s Velikom Britanijom opasno za Hrvatsku, što nas još čeka nastavimo li okretati se starim 'prijateljima' s otoka te zbog čega hrvatsko vodstvo za strateškog partnera bira zemlju koja je uvijek bila na strani Srbije i koja je u ratu otvoreno podržavala i na sve načine pokušala amnestirati Miloševićevu agresiju na Hrvatsku, te koja i danas, po svemu sudeći, vodi prosrbijsku politiku, upitali smo dvojicu poznatih hrvatskih geostratega i analitičara.

***Domazet: Svi problemi počeli su dolaskom
britanskih agenata u Hrvatsku***

Savezništvo Hrvatske s Velikom Britanijom prisutno je još od 2000. godine, kada je tadašnje državno vodstvo napustilo američko i prihvatilo britansko pokroviteljstvo. Učinili su to Ivica Račan i Stipe Mesić, zbog čega su kasnije i nastali svi naši problemi. Oni su, da podsjetim, pustili britanskim obavještajnim službama da vode politiku suprotnu hrvatskim nacionalnim interesima, te im dozvolili da naprave akcijski plan za uhićenje Gotovine. Ne zaboravimo da je Velika Britanija početkom devedesetih stajala iza Miloševićeve politike, te da su dali zeleno svjetlo srbijanskoj agresiji. Britanije je, osim toga, godinama preko Slovenije blokirala ulazak Hrvatske u EU, ne želeći da se Hrvatska ni na koji način odvoji od Srbije. Britanska politika takva je već 160 godina, ona se ne mijenja, zbog čega još više čude potezi prijašnjeg, ali i današnjeg hrvatskog državnog vodstva. Čini se da su se vrlo lako dali zavesti počastima koje su dobili. Nije, naime, slučajno da je Josipović u Londonu bio i s kraljicom i s premijerom, nije slučajno da je Milanović u isto vrijeme dao intervju BBC-u, a nije slučajno ni tjednik Bild, iza kojega stoje britanske službe, u isto vrijeme objavio negativno intoniran tekst o Hrvatskoj – ističe u uvodu admiral Davor Domazet Lošo, te dodaje da je operacija ponovnog britanskog preuzimanja Hrvatske pripremljena u uredu predsjednika Josipovića, odnosno njegovog savjetnika za vanjsku politiku Dejana Jovića koji se, gle čuda, školovao i usavršavao upravo u Engleskoj.

Pod paskom Londona provodit će anacionalnu politiku

Već sam govorio da je došlo do novog preslagivanja svijeta, te da se Hrvatska našla u samom centru zbivanja. I umjesto da iskoristi tu poziciju te za strateškog partnera odabere SAD, Njemačku i Izrael, Zagreb se opet okreće Londonu?! Britanci u isto vrijeme govore da će im Hrvatska biti partner u izgradnji drugačijih odnosa prema zemljama EU-a, što znači da će Velika Britanija i Hrvatska nastupati protiv svih ostalih zemalja Europske Unije, umjesto da se Hrvatska okrene svom prirodnom okruženju, odnosno zemljama srednje Europe, pa i Baltika. Drugi zadatak Hrvatske, koji su joj namijenili Englezi, jest da provodi anacionalnu politiku prema zemljama regije te da se ponovno spaja s državama od kojih smo se jedva razdvojili. No, moram naglasiti da je to loše izvedena operacija i da se vidi da je Britanija, nakon niza geostrateških poraza, povukla potez očajnika. Očito je da su Sjedinjene Američke Države odabrale novoga strateškog partnera Njemačku, što je poraz britanske politike. Njima u takvoj situaciji nije preostalo ništa drugo nego preko Hrvatske sudjelovati u novom preslagivanju ovog dijela Europe – primjećuje Domazet, pa dodaje da je britanska politika imala utjecaja i na zadnje presude Haaškog suda.

Zanimljivo razmišljanje poznati geostrateg ponudio je i u vezi Milanovićevih blagonaklonih izjava o hrvatskoj desnici.

Je li Karamarko dio iste priče?

Hrvatski premijer je na BBC-u spašavao Karamarko, jer je Karamarko dio iste protuhrvatske priče. HDZ treba biti slab, a zato ga i vodi Tomislav Karamarko. A ako padne Karamarko, brzo bi pali i Milanović te Josipović, jer bi Hrvatska demokratska zajednica, u slučaju da istinski zastupa hrvatske nacionalne interese, vrlo brzo pomela sadašnje državno vodstvo. Zato im i treba Karamarko, jer on svojim nedjelovanjem omogućava Milanoviću i Josipoviću da ostanu na vlasti – podvlači Domazet.

Slično razmišlja i dr. Zdravko Tomac, koji je i osobno dvijetisućitih kao potpredsjednik Hrvatskog državnog sabora i Socijal

demokratske partije svjedočio geostrateškim pomacima u hrvatskoj politici.

**Tomac: Račan je bio naivan,
dopustio je da ga općini Blair**

Tragedija hrvatske vlasti počela je kada je na vlast došla Račanova koalicija, koja je Britancima isporučila Hrvatsku. Račan je bio vrlo naivan, te je pričao kako ga je tadašnji britanski premijer Tony Blair oduševio. Kao drugi čovjek SDP-a tada sam ga pokušao odgovoriti i reći mu da se britanska politika ne mijenja, da je ona uvijek protiv Hrvatske, a za Srbiju, da je Britanija već stotinu godina saveznik Srbije, a protivnik Hrvatske, da su prije stotinu godina obećali Srbima velik utjecaj u Bosni i izlaz na more, da je njihova politika uvijek prosrpska i antinjemačka, no Račan me nije slušao (poznato je da se Tomac u to vrijeme počinjao udaljavati od Račana i približavati se nacionalno osvještenijem Draženu Budiši – op. a.). Britanci su tada smatrali da Hrvatska preko Njemačke želi uzeti prvo mjesto na Balkanu. U to vrijeme došlo je do rezolucije Sabora prema kojoj Haag ima nadležnost nad cijelom operacijom Oluja, a ne samo nad pojedinim zločinima, čime je de facto Domovinski rat prepušten Haagu i Velikoj Britaniji. Tada je dozvoljeno i britanskim obavještajnim službama da vršljaju po Hrvatskoj. Naš obavještajni sustav u isto je vrijeme likvidiran i Britanci su radili što su htjeli. Nakon poraza te politike i nakon što je Srbija završila na koljenima, Britanci sada ponovno žele spašavati Srbiju i navlače hrvatsko vodstvo u zabludu. No, Josipoviću se sviđaju počasti koje dobiva od engleske kraljice i premijera Camerona, pa je Hrvatska opet kao guska u magli. Nije slučajno što je upravo sada britanski ministar vanjskih poslova došao u Hrvatsku i što je rekao da prihvaća presude Haaga kakve god bile. Prihvaća, dakle, i tvrdnju da je Hrvatska bila agresor, a Herceg-Bosna zločinačka tvorevine, iako su te optužbe potpuno neutemeljena. Zanimljivo je da su takve optužbe odavno izrečene u Hrvatskoj i to od strane hrvatskih političara. Vesna Pusić ovih dana ponavlja svoju izjavu da je Hrvatska bila agresor u Bosni i Hercegovini, te se slaže s presudom Haaga. Ona je i ranije izjavljivala da nema Domovinskog rata, te da je to bio prljavi rat između hrvatskih i srpskih nacionalista. Sada je sretna. Predsjednik Josipović podsjeća, pak, da je već govorio u Skupštini Bosne i

Hercegovine o tome. Rekao je da je izvor svega zla u BiH hrvatska politika iz devedesetih godina, te je tako amnestirao Slobodana Miloševića. Josipović, Vesna Pusić i Pupovac sada su sretni. Mislim da se Milanović po prvi put ovdje postavio kao državnik, jer je rekao da Hrvatska nije agresor – napominje Tomac, koji je uvjeren da je uloga Britanaca u posljednjim spornim odlukama Haaškog suda itekako velika.

'Upravo su Englezi osigurali ovakvu presudu hrvatskoj šestorki'

Osigurali su najprije da u sudskom vijeću, koje je presudilo i Tuđmanu, imaju većinu, te su tako Hrvatima isporučili osuđujuću presudu. Činjenica je, međutim, da je od trojice sudaca jedino sudac Antonetti slušao rasprave, dok Švicarac i Mađar nisu ni sudjelovali u tome. No i ta presuda potvrdila je da je moć Britanije još uvijek velika. Zanimljivo je da mnogi hrvatski političari, novinari i odvjetnici poput Nobila, Pupovca, Davora Butkovića, Snježane Pavić ne slušaju što je sudac Antonetti rekao, već govore da se trebamo ispričati, pokajati... Ne misle, dakle, da se moramo boriti za istinu. Ne vide, osim toga, da britanska politika uvijek želi posvađati narode i izazvati krizu. Britanci su isprovocirali rat u srednjoj Bosni, a sada žele novi sukob Bošnjaka i Hrvata, a u korist Srba. Oni će, budite sigurni, i u budućnosti poticati nove sukobe Hrvata i Muslimana. Jasno je i po presudama Perišiću, kao i dvojici ključnih ljudi Slobodana Miloševića, da se nastavlja politika izjednačavanja krivnje, te da se pokušava u Haagu annestirati Srbiju i optužiti Hrvatsku. Hrvatski predsjednik Josipović, na žalost, prihvaća tu nepravdu te i sam pridonosi izazivanju novih sukoba i širenju mržnje. I nema dvojbe da će opet biti postavljeni zahtjevi za balkanskom konfederacijom. Vesna Pusić već je prihvatila glavnu ulogu u spajanju 'regije'. Ovi događaji, dakle, samo potvrđuju da su točne tvrdnje da peta haška kolona vodi antihrvatsku politiku i da nas dio hrvatskog vodstva uporno vraća na Balkan. To je još jedna zabluda hrvatske politike, no sada moramo govoriti o gusketinama, a ne o guskama, u magli – napominje Tomac.

VRIJEME ĆE POKAZATI ĆIJI JE 'IGRAČ'
TOMISLAV KARAMARKO

Zanimljivo je da dr. Zdravko Tomac, za razliku od Davora Domazeta, ne misli da je Zoran Milanović na BBC-u branio Karamarka zato jer Karamarko u stvari zastupa istu – probritansku, a protuhrvatsku opciju, te stoga što neuvjerljivi Karamarko na čelu HDZ-a znači i kakvu takvu sigurnost za Milanovića, Josipovića, te 'Kukuriku' koaliciju.

– Mislim da se politika HDZ-a sada mijenja i da HDZ brani istinu o Domovinskom ratu, te da pokušava okupiti domoljubne snage. Ipak, ostaje pitanje zašto i dalje postoji sukob HDZ-a i Glavaševe stranke u Slavoniji. Točno je, također, da mnogi ispravno primjećuju da je Karamarko proizašao iz struktura koje su bile probritanske..., no sudeći po posljednjim djelima mogu zaključiti da Karamarko sada zastupa i provodi domoljubnu politiku. Pohvalu je ovaj put zaslužilo i Milanović zbog zauzimanje za istinu o Domovinskom ratu. Jesu li te njihove riječi i postupci iskreni, ili su prijetvorni, pokazat će vrijeme. Najvažnije je ono što će u budućnosti napraviti, a ne to što sada govore – zaključuje Tomac.

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/88159-cim-su-josipovic-i-pusic-sklopili-pakt-s-britancima-hrvatska-je-opet-kriva-za-sve.html>

Zapravo, sve to – na žalost – samo daje za pravo mojim (i ne samo mojim) opetovanim tvrdnjama kako mnogi iz današnjih vlasti predstavljaju najvažnije "igrače" u provođenju velikosrpskog Memoranduma 2. Dovoljno je pogledati od kada se i Ivo Josipović i Vesna Pusić zauzimaju za povlačenje tužbe Hrvatske za srpski genocid.

Vjerojatno su ovakve odluke "Suda" u Haagu dodatni pritisak na nas do prihvatimo ovakve izdajničke postupke današnjih vlasti. Jasno je da im treba jasno staviti do znanja kako poslije ovakvih odluka "Suda" u Haagu moraju postupiti potpuno suprotno. Daljnje

inzistiranje na povlačenju tužbi značilo bi njihovo priznanje velezdaje.

Zato pogledajte i izdvojeno mišljenje francuske sutkinja Michele Picard:

PICARD:

**OBILJE DOKAZA ZA KRIVNJU
STANIŠIĆA I SIMATOVIĆA**

Francuska sutkinja Michele Picard u suprotnom mišljenju priloženom uz hašku oslobađajuću presudu "Stanišić, Simatović" ocjenjuje da su dokazi bili dovoljni za osuđujuću presudu protiv dvojice bivših dužnosnika srbijanske službe državne sigurnosti za zločine koje su u Hrvatskoj i BiH počinile paravojne jedinice pod njihovom kontrolom.

"Moje je stajalište da je jedino razumno tumačenje ogromnog broja dokaza koji su izvedeni pred raspravnim vijećem da su optuženi dijelili s drugim članovima udruženog zločinačkog pothvata namjeru uspostave kontrole nad područjima opisanim u optužnici time što su deportirali nesrpsko stanovništvo kaznenim djelima", napisala je sutkinja.

Picard ocjenjuje da bliske veze koje su optuženi održavali s kriminalnim skupinama koje su činile zločine ne samo u SAO Krajini nego i u SAO SBZS, RSK i BiH, kao i snažna potpora koju su im pružali dokazuje da su obojica optuženih igrala ključnu ulogu u procesu etničkog čišćenja radi uspostave srpskih područja i da su to činili ciljano jer su dijelili istu namjeru.

Sutkinja to potkrepljuje dokazanom tijesnom suradnjom Stanišića i vođe pobunjenih Srba Milana Martića koji nije skrivao namjeru progona Hrvata te dokazanom kontrolom nad policijom SAO Krajine koja je, kako su suci zaključili, 1991. i 1992. protjerala 80 do 100 tisuća Hrvata, a dio ubila. Po njoj je neupitno da je Stanišić bio kanal komunikacija između bivšeg jugoslavenskog predsjednika Slobodana Miloševića i Martića. Takve veze Picard pronalazi i za područje istočne Slavonije, Baranje i Zapadnog Srijema gdje dokazi pokazuju da su snage policije, teritorijalne obrane i paravojne

jedinice počinile niz zločina a također su bile pod kontrolom Stanišića i Simatovića.

Što se tiče Stanišićevih veza s Goranom Hadžićem i drugima Picard smatra da je većina u vijeću prebrzo odbacila dokaze o tome. Picard prigovara pristupu korištenom u donošenju presude u kojem se svaki dokaz razmatra izolirano i dodaje da je njezino duboko uvjerenje da se analizom ukupne slike jedino može vidjeti stvarno stanje. Ističe da je priroda posla dvojice u SDB-u bila zaštita sigurnosti srpske države a ne sudjelovanje u vojnim ili paravojnim operacijama izvan granica Srbije.

Na kraju dodaje da su dvojica optuženih bila uključena u događaje koji su vodili etničkom čišćenju još od samih početaka kada nije bilo utvrđeno niti da su Srbi u Hrvatskoj ugroženi niti je osnivanje paravojnih postrojba bilo potrebno. Mogu jedino zaključiti da je u ovom predmetu ostvaren udruženi zločinački pothvat i da su mu optuženi pružili doprinos svjesno i u velikoj mjeri. Optuženi u ovom predmetu svjesno su financirali i naoružavali zločince, čak ih obučavali za nezakonite borbe (ljudski štiti) tako da mogu počiniti zločine za koje su optuženi znali da će ih počiniti. Ako ne možemo zaključiti da su optuženi pomagali te zločine, moram reći da smo zakoračili u mračno područje međunarodnog prava, poručuje Picard.

*[http://www.hrt.hr/index.php?id=vijesti
clanak&tx_ttnews\[tt_news\]=212052&tx_ttnews\[backPid\]=866&c
Hash=ecdcb15e68](http://www.hrt.hr/index.php?id=vijesti%20clanak&tx_ttnews[tt_news]=212052&tx_ttnews[backPid]=866&cHash=ecdcb15e68)*

Hrsvijet, 3. lipnja 2013.

**‘AKO VOLIŠ HRVATSKU SVOJU’, ZAGREB,
2014.**

ZDRAVKO TOMAC

MATEMATIČKA ISTINA

Predgovor knjizi akademika Josipa Pečarića: *Ako voliš
Hrvatsku svoju*

Akademik Josip Pečarić je čovjek s mnogo talenata i izvanredne energije ali i organizacijskih sposobnosti. On je hrvatski znanstvenik kojemu su radovi najviše objavljeni u znanstvenim časopisima u svijetu. Jedan je od vodećih svjetskih matematičara, a u njegovu se čast organiziraju velike međunarodne znanstvene konferencije. Njegovo je područje djelovanja cijeli svijet, tako da pored svih svojih obveza stigne i predavati u dalekom Pakistanu i tamo "proizvoditi" doktore matematike.

Mislim da je akademik Josip Pečarić jedinstvena pojava i osobnost u znanstvenom svijetu. Jer, iako je najpoznatiji hrvatski matematičar i znanstvenik, on je istodobno i jedan od najplodnijih hrvatskih publicista. Godišnje objavljuje dvije knjige u kojima piše o svojoj Hrvatskoj koju beskrajno ljubi, o problemima i dostignućima. Nema

dogadaja za nacionalne interese kojega Pečarić ne komentira i o kojem ne piše. Vrlo je kritičan i u ruci ima pravi duhovni mač kojim udara bez milosti po petoj koloni i neprijateljima hrvatskog naroda. Organizirao je mnoge peticije, znači nije samo znanstvenik individualac, nego je i sjajan motivator i organizator, koji pokušava pokrenuti uspavanu hrvatsku elitu kako bi shvatila da u sudbinskim danima borbe za sudbinu hrvatskog naroda nema pravo šutjeti i žmiriti na zlo protuhrvatske politike koja se širi i jača. Više puta sam zajedno sa akademikom Pečarićem pokretao neke društvene akcije i peticije te smo se zajedno borili za istinu o Domovinskom ratu, suprotstavljali smo se krivotvorinama, suprotstavljali smo se petoj hrvatskoj koloni, branili smo istinu o teškoj sudbini Hrvata u Bosni i Hercegovini i njihovoj borbi. Borili smo se protiv nepravdi Haaškog suda, a što je po mom mišljenju najznačajnije, branili smo hrvatske heroje od grozних napada i krivotvorina. O toj borbi akademik Josip Pečarić razlikuje se od svih nas drugih koji se borimo za iste ciljeve kao i on. On je matematičar i za njega nema kompromisa, za njega je dva i dva četiri i ne može biti ni tri ni pet. Tom matematičkom logikom on se kao jedan od vodećih hrvatskih publicista u svojim tekstovima, esejima, kolumnama i knjigama služi matematičkom metodom. Nije spreman na trule kompromise, nije spremna prešutjeti istinu ma koliko ona gorka bila. Ponekad sam i sam bio malo začuđen pa i uplašen misleći da pretjeruje u nekim svojim reakcijama. On je vrlo argumentirano Haaški su nazvao zločinačkim Haaškim sudom. Mislim da je bio u pravu. Uvijek kaže punu istinu, ništa ešučuje, ne taktizira i zato ima mnogo neprijatelja. Zato nije čudno da glavni mediji u Hrvatskoj prešućuju značajne konferencije u njegovu čast. Nije slučajno što akademik Josip Pečarić faktično nema pristupa hrvatskoj televiziji i hrvatskom radiju, što nema velikih intervjuva koje je zaslužio u glavnim hrvatskim medijima, što nema prikaza njegovih knjiga. Oni koje on s pravom kritizira imaju strategiju kritizirati, prešutjeti i ignorirati njegov lik i djelo. Mi znanstvenici politolozi i sociolozi često smo skloni relativiziranju određenih događaja, procesa i pojava, spremni smo na određene kompromise. Za razliku od nas, Pečarić uvijek kaže bobu bob a popu pop, bez obzira na posljedice za njega i njegovo djelo. Zato je on izuzetna osobnost, izuzetna pojava u hrvatskom znanstvenom, političkom i društvenom životu. Veliki je domoljub, traži i bori se da

hrvatski narod za svoje vođe izabere domoljube, ljude koji vole Hrvatsku, koji ju ne mrze, koji ju ne podcjenjuju, koji ju ne vrijeđaju kako to rade Stjepan Mesić, Ivo Josipović, Zoran Milanović, Vesna Pusić, Milorad Pupovac i drugi. Zato je njegovo oštro pero i u ovoj knjizi sjajno seciralo djelovanje sadašnje hrvatske nenarodne vlasti, odnosno zašto je potrebno razbuditi hrvatski narod kako bi izašao na izbore i promijenio nenarodnu vlast. Za Pečarića je to uvjet izlaska iz krize.

U Pečarićevom društvenom djelovanju značajno mjesto zauzima borba za iznošenje istine o hrvatskim domoljubima, o hrvatskim herojima koji se sustavno sotoniziraju i napadaju upravo zato što vole svoj hrvatski narod, što su se žrtvovali za svoj hrvatski narod ali i zato što hrvatski narod njih voli. Pečarić polazi od stajališta da je izuzetno značajno za prošlost, sadašnjost i budućnost hrvatskog naroda obraniti istinu o našim velikanima, osobito o dr. Franji Tuđmanu. On spada u grupu od tridesetak intelektualaca koji su, okupljeni uz prof. dr. Miroslava Tuđmana, iz godine u godinu govorili istinu o Franji Tuđmanu, suprotstavljali se krivotvorinama i procesima detuđmanizacije. Dakle, stalna tema Pečarićevog djelovanja i njegovih knjiga jest prvi hrvatski predsjednik Franjo Tuđman. I u ovoj Pečarić vrlo oštro i argumentirano pokazuje svu bijedu Tuđmanovih protivnika i argumentirano odgovara na njihovo protuhrvatsko djelovanje. On spada u one ljude koji je godinama podržavao hrvatskog branitelja i pjevača Marka Perkovića Thompsona, koji se suprotstavio njegovoj sotonizaciji, koji je borio protiv zabrane njegovog nastupanja u Puli i drugdje. U svojim sjajnim tekstovima pokazao je svu bijedu kritičara Marka Perkovića Thompsona, pokazao je i dokazao je da ga napadaju zbog njegove popularnosti, zbog toga što ga hrvatski narod voli a posebno zbog toga što Thompson svojim pjevanjem budi emocija i ljubav prema hrvatskoj domovini i hrvatskom narodu, osobito prema Hrvatima u Bosni i Hercegovini, koji su ugroženi, čiji se opstanak dovodi u pitanje. Bio je inicijator objavljivanja knjige članaka i političkih eseja hrvatskih intelektualaca koji su govorili istinu o Marku Perkoviću Thompsonu kao čovjeku ljubavi, a ne mržnje. Sjećam se s kakvim oduševljenjem smo dočekani na promociji knjige u Puli, istoj Puli u kojoj Marku Perkoviću Thompsonu ne dopuštaju pjevati u Areni. I u ovoj knjizi ima niz sjajnih analiza o Marku Perkoviću

Thompsonu, kroz koje akademik Pečarić razobličuje petu hrvatsku kolonu i djelovanje nenarodne vlasti.

Znatan dio knjige posvećen je hrvatskom mučeniku i heroju Dariju Kordiću. U prvom dijelu knjige, pod naslovom "Dario Kordić", akademik Pečarić konstatira da je on svojim životom i djelom moralna veličina koja je svojom čvrstinom porazila one koji su ga nepravedno osudili i one koji ga pokušavaju progoniti kao navodnog ratnog zločinca i ubojicu do kraja njegovog života. Pečarić posebno ističe da je, za razliku od mnogih drugih, Dario Kordić izuzetna moralna veličina, jer je odbio optuživanjem drugih skinuti krivnju sa sebe. Dario Kordić odbio je ponudu da optuži Tuđmana i Šuška za ono za što su njega lažno optuživali i da se nagodi sa sudom. Dakle, odbio je optužiti druge kako bi skinuo optužnicu sa sebe. I tu je veličina Darija Kordića o kojoj akademik Pečarić opširno piše. On pokazuje i dokazuje da je Dario Kordić bio ponosan što se borio za iste ideale s Tuđmanom i Šuškom te da mu nije padalo na pamet pokušati ih optužiti. Kordić je smatrao da bi to bilo sramotno, da ne bi mogao s tim živjeti. Na isti način se ponašao i drugi hrvatski heroj kojem još uvijek sude, Slobodan Praljak, koji je odbio bilo kakvu nagodbu i optuživanje Franje Tuđmana, rekavši da je Franjo Tuđman stvorio Republiku Hrvatsku i spasio Bosnu i Hercegovinu te da bi bilo sramotno prihvatiti bilo kakvu trulu nagodbu sa sudom kojemu je ustvari i bio cilj da suđenjem Kordiću, Praljku i drugima optuži Franju Tuđmana, državno i vojno vodstvo Hrvatske kao udruženi zločinački pokret kako bi se Hrvatska mogla optužiti da je nastala na zločinu.

Dakle, Dario Kordić je jedna od središnjih osoba ove nove Pečarićeve knjige. Kroz sudbinu Darija Kordića Pečarić prikazuje političke borbe u Hrvatskoj, djelovanje pete kolone ali i hrvatske nenarodne vlasti. Pečarić smatra da je borba za istinu o Dariju Kordiću presudna za našu budućnost. On smatra, s pravom, da je potrebno angažirati svjetske pravne eksperte koji bi znanstveno dokazali neodrživost Kordićeve presude i krivnje. Nakon što su oslobođeni Gotovina i Markač, s nadom da će biti oslobođeni i Praljak, Prlić i drugi, protivnicima Hrvatske kao nacionalne države hrvatskog naroda, protivnicima ravnopravnosti naroda u Bosni i Hercegovini ključna je presuda Dariju Kordiću. Oni žele na toj pravomoćnoj sudskoj presudi kako tako opravdavati svoje

monstruozne optužbe protiv hrvatskog naroda u Bosni i Hercegovini i protiv Tuđmanove Hrvatske. Moralna rehabilitacija Darija Kordića i ljubav i zahvalnost koju mu pokazuje hrvatski narod strašno su uznemirili petu haašku kolonu i nenarodnu vlast te su krenuli u sramotnu sotonizaciju Darija Kordića i svih onih koji su ga prihvatili kao slobodnog čovjeka sa svim ljudskim pravim,a koji su ga prihvatili kao mučenika i kao čovjeka koji govori o ljubavi i širi ljubav a protiv svake mržnje.

Druga bitna ličnost nove Pečarićeve knjige sisački je biskup dr. Vlado Košić. U mnogo tekstova u ovoj knjizi Pečarić piše o biskupu Košiću kao velikom humanistu i domoljubu koji, slično Pečariću, ne kalkulira, koji se bori za istinu, koji se bori za prava svakog čovjeka bez obzira što je svjestan da će od mnogih doživjeti strašne napade. Biskup Košić posjećivao je u zatvoru Darija Kordića, držao je mise. Dočekao ga je i u zagrebačkoj zračnoj luci i pred nekoliko tisuća ljudi molio zajedno s Kordićem. Navodim kao vrlo značajan sljedeći tekst iz knjige, piše Pečarić:

Zato sam s radošću pročitao kako je u Frohnleitenu kod Graza 28. ožujka održana sv. Misa, po želji Daria Kordića, a koju su predvodili biskupi mons. Valentin Pozaić, mons. Vlado Košić i mons. Juraj Jezerinac

U homiliji je biskup Košić istaknuo kako je sam ovaj susret zapravo propovijed za sebe: "To što si Ti, Dario, na slobodi, pa makar i privremenoj, te činjenica da si želio da se okupimo ovdje, u crkvi i slavimo sv. Misu te da smo se okupili u ovako velikom broju, Tvoji najbliži – obitelj i prijatelji, već sve govori. Ali treba to i istaknuti riječima: to znači najprije da si nam mnogima drag, da Te volimo i da se za Tebe molimo; to znači da se Ti moliš za nas i za našu Domovinu, da si izdržao do sada noseći teški križ uzništva tolike godine, ali i da konačno malo po malo stižeš do kraja tog križnog puta. Mi se tome veselimo i svi mi se molimo dobrom Bogu da Ti okonča taj Tvoj put križa i vrati Te Tvojjoj obitelji, na što imaš puno pravo i što si zaslužio svojim ustrajnim uspravnim stavom pred nepravednom osudom i onima koji Te ne razumiju, kao što ne razumiju ni našega Gospodina koji je prvi bio nevin osuđen i nosio za sve nas ljude teški križ, bio raspet na njemu, umro, ali i treći dan uskrsnuo od mrtvim“, poručio je biskup Košić Dariju, te dodao kako

su i mnogi naši Hrvati trpjeli i trpe nepravde i osudu i tamnicu, ali – najvažnije je da se nisu dali slomiti, da stoje uspravno i vjeruju u pobjedu istine i kad-tad pravorijek pravednosti u korist našeg hrvatskog naroda.

Biskup je rekao kako bi Dario mogao najbolje protumačiti pročitano Riječ Božju i kako on to čini svojim životom, svojom žrtvom, svojom neviđenom ljubavlju kojom obuhvaća sve ljude, i svoje najbliže, i svoj hrvatski narod, kako u Hrvatskoj tako i u Bosni i Hercegovini, i sve druge narode, i prijatelje i neprijatelje.

<http://narod.hr/eu/biskup-kosic-dariju-kordicu-mnogi-hrvati-su-trpjeli-ali-najvaznije-je-da-se-nisu-dali-slomiti/>

Biskupove riječi podsjetile su me da sam odmah nakon presude Kordiću napisao kako je Sud u Haagu nešto najsramotnije što je svijet stvorio jer je Dario Kordić jedan od najzaslužnijih za opstojnost Hrvata u BiH.

U ovoj knjizi akademik Pečarić pokazuje da neprijatelji hrvatskog naroda ne mogu do kraja života oprostiti Dariju Kordiću upravo to što je jedan od najzaslužnijih za opstojnost Hrvata u Bosni i Hercegovini. Zbog toga je on za njih zločinac nad zločincima, kojeg treba izopćiti iz ljudske zajednice kao da ima kugu. Taj "zločin" koji mu ne opraštaju jest veliki doprinos organiziranju hrvatskog naroda u obrani hrvatskog doma, svoje obitelji, u obrani opstojnosti hrvatskog naroda u Lašvanskoj dolini i Bosni i Hercegovini u cjelini.

Znaju njegovi tužitelji i progonitelji da Dario Kordić nije zločinac, da nije ubojica, da nije kriv za ono za što su ga optužili i presudili. Ali baš zato u strahu od istine koja bi neprijatelj hrvatskog naroda dovela do velike teškoće oni su krenuli u pravi križarski rat ne samo protiv Darija Kordića, nego i biskupa Košića i Katoličke crkve i svih onih koji se bore za istinu o Dariju Kordiću. Jer kroz borbu za istinu o Dariju Kordiću borimo se za istinu o hrvatskom narodu kao žrtvi agresije.

Jer, nakon što je, ipak, na kraju krajeva, u konačnoj presudi Haaškog suda utvrđeno da Gotovina i Markač nisu zločinci, da hrvatsko državno i vojno vodstvo na čelu s Franjom Tuđmanom nije provelo udruženi zločinački pothvat etničkog čišćenja Srba, neprijateljima hrvatskog naroda još je važnije istrajati na sotoniziranju Darija Kordića i Hrvata iz Srednje Bosne.

Suđenje Hrvatima iz Srednje Bosne od početka je bio lakmus papir za davanje odgovara na pitanje: *Tko su istinski Hrvati domoljubi i zagovaratelji istine i pravde, a tko su peta hrvatska kolona i kukavice i izdajice koji su spremni žrtvovati svoje heroje i pomagati da se krivotvorinama pretvaraju u navodne zločince, ubojice i ne ljude?* Ovo je prilika da javno kažem i o jednom osobnom kontaktu s Darijem Kordićem. Prilikom mise na hipodromu, koju je slavio Papa Ivan Pavao II., iza mene i moje supruge, između ostalih, sjedio je i Dario Kordić. U kratkom razgovoru rekao sam mu da mora biti jako oprezan jer da imam informacije kako se spremaju velike optužbe protiv Hrvata iz Srednje Bosne, kako se spremaju i velike podvale pa i organiziranje zločina za koje će onda optužiti Hrvate. Dario Kordić mi je rekao da paze što rade i nasmiješio se i rekao: ništa ne ćemo raditi bez dogovora s vama u Zagrebu jer naša borba za slobodu je jedinstvena. Kasnije se dogodilo ono što se dogodilo. Hrvati u Srednjoj Bosni su napadnuti, Britanci su poticali sukobe, Muslimani Bošnjaci su krenuli u osvajanje Srednje Bosne. Oni su bili agresori a Hrvati su se branili a britanska politika je preko Haaškog suda krivotvorinama i lažima pokušala dokazati obrnuto. Pohapsili su Hrvate, od njih deset sedam je oslobođeno kroz nekoliko godina a kola su se slomila na Dariju Kordiću ali njega nisu mogli slomiti i zato im je on i dalje trn u oku. U zatvoru nisam posjetio Darija Kordića, ali sam mu preko Ante Đapića, koji ga je išao posjetiti, poslao pismo u kojem sam ga podsjetio na naš tadašnji razgovor te mu zaželio da bude čvrst jak i da pobijedi nepravdu. Ante Đapić mi je donio njegov odgovor, jedno dugo emotivno pismo u kojem je Kordić opisao svoju vjeru, svoje obraćenje i kako je u zatvoru postao drugi čovjek, mnogo jači. Cijelo vrijeme sam se borio za istinu i pokušao sam dokazivati i kao mnogi drugi da Kordić nije kriv, da Hrvati u Srednjoj Bosni nisu agresori, nego žrtve koje su očajničkom snagom branili živote svojih obitelji, svoje domove i svoju opstojnost. Dakle, spadao sam u one malobrojni intelektualce koji su od početka branili istinu i suprotstavljali se lažnim optužnicama. U toj borbi za istinu upoznao sam a kasnije se i sprijateljiio i krenuo u zajedničku borbu s akademikom Josipom Pečarićem.

Zbog svog političkog djelovanja ja sam došao na udar te sam, ne slažući se s hrvatskom politikom, napustio politički život. Tako da sam nakon odlaska s političkih dužnosti sve svoje vrijeme posvetio

borbi za istinu o Domovinskom ratu i borbi za rehabilitaciju hrvatskih heroja. Međutim, još dok sam bio potpredsjednik Hrvatskog sabora i predsjednik Odbora za vanjsku politiku bio sam tretiran kao crveni ustaša, kao nacionalist i šovinist, kao neprijatelj koga treba istjerati iz javnog života. Bio sam prisluškivan i kontroliran. Pismo Darija Kordića spremio sam u stol u kabinetu u Hrvatskom saboru i zaključao ga, ali su mi ga svejedno ukrali. Ne mogu prežaliti što ga nisam fotokopirao i što nisam imao prilike objaviti ga kao izvanredno svjedočanstvo velikog čovjeka, mučenika kojega nikakve patnje nisu mogle slomiti, dapače, koje su ga učinile još čvršćim i jačim.

U svojoj knjizi Pečarić piše o hrvatskoj sramoti, o hrvatskom ponosu. On piše o svim najvažnijim događajima u posljednje dvije godine. Zato je ova knjiga dragocjena ne samo kao svjedočanstvo burnih vremena u kojim živimo, nego i kao poticaj hrvatskim domoljubima kako bi se angažirali u predstojećim sudbinskim danima u kojima je nužno još jedanput obraniti istinu o Vukovaru, o Domovinskom ratu, o dr. Franji Tuđmanu, o hrvatskim herojima Gotovini, Markaču, Kordiću, Praljku i drugima. Bila mi je izuzetna čast surađivati i zajedno raditi s akademikom Josipom Pečarićem. S obzirom da sam ga mogao bolje upoznati i kao čovjeka i kao znanstvenika kroz naš zajednički rad, s još više argumenata mogu tvrditi da je akademik Josip Pečarić jedan od vodećih hrvatskih ljudi u borbi za istinu i, što je posebno značajno, da svojim emocijama i svojim domoljubljem potiče uspavani hrvatski narod da shvati kako smo još uvijek narod nade koji može odlučiti o svojoj sudbini. Prva prilika za to su sljedeći predsjednički izbori. Ova je knjiga svojevrzni pledojaj zašto bi bila katastrofa kada bi hrvatski narod ponovno za predsjednika izabrao Ivo Josipovića. Dakle, akademik Josip Pečarić uvijek je jasan u svojim stavovima, a baš zato što smatra da je Ivo Josipović prava katastrofa nije se kolebao u svojoj knjizi to pokazati i dokazati.

Prof. dr. sc. Zdravko Tomac

SLOBODAN LANG: 'HRVATI NE MRZE ŽIDOVE, NITI USTAŠE IH NISU MRZILE'

Prof. dr. sc. Zdravko Tomac nedavno je (vidjeti npr. *Dr. Zdravko Tomac o Davoru Butkoviću: On je zaista novinarska sramota*, Portal HKV-a, 15. 07. 2014.) napisao o prof. dr. Slobodanu Langu:

Za njih je (jugonostalgičare ili srpske sluge u RH, op. J.P.) krajnji desničar i čuveni humanist Slobodan Lang koji je za vrijeme rata bio svuda gdje je najteže kako bi pomogao ne samo Hrvatima nego i Bošnjacima i svima kojima je trebala pomoć. Slobodan Lang trebao bi dobiti Nobelovu nagradu za mir za ono što je radio i radi jer on je čovjek dobra i ljubavi, ali zato što se bori za istinu i što je posjećivao i dočekao Darija Kordića, automatski je svrstan u krajnju desnicu.

Zato ne iznenađuje što jedan takav borac za DOBRO, kakav je Lang, u najnovijem tekstu (vidi Prilog) kaže već u naslovu: 'HRVATI NE MRZE ŽIDOVE, NITI USTAŠE IH NISU MRZILE'. I doista, istinskim Hrvatima mržnja je strana. Što ne znači da u RH nema mržnje. Upravo oni o kojima piše profesor Tomac stalno siju svoju mržnju prema hrvatskom narodu i hrvatskoj državi.

Rugajući se svim ovim mrziteljima svega hrvatskoga Tomac spominje i mene:

Tu je i akademik Josip Pečarić, čuveni matematičar, najcitiraniji hrvatski znanstvenik. Možda će Pečarića optužiti jer često ide u Pakistan, gdje proizvodi matematičare i doktore znanosti, da ide tamo po upute od Al Quaide kako organizirati terorističke akcije.

Na nedavnoj konferenciji u Trogiru koja je bila organizirana povodom mog tisućitog rada u matematičkim časopisima bio je i jedan od mojih pakistanskih doktora matematike Muhammad Adil Khan, Assistant Professor, Department of Mathematics, University of Peshawar, Pakistan. Vidite odakle je on stigao. Sa sjevera Pakistana iz kraja gdje i jesu Talibani. Očito je poslan na tu konferenciju da mi da daljnje instrukcije od Al Quaide, zar ne?

Na konferenciji je bila i prof. dr. sc. Shoshana Abramovich iz Izraela u pratnji sa svojim suprugom, koji je inače sveučilišni profesor u SAD-u. To je otežalo Adilovu misiju, ali nismo otkriveni u svojoj subverzivnoj raboti. To je očito iz prepiske profesorice Abramovich

i predsjednice Organizacionog odbora konferencije prof. dr. sc. Milice Klaričić Bakula:

Naslov: Re: Conference

Šalje: milica

Datum: Pon, srpanj 28, 2014 6:53 pm

Prima: shoshana

Dear Shoshana,

thank you for your kind letter (you always know what to say!).

I am sorry that I was running around during the conference and we did not have much time to talk. It is always a pleasure to see you and Shaul (I always tell stories about you two to my husband :-)).

You have such a vigor and so much experience about many things that I can just wish to achieve 1/100 of that. Not to speak about mathematics :-))).

I wish you many more years of happy, healthy (at some point happy=healthy:-))) and productive life and I hope that we will meet again (maybe in 2 years if not at CIA14).

With kindest regards,

Milica.

> Dear Milica,

>

> I apologize for not writing earlier as I was too busy with

> private matters. The conference in Trogir was one of the

> very best that I ever attended. The conference was very well

> organized without which it could not be as successful.

> Mathematically it was a great conference in which all

> participants could enjoy each and every talk.

> Last but not least, the atmosphere and the social events

> were great.

> I believe that many subjects discussed in the conference can

> further be developed and I hope to cooperate with the

> Croatian inequality group in the near future on some of

> these subjects.

> For me it is always a pleasure to meet my Croatian friends
>and colleagues. I wish you the very best and success in
>Mathematics and everything else.
> Shoshana
>
> -----
> This message was sent using IMP, the Webmail Program of
>Haifa University

Šalu na stranu, zanimljivo je da Pakistan i Izrael nemaju međusobne odnose, ali Shoshana je surađivala s mojim pakistanskim doktorandima. Jednom mi je rekla:
Slobodno izostavite moje ime u tim radovima. Ja ću surađivati na njima, ali ne bih voljela da oni imaju nekih problema u Pakistanu zato što sam im ja –Židovka - suautorica.

Krasno od Shoshane, zar ne? Naravno nisam prihvatio tako da danas ima više radova u kojima su suradnici iz Pakistana, Izraela i Hrvatske.

Shoshana i Shaul su svojevremeno pročitali moju knjigu *Serbian myth about Jasenovac* i više od deset primjeraka razdjelili poznatim knjižnicama u Izraelu. Jedan primjerak i Jad Vashemu.

Vratimo se i prof. Langu. Nadam se da ću mnoge od vas, koji čitate ovaj moj komentar, vidjeti u Čavoglavama. A to me opet podsjeća na velikog humanistu profesora Langa. Kada je svojevremeno pokrenuta velika hajka na Thompsona, upravo mi je prof. Lang bio najbliži suradnik za pismo *Hrvatskoj javnosti o zabrani koncerata Marka Perkovića Thompsona, a Otvoreno pismo predsjedniku Saborskog odbora za ljudska prava* bili smo i jedini supotpisnici. Profesor Lang je napisao i cijeli niz sjajnih tekstova boreći se za ljudska prava našeg velikog domoljubnog pjevača i hrvatskog branitelja (vidjeti npr. knjigu M. Kovačević i J. Pečarić, *Thompson u očima hrvatskih intelektualaca*).

Josip Pečarić

JE LI TUĐMANOVA POMIRBA OSTVARENA?

Na okruglom stolu uz drugu obljetnicu smrti jedinoga hrvatskog predsjednika sudjelovao sam u raspravi i po pitanju Pomirbe (*Dr. Franjo Tuđman – vizije i postignuća*, Rasprave za okruglim stolom uz drugu obljetnicu smrti prvoga hrvatskog predsjednika, Zagreb 2002., str. 52-54, 128, 226-227.

Josip Pečarić, *Trijumf Tuđmanizma*, Zagreb, 2003., str. 26-28.).
Tvrдио sam:

Tuđmanova pomirba je ostvarena

Kad je riječ o pomirbi, meni se čini da bi mi mogli postaviti čak i suprotnu tezu - Tuđmanova pomirba je ostvarena. Naime, među državotvornim Hrvatima danas imate i onih koji su partizanski sinovi i koji su ustaški sinovi. Osnovna nakana pomirbe je ostvarena. Riječ o pomirbi među Hrvatima, a mi stalno zaboravljamo osnovnu činjenicu: tijekom postojanja Jugoslavije u Hrvatskoj je od Hrvata postalo puno Jugoslavena. Kad se govori o pomirbi u Hrvatskoj neki bi tu Tuđmanovu ideju sveli otprilike na pitanje: Kako od Jugoslavena napraviti Hrvata? Meni je to čudno. Bilo bi dobro kad bi se to moglo, ali ja mislim da to nije baš tako jednostavno i da to nije bila Tuđmanova ideja. Tuđman je svima dao šansu. Dakle, ovo što je general Praljak rekao doista je bilo točno. Ideja je izvršno funkcionirala za vrijeme rata, nisu izravno bili na protivničkoj strani: bilo im je ostavljeno da sami izaberu hoće li biti Hrvati ili će ostati ono što su u međuvremenu postali. Volim kroz nekakve šale objašnjavati stvari, pa sam vjerojatno zbog toga smislio onu moju pitalicu, koju vjerojatno vi već znate. Bar dvaput je ta pitalica bila u Feral Tribune-u: «Koja je razlika između Jugoslavena i četnika?» Znate već i odgovor: četnik je poštenu četnik, a Jugoslaven je pokvareni četnik. Meni je pitanje o pomirbi između Hrvata i pokvarenih četnika veoma neobično i čudno.

Dakle, moje mišljenje o pomirbi je time čvrsto definirano. Međutim, mogućnost potpuno suprotnog viđenja Pomirbe otvorio je Bože Vukušić (*Hrvatski tjednik*, u broju od 29. kolovoza 2013.), tj. kako je to komentirao prof. dr. sc. Miroslav Tuđman, za Vukušića program pomirbe predsjednika Tuđmana nije ni argument niti je povijesna i politička činjenica. U tu se raspravu uključio i prof. dr. sc. Zdravko Tomac tekstem *Politika pomirbe ne isključuje lustraciju*. Naslov sugerira suprotno viđenje od gornjeg teksta i onoga što je dano u mojim tekstovima u kojima sam komentirao Vukušićevo shvatanje pomirbe (*Hoćemo li otkriti zašto Vukušić brani one koje prof. dr. sc. Miroslav Tuđman napada u svom intervjuu? I. i II.*). Doista je teško vjerovati da se može naći puno ljudi koji ima drugačije mišljenje o Tuđmanovoj Pomirbi od onog u tim mojim tekstovima. I doista usporedba onoga o čemu piše prof. Tomac pokazuje da su razlike doista male. Možemo se samo malo razlikovati o mogućnosti provođenja lustracije sada kada su na vlasti oni koje bi trebali biti uključeni u lustraciju. Zapravo osobno osjećam da sam jako dobro lustriran, kao i mnogi državotvorni Hrvati – tuđmanisti. Međutim, pisati o lustraciji na način kako to radi prof. Tomac je jako dobro jer može pomoći u ostvarenju osnovnog preduvjeta za to: vlast mora biti u rukama onih koji vole hrvatsku državu i hrvatski narod.

Što se tiče povijene istine o Pomirbi, zapravo je dobro što su Vukušić i Vukojević, bez obzira kakve su im bile namjere, pokrenuli ponovno razmatranje iste. Zapravo, napadajući Miroslava Tuđmana i ministra Šuška otvorili su pitanja koje, čini se, nitko do sada nije postavio:

Koji su stvarni razlozi zbog kojih su ljudi poput Manolića, za koje prof. Tomac kaže da su itekako zaslužni za stvaranje države, okrenuli k onima koji tu državu nikada nisu voljeli i koji nikada nisu prihvatili Tuđmanovu pomirbu? Je li razlog za to isključiva borba za vlast, ili su na tu borbu bili prisiljeni?

Naravno, to će vjerojatno istraživati povjesničari, ali posebno je zaslužan za to Vice Vukojević, ako je on dao medijima transkript njegova razgovora s Predsjednikom iz studenog 1993. Povod je bio

to što je Vice Vukojević kao predsjednik Vijeća za utvrđivanje žrtava državnog terora u inozemstvu, koje je radilo u sklopu Komisije za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava poslao izvještaj na više relevantnih državnih adresa. Zanimljivo je kako nikome nije čudan dio razgovora:

Predsjednik: *Ti postavljaš što sa arhivom, što sa ovim. Prije svega, kada si to tako dao, prije nego što smo politički razmotrili, onda bih ja bio za to da se da jedno priopćenje da je to Vijeće za utvrđivanje žrtava državnog terora završilo rad. Sa svoje strane završilo rad i dalo na raspolaganje državnom odvjetništvu i ministarstvima rezultate svoga rada.*

Vukojević: *Ja to najprije moram iznijeti na Komisiju, da Komisija to verificira. Ovo je sirov materijal i zato je državna tajna. Ministar unutarnjih poslova, ministar unutarnje sigurnosti, Vi, mimo toga ne smije izići.*

Sam Vukojević u Hrvatskom tjedniku (19. 09. 2013.) kaže da on nikoga ne optužuje, samo konstatira «praktički općepoznate činjenice». Tako nas je doista i upoznao s činjenicom da je materijal koji nije verificirala Komisija, bez da je to kako Predsjednik kaže, politički razmotreno poslao na više relevantnih državnih adresa! Zašto?

Je li razlog tomu što je na taj način bilo sigurno da će materijali doći u ruke onih drugih? Je li to bilo uzrok promjene njihove politike? Je li Vukojević uvijeno želio podjelu u HDŽ-u? A ako je tako, je li to uzrokovano time što je poslije Medačkog džepa svjetskim moćnicima postalo jasno (vidjeti Hrvatski tjednik, 19. 09. 2013.) da Tuđmana ne mogu vojno poraziti, pa su strani neprijatelji i domaći izdajnici pobjedu trebali pretvoriti u poraz? Sjetimo se da su 20. 09. 1993. Ivo Banac, Krsto Cvijić, Slavko Goldstein, Vlado Gotovac, Vesna Pusić i Ozren Žunec optužili Predsjednika i tražili njegovu ostavku zbog njegove navodne «dugogodišnje orijentacije na podjelu Bosne i Hercegovine».

Vjerojatno će biti teško naći prave odgovore. Ja sam pitao jednog bliskog predsjednikovog suradnika što misli o svemu tome. Odgovorio mi je:

«Tzv. Hrvatska desnica je red budala red provokatora, razliku je vrlo teško prepoznati!»

Doista, kako drugo objasniti činjenicu da nakon Milanovićeve prijetnje s King Kongom, tzv. Desničari odmah istrče s Miroslavom Tuđmanom i Gojkom Šuškom?

S druge strane doista se može pročitati puno toga što znaju reći ozbiljni ljudi a izaziva podsmjeh mnogih. Npr. dio intervjua Vice Vukojevića u Hrvatskom tjedniku od 19. 09. 2013.:

Miroslav Tuđman u odgovoru Boži Vukušiću u Hrvatskome tjedniku apostrofirao je: «Kako to da je gospodin Vukojević bio progonjen, a imenovan je za ustavnog suca»?

Da me spasi od svoga sina i Haaga, predsjednik Tuđman poslao me u Ustavni sud 1999. godine.

Zlobnici bi komentirali: Ma kako je samo znao da ga neće progoniti oni koji su slijedeće godine došli na vlast?

Ravno tomu može biti jedino viđenje pomirbe od strane Miljenka Jergovića u Jutarnjem listu od 23. 09. 2013.: *Tuđman je Josipa Perkovića prigrlio isključivo zato što je Perković znao kako u građanima održavati strah.* (zapravo je Jergović simpatičan – priča svoju priču i negira ono o njemu i nacističkoj uniformi.) Ali to je ipak Jergović i nešto pametnije od njega i ne očekujemo!

Ali vratimo se Predsjedniku Tuđmanu. Znamo da je on i Mesića i Manolića držao na čelnim pozicijama u Saboru, pokušavajući spriječiti raskol u HDZ-u. Ali nije uspio i oni su prvo pokušali preuzeti vlast u državi sami (da su uspjeli nikada ne bi bilo «Oluje»), a potom se potpuno okrenuli onima koji nikada nisu voljeli ni

Hrvatsku ni hrvatski narod. Sigurno su im pomogli da upravo ti imaju skoro cijelu vlast u Hrvatskoj. A vidimo, ako budu i morali nekoga suditi, to će prvo (možda i jedino) biti ovi koji su pomagali u stvaranju države, a onda se priključili onima koji se nisu radovali Oluji i nisu željeli hrvatsku državu.

Josip Pečarić

PRILOG:

PROF. DR. SC. ZDRAVKO TOMAC,

***POLITIKA POMIRBE NE ISKLJUČUJE
LUSTRACIJU***

Preopasno je ako su u vrhu države nasljednici ljudi koji su bili dio represivnog aparata - U Mariji Bistrici kardinal Josip Bozanić ponovno je poslao vrlo jasne poruke hrvatskoj vlasti o neodrživosti politike zaštite komunističkih zločinaca. Kardinal Bozanić je između ostalog rekao da se i dalje u Hrvatskoj skriva istina o komunističkom teroru, da se čak veličaju nalogodavci i izvršitelji komunističkih zločina. Kardinal Bozanić bio je vrlo jasan i u ocjeni da se hrvatska vukovarska rana otvara na križu bešćutnih političara. O istom temama govorio je i biskup splitsko-makarski Marin Barišić. Tako su najviši predstavnici Crkve još jedanput stali uz svoj narod u obrani istine o našoj prošlosti i zatražili od političara da prestanu provoditi ne narodnu politiku.

Situacija vezana za sukob s Europskom unijom i nerazumljivom i sramotnom pokušaju Hrvatske da promjenom zakona onemogućí istragu i suđenje okrivljenim za zločine koje je učinila Udba u Njemačkoj kao i sramotno ponašanje hrvatskih političara koji idu tako daleko da čak hrvatske branitelje u Vukovaru proglašavaju šovinstima i neprijateljima demokracije i pravne države otvorila je mnoga pitanja. Jedna od tih aktualnih tema je odgovor na pitanje je li potrebno pokretanje novih zahtjeva za provođenjem lustracije pripadnika represivnog komunističkog sustava. Otvorilo se i pitanje je li Franjo Tuđman načinio veliku pogriješku što nije proveo lustraciju nego je svojom politikom pomirbe uključio sve u obranu Hrvatske bez obzira na ideološko opredjeljenje i prošlost. Ustvari postavlja se pitanje je li hrvatski narod odnosno Franjo Tuđman kao vođa u procesu stvaranja i obrane države mogao doći do slobode i samostalne i suverene države bez profesionalaca udbaša i kosovaca. Dakle, jesu li u borbi za slobodu Hrvatskoj nužno trebali udbaši, nalogodavci ubojstava i ljudi krvavih ruku? Jesu li Tuđman i njegova

ekipa pogriješili kada su pod hrvatski barjak pozvali sve od ustaša do udbaša, dakle sve koji su spremni bez obzira na svoju prošlost boriti se za slobodu hrvatskog naroda i za samostalnu i suverenu državu.

Povijesna je činjenica da su se pozivu Tuđmana odazvali mnogi udbaši i kosovci i mnogi bivši komunisti, komunistički diplomati i političari koji bi došli pod udar zakona da je provedena lustracija. Mnogi od njih su dobili značajne dužnosti i položaje u hrvatskoj državi, mnogi su postali ključni ljudi u novoj politici. Nikako se ne može osporiti i veliki doprinos nekih od njih u stvaranju i obrani hrvatske države. Josip Manolić je bio jedan od najbližih suradnika Tuđmana u najtežim danima. Josip Boljkovac je bio ministar unutarnjih poslova u vrijeme rata, a Josip Perković jedna od ključnih osoba u stvaranju hrvatskih obavještajnih službi i u borbi protiv stranih obavještajnih službi. Tu su i mnogi drugi koji ne samo da nisu lustrirani niti su na bilo koji način odgovarali za svoju represivnu djelatnost u bivšem režimu nego su čak postali vrlo moćni ljudi tako da se danas u Hrvatskoj govori, s obzirom da su ostali na ključnim položajima i dobili nove položaje, da je Udba jača nego ikada.

Njemačka traži čiste račune

Ulaskom Hrvatske u Europsku uniju hrvatska vlast suočila se s novim problemima. Njemačka kao najmoćnija država Europske unije nije se dala prevariti i vrlo je energično preko Europske unije zatražila da joj se isporuči Josip Perković, jedan od ključnih ljudi bivšeg sustava ali i novog sustava, čak bi se moglo reći i bliski suradnik predsjednika Tuđmana i Gojka Šuška u kojega su oni imali veliko povjerenje. S obzirom da je Josip Perković bio šef Udbe i kao šef odgovoran je za ubojstva emigranata izvršenih u Njemačkoj. Sadašnja vlast koja ne želi da se sazna istina o komunističkim zločinima odlučila se na riskantni potez, sukob s Njemačkom i Europskom unijom kako bi pod svaku cijenu spriječili da se na njemačkim sudovima otvori rasprava o tome tko su bili nalogodavci ubojstava hrvatskih emigranata. Ustvari pokazalo se da sadašnja vlast koja vuče korijenje iz bivše komunističke vlasti živi u smrtnom strahu da bi se izručivanjem Josipa Perkovića otvorio proces

utvrđivanja nalogodavaca. Povijesni dokumenti koji se ipak otkrivaju potvrđuju da su nalogodavci bili ljudi iz vrha Saveza komunista, za vrijeme života to je bio Tito a poslije njegove smrti izvršni komiteti Centralnih komiteta komunista u republikama. Tako bi se došlo do centralnog komiteta Saveza komunista Hrvatske i ljudi iz tih komiteta koji su kasnije kao i Manolić i Perković odigrali vrlo pozitivnu ulogu u borbi za samostalnu Hrvatsku i njenu obranu od velikosrpske agresije.

Dakle, nova vlast ne štiti Perkovića nego štiti sebe jer se boji utvrđivanja istine o Savezu komunista Hrvatske i ključnim ljudima koji po zapovjednoj odgovornosti mogu postati odgovorni za učinjene zločine. Kako sam u to vrijeme stvaranja i obrane hrvatske države bio jedan od ključnih ljudi pretvaranja Saveza komunista Hrvatske u Hrvatske socijaldemokrate, kako sam bio i potpredsjednik Ratne vlade i bliski suradnik Franje Tuđmana mogu i kao sudionik i svjedok tih povijesnih burnih događaja pokušati doprinijeti odgovoru na pitanje zašto mislim da Franjo Tuđman nije pogriješio kada je umjesto lustracije proveo politiku nacionalne pomirbe kao bitnu pretpostavku bez koje bi teško stvorili i obranili samostalnu i suverenu državu. U to vrijeme bili smo bez bilo kakve podrške za samostalnu Hrvatsku, čak štoviše, Milošević i JNA su imali podršku da vojnom silom zadrže Hrvatsku u Jugoslaviji. Bili smo bez svoje Hrvatske policije (70 % policajaca bili su Srbi). Bili smo razoružani i bilo nam je zabranjeno stvarati vlastitu vojsku, bio je uveden embargo na uvoz oružja, bili smo optuživani da je svaka ideja samostalne hrvatske države ustaška ideja, da je Tuđmanova Hrvatska obnova Pavelićeve ustaške Hrvatske.

Pomirba - spasonosna ideja

U takvoj situaciji Tuđmanova strategija da pozove u obranu Hrvatske i stvaranju hrvatske države sve Hrvate ma gdje bili i ma kakvog ideološkog opredjeljenja bili ako su se spremni uključiti u obranu Hrvatske bila je spasonosna ideja bez koje ne bi stvorili svoju državu. Dakle, kasniji događaji su pokazali da je takva politika Franje Tuđmana dovela do naše pobjede i da smo ostvarili samostalnu državu, da smo ju obranili u uvjetima kada je to izgledalo

gotovo nemoguće. Dakle, Franjo Tuđman nije pogriješio što je odbio lustraciju. Međutim, ostaje otvoreno pitanje jesu li napravljene pogrješke nakon što je Hrvatska međunarodno priznata nakon 1997. kada je konačno uspostavljena hrvatska vlast na cijelom teritoriju hrvatske države što tada nije izvršena djelomična lustracija. Ona bi bila vjerojatno provedena da se Tuđman nije razbolio. Današnja situacija u Hrvatskoj pokazuje da je u određenom obliku ona i danas potrebna, da je uvjet da se sazna istina o komunističkim zločinima i da se konačno u Hrvatskoj prestane braniti komunistički režim kao navodno demokratski režim.

Lustracija bi trebala biti dobro smišljena, relativno uska ali temeljita, trebalo bi utvrditi barem političku odgovornost svih onih ljudi koji su u bivšem sustavu bili dio represivnog komunističkog aparata koji su i osobno sudjelovali u sustavu represije. To se odnosi na udbaše koji su sudjelovali na ovaj ili onaj način u pripremanju ili izvršavanju ubojstava, koji su imali ulogu u represiji prema neistomišljenicima. To se odnosi na suce i tužitelje pa i svjedoke koji su lažno svjedočili i koji su na taj način direktno odgovorni za represiju nad nevinim ljudima. Ta lustracija bi više bila politička nego krivična ali bi ona onemogućila da i dalje u hrvatskoj državi i hrvatskom društvu ključne pozicije drže sudionici komunističkog represivnog aparata. Dakle, treba nam istina. Treba politička osuda svih onih koji su bili dio represivnog aparata. Mislim da njihovu krivnju i potrebu utvrđivanja krivnje ne mogu amnestirati i eventualne njihove zasluge u stvaranju i obrani Hrvatske. Za zasluge treba im odati priznanje ali ta priznanja ne mogu skinuti odgovornost za eventualnu krivnju koju su učinili kao dio represivnog aparata bivše države. Posebno je opasno za Hrvatsku ako u vrhu države nasljednici, ljudi koji su bili dio represivnog aparata, da bi obranili njihovu čast sprječavaju utvrđivanje istine i provođenje barem djelomične političke lustracije.

Mora se u Hrvatskoj konačno utvrditi mogu li i dalje biti suci, tužitelji i ljudi koji su na montiranim političkim procesima osuđivali nevine ljude. Mora se konačno u Hrvatskoj utvrditi postoji li odgovornost pojedinih partijskih funkcionera koji su bili politički nalogodavci represije ili su bili na čelu tijela koji su provodili

represiju bez obzira na njihove kasnije zasluge u stvaranju i obrani Hrvatske. Mora se konačno reći istina i o pojedinim intelektualcima, profesorima koji su lažno svjedočili protiv studentskih čelnika i na kraju bili dio represivnog aparata a danas su gotovo službeni tumači demokracije i javni sudci koji presuđuju o svim događajima u Hrvatskoj. Dakle, u Hrvatskoj danas ima mnogo ljudi koji nemaju moralno pravo biti tumači demokracije, slobode i ljudskih prava, koji nemaju moralno pravo biti savjest hrvatskog društva.

I na kraju mislim da ideja pomirbe nije u suprotnosti s potrebom djelomične lustracije ljudi represivnog komunističkog režima koji su i danas na ključnim pozicijama u društvu i koji sprječavaju da se u Hrvatskoj konačno završe ideološke borbe crvenih i crnih. A te borbe se mogu završiti samo na istini. Tek kada utvrdimo istinu onda će nas prošlost prestati progoniti, onda će hrvatski narod moći graditi novo zajedništvo koje nam je potrebnije nego ikad.

<http://www.hrvatski-fokus.hr/index.php/aktualno/8579-politika-pomirbe-ne-isključuje-lustraciju>

OTVORENO PISMO

Tomislavu Karamarku, predsjedniku HDZ-a
Milanu Kujundžiću, koordinatorskom Saveza za Hrvatsku
Željki Markić, čelnici druge U ime obitelji

Približavaju se predsjednički izbori. Po našem mišljenju oni su ključna točka mogućeg preokreta. Predsjednik Ivo Josipović već je mjesecima u žestokoj kampanji na državni račun. On stvara široku koaliciju podrške niza stranaka, a ne samo Kukuriku koalicije. Ima skoro potpunu kontrolu medija u Hrvatskoj. Ukoliko bi sadašnji predsjednik Republike pobijedio na predstojećim predsjedničkim izborima, bile bi vjerojatno zaustavljene moguće promjene vlasti u Hrvatskoj, odnosno oni koji su njega podržali, uz njegovu podršku i ogromnu podršku glavnih medija vjerojatno bi pobijedili i na parlamentarnim izborima. Tako se u Hrvatskoj ne bi ništa promijenilo, nego bi se nastavilo nazadovanje koje vodi u propast, a od nje bi se Hrvatska teško mogla oporaviti.

Dakle, smatramo da je nužno sve učiniti kako bi se pobijedilo sadašnjeg predsjednika Ivu Josipovića na sljedećim predsjedničkim izborima.

Kako sada izgleda, malo je vjerojatno da HDZ-ova koalicija, Savez za Hrvatsku i udruge građana i neovisni intelektualci predlože zajedničkog kandidata za predsjednika (iako bi to bio najsigurniji put do pobjede domoljubne opcije). Stoga Vam predlažemo da održite trojni sastanak i da donesete odgovarajuće odluke bez kojih su male šanse za pobjedu na predsjedničkim i parlamentarnim izborima, tj. bilo bi nužno usvojiti sljedeću strategiju. U prvi krug moglo bi se ići i s tri kandidata: kandidat koalicije HDZ-a, kandidat Saveza za Hrvatsku i neovisni kandidat udruge građana na čelu s drugom *U ime obitelji*. Ti kandidati trebali bi potpisati sporazum da će u drugom krugu ne samo podržati nego se i uključiti svim snagama u korist onog kandidata koji uđe u drugi krug. Takva strategija bila bi plodonosna jer bi u prvom krugu potaknula mnoge birače koji inače ne bi izašli na izbore (a njih je skoro 50%) da izađu na izbore.

Uvjereni smo da bi takav Vaš postupak hrvatski narod zdušno pozdravio. A u drugom krugu bi s velikom vjerojatnošću glasovali za zajedničkog kandidata i oni koji inače ne bi glasovali.

Taj model bi trebalo primijeniti i za parlamentarne izbore s prethodnim potpisivanjem sporazuma o poslijeizbornoj koaliciji. Na taj način postigla bi se velika izlaznost na izbore i sigurnost građana koji žele promjenu vlasti da njihov glas neće propasti te da je u krajnjoj liniji svejedno za koju grupaciju glasuju ako svi imaju zajednički cilj, a to je promjena sadašnje vlasti.

Poštovani gospodine Karamarko, poštovani gospodine Kujundžiću i poštovana gospođo Željka Markić, po našem mišljenju Vi ste najodgovorniji za sudbinu Hrvatske i zato Vam se obraćamo ovim otvorenim pismom kako biste na predstojećim i predsjedničkim i parlamentarnim izborima predložili građanima Hrvatske realnu opciju promjene vlasti koja će imati velike šanse za pobjedu. Hrvatsku ponovno trebaju voditi ljudi koji vole ovu državu i hrvatski narod! Obraćamo Vam se jer nimalo ne sumnjamo da Vi volite ovu državu i ovaj narod te da Vam je veoma stalo do sudbine hrvatskog naroda i hrvatske države.

Srdačan pozdrav,

Akademik Josip Pečarić
i prof. dr. sc. Zdravko Tomac

U Zagrebu, 13. svibnja 2014.

Pismo supotpisuje preko 500 supotpisnika.

PRILOG:

PREDSJEDNIČKI IZBORI

PEČARIĆ I TOMAC POZIVAJU DESNICU DA PODRŽE ISTOG KANDIDATA

Smatramo da je nužno sve učiniti kako bi se pobijedilo sadašnjeg predsjednika Ivu Josipovića, poručuju Pečarić i Tomac

Akademik **Josip Pečarić** i političar i pisac **Zdravko Tomac** poslali su otvoreno pismo predsjedniku HDZ-a Tomislavu Karamarku, koordinatore Saveza za Hrvatsku Milanu Kujundžiću i članci udruge U ime obitelji Željki Markić, pozivajući ih da na idućim predsjedničkim izborima, ako već ne mogu izaći sa zajedničkim kandidatom, u drugom krugu podrže onog od svojih troje kandidata **uđe u drugi krug**.

– Smatramo da je nužno učiniti sve kako bi se pobijedilo sadašnjeg predsjednika **Ivu Josipovića** na sljedećim predsjedničkim izborima – poručuju Pečarić i Tomac, navodeći kako je Josipović već mjesecima u "žestokoj kampanji na državni račun" te da ima "skoro potpunu kontrolu medija u Hrvatskoj".

Pečarić i Tomac uvjereni su da bi njihova strategija bila plodonosna na predsjedničkim izborima, ali i da bi isti model trebalo primijeniti **i za parlamentarne izbore** s prethodnim potpisivanjem sporazuma o posljičizbornoj koaliciji.

– Na taj način postigla bi se velika izlaznost na izbore i sigurnost građana koji žele promjenu vlasti da njihov glas neće propasti te da je u krajnjoj liniji svejedno za koju grupaciju glasuju ako svi imaju zajednički cilj, a to je promjena sadašnje vlasti – poručuje se u pismu, uz zaključak da "Hrvatsku ponovno trebaju voditi ljudi koji **vole ovu državu** i hrvatski narod".

"BARBIKA" I "BRDO-BRIJUNI"

Vjerojatno će vam izgledati neobično, ali mene su i priča o Barbiki i sastanak u Dubrovniku podsjetili na razloge zašto smo svojevremeno profesor Tomac i ja napisali Otvoreno pismo koje je ovako komentirao Nenad Piskač u tekstu *Uz Milanovića i Josipović je za izvanredne izbore spreman!*, Portal HKV-a, 03 lipnja 2014.:

Osobitu nervozu kampanja Nova pravednost 2 pokazuje od kad je javnošću počelo kružiti pismo akademika J. Pečarića i profesora Z. Tomca kojim pozivaju HDZ, Savez za Hrvatsku i GI U ime obitelji da odgovorno sjednu za stol i naprave pametnu strategiju i taktiku za predsjedničke izbore i time pošalju Josipovića u Sanaderovu oazu sreće kreiranu po mjeri Mesića. U status bivšega doživotnoga predsjednika. Tamo je Mesić sada zaokupljen „transkriptima“ finskoga pravosuđa, dok bi se u susjednoj sobi Josipović mogao baviti komponiranjem skladbe Ars diaboli 2. i novom, pravednijom, regulativom guljenja kože putem ZAMP-a. (...) U međuvremenu nismo izvješteni je li došlo do sastanka općega dobra između Tomislava Karamarka, Milana Kujundžića i Željke Markić. Ako do sastanka dođe i na njemu se ne usuglase oko zajedničkoga kandidata, bit ću slobodan predložiti ...

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/nenad-piskac/17810-n-piskac-uz-milanovica-i-josipovic-je-za-izvanredne-izbore-spreman.html>

Naime, glavni razlog zbog čega je pismo nastalo bila je činjenica da se razne skupine državotvornih Hrvata međusobno napadaju, valjda zaboravljajući tko je stvarni protivnik. Zato je Piskač i upozoravao na to govoreći o nervozu onih koji drže vlast, a svima je jasno da niti su željeli hrvatsku državu, niti vole hrvatski narod. Jednostavno rečeno – oni su doista prepoznali što je razlog nastanka pisma, a doista bi bili jako nesretni kada bi se ostvarilo ono što smo mi željeli. Ali kakve to ima veze s „Barbikom“? Oni koji su pratili ta međusobna optuživanja prepoznat će ih u tom planu. O tome piše Josip Jović: u tekstu *'Barbika' je vrlo ozbiljan plan*

(http://www.hrsvijet.net/index.php?option=com_content&view=article&id=33022;josip-jovi-barbika-je-vrlo-ozbiljan-plan&catid=76:gost-kolumne&Itemid=350):

Nju će se nastojati predstaviti kao poslušnicu Zapada, američku igraticu iza koje stoji masonerija, NATO pakt i moćni centri u svijetu.

(O „Barbiki“ pogledajte niz zanimljivih tekstova koji su se pojavili ovih dana:

Bože Vukušić: Umjesto plasiranja plana Barbika, predsjednik je trebao pojasniti vrlo izvjesnu ulogu svoga oca u likvidaciji obitelji Ševo (video)

http://www.hrvsijet.net/index.php?option=com_content&view=article&id=33031:boe-vukui-umjesto-plasiranja-plana-barbika-predsjednik-je-trebao-pojasniti-vrlo-izvjesnu-ulogu-svoga-oca-u-likvidaciji-obitelji-evo-video&catid=1:politika&Itemid=9

Jure Zovko, Mit o paraobavještajnim strukturama u Lijepoj našoj
<http://www.dnevno.hr/kolumne/jure-zovko/127434-mit-o-paraobavjestajnim-strukturama-u-lijepoj-nasoj.html>

M. Prpa: Akcijski plan “BARBIKA” – Plan Diabolus

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/p-r/prpa-mile/18031-m-prpa-akcijski-plan-barbika-plan-diabolus.html>

Cjeloviti Akcijski plan BARBIKA možete naći u Hrvatskom tjedniku od 10. lipnja 2014.)

Jović upozorava i slijedeće:

Također je važno pokazivati kako je i dio desnih, odnosno HDZ-ovih birača sklon Josipoviću, što se uostalom već sada radi.

Nema dvojbe da uzajamni napadi državotvornih Hrvata treba dovesti upravo do toga, zar ne? A Piskač još 03 lipnja 2014. upozorava da se ostvaruje upravo to, tj. upozorava kako nema dogovora na koje je naše pismo pozivalo.

Očito, HDZ smatra kako će biti siguran pobjednik, pa ne mora uopće ići na nekakav dogovor, pa ne i taj na koji smo mi pozivali. S obzirom na mnogo toga što ljudi znaju o ponašanju HDZ-a od 2000.-e to odmah dodatno izaziva sumnje kod ljudi.

Meni osobno je žao što sadašnje vodstvo HDZ-a želi slijediti Tuđmanovu politiku, ali je dovoljno ne znaju prepoznati. Zar ih na razgovore ne bi trebalo navesti primjer kada je svojevremeno HSP bio na ivici ulaska u Hrvatski državni sabor. Uvjerenje je kako je za to najzaslužniji bio Tuđman. Itekako mu je bilo važno da u Saboru ima još jednu državotvornu stranku.

Dvojba kod ljudi želi li to HDZ ili ne vjerojatno će smanjiti izlazak mnogih na izbore, a to doista pomaže nedržavotvornoj opciji jer garantira kako neće biti do nogu poražena.

A uz potpuno komunističko jednonumlje u glavnim medijima oni se nadaju da će moći nastaviti s uništavanjem Hrvatske. (*Svjetska banka objavila je u petak 11. srpnja projekciju stanja BDP-a (bruto društvenoga proizvoda) za 11 novih članica Europske unije, odnosno bivših komunističkih država, po kojoj bi Hrvatska bila jedina zemlja od tih članica EU-a koja će u 2014. imati pad BDP-a. Time Hrvatska šestu godinu ostaje u recesiji, što je nesumnjivo rezultat ili nedjelo sadašnje Vlade koja je već duboko u trećoj godini svoga mandata.*

[http://www.glas-koncila.hr/index.php?option=com_php&Itemid=41&news_ID=24920.](http://www.glas-koncila.hr/index.php?option=com_php&Itemid=41&news_ID=24920))

Zato mi je najzanimljiviji bio slijedeći komentar našeg Otvorenog pisma:

U drugom krugu glasovat ću za Kolindu, mada njena pobjeda ne garantira da će se išta promijeniti!

Zapravo komentator je poručio da i po cijenu da se ništa ne promjeni treba smijeniti vlast koja otvoreno pokazuje svoju mržnju i prema hrvatskom narodu i hrvatskoj državi. A to nam pokazuje i sastanak u Dubrovniku koji se odigrao uz zagušljujuću buku medija: Zapadni Balkan! Jugoistočna Europa!

Zato ću ovaj tekst završiti s komentarom tog sastanka prof. dr. sc. Zdravka Tomca danom u tekstu Ive Međugorac: *Josipović se raskrinkao: Evo što vam Predsjednik prešućuje dok Hrvatsku gura u region stvarajući jugosferu* (Dnevno.hr, 15. 07. 2014.):

Zapravo, Tomac se osvrnuo se Josipovićevu tvrdnji da snažno zagovara regiju. *Kako je kazao, već dugo je jasno u kojem smjeru Hrvatska ide premda je naš narod vrlo često zaboravan.*

"Upravo su Ivo Josipović i Vesna Pusić glavni ljudi koji su bez suglasnosti premijera Milanovića sklopili strateško partnerstvo s Velikom Britanijom sa ciljem da preuzmemo ulogu formiranja zapadnog Balkana. Mi smo po tome most između EU i tih zemalja regije", misli Tomac. Profesor napominje kako je uloga Hrvatske integracija zemalja regije bez da one ulaze u EU. Usprkos tome, Hrvatska je ta koja ih gura u Uniju premda se takvo što neće još

dugo dogoditi. Gospodarski, politički, kulturno pa čak i sportski Hrvatska radi na integraciji gurajući se u zapadni Balkan, smatra naš sugovornik.

"Dolazak Angele Merkel nova je činjenica i dokaz da takvo nešto odgovara Njemačkoj jer joj je u interesu da ovo bude jedinstveno tržište i sustav pod istim uvjetima kako bi tu što bolje ugurali svoj kapital. Dolazi u gospodarskom smislu učvrstiti Njemačku i zauzeti se za kapital kojega imaju u regiji", uvjeren je profesor Tomac. Dok je Velikoj Britaniji zapadni Balkan bitan u političkom smislu, Nijemci u tome vide gospodarske razloge. Lukavi predsjednik Josipović to je dobro procijenio i sada, napominje naš sugovornik, pokušava javnosti prikazati kako je njegova politika prema regiji dobra za Hrvatsku. "Prešućuje se da se Hrvatska zbog toga morala poniziti i zaboraviti na svoju prošlost. Morali smo se okrenuti budućnosti, a pitanja iz prošlosti nismo riješili. Izjava srpskog ministra vanjskih poslova Dačića u Dubrovniku prošla je nezapaženo. Srpska vlada navodno osuđuje granatiranje Dubrovnika, a dok je Dačić to izgovorio u istoj rečenici poručuje da se okrenemo budućnosti. To je vrlo lukavo i šalje poruku da nema krivnje. U maniri Tome Nikolića govori se 'ajmo biti susjedi nitko nije oštećen, nitko nije kriv", analizira Tomac.

Takva politika ide dalje, a najveći problem leži u tome što takvo nešto nije u interesu Hrvatske. Naša zemlja, drži profesor nije dio zapadnog Balkana već dio Europe i trebali bi tome težiti u pravom smislu. Za razliku od toga mi smo postali ispostava zapadnog Balkana. "Europa nas tretira kao Balkan, a Josipović i Vesna Pusić time se hvale. (...)", komentira profesor. Politika koja ide dalje stvara jugosferu, manipulacijama nas se gura u regiju i stvara se pripadnost, a predsjednik za to vrijeme obnavlja titoizam i jugoslavenstvo. Ponovno živimo svi zajedno, a naši političari na takvo nešto nas sile vjeruje naš sugovornik. "Oni naše ljude žele mentalno vezati za jugoslavenstvo, to im je glavna borba i jugoslavenstvo se opet obnavlja na nove načine. Srbi su također jasni. Uživaju u spletkama oko Vukovara jer su pobijedili, nakon što ćirilica dođe u taj grad on će opet biti srpski. Mnogo činjenica govori da smo mi koje nazivaju nacionalisti u pravu. Na tragu smo novog troljupca koji daje rezultate. Hrvatska će kroz Balkan po njima

stvoriti uvjete za razvoj, a pitanje je koji će i kakvi kriteriji tu prevladati", zaključuje Tomac.

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/127602-josipovic-se-raskrinkao-evo-sto-vam-predsjednik-presucuje-dok-hrvatsku-gura-u-region-stvarajuci-jugosferu.html>

Zato je odgovornost onih kojima smo napisali Otvoreno pismo velika: Hoće li pokazati narodu da su spremni suprotstaviti se onima koji nas uništavaju pokazujući mu kako im je to najvažnije, ili će i dalje dopuštati vjerovanje da su im osobni interesi važniji od interesa naroda!

Dragovoljac.com, 17. 07. 2014.

Portal dragovoljaca Domovinskog rata, 17. 07. 2014.

PROPADE IM CRVENA HRVATSKA, ZAGREB, 2015.

MOŽE LI IZDAJNIK VOLJETI SVOJ NAROD?

Postoji li zemlja u kojoj predsjednik mora uvjeravati narod te iste zemlje da ga voli? Naravno, to je Hrvatska. Na Facebook profilu Predsjednika RH piše:

“Svi mi jednako volimo Hrvatsku. Priče o tome da netko poput mene ne voli domovinu nisu točne i niti na njih pristajem. Ja vas molim, zajedno sa ljudima koji vas predstavljaju, budimo zajedno i učinimo sve da nam domovina radi i živi dobro”.

Dovoljno je pročitati jedan od mnogobrojnih komentara pa da čovjeku sve bude jasno. Naime, Ksaver je napisao:

Tako i pedofili imaju "ljubavi" prema djeci.

(<http://narod.hr/hrvatska/predsjednikovo-dokazivanje-ljubavi-prema-domovini-na-facebooku-izazvalo-lavinu-kritika/>)

Josipoviću su samo riječi i ostale da bi uvjerio glasače da voli hrvatski narod, jer djela pokazuju nešto suprotno od toga. On voli jedan drugi narod s kojim je hrvatski narod nedavno bio u ratu, a mnogi kolumnisti i publicisti su ga proglasili predvodnikom u provođenju velikosrpskog Memoranduma SANU 2.

Zapravo je zanimljivo da se Josipovićevo reagiranje sjajno uklapa u naziv moje knjige “Ako voliš Hrvatsku svoju”. U velikom djelu knjige pišem i o onima koji ne vole Hrvatsku, na prvom mjestu o Josipoviću. Na promociji knjige prof. dr. sc. Zdravko Tomac je kazao:

Josipović ne samo da ne voli hrvatski narod, on ga prezire.

(<http://narod.hr/kultura/tomac-josipovic-ne-samo-da-ne-voli-hrvatski-narod-ga-prezire-u-srbu-rekao-kako-je-crvena-zvijezda-petokraka-kapa-partizanka-simbol-demokracije-slobode-ljubavi/>) Sve to samo potvrđuje koliko je bio u pravu Hrvatski nacionalni etički sud kada je kao prvog veleizdajnika optužio Josipovića.

A Marcus Tullius Ciceron reče, kako me je podsjetio Branko, *Izdajnik je kuga:*

Nacija može preživjeti svoje budale, čak i preambiciozne. Ali ne može preživjeti izdaju iznutra. Neprijatelj pred vratima grada je manje zastrašujući, jer on je poznat i nosi zastavu otvoreno. A izdajnik se kreće slobodno unutar zidina grada, njegov lukavi šapat nalazi puta i do najviših, vladarskih odaja. Jer izdajnik se ne prepoznaje kao izdajnik - on govori jezikom bliskim žrtvama, on ima njihovo lice i njihove argumente, on se obraća slabosti koja leži duboko u srcu svakog čovjeka. On razgrađuje dušu nacije, on u potaji potkopava temelje grada, on inficira političko tijelo tako da se više ne može braniti. Manje se treba bojati ubojice. Izdajnik je kuga.

Je li Ciceron vjerovao da će netko poput Josipovića biti i predsjednik svoje države? Zanimljivo je kako Josipović nagrađuje najvišim ordenima, a Vlast daje ogromna sredstva upravo onima koji dokazano rade protiv hrvatskog naroda. Tako je HNES proglasio Vesnu Teršelić nepoželjnom osobom u RH, a Josipovića i nju posebno izdvaja i Stožer za obranu hrvatskog Vukovara u svom priopćenju ZAŠTO PROSVJEDUJU BRANITELJI?

Josipović, Milanović, Matić i klika godinama ogromna sredstva usmjeravaju Vesni Teršelić, Documenti i REKOMU- kako bi izjednačili žrtvu i agresora.

A Stožer izravno spominje Josipovića u dijelu:

Hrvatski predsjednik, Ivo Josipović, uputio je 27. 12 2011. godine Ustavnom sudu podnosi zahtjev za ocjenu ustavnosti Zakona o ništetnosti pojedinih pravnih akata Srbije U zahtjevu piše da Zakon narušava ustavno pravo branitelja iz Domovinskog rata na obranu

u mogućem kaznenom postupku zbog ratnih zločina, da ih izlaže pravnoj nesigurnosti i da im uskraćuje mogućnost da u suradnji s nadležnim tijelima Republike Srbije otklone neosnovane optužbe. U stvari nas je htio ostaviti bez ikakve zaštite od Srbije. Sve je prošlo bez reakcije ministra Matića.

Nije slučajno da je to isto dano kao 9. točka ETIČKE OPTUŽBE ZA VELEIZDAJU PROTIV **IVE JOSIPOVIĆA**, PREDSEDNIKA REPUBLIKE HRVATSKE:

9. Autoritetom predsjednika Hrvatske zatražio je od Ustavnog suda Republike Hrvatske ocjenu ustavnosti Zakona o ništetnosti određenih pravnih akata pravosudnih tijela bivše JNA, bivše SFRJ i Republike Srbije.. Dakle, Ivo Josipović je s najvišeg mjesta vlasti u Hrvatskoj proučio: "Slažem se da vojni sudovi JNA sude i presuđuju hrvatskim braniteljima, slažem se da Srbija aktivira te optužnice.

To što i Stožer posebno ukazuje na ovo baš u trenutku kada Josipović ide prosvjednicima pred Ministarstvo obrane pokazuje kako su i oni svjesni koliko ih "voli" Predsjednik RH (cijelo priopćenje Stožera dano je u Prilozima).

A na tu "ljubav" sjajno je ukazao prof. Tomac komentirajući svoj odnos prema Josipoviću. Naime, Tomac je smatrao da djeca ne trebaju odgovarati za grijehе svojih roditelja. Naime, otac Ive Josipovića bio je 1971. godine na Savkinoj strani i kao takav otišao u Karadorđevo. Od tamo se vratio kao pripadnik one druge strane. Postavili su ga za predsjednika Komisije koja je kažnjavala Savkine pristaše, pa je tako kroz njegove ruke prošlo desetak tisuća ljudi koji su pozatvarani, otpušteni s posla i sl. Kada je Josipović izjavio da je upravo njegov otac bio uzor za njegovu Novu pravednost, Tomcu je postalo jasno što nas čeka. A kao predsjednik Josipović je dosljedno slijedio novu pravednost svoga oca. A Tomac je počeo govoriti o tome. Kao član HNES-a sastavio je i optužnicu protiv Josipovića, na što ga je Josipović iz silne ljubavi prema hrvatskom narodu proglasio (zajedno s prof. dr. sc. Josipom Jurčevićem) luđakom i bolesnikom. (Kao što su iz silne ljubavi prema hrvatskom narodu svog političkog protivnika Marka Franciškovića strpali u ludnicu i zdravog ga osam mjeseci liječili od šizofrenije.) Prof. Tomac je i autor knjige CRVENI PREDSEDNIK, koja će biti predstavljena u utorak 28. 10. 2014.

Sada kada su izbori pred vratima sjetio se Josipović i branitelja, pa čak i toga da je normalno da predsjednik RH voli hrvatski, a ne da više voli srpski narod. Kao što je tata Ante u Karađorđevu “progledao”, evo “progleda” i njegov Ivo.

Kao zna da nije normalno da agresori imaju pravo suditi onima koje su napali i od kojih su poraženi. Kao nekakav je profesor na Pravnom fakultetu, pa bi trebao znati. A nije znao. I na to ga podsjećaju i iz Stožera i HNES. A i mi smo ga na vrijeme upozoravali PROSVJEDOM ZBOG NAPADA NA PRAVNI SUVERENITET koji smo još 8. listopada 2011. uputili Predsjedniku Hrvatskog sabora i saborskim zastupnicima (Prosvjed je dan u Prilozima). Ali tada mu je na pameti bila samo NOVA PRAVEDNOST TATE ANTA.

Doista, jedino nam ostaje upitati se:

MOŽE LI IZDAJNIK VOLJETI SVOJ NAROD?

Glas Brotnja, 27. 10. 2014.

Dragovoljac.com, 28. 10. 2014.

JOŠ O OTVORENOM PISMU (TRI PISMA)

Poštovana gospodo Markić,

poštovana gospodo Karamarko i Kujundžić,

Puno hrvatskih građana tražilo je da vam ponovno uputim pismo koje smo vam poslali profesor Tomac i ja još 13. svibnja 2014., a na koje nikada nismo dobili vaš odgovor.

Podsjetit ću vas zašto su oni to tražili od mene. U pismu smo profesor Tomac i ja konstatirali kako bi vaši

kandidati na predsjedničkim "trebali potpisati sporazum da će u drugom krugu ne samo podržati nego se i uključiti svim snagama u korist onog kandidata koji uđe u drugi krug.

Takva strategija bila bi plodonosna jer bi u prvom krugu stimulirala mnoge birače koji inače ne bi izašli na izbore (a njih je skoro 50%) da izađu na izbore.

Uvjereni smo da bi takav Vaš postupak Hrvatski narod zdušno pozdravio.

A u drugom krugu bi sa velikom vjerojatnošću glasovali za zajedničkog kandidata i oni koji inače ne bi glasovali."

S poštovanjem,

akademik Josip Pečarić

U Zagrebu, 8. prosinca 2014.

Poštovani prof. dr. sc. Tomac i akademiče Pečarić,

naravno, ulažemo sve snage i ovaj projekt je zasnovan na tome da nam je cilj maknuti Ivu Josipovića i prekinuti crvenu nit.

I do sada smo pokazivali da smo spremni na suradnju, što smo dokazali i u Vukovaru. Da nismo pokazali širinu i spremnost na borbu za više interese, Sabo bi opet bio izabran za gradonačelnika. Nažalost, s druge strane nema znakova spremnosti na projektu nacionalnih interesa.

Srdačan pozdrav,

Prof. dr. sc. Milan Kujundžić

Poštovani profesore Kujundžić,

Zahvaljujem se na Vašem odgovoru, koji ste poslali još 8. 12. 2014., jer je itekako mnogima važno znati tko od kandidata za predsjednika RH doista želi “Prekinuti crvenu nit” kako ste naslovili Vaš odgovor. Doista mi je žao što je Vaš odgovor poslan na moju e-mail adresu koju više ne koristim. S druge strane drago mi je što sam Vas sreo na Thompsonovom koncertu i to ne samo zato što sam doznao za Vaš odgovor.

Naime, mnogim našim ljudima puno govori o našim političarima njihov odnos prema Thompsonu. Naime, Thompson je najnapadaniji naš umjetnik i svima je jasno da je to zato što je branitelj i što u svojim pjesmama pjeva o hrvatskim vrjednotama. Kako neki političari to ne razumiju? Pa pokazivanjem solidarnosti s simbolima hrvatstva, što Thompson doista jest, pokazuju kolika je njihova spremnost u obrani Hrvatske.

To znaju mnogi, pa naravno i Vukovarski stožer koji je puno puta do sada dokazao da mu je jedini interes Hrvatska:

Vukovarski stožer prije Thompsonova koncerta posjetio branitelje prosvjednike

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/140898-vukovarski-stozer-prije-thompsonova-koncerta-posjetio-branitelje-prosvjednike-evo-sto-su-im-poklonili-foto.html>

Također mi je bilo posebno drago što Vam je predsjednik HNES-a prof. dr. sc. Zvonimir Šeparović uručio publikaciju HNES-a u kojoj

je tiskana osuda trenutnog predsjednika RH i kandidata i na ovim izborima. To je u povijesti nezapažen slučaj da tako ugledna grupa intelektualaca optuži predsjednika države za veleizdaju.

Kako naslov Vašeg odgovora govori o potrebi prekidanja crvene niti očito je profesor Šeparović knjižicu dao u prave ruke.

Ipak se nadam da niste u pravu kada kažete kako “s druge strane nema znakova spremnosti na projektu nacionalnih interesa“ i da će doći do dogovora koji bi omogućio da nikada više u Hrvatskoj ne budu na vlasti oni koji ne vole ni svoj narod ni svoju državu i koji su već ili optuženi ili osuđeni kao etički veleizdajnici.

S poštovanjem,
Akademik Josip Pečarić

Zagreb, 21. 12. 2014.

Primjedba. Moj odgovor g. Kujundžiću i njegovo pismo objavljeni su u ‘Večernjem listu’ od 21. 12. 2014. s naslovom: *Akademik Pečarić: Thompsona napadaju jer je branitelj i pjeva o hrvatskim vrjednotama*

SKINUTI LAŽNU POZLATU S PREDSEDNIKA

**TOMAC: JOSIPOVIĆ NE SAMO DA NE VOLI
HRVATSKI NAROD, ON GA PREZIRE
– U SRBU REKAO KAKO JE CRVENA ZVIJEZDA
PETOKRAKA I KAPA PARTIZANKA SIMBOL
DEMOKRACIJE, SLOBODE I LJUBAVI**

Akademik Josip Pečarić predstavio je večeras u dvorani Udruge specijalne policije Domovinskog rata svoju knjigu „Ako voliš Hrvatsku svoju“. Profesor Zdravko Tomac tom prigodom je istaknuo kako Pečarić svojim djelovanjem stalno dokazuje kako voli svoju Hrvatsku.

Tomac je pojasnio je kako svi koji vole Hrvatsku moraju nešto napraviti ozbiljno i konkretno – dovesti na vlast ljude koji isto tako vole Hrvatsku.

„Pečarić želi uvjeriti čitatelja i sve nas da je potrebno djelovati da mi koji smo u većini i volimo svoju Hrvatsku moramo na izborima na demokratski način preuzeti vlast u Hrvatskoj jer ako ova ekipa ostane na vlasti, ako ovaj predsjednik dobije još jedan mandat, bojim se da se crno piše Hrvatskoj“, rekao je ocijenivši kako je počasni gost večeri, Dario Kordić, djelom pokazao kako voljeti svoju Hrvatsku.

Pri tome je istaknuo kako je Dario Kordić mučenik, moralna veličina ali i heroj jer su mu nudili, kao i nekim drugima da svoju navodnu krivnju prebaci na Tuđmana i Šuška te kako će se onda s njima nagoditi.

Također, spomenuo je i hrvatske branitelje koji prosvjeduju ispred Ministarstva branitelja.

„I sada kao i kad su žrtvovali sebe, svoje dijelove tijela u Domovinskom ratu, i sad su se spremni žrtvovati da pokažu nenarodnoj vlasti da mora otići“, rekao je te dodao kako trebamo upoznati narod s istinom, jer istina sve pobjeđuje. Pojasnio je kako treba skinuti lažnu pozlatu s predsjednika Ive Josipovića.

Pojasnio je kako je u svojoj knjizi „Crveni predsjednik“ argumentirano dokazao kako je sadašnji predsjednik Hrvatske veleizdajnik. Spomenuo je memoare srbijanskog veleposlanika u

Zagrebu Radivoja Cvetičanina koji je iznio činjenice da je 2007. Ivo Josipović kao profesor krivičnog prava bio angažiran da napiše optužnicu protiv Srbije za učinjeni genocid. Tomac je ustvrdio kako je Josipović za vrijeme pisanja optužnice sastajao se s veleposlanikom Srbije i svaki put mu donosio materijal, kako piše Cvetičanin, koji je poslije poslužio Srbiji za protutužbu.

„Pokazao je da ne voli Hrvatsku, on je radio protiv interesa Hrvatske“, rekao je Tomac ocijenivši kako vjeruje srpskom veleposlaniku jer je Ivo Josipović kada je posao predsjednik nastavio raditi u korist velikosrpske politike.

Tomac je istaknuo također kako je Josipović odveo Tadića u Vukovar i tamo demonstrirao izdajničku politiku rekavši kako se ne radi o velikosrpskoj agresiji nego o građanskom ratu s podijeljenom krivnjom. Uz to, ističe Tomac, Josipović je u izraelskom parlamentu rekao da u srcima njegova naroda živi ustaška zmija.

„Josipović ne samo da ne voli hrvatski narod, on ga prezire“, ustvrdio je Tomac te dodao kako je Josipović upravo u Srbu rekao kako je crvena zvijezda petokraka i kapa partizanka simbol demokracije, slobode i ljubavi.

„Vukovar je sveto mjesto hrvatskog naroda, ondje je obranjena i stvorena hrvatska država. Kad su Srbi izgubili rat, sada pokušavaju u miru dobiti ono što su u ratu izgubili – oni se nisu odrekli Vukovara. Jedan od njihovih ciljeva je Vukovar pretvoriti u Srpski grad i to rade smišljeno. Ne radi se o borbi za ćirilicu kao pismo, nego je za Velikosrbe ćirilica sredstvo obilježavanja Vukovara kao srpskog grada. A za branitelje je to dokaz da žele poništiti ono veliko što su stvorili“, ustvrdio je Tomac dodavši kako nitko od nas, bez obzira na godine, nema pravo ne djelovati. „Sad djelujem više nego ikad, iako sam bolestan, jer ne bih mogao mirno umrijeti da propadne ono veliko u čemu sam sudjelovao pod vodstvom Tuđmana i zahvaljujući hrvatskim braniteljima“, zaključio je Tomac.

Damir Pešorda, kolumnist i književnik istaknuo je kako u samom naslovu knjige je sažet motiv i nakana Pečarićeva aktivizma i javnog djelovanja. „Nijedan od hrvatskih akademika s toliko strasti se ne baca u vrtlog dnevno političkih događanja kao Josip Pečarić“, rekao je Pešorda ocijenivši kako Pečarić, svoj i neovisan, nepokolebljiv u javnom angažmanu, za opće dobro naroda kojem pripada, Pečarić se nametnuo kako činjenica sveopće hrvatske publicistike.

Mate Kovačević, novinar i kolumnist, istaknuo je kako Pečarić u svojoj knjizi nasuprot hrvatskih junaka, među kojima je Dario Kordić, istupaju izraziti predstavnici sramotnog djelovanja o kojem piše u dijelu o hrvatskoj sramoti.

„Ne samo na temelju sučeljenih stajališta i činjenica, nego na temelju kontrasta, akademik Pečarić postiže učinak u slikanju političkih profila javnih djelatnika u Hrvatskoj“, rekao je Kovačević ocijenivši kako je autor dao jedan ležerniji pristup iznimno ukočenim tezama svih ideologa različitih jugoslavenskih projekata.

„U završnom dijelu autor poziva hrvatsku desnicu da bez obzira na osobna razmimoilaženja zajednički istupi na izborima jer bi samo tako mogla sigurno računati na pobjedu te kako bi s vlasti skinula sadašnju anacionalnu, nesposobnu i anarhističku vlast“, istaknuo je Kovačević ustvrdivši kako će taj ispit hrvatska desnica, ali ne samo hrvatska desnica jer ne mora svaka desnica biti nacionalna – svi koji su nacionalno svjesni i razmišljaju u interesima hrvatskog naroda i njegove države, akademik Pečarić ih poziva, a imat će prigodu ispit položiti već na predsjedničkim izborima.

Počasni gost Dario Kordić zahvalio se Pečariću što je upornošću i gorljivom ljubavi okuplja hrvatski narod.

„Molimo se samo za našu domovinu i za hrvatske čelnike, koji će doći ispred hrvatskog naroda i biti spremni prije svega se žrtvovati za svoj narod. Ovi koji se nisu spremni žrtvovati za hrvatski narod, ne trebaju biti na čelu. Priželjkujemo vođe koji će htjeti služiti hrvatskom narodu“, kazao je Kordić.

Izvor: narod.hr, 22. 10. 2014.

Video zapis s Predstavljanja knjige možete pogledati na ovoj adresi: <https://www.youtube.com/watch?v=Uwba-BZgppo>

ŽIVJELA NAM ANTIFAŠISTIČKA, TJ BRANITELJSKA HRVATSKA, ZAGREB, 2015.

"MI ILI ONI" – MI KOJI NE VOLIMO HRVATSKU ILI ONI KOJI JE VOLE

Milanovićevu izjavu "Mi ili oni" svaki iole misleći Hrvat dobro je razumio: Mi koji ne volimo (bolje reći mrzimo) ili oni koje vole Hrvatsku i hrvatski narod. Čini se da je Milanoviću došla u ruke moja knjiga čiji naslov sve govori: *"Ako voliš Hrvatsku svoju"*. Ili je pročitao sjajnu propovijed biskupa Košića na obljetnici smrti hrvatskog predsjednika akademika Franje Tuđmana. A možda je konačno shvatio i zašto je Biskupska konferencija pred izbore upozorila Hrvate da predsjednik države mora voljeti svoj narod. Tko bi mogao znati što je po srijedi, zar ne?

Umnažanje brojki žrtava u logoru Jasenovac bila je najvažnija karika u "discipliniranju" Hrvata u ostvarenju Titove tvrdnje o tome da će prije Sava poteći uzvodno nego će Hrvati imati svoju državu. Nasljednici jednog od deset najvećih zločinaca u prošlom stoljeću nikako sebi ne mogu oprostiti što nisu uspjeli potvrditi njegovo životno geslo tj. spriječiti nastanak hrvatske države.

Ali, mijenja li se nešto u samom Spomen području Jasenovac? U najnovijem Hrvatskom tjedniku tiskano je pismo dr. sc. Stjepana Razuma, predsjednika Društva za istraživanje trostrukoga logora

Jasenovac (Hrvatski tjednik, 2015., br. 552, od 23. IV. 2015., str. 7):

***Nepristupačne službene stranice JUSP-a Jasenovac na omrežju:
Priznaje li JUSP da je popis žrtava lažan?***

U danima smo kada Europa i Hrvatska obilježavaju prestanak Drugoga svjetskoga rata. Svake se godine u Jasenovcu, gdje se nalazio ratni i poratni logor, obilježava tzv. proboj logoraša koji se dogodio 22. travnja 1945., ali do danas u nerazjašnjenim okolnostima. I ove će se godine u Jasenovcu zasigurno sastati skupina tzv. antifašista koji će veličati taj događaj, bacajući istodobno sve prokletstvo na Nezavisnu Državu Hrvatsku. No ovogodišnje obilježavanje tog proboja događa se u posebnim okolnostima. Naime, Javna ustanova Spomen-područje Jasenovac učinila je svoje službene stranice (www.jusp-jasenovac.hr) nepristupačnima javnosti. To se dogodilo već početkom mjeseca travnja. Članovi Društva za istraživanje trostrukoga logora Jasenovac smatraju da je to pozitivna reakcija uprave JUSP-a Jasenovac na novinsku nizanku Tomislava Vukovića, "Kako je nastao mit o 20.101 ubijenom djetetu u jasenovačkom logoru", koju objavljuje u "Glasu Koncila" od prvoga ovogodišnjega broja pa do sada. Vuković je u toj nizanki dokazao da su na poimeničnom popisu žrtava jasenovačkoga ratnoga logora tisuće kloniranih, tj. umnoženih žrtava. Nakon dugog niza godina, u kojima je kampanjski, neznanstveno i netočno umnažala žrtve, uprava JUSP-a Jasenovac sada je konačno učinila korak unatrag. Pred njom se nalazi veliki izazov kako prebroditi tu neugodu zatečenosti u laži i krivotvorenju. Za sada je popis na njihovoj mrežnoj stranici samo nedostupan, ali će ga trebati i izbrisati. Trebat će netko priznati da su namjerno i neznanstveno širili laž i neistinu. Trebat će konačno u muzeju u Spomen-području mijenjati postav tako da se maknu sva imena ugravirana na visećim prozirnim podlogama. Sa zanimanjem ćemo pratiti kako će to uprava JUSP-a Jasenovac, danas na čelu s ravnateljicom Natašom Jovičić, izvesti. Najčasniji način ispravljanja pogreške jest priznati pogrešku.

Titova bista je otišla s Pantovčaka. Zato se Jasenovac, najdomoljubniji poklik na svijetu ZA DOM SPREMNI i sl. i dalje moraju koristiti u protuhrvatske svrhe.

Tako Premijer na obilježavanju 70. obljetnice proboja logoraša iz logora u Jasenovcu nije 'zaobišao' niti predsjednicu Kolindu Grabar Kitarović, koja je uklonila Titovu bistu s Pantovčaka:

"I kada političar, kada javno odgovorna osoba koju je birao hrvatski politički narod, kaže da je veličanstvena atmosfera na stadionu na kojem se skandiralo, odnosno *urlalo da si spreman dati život za dom i domovinu*, onda je bolje da to prešuti ili da hladno i dostojanstveno ode s tog stadiona. To nije veličanstvena atmosfera, to je tužna atmosfera, to je turobna atmosfera. Volim Hrvatsku i volim da pobijedi 10:0, ali ne na takav način, ne po svaku cijenu, ne država po svaku cijenu. Ova država! Ova Hrvatska! *Živjele antifašističke ubojice na stotine tisuća Hrvata*, živjela moderna i humana Hrvatska", poručio je Milanović i zaključio obraćanje (italikom sam označio moja pojašnjenja u njegovom govoru, JP).

Na spomen Josipa Broza Tita odjeknuo je pljesak okupljenih. S pravom. Ipak je Josip Broz Tito uvršten među deset najvećih zločinaca prošlog stoljeća, a Ante Pavelića nema nigdje na toj listi.

Naravno, pogrešno je govoriti samo o poslijeratnim ubojstvima i zločinima. Partizani su itekako bili izvrsni u tome i tijekom rata, pa su Titove zasluge još i veće. Zato je u pravu Milanović kada kaže:

"Za mene je u 2. svjetskom ratu postojala samo jedna hrvatska vojska, to su bili hrvatski partizani i partizani Hrvatske", istaknuo je premijer Zoran Milanović te dodao da će na njih uvijek biti ponosan. "Naime, regularna vojska države u kojoj su djelovale paravojne postrojbe o kojima govori Milanović nisu ni približno pobile toliko Hrvata koliko partizani.

Poznato je da su ovi "antifašisti" s pravom blagonaklono gledali na velikosrpski fašistički napad na Hrvatsku devedesetih. Pobijedili su ih istinski antifašisti hrvatski branitelji. Normalno jer je cilj regularnih i inih vojski koje su tada napale Hrvatsku bio pobiti, protjerati, ... što više Hrvata.

Ljupko je ipak vidjeti kako Milanović ponavlja kako voli Hrvatsku. Valjda je shvatio da je "antifašist" Josipović izgubio predsjedničke izbore jer je velikom broju Hrvata postala očita njegova tj. njihova mržnja prema svemu hrvatskom.

U Splitu je čak spomenuo kako se prave popisi onih koji ne vole Hrvatsku. Je li mislio na od HNES-a osuđene i optužene za etičku veleizdaju: Josipović, Pusička, Mesić, Pupovac, Lončar, Teršelička i on sam? Jedno je ne voljeti Hrvatsku. Ali biti veleizdajnik!

Zgodno je pogledati kako na "antifašizam" gleda prof. dr. sc. Zdravko Tomac bivši potpredsjednik Tuđmanove ratne Vlade nacionalnog jedinstva te bivši predsjednički kandidat SDP-a, a danas član Predsjedništva HNES-a:

*"Razumljivo je to što se događa. Posve je očito da postoji velika moć i velik utjecaj udbaških i KOS-ovskih struktura na hrvatsku politiku. Oni se kriju pod krinkom antifašista i brane totalitarni komunistički sustav koji i danas, na žalost, ima jake oslonce i sudionike u sferi društvene moći u Hrvatskoj. Ta se struktura sada osjeća ugroženom jer je napadnuta s više frontova. Zato se tako grčevito brane. Do posljednje su kapi krvi pokušali braniti izručenje Perkovića i Mustača. Čak su i Ustav htjeli mijenjati ne bi li spriječili suđenje tim udbašima. S razlogom su se bojali da će to otvoriti nove procese. To suđenje doista otvara nove procese. Pokazalo se, naime, da te strukture (udbaške i kosovske) imaju velik utjecaj u hrvatskom pravosuđu. Njemačka je zato morala zaštititi svjedoke koje Hrvatske institucije nisu htjele štiti. Druga je ključna stvar pobjeda **Kolinde Grabar Kitarović** na izborima. I zbog nje se osjećaju ugroženima. Predsjednica je najavljivala da će se suprotstaviti svim totalitarizmima. Ne samo ustaškom, već i komunističkom. Kada je bistu Tita maknula s Pantovčaka, digla se strašna hajka. Čak su joj oduzeli i pokroviteljstvo nad Danom pobjede. Spremali su joj koncert zvižduka u Jasenovcu, jer ide na Bleiburg. No, predsjednica je u Jasenovac mudro otišla sama i rekla ono što je trebala reći. Strategija im je pala u vodu. Predsjednica će ići i u Bleiburg, a oni se s time ne mire. Treća činjenica koja ugrožava strukture vezene uz obavještajne službe bivše države jest da je Hrvatska članica EU pa se mora držati demokratskih standarda. Demokratski standardi prijetnja su, dakako, totalitarnom sustavu", primjećuje dr. **Zdravko Tomac**, bivši član Socijal-demokratske partije, te bivši potpredsjednik Tuđmanove ratne Vlade nacionalnog jedinstva.*

Ista retorika Mesića, Josipovića, Šešelja i Nikolića

Tomac potom primjećuje kako Mesić i Josipović u isto vrijeme stvaraju nekakav antifašistički blok te istodobno 'kreću u odlučan boj'.

*"Mesić stalno govori o nekakvoj obnovi ustaštva. Ističe da to nije staro ustaštvo, već nekakvo novo ustaštvo. Slične izjave daje i Ivo Josipović. Valja primijetiti da iste teze u Srbiji guraju i eksponenti velikosrpske politike. Četnički vojvoda **Nikolić**, **Šešelj** i **Vučić** govore isto što i Mesić te Josipović. Oni, dakle, zajednički idu u novi boj. Sve to je povezano s proslavom Oluje. To je trebalo biti centralno mjesto gdje će se odbaciti optužbe vezane uz tu veličanstvenu vojnu akciju. Tri su temelja za odbacivanje svih optužbi protiv Oluje. Prvi je Tuđmanov arhiv, gdje se vidi da ta akcija nema nikakve veze s ustaškom politikom te da je Hrvatska bila napadnuta i da je Oluja bila oslobodilačka akcija. Drugi temelj je presuda Haškog suda, u kojoj je rečeno da je Oluja bila legitimna vojno oslobodilačka akcija, a treći temelj je presuda Međunarodnog suda pravde prema kojoj je Hrvatska bila žrtva agresije, dok je Srbija agresor. Dvadeseta godišnjica Oluje bi trebala biti krunski događaj na kojem će Hrvati konačno proglasiti pobjedu. Nekome je to jako smetalo. Smeta i dalje velikosrpskoj politici koja tvrdi da je general Gotovina ustaša. Ovdje je riječ o spoju mentalnih komunista sa velikosrpskom politikom, a možda i britanskom politikom. Shvatili su da su njihovi interesi ozbiljno ugroženi, zbog čega kod njih vlada velika nervoza. Sada pokušavaju spasiti što se spasiti može", pojašnjava dr. Tomac.*

<http://direktno.hr/en/2014/direkt/13448/Mesi%C4%87-Josipovi%C4%87-UDBA-i-velikosrbi-zajedno-odlu%C4%8Dnom-boju-protiv-Oluje.htm>

O nastupu fašista, ispričavam se antifašista sve govori već sam naslov prikaza Marcela Holjevaca *Skup u Jasenovcu: Lešinarenje nad žrtvama i politikanstvo umjesto pijeteta*

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/skup-u-jasenovcu-lesinarenje-nad-zrtvama-politikanstvo-umjesto-pijeteta>

Izdvojit ću i podnaslov:

Skup u Jasenovcu je više djelovao kao skup poraženih 1995. godine nego kao odavanje pijeteta žrtvama nacizma. Pupovac kaže da se 'Hrvatsko društvo mora oduprijeti fašizaciji i nacizaciji'. Upravo to smo 1991. i uradili.

Naravno, treba pročitati cijeli njegov tekst. Mnogima će biti jasnije zašto sam u Lisinskom njihovu hrvatsku nazvao Jugoslavenska, tj. Srpska Hrvatska.

Zašto sam Milanovićeve tvrdnje o pozdravu ZA DOM SPREMNI promijenio, objašnjava i Damir Kalafatić:

Ako je itko u našoj Hrvatskoj domovini bio istinski borac protiv srbijanskog fašizma to su onda bili hrabri, antifašistički borci HOS-a koji su ponosno na svojim odorama nosili domoljubnu oznaku 'za Dom spremni'. Tijekom borbe za slobodu protiv srbijanskih fašista-četnika i Titine yugo-armade ta oznaka nikomu nije smetala a danas nekima poput kurira Slavka i sličnih mu ljigavih tipova, itekako smeta.

Slično prof. dr. sc. Andriji Hebrangu koji je nedavno "antifašizam" izjednačio s fašizmom mislim i ja. Ali ne smeta mi kada ga se još nazove 'CRVENI FAŠIZAM' kao Luka Podrug u emisiji *Bujica*. Kazao je i kako se svi mrzitelji Hrvatske zovu antifašistima. Evo prikaza njegovog nastupa na Direktno.hr: 24. 4. 2015. jer Podrug daje niz primjera njihovog djelovanja:

<http://direktno.hr/en/2014/direkt/13475/Podrug-Komunisti-su-kao-i-Srbi-ubiju-vas-i-ka%C5%BEu-da-su-vam-pomogli.htm>

PODRUG: KOMUNISTI SU KAO I SRBI, UBIJU VAS I KAŽU DA SU VAM POMOGLI

Politički tajnik HČSP-a i autor spomenika IX. bojne HOS-a u Splitu Luka Podrug u emisiji 'Bujica' uoči najavljenog okupljanja 2. svibnja izrazio je ogorčenje svim političkim opcijama, budući da pravednu bitku branitelja nisu prenijeli u Sabor i smijenili Zorana Milanovića, Predraga Matića i Bojana Glavaševića.

"Zamislite da vam četnici ubiju oca, a vi budete naučnik njihove ideologije", rekao je Podrug koji je pomoćnika ministra branitelja nazvao Pupovčevim šegrtom.

Na velikom skupu 2. svibnja za Hrvatsku nastupat će i Thompson kojeg, za 'razliku od drugih koji ga osporavaju', Podrug ima samo riječi hvale.

"Od legendarnih Čavoglava kojom su pobijedili četnike pa do "za dom spremni", su molitve. Njegove pjesme su politički program i svjetlo u svakom smislu", rekao je Podrug koji očekuje da će 2. svibnja okupljeni Vlasti uputiti crveni karton za hitan odlazak.

Ukazao je na drugo lice ministra obrane Predraga Matića pozivajući se na snimke u kojima je Matić govorio o nacionalnoj antikomunističkoj vlasti, o ovoj ekipi koja je došla na vlast. Osim toga, rekao je da je ministar obrane Ante Kotromanović bio u kontaktu s Ivom Sanaderom.

"Kotromanović se pokušavao dodvoriti Sanaderu. Bio je s njim u vezi i oni su nam stalno kroz stožer nastojali provoditi HDZ-ov politiku. Mi smo se opirali", rekao je Podrug koji je pozvao sve branitelje da nakon promjene vlasti 'sastave zakon o pravima hrvatskih branitelja koji do sada nije donijela niti jedna vlast'.

Napomenuo je kako se sva prava branitelja svode na invalidnost i bolesti što je nesreća, a prava, naglasio je, treba crpiti iz same činjenice dragovoljnosti sudjelovanja u Domovinskom ratu.

Komentirao je Milanovićev govor u Splitu u kojem je oporbu nazvao zlom, a kojeg su mnogi okarakterizirali kao govor mržnje.

"On je medicinski fenomen, ali treba liječiti one koji su za njega glasovali. Nekontroliran je i pitanje je koliko je psihički stabilan. Nevjerojatno je da je tako bahat i vuče za nos cijelu naciju. Od njega se ne očekuje da razgovara s braniteljima. On je sa svima zavađen. Hrvati rijetko uključuju mozak, to je problem", rekao je Podrug.

Smatra kako je antifašizam crveni fašizam te ukazuje kako se svi mrzitelji Hrvatske zovu antifašistima.

"Komunisti rade kao i Srbi, oni vas ubiju i kažu da su vam pomogli, njima je laž u korijenu. Oni nisu toliko nesposobni, koliko Hrvatsku ne vole. Postoje oni koji je vole i koji je vode, a vode je oni koji je ne vole", rekao je Podrug.

Autor spomenika IX. bojni HOS-a ispričao je kako je odvjetnik Zvonimir Hodak u ime zajednice IX. bojne HOS-a podnio kaznenu

prijavu protiv nepoznatih počinitelja koji su razbijali čekićem spomenik.

"DORH je prije nekoliko dana odbacio prijavu, a u obrazloženju kažu da su obavili razgovor s Podrugom. Ja javno govorim da nisam s nikim razgovarao. Osim ako policija prisluškuje razgovore i smatra ih informativnima. Ne sumnjam da me prisluškuju. Nitko me nije pozvao na razgovor, a u rješenju odbačaja kaznene prijave piše da sam saslušan", kazao je Podrug.

Istaknuo je 'fenomen' prema kojem Tomislava Karamarka proglašavaju najnegativnijom osobom, a predsjednik HDZ-a dobiva sve izbore za redom.

"Mrze ga, jer je Hrvat kao i Brkić i sadašnje vodstvo HDZ-a, a malo ih je u politici. Mi smo prijatelji, domoljubi, Hrvati. Unutar HDZ-a će prevladati domoljubna opcija, uvesti će lustraciju, pomest će ih i uvest politiku ljubavi i odanosti prema državi. Od vodstva očekujem da se to promjeni. Apsolutno vjerujem sadašnjem vodstvu HDZ-a. Po nikakvim uvjetima ne bi surađivali s prošlim HDZ-om. Što više sadašnji HDZ napadaju uvjereniji smo da su na boljem putu", rekao je Podrug.

Progovorio je o problemu u Hajduku ističući kako je Torcida sasvim rodoljubna i desna, ali da njom manipulira vodstvo. Izrazio je nadu da će se navijači probuditi.

Navijački neredi su režirani u vrhu države, ukazuje Podrug, da bi se na taj način uzeli glasovi Kolindi Grabar Kitarović i HDZ-u u Splitu i Dalmaciji.

(Crveni) Fašisti su svjesni da moraju učiniti sve kako ne bi izgubili na parlamentarnim izborima. Hrvatska u rukama onih koji je vole jest definitivna poraz krucijalne misli jednog od najvećih zločinaca prošlog stoljeća o tome kako će prije Sava poteći uzvodno nego Hrvati imati državu. Doista je njima MI ILI ONI. Računaju na činjenicu da su svi glavni mediji u njihovim rukama. Bili su i na predsjedničkim izborima pa su ih izgubili. Ali što im drugo preostaje? Prije nego što je ustvrdio kako *Hrvati rijetko uključuju mozak* Luka Podrug je citirao jednu svoju izjavu kao poruku pred slijedeće izbore:

Ugasite televizor, uključite mozak!

Predsjednički izbori pokazali su da Hrvati sve više uključuju mozak, zar ne?

Glas Brotnja, 27. 4. 2015.

Dragovoljac.com, 27. 4. 2015.

Kamenjar.com, 27. 4. 2015.

SPALJENE DUŠE

Nedavna sjednica Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta u Maloj dvorani u Lisinskom ponukala je više autora na izvrsne prosudbe o osuđenim i optuženim etičkim veleizdajnicima. Zapravo, da im baš nije ugodno najbolje je pokazao prvi etički optuženi veleizdajnik Ivo Josipović, koji je za članove HNES-a prof. dr. sc. Zdravka Tomca i prof. dr. sc. Josipa Jurčevića, ustvrdio da su luđaci i bolesnici. A svi znamo da je prof. Tomac bio kandidat iste stranke čiji je kandidat bio Josipović, samo je njegov protukandidat bio Otac hrvatske države akademik Franjo Tuđman, a prof. Jurčević iza sebe nije imao neku jaku stranku, ali vjerojatno se mnogi sjećaju koliko je on neugodan protukandidat Josipoviću bio i koliko ga je on raskrinkavao u toj kampanji.

Da Josipoviću nije bilo lako nositi se s tom optužbom govori nam i činjenica da je i on sveučilišni profesor isto kao i Tomac i Jurčević. Zapravo, teško je razlučiti koliko je Josipović istinski sveučilišni profesor. Naime, pogledajte kako ga doživljava naš istaknuti znanstvenik dr. sc. Josip Stjepandić koji se školovao i svoju sveučilišnu i znanstvenu karijeru provodi u Njemačkoj (vidjeti intervju s njim u Glasu Koncila, 8. 3. 2015.). Naime, stalno je inzistirao da se upišem na tzv. ResearchGate uvjeren da bismo tako dobili Hrvata na čelu liste svjetskih znanstvenika po broju radova. Kada me nije uspio uvjeriti, da ja to napravim, učinio je to sam. Registrirao me je najprije u Google Scholar:

<https://scholar.google.de/citations?user=EI-X4gQAAAAJ&hl=de>

Oni automatski nalaze objavljene radove u internetu, pa su za mene našli 726 radova. Onda je on uzeo taj popis i predao ga ResearchGate-u:

https://www.researchgate.net/profile/Josip_Pecaric

Vidi zla: oni su našli ukupno 1610 mojih radova! Nisam ni znao da ih imam toliko! I inače sam zatrpan mnogobrojnim e-mailima, a sada ih ima i puno s ResearchGate-a, gdje od mene traže da potvrdim ono

što su oni našli sa svojom automatskom tražilicom. Zato sam mu napisao:

– *Ja Ti tu samo odgovaram na upite je li neki rad moj.*

Ostalo brišem.

– *Da, u redu je.*

Ali brojka od 1610 radova stoji još uvijek!? – *odgovorio je.*

Zapravo ja ne znam kako su došli do te brojke za mene, pa sam odgovorio:

– *To je meni previše.*

A u njegovom odgovoru se spominje i Josipović. Pogledajte kako:

– *Udijeli polovicu siromasima...*

... Jovanoviću (15 radova u znanstvenoj bazi Scopus), Mornaru (19), Pusički (1), Grčiću (2), Josipoviću (1), Kregaru (2), Flegi (0)...

Jovanović je objavio 6 radova u vrijeme dok je bio ministar!? *Pa to nije radio niti njegov uzor Stipe Šušvar!?*

Vidjeli smo kako je jedan od "siromaha" reagirao na našu optužnicu za njegovu veleizdaju. Kako optužnicu ne potpisuju samo profesori Tomac i Jurčević, već i Josipovićev profesor Šeparović, ja i drugi članovi Predsjedništva HNES-a, onda je jasno da se njegove riječi odnose i na nas ostale, pa i Stjepandića, koji nam se priključio u HNES-u. Utoliko je i zanimljiviji ovaj razgovor s dr. Stjepandićem, zar ne?

Zapravo naslov ovog teksta *Spaljene duše* je naslov kolumne sjajne Mirele Pavić u Hrvatskom tjedniku (23. 4. 2015.). Ona piše:

"Ne, ne, mi nismo šovinisti, nismo ni Hrvati dok naša elita smatra naročitim junaštvom sprdanje s hrvatskim pravima, negirajući u ime nekih ljudskih prava narodne pravice, kao da hrvatsko pravo nije rezultat svih tih pojedinačnih prava, kao da Hrvatska nije skup ljudi no čopor bespravne stoke, kao da je historijska Hrvatska ženska sumnjive prošlosti." (Antun Gustav Matoš)

Što bi u uljuđenim civilizacijama značilo nekome kad bi ga neki sud, sastavljen od relevantnih i pametnih glava, potpuno oprečnog razmišljanja njegovima, osudio za veleizdaju? Vjerojatno bar upitnik iznad glave, analizu rečenog u nekoj noćnoj izbici i truloj samoći. Bar pitanje, samoanalizu vlastitih djelovanja – jesam li, možda, ipak nešto pogrješno učinio? Kaže narod: drži prijatelje blizu, a neprijatelje bliže. Istina, no mojima nek je širok šor i svaka ledina dalje od mene. Ne veseli me uopće znati što mi misle, žele ili pripremaju u svome zlu. Što bi amoralnu čovjeku značila osuda iz bilo čijih ustiju, s bilo čijeg pera? Ništa. Čovjeku koji stalno preispituje sebe, čovjeku svjesnom odgovornosti koju ima, ako nikako drukčije kao mali čovjek, povremena ukazanja na pogrješke mogu bit samo dobrodošla. Gnusno ih odbacuje samo turboegocentričan mozak, a takav je ionako uglavnom usamljen i osuđen na omražene poglede kojima se hrani.

Zamislite kako se tek čovjek koji obnaša časnu i odgovornu dužnost, kojemu je dano povjerenje i babe Mare i tetke Stane i ujca Pere, i Štefeka i Lojzeka, i mladosti koja grca bez posla, i poduzetnika koji se nadaju da će vrtinja u krug prestati, i učitelja, i liječnika, i svih ljudi neovisno o zvanju, zanimanju, podneblju i hrvatskome kraju, mora propitkivati i zapitkivati o svojim djelima. Kako bi se – morao propitkivati, bolje reći, o svakom svom potezu, svakoj izgovorenoj riječi. On ne bi smio mirno spavati. Čak i kad mu je savjest potpuno čista, uvijek bi moralo postojati nešto što ga brine, opterećuje, o čemu razmišlja. (U filmu "300" kaže Spartanac poklisaru osvajačke države – 'na mojem si terenu, ti dolaziš k meni, odvagni svaku svoju riječ'.) Dakle, ne zato što bi bio za nešto unaprijed kriv, ili bi se trebao uvlačiti, dodvoravati, plaziti populistički da ponekim postupkom koga ne uvrijedi – to je nemoguće ako je čovjek pošten – uvijek ima onih kojima nikad i ništa ne valja, kritičara po naravi bića; nego zato što bi morao stalno misliti i nikakve mozgovne faze ne bi smjele biti lišene, u nekom tihom kutku svijesti, odgovornosti posla kojim se bavi.

Zato mislim da je ova odluka Hrvatskoga etičkoga sudišta apsolutno potrebna. Ona nema i ne će dobiti težinu, na žalost, u sankcijama koje pišu zakoni neke države, ali može biti pokazatelj sakupljenih etičkih činjenica koje neosporno pokazuju i ukazuju na svu trulež,

crvotočinu i nesrazmjer onoga što se predstavlja u našem društvu kao dio izvršne vlasti, volje građana, a u svojoj biti predstavlja izravnu veleizdaju, ne samo nacionalnog, nego i ljudskog, maločovjekovog bića. Smiju li takvi postupci, duboko motivirani mržnjom prema Crkvi, tradicionalnim vrijednostima, kulturnom naslijeđu (kojem se često izruguju), podsmjehivanjem spram ostavštine Domovinskoga rata, besprizornim nedostatkom pijeteta spram žrtava toga rata, invalidima iz toga rata, generalima koji su u tom ratu izveli gotovo nemoguće, a koji su na podignutu riječ jednog od osuđenih prisilno umirovljeni, ostati nekažnjeni, nezamijećeni ili prešućeni? Ne smiju.

Lijevi mediji su uglavnom podsmjehivački popratili ove nakane etičkoga sudišta, što je i razumljivo. Nisu ni u stanju shvatiti ono što taj sud predstavlja. Pa se lakše podsmjehnuti, nego priznati da si član ljudske novčanožderачke Menze, a ne duhovni pristalica ljudske Mense. Definirati etičnog čovjeka, nekog tko se drži osnovnih načela ljudskosti i poštovanja, nije lako. Zapravo, izvrsnost je uvijek bila bespredmetna u ocjenjivanju. Pojednostavljeno: ako ja, osobno, nekom kažem: "dobri (moj) čovik", tu iscrpljujem dalje analize, koje su, načelno, i nepotrebne. Svatko ima pravo na spoticanje ako spoticanjem ne vuče druge za sobom, kao i na božanski komad(ić) oprosta. No što kad tim svojim (namjernim) spoticanjem vučeš čitav jedan narod u jasnoj nakani da nikad ne ustane i još ga šutneš vrškom cipele kao zadnji, slinavi čik. U tom čiku-narodu možda postoji malo vatrice koja nošena pravim vjetrom može buknuti u požar, a može i mrvičak zaostale vatrice ta slina poznate DNA ugasiti... Za što smo spremni? Požar? Ne znam. Nekad me hvata beznađe i samo tuga, kao danas, jer svu nesvjesnost trenutka ne može nikakva vatra osvjetliti. A požari su uglavnom destruktivni, osim kad pale korov. Pa i korov duša. Uvijek iza tih spaljenih, ostane neka feniksovska, prokleta, koja nastavlja. I brzo skupi istomišljenike.

Čitam o Škiljinim nakanama. Okuplja mome oku zavidnu skupinu potrošenih dragačevskih trubača u svoj orkestar za sprovode i vesele ukope (...)

Svoj pogled na od HNES-a osuđene etičke veleizdajnike ima Žarko Marić (Glas Brotnja, 23. 4. 2015.)

IZDAJNICI SU NARODNE NULE

(Vođa ove veleizdajničke skupine, jugokomunistički fosil Mesić, u svom av, av stilu...)

Ti si koza. Ti si krava. Ti si lopuža. Ti si niškoristi. Ti si glupača... sve je podnosila i uzvraćala istom mjerom. Vrisnula je tek onda kad joj je brat reko da je nula. Susjeda moja, tako vam je to među adolescentima. I moji se svađaju i prepucavaju. Sin je zašutio i zamislio se tek onda kad mu je sestra rekla da je izdajnik svoje obitelji i svoga roda.

Ovo malo istraživanje pokazuje da su u ova dva fenomena, nula i izdajnik, utkane sve ljudske negativnosti; i nemoral, i kriminal, i zločin, i ... pa ćemo ih staviti i u naslov teksta.

Kroz cijelu našu povijest izdajnici su naša sudbina. Dok su branitelji hrabro i muški, krvareći zaustavljali okupatore, koji su pristizali sa svih strana; na lađama, konjima, tenkovima... izdajnici su sa njima igrali izdajničko kolo. U Hrvatskoj na stotine čuda, nema štrika za toliko juda. Veliki Matoš, kao da je ovu ocjenu donio i za naše današnje vrijeme.

Iskoristili su naše slabosti, uskočili u prazan prostor, i okupirali državne, krvlju obranjene institucije. Nema ih puno ali su dobro raspoređeni.

U sklopu borbe kroz institucije, za oslobođenje istih, savjest društva, HENS (Hrvatsko etičko nacionalno sudište) sastavljeno od 50-ak akademika, profesora, doktora i predstavnika mnogih društvenih grupacija, pod vodstvom prof. dr. Zvonimira Šeparovića, na optuženičku klupu je izvelo prve garniture narodnih izdajnika. U nacionalnu povijest, kao osuđeni ili optuženi po ovoj kvalifikaciji već su ušli; Mesić, Josipović, Milanović, Pusić, Pupovac, Teršelić, Lončar... Zadnja, treća sjednica HENS-a je održana u krcatoj prizemnoj dvorani Vatroslav Lisinski.

Vođa ove veleizdajničke skupine, jugokomunistički fosil Mesić, lažno se predstavivši i prevarivši naivne otočane, veterane i borce protiv talijanskog fašizma, ovih dana, u smrtnom hropcu, u svom av,av stilu, okupatorskim, faši, naci, koljačkim riječnikom napada i vrijeđa svoj narod i njegove zdrave nacionalne snage. Nešto više o njemu

možete pročitati ako kliknete na PALEONTOLOGIJA, znanost o fosilima.

I na kraju, poruka za naredne izbore. Olovke dobro naoštrite, a naočale ne zaboravite.

Kolumnist Hrvatskog Slova Mladen Pavković napisao je svoj pogled na osuđene veleizdajnike *Osuđeni šute kao "ribe u vodi"*. Kolumna je u Hrvatskom Slovu objavljena 24. 4. 2015.:

HNES-ove optužnice

Hrvatsko nacionalno etičko sudište pokazalo je kako se podižu i obrazlažu optužbe te pokrenulo lavinu – DORH, Uskok i ostale tajne i ine službe nemaju se pravo pravdati da imaju važnijeg posla

Članovi Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta (HNES) na čelu s prof. dr. Zvonimirom Šeparovićem, prošle su subote (18. travnja 2015.) osudili za veleizdaju Stjepana Mesića, Vesnu Pusić i Milorada Pupovca. Skup je održan u Maloj dvorani KD Vatroslav Lisinski u Zagrebu. Okupilo se iznimno mnogo ljudi. Došli su mnogi, ali ne i predstavnici medija. Vjerojatno je bio i nemali broj "drugova i drugarica" zaduženih za "neprijateljsku propagandu". Međutim, članove suda ništa nije moglo smesti. O izdajnicima je pročitano i obrazloženje, s čvrstim argumentima. Čak je rečeno da se ti ljudi imaju pravo i žaliti. Baš kao na oficijelnom sudu.

Nu, bez obzira na demokraciju, ovo je ipak hrabra odluka. U vrijeme vladavine Josipa Broza, svi bi oni završili u logorima, tim više što se tada priznao samo i isključivo sud partije. Ne možemo ni zamisliti da bi netko u vrijeme komunizma javno osudio Bakarića, Špiljka, Planinc i slične.

HNES smo utemeljili prošle godine u vrijeme Uskrsa, a polazište nam je bilo da je Hrvatska u dubokoj političkoj, moralnoj i svekolikoj krizi, da su na vlasti političari koji se ne rukovode hrvatskim nacionalnim interesima. Naime, na djelu je izdaja nacionalnih interesa Hrvatske i vrijeme je da se utemelji HNES koji bi etički sudio za izdaju zemlje", pojasnio je Šeparović.

Na "meti" ovog suda našli su se i Josipović, Milanović, Lončar, Teršelič i Bildt. Bivšem predsjedniku Republike Hrvatske Ivi

Josipoviću nikako ne mogu oprostiti što je krivotvorio istine o hrvatskom Domovinskom ratu, što je minirao tužbu za genocid protiv Srbije, što je nekritički podržavao Haški sud, što je optužio Hrvatsku u parlamentu BiH za agresiju na BiH, što je u Knesetu spominjao ustašku guju, te što je za Vesnu Teršelič rekao da je savjest društva.

Poglavito je zanimljiva optužnica protiv bivšeg švedskog ministra vanjskih poslova Carla Bildta. Za njega su rekli da je cijelo vrijeme Domovinskoga rata u raznim misijama bio protiv Hrvatske. Smatrao je da je Hrvatska izvršila genocid nad Srbima. Zalagao se i da prvi hrvatski predsjednik, vojskovođa i pobjednik Domovinskoga rata dr. Franjo Tuđman završi u Haagu.

Dakle, da sada ne ponavljamo, jer sve piše i u knjizi dr. Šeparovića "Hrvatske veleizdaje", ovo su iznimno teške optužbe, pa se čudom čudimo kako na nešto takvoga nije reagiralo Državno odvjetništvo RH ili niz drugih službi koje se bave problemima "veleizdajnika". Prije će biti da će se te i ine službe pozabaviti onima koji su iznijeli optužbe, ali i onima koji su ih javno podržali. Metode proganjanja političkih protivnika ostale su slične kao i u vrijeme komunizma. Sada su jedino umnogome usavršene, pa Šeparović i društvo ne će završiti na Golom Otoku ili u Lepoglavi, ali sigurno su zabilježeni kao "protivnici demokracije", nacionalisti, ultradesničari... Stoga se na sve njih, a tu poglavito uz Šeparovića mislimo i na Hodaka, Jurčevića, Pečarića, Tomca, Olujića, Novaka, Iljkića, Alića, Vladanovića, te na neke druge, primjenjuju mjere poput zastrašivanja, prislušivanja, praćenja... jer tko zna što bi još u budućnosti njima moglo pasti na pamet. A parlamentarni izbori su blizu.

Kao prva mjera onih na vlasti protiv Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta (HNES) je marginaliziranje i prešućivanje. Sve se čini po onom: "Ni luk jeo, ni mirisao", ili "Psi laju, karavane prolaze". Kao da se ništa nije dogodilo. Čak nema ni najava, a kamoli tužbi onih koji su javno osramoćeni, što bi prvo očekivali, tim više što se danas tužbe za uvredu i klevetu podižu na sve strane, pa čak i zbog toga ako nekoga proglašiš da je "lijenčina".

Inače, moja malenkost, pretežno kao urednik, odgovarala je na sudu što je za neku "veličinu" objavila ili napisala da je "lažni branitelj", da je jedan zastupnik "u Saboru učinio veoma malo za svoju općinu",

da jednom odvjetniku nije "nadoknađen trošak od 18 kuna", da je jedna pravница optužena da je "otuđivala u kantini", da je jedan novinar imao veze s Udbom jer je godinama uređivao list zatvorenika u Lepoglavi, pa sve do toga da je odgovarao za smrt oca također jednog novinara za kojeg je napisao da je bio osuđen da je po trgovinama otuđivao sapun "Lahor", a kad mu je čača to pročitao – umro je, itd., i tako redom.

Dakle, za "sve" se tuži, ali ovi koji su osuđeni od Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta (HNES), šute kao ribe u vodi!

Međutim, u Hrvatskoj neće biti mira dok se ne osudi i Josip Broz Tito. Bez obzira što je riječ o mrtvom čovjeku (diktatoru). Barem zasad, na žalost, nema ozbiljnijih nakana da se kaže "popu pop, a bobu bob". Neki čak (poput Ante Kuneka, koji je objavio i knjigu "Za dom, hrvatski rode, križevi bijeli neka nas vode"), tvrde da Tito ustvari i nije bio Tito, te da su svi koji su to tvrdili u vrijeme njegove vladavine netragom nestali.

Hrvati također čekaju da neki sud osudi i ratne profitere, dezertere i izdajice. Naime, mi smo jedina zemlja na svijetu koja je prošla rat, a da te i takve nije stigla zaslužena kazna.

Nu, neki se s pravom pitaju, kad će, poput Mustaća i Perkovića, na red doći i bivši Udbaši, ali i partizani, odnosno antifašisti iza kojih je nakon II. svjetskog rata ostalo na desetine tisuća nevino ubijenih Hrvata, na stotine masovnih grobnica i još uvijek iznimno veliki broj nestalih.

Hrvatsko nacionalno etičko sudište (HNES) je pokazalo kako se to radi, pokrenulo je lavinu...

DORH, Uskok i ostale tajne i ine službe nemaju se pravo nakon svega praviti "Toše", ili se pravdati da imaju važnijeg posla.

Da, pokrenuta je lavina. Iz Pavkovićevih usta u Božje uši.

Glas Brotnja, 24. 4. 2015.

Kamenjar.com, 24. 4. 2015.

OSUDE HNES-A KAO PIJEMONT OKO KOJEGA SE UJEDINJUJE HRVATSKA HRVATSKA

Marijan Majstorović svoj Uvodnik na portalu Hrvatski fokus, 15. 5. 2015., počinje rečenicom:

Osuda HNES-a svih onih koji sustavno rade na razgradnji hrvatske države sve više postaje Pijemont oko kojega se ujedinijuje hrvatska Hrvatska.

Zapravo, koliki je značaj rada HNES-a vidi se već iz naslova intervjua koji je s admiralom Davorom Domazetom Lošom za Hrvatski tjednik, 14. 5. 2015., napravio naš poznati novinar Marko Curać, a povodom njegove knjige "Admiralovi zapisi": *Protagonisti zla u Hrvatskoj su Mesić, Josipović, Pusić i Milanović jer sudjeluju u provedbi velikosrpskog projekta.* Poznato je da je HNES već etički za veleizdaju osudio Mesića, Josipovića i Pusiću, a Milanović je optužen. Admiral njih svrstava u prvi politički vučji čopor koji je nastao 3. siječnja 2000., ali spominje i još tri vučja čopora:

... zatim, tu je sveznajući vučji čopor koji je svaki dan nazočan u elektronskim i pisanim medijima. Zastupajući političku korektnost, a postali su medijski tutori hrvatskoga domoljublja kako bi iz svojih ideoloških pozicija tumačili prošlost radi kontrole budućnosti. Nadalje, tu je udruženi vučji čopor nevladinih udruga, kao primjerice Dokumenta itd., četvrti najbrojniji i najutjecajniji medijski vučji čopor, koji je najjači na HTV-u.

Da, admiral nam ukazuje koliko veliki posao još čeka HNES. Istina vrh prvoga vučjeg čopora HNES je, vidimo, osudio ili optužio. Također je optužena i Vesna Teršelič, čiju "Dokumentu" spominje naš admiral. Zapravo, Majstorović je svoju spoznaju zasnovao na njenom reagiranju koje je naslovio s: *Vesna Teršelič u paukovoj mreži.* On svoju tvrdnju o HNES-u obrazlaže ovako:

Da je to tako najbolje se vidi iz reakcije jedne od optuženica – Vesne Teršelič. Onoga časa kada joj je stigla službena osuda HNES-a

Vesna Teršelič je krenula u (protu)akciju. Pogledajte kako je reagirala i što je poručila svojim vjernim članovima i članicama Documente:

"Dragi i drage,

Jučer sam na adresu Documente primila osudu tzv. Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta (HNES) koje me proglašava nepoželjnom osobom u RH zbog teške povrede hrvatskih nacionalnih interesa. Naći ćemo se u 16.00 u uredu Documente kako bi razgovarali o reakcijama. Smatram da pošiljalci time krše Zakon o suzbijanju diskriminacije, jer je cilj njihovog postupka zastrašivanje i stvaranje neprijateljskog okruženja a i Kazneni zakon jer mi ozbiljno prijetite da bi me ustrašili, uznemirili, uništili društveni položaj kao i ugrozili materijalni opstanak, te me stavili u težak položaj na neodređeno vrijeme. Namjeravam kontaktirati s drugim 'osuđenima' Stjepanom Mesićem, Ivom Josipovićem i Vesnom Pusić. Za razliku od drugih 'osuđenih' ja nisam šticeana osoba. Bojim se da će slične tjeralice sastaviti i za druge osobe i time nastaviti zastrašivanje. Namjeravam i podnijeti prijavu MUP-u i DORH-u. Documenta će zatražiti reakciju te savjet kako postupiti da bi se otklonila ugroza u vezi svih 'osuda' koje su već donijete i onih koje se pripremaju i to od:

* Pučke pravobraniteljice (koja bi možda mogla podnijeti prekršajnu prijavu protiv Hrvatskog žrtvoslovnog društva zbog povrede Zakona o suzbijanju diskriminacije)

* Vlade Republike Hrvatske (Ministarstvo unutrašnjih poslova...)

* Hrvatskog sabora (Predsjednika, Predsjednika Odbora za ljudska prava i prava nacionalnih manjina, Predsjednika Odbora za vanjsku politiku)

* Predsjednice RH

* Savjeta za nacionalne manjine RH

Sa Živanom i Katarinom već sam skupa razmišljala o primjerenom načinu reagiranja. Sve druge molim vas za mišljenje o slijedećim koracima.

Bi li bilo dobro zatražiti i očitovanje Ministarstva uprave u vezi postupaka registrirane udruge Hrvatsko žrtvoslovno društvo? Bi li se mogli obratiti Hrvatskoj odvjetničkoj komori u vezi postupaka njenih članova koji su članovi sudišta? Pošto je Hrvatsko žrtvoslovno društvo članica mreže World Society of Victimology bilo bi im dobro napisati što radi njihova članica u Hrvatskoj. Možda bi bilo dobro da i članovi i članice Documente kontaktiraju druge profesionalne udruge čiji su članovi pošiljatelji i zatraže njihovu reakciju? Poslavši pismo Veleposlanstvu Slovenije sami su inicirali internacionalizaciju pitanja. Već su mi se javili iz Veleposlanstvo i pitali me kako mogu pomoći. Misli da bi nakon informiranja institucija u RH o osudama HNES trebalo informirati i diplomatski kor. Kad se osuda objavi (od strane njenih autora) mogla bi biti dodatan poticaj za sve koji me već sada vrijeđaju na ulici da s verbalnog pređu na fizičko nasilje. Zato vas molim da je ne šaljete dalje bez potrebe. Molim vas i za razmišljanja kako nastupiti prema javnosti. Mislim da je mi za sada ne bi treba objavljivati kako ne bi podizali njihovu javnu vidljivost.

Lijep pozdrav,

Vesna Teršelič"

<http://www.hrvatski-fokus.hr/index.php/uvodnik>

Što reći nego poželjeti Vesni Teršelič da izvijesti sve one koje je nabrojala o optužbi HNES-a. Dobro je da svima njima u ruke i dođe optužba, jer je očito da ona ne želi da se u široj javnosti zna o onome što piše u optužbi.

Iz njene zadnje rečenice vidljiva je i osnova rada vučjih čopora:

SPRIJEČITI VIDLJIVOST ONIH KOJI VOLE HRVATSKU I HRVATSKI NAROD!

Kako u svojoj glavi ona zamišlja ispunjene te osnovne zadaće i slanje svima same optužbe, na koju ona ne može smisleno odgovoriti, teško je dokučiti iole inteligentnijim ljudima, zar ne.

Naravno, smiješno je čekati objavu optužbe kada je poznato kako su sve osude i optužbe tiskane u knjizi *Hrvatske veleizdaje, II*.

Značajna je spoznaja kako joj podršku u veleizdaji daje Veleposlanstvo Republike Slovenije i nudi pomoć.

Ima jedna prohrvatska stvar u njenom pismu. Ona želi upoznati Hrvatski sabor s činjenicom da je optužena za etičku veleizdaju hrvatskih nacionalnih interesa. I doista bi bio veliki propust HNES-a, ako o toj optužbi nije izvijestio i Hrvatski sabor, zbog činjenice da ta ustanova financira rad Dokumente., bez obzira što u današnjem Saboru sjedi mnogo onih koji pripadaju prvom vučjem čoporu.

O samoj Teršelički, Pusički... piše mi i član HNES-a Ante Glibota, redoviti član Europske Akademije Umjetnosti Znanosti i Literature (EASL) 15. 5. 2015.:

Dragi Josipe,

Bez obzira na obveze, koje kod mene nisu male, ja se uvijek trudim, prateći, pišući i reagirajući kad mi se to čini važnim. Ti svojim primjerom se držiš, čini mi se, istih principa, dakle tu smo negdje...

Slučaj gospođe Teršelič je interesantan i trebalo bi mu više pokloniti pažnje, jer je ona i njena udruga zapravo eklatantan primjer što se u Hrvatskoj nebi trebalo, a niti smjelo tolerirati. Naime, ona i njena udruga, živi i financira se izdašnim dotacijama hrvatskog proračuna kako bi potkopavala temelje Hrvatske Države!! To je moguće jedino u državi koju vodi glupa i netaletrirana Vlada. No ova "hrvatska" Vlada je u ovakvim slučajevima smišljeno glupa, što je tako providno, tako jasno, svakome onome tko razmišlja nezavisno svojom glavom.

To je Vlada koja ne voli državu kojom upravlja. To je Vlada pete kolone! Dakle davati sredsva Teršelički i sličnima, to je dio smišljene politike. Ona nije usamljena, već je to jedan vrlo smišljen i etabliran sustav kako razarati, sijati sumnju i unositi nemir među hrvatsko pučanstvo, a istovremeno tako lansirati i davati potporu u internacionalizaciji potpore u denigraciji njihovim ekspoziturama vani, kao nekakav nezavisni vapaj "hrvatskog" naroda za pomoć protiv povampirenih hrvatskih domoljubnih aždaja i branitelja. Potpora, udjelbu sredstva i pomagala, dakako dolaze onima koji čine

sve kako bi ocrnili hrvatske građane, hrvatske istinske domoljube i hrvatske branitelje...

No dragi Josipe i tom se primiče kraj, jer se nadam da poslje izbora više neće biti sredstava iz proračuna, pa će i Teršelička & Co moći teže sijati anti hrvatsku mržnju po svijetu. Bar se tako nadam, jer svi ti naši hrvatski novi vladari se ponašaju čudno kad se dokopaju vlasti. Doza opreza je nužna poradi onog što smo vidjeli kod političara kameleona tipa (Šeks, Bebić, Sanader & Co), koji su čak i Glavaša poslali u zatvor i izgnanstvo na pravdi Boga, prikrivajući njihovu nečasnu rabotu, bilo političku ili pak kriminalnu!

Ova antihrvatska Vladina ccbulumenta, koja je na putu gubitka vlasti, se već priprema kako se prskrbiti pozicije u evropskoj administraciji na čemu im "hrvatska" Vlada daje svesrdnu pomoć, pa čak i u međunarodnim institucijama. To treba sustavno razotkrivati, jer se tamo šalju predstavnici ne Hrvati i koji ne zastupaju hrvatske interese nego anti-Hrvatske. Razumljivo je da i rezultati vladanja ove sadašnje hrvatske Vlade to ni sljedeće dvije legislature neće moći poravnati i ispraviti, za sve nesreće i zlo koje su učinili tijekom njihove vlasti.

Dobar primjer je i sama Vesna Pusić, koja bi navodno željela da postane Generalna Seka Ujedinjenih Naroda! Tamo se već nalazi isto jedan ordinarni anti-Hrvat, sadašnji zamjenik GS UN, nitko drugi nego njen genetski braco Ivan Šimonović, koji je nota bene genetski brat Zorana Pusića, a neznam jeli onda i Vesnice Pusić? Usporedi fotografije Iveka Šimonovića i Zorana Pusića, pa će ti biti jasno. Ja sam ti prokleti vizualac, pa zapažam detalje, ali ih ponekad i po potrebama dovodim i u sveze, pa eto smješnih fakata, teorija, istina... pa tako možemo bolje slijediti neke događaje u real politici Domaje. Ali ja sam siguran da ti također znaš dovoljno detalja o tvojoj matičnoj Akademiji, da te ne treba uvoditi u njene tajne i tajnice. A kako kaže ona narodna "krv nije voda" Josipe! Šimonovićev mamek je tu negdje također u tvojim blizinama, pa se informiraj. Akademici su dobri rasplodnici, ali mora im se priznati da oni bar tradicionalno osiguravaju i sinekure svojim prilježnicama ili suradnicama dobrog srca! U našoj demografskoj nacionalnoj katastrofi možda bi smo trebali imati više Akademija da nam se poboljša demografska struktura. Problem je jedino da su im u većem

broju slučajeva potomci anti-Hrvati??? Kako ti gledaš na taj problem? Božja providnost kažnjava bludnju, što bi kao katoliku i vjerniku izgledao kao valjani zaključak!? Usput kao disgresijica, što reći o radu HAZU danas kad se njen Predsjednik izgleda bavi ekskluzivno kako svom vremešnom članstvu osigura bolju zdravstvenu njegu, a substanca rada, temeljne smjernice za hrvatsku socijalnu, državnu zbiljnost je u bespućima, one su nevidljive, neopipljive, no o toj temi jednom drugom zgodom.

No, šalu na stranu, ali vidiš kako bi obitelj Pusić-Šimonović htjela zapravo privatizirati vrh UN, a onda bogme uz sve izgledne hrvatske dobre Vlade, Hrvatima bi bilo još strašnije.

Pusićka je i svoju veliku prijateljicu kleptoženku ministricu kulture Andreju Zlatar Violać također uhljebila na toj poziciji. Violaćka je trebala kao ministrica kulture otvoriti jednu manifestaciju s francuskom ministricom kulture u Parizu, ali je bila toliko pijana, da nije bila u stanju stajati na nogama, da nije mogla doći na otvaranje izložbe. Možeš se zamisliti reputacije koje takove pijanke, prijateljice Pusićke stvaraju o takvoj banana državi koja ima na ministarskim funkcijama takav svijet. Andrea Zlatar Violać je bila uvijek dobre ruke i dobrog srca, kad je trebalo "potegnuti" čašicu, i dakako kad je trebalo financirati čelnike anti-hrvatstva sredstvima ministarstva kulture.

Pusićka je isto tako uspostavila sustav nominacija čelnika i pripadnika njene stranke od kojih su brojni već došli zbog njihovog načina raspolaganja s javnim sredstvima procesuirani, ali unatoč tome ostaju i dalje u funkcijama (Vlahušić...). Sama Pusićka svom rođenom bratu udjeluje ogromna sredstva iz državnog proračuna da vodi anti-hrvatsku propagandu. Gospodju Pusić bi trebala također procesuirati za te i druge čine sustavnog korištenja pozicije vlasti u priskrbivanju dominirajuće pozicije, upotrebe javnih resursa, novčanih i drugih sredstava njenoj obitelji i članovima njene stranke u nadzornim odborima i postavljanjem nekompetentnih osoba na pozicije koje ne udovoljavaju ni po stručnostima ni po zahtjevima normi stručnosti tih pozicija.

Zapravo Pusićku bi trebalo, kad jedna istinska hrvatska Vlada dođe na vlast, žurno procesuirati, pa će onda uskoro moći u Remetincu sa

njoj bliskim Ivom Sanaderom "Sanijem" i Andreom Zlatar Violić osnovati novi SKH (Stranku Kleptomana Hrvatske). Sjeti se Josipe da sam 2005. i 2006. godine gotovo sedam godina ranije najavio Sanaderu gdje će završiti, pa eto, to isto mogu najaviti i za Vesnu Pusić danas na dan Gospodnjeg Uzašašća. Bili živi pa vidjeli.

Na kraju, želim ti svaku sreću, kao i tvojoj obitelji, na ovaj velik dan za nas katolike: Dan Uzašašća Krista!

Šaljem ti u prilogu jednu seriju članaka koji su izišli u bivšoj bavarskoj prijestolnici, prije nekoliko dana, povodom predstavljanja jedne moje bibliofilske umjetničke knjige "Les Nuits de Heliogabale" (zajedno s Fernandom Arrabalom i Otto Piene) u Landshutu. Od našeg zadnjeg viđenja sam publicirao tri nove knjige, pa se u toliko rijeđe javljam, ali dakako, vrlo pažljivo vodim računa o svemu što se dešava u Domaji i s zadovoljstvom sljedim događanja oko našeg državnog prostora.

Srdačni pozdravi,

Ante Glibota,

Pariz

Zanimljivo je ovo reagiranje čelnice Dokumente kada se zna da ta organizacija djeluje po uputstvima Iva Josipovića. On je kao predsjednik pokazao svoju nemoć da opovrgne navode iz optužbe HNES-a, pa je pribjegao uvredama. Zato je zanimljivo vidjeti kako će sve one ustanove koje spominje Teršelička moći osporiti bilo koji navod u osudama i optužbama HNES-a. A zapravo je sjajna ideja o internacionalizaciji osuda i optužbi, jer to itekako može koristiti u budućim zahtjevima za odštetama od R. Srbije. Naravno, na našu sreću Teršelička nije toliko inteligentna da bi to razumjela. Zašto je to važno objašnjava i admiral Domazet Lošo:

'Oluja' bi se nakon dviju presuda u Haagu morala slaviti kao temelj hrvatske države, što ona i jest. Podsjećam da je sudac Theodor Meron u obrazloženju oslobađajuće presude Gotovini i Markaču izrekao ovu rečenicu: "Svako razumno sudsko vijeće donijelo bi

ovakvu odluku." Naglasak je na riječi "razumno". U Hrvatskoj na žalost nerazumnika ima previše. Druga činjenica koju ne treba smetnuti jest ono što su izrekli sudci Međunarodnog suda pravde u presudi tužbe za genocid koju je podigla Hrvatska protiv Srbije, a to je da su JNA i srpske paravojne postrojbe počinile zločine u namjeri stvaranja "homogene srpske države". Za razumne ljude "homogena srpska država" je za nekoliko potencija jači pojam nego Velika Srbija". To značida je jasno i glasno definiran agresor. Upravo to da se Srbija ne označi kao agresor, na sve načine, htjeli su spriječiti Ivo Josipović i Vesna Pusić, ustrajnim nastojanjem povlačenja tužbe.

A o tome govore i osude HNES-a!

Neće Teršelički očito pomoći ni činjenica što je na kraju Josipovića od optužbe za izrečene uvrede morao spašavati Ustavni sud:

USTAVNI SUD SPASIO JOSIPOVIĆA; HODAK: OVO JE PRAVNO RETARDIRANA DRŽAVA

Tomac i Jurčević tužili su bivšeg predsjednika za klevetu. Njihov odvjetnik Zvonimir Hodak tvrdi da ovaj slučaj pokazuje da su neki jednaki, a neki jednakiji

Dan prije zakazanog ročišta na zagrebačkom Općinskom kaznenom sudu Ustavni je sud zabranio pokretanje postupka protiv bivšeg predsjednika Republike Ive Josipovića kojega su, u vrijeme dok je bio na dužnosti, za klevetu tužili profesori Zdravko Tomac i Josip Jurčević.

Tomac i Jurčević ranije su pojasnili da su Josipovića tužili za klevetu jer je komentirajući njihove izjave, u kojima su ga optužili da je veleizdajnik, navodno rekao da su "luđaci" i "bolesnici".

Obojica tužitelja inače su članovi Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta koje je na sjednici o izdaji nacionalnih interesa održanoj u rujnu prošle godine u Vukovaru donijelo "društveno etičke optužbe" protiv Josipovića, bivšeg predsjednika Stjepana Mesića, potpredsjednice Vlade i ministrice vanjskih poslova i europskih integracija Vesne Pusić i saborskog zastupnika SDSS-a Milorada Pupovca.

Pozivajući se na ustavnu odredbu prema kojoj predsjednik Republike ne može biti pritvoren niti se protiv njega može pokrenuti kazneni postupak bez prethodnog odobrenja Ustavnog suda najviše pravosudno tijelo zaključilo je da je Općinski sud povrijedio Ustav kada je bez prethodnog odobrenja za vođenje kaznenog postupka odredio ročište po privatnoj tužbi protiv Josipovića.

U svojoj je odluci Ustavni sud utvrdio i pravna stajališta prema kojima se protiv predsjednika Republike ne može pokrenuti kazneni postupak bez prethodnog odobrenja Ustavnog suda, pa ni nakon što je osobi koja je obnašala tu dužnost prestao mandat, ako se tereti za navodno počinjenje kaznenog djela tijekom obnašanja dužnosti predsjednika Republike Hrvatske.

Također su zaključili i da odluka Ustavnog suda kojom nije odobreno pokretanje kaznenog postupka protiv predsjednika Republike za vrijeme trajanja mandata priječi nadležni sud da po toj istoj tužbi pokrene kazneni postupak nakon što predsjedniku istekne mandat.

Hodak: Neki su jednaki, a neki jednakiji

Odvjetnika Zvonimira Hodaka koji zastupa Tomca i Jurčevića u ovom postupku, iznenadili smo ovom informacijom.

"Ako je to ustavna odredba, nemam što komentirati. Jednom sam već rekao, ovo je pravno retardirana država", rekao je za direktno.hr Hodak.

Čudi se odluci jer Josipović više nije predsjednik i ne štiti ga kazneno-pravni imunitet.

"Nije ni saborski zastupnik, i nakon što je prestao biti predsjednik Općinski kazneni sud je zakazao raspravu, i ne vidim što tu Ustavni sud ima odobravati. Zakon o Ustavnom sudu nisu pisali suci Ustavnog suda. Prema tome, nelogična odredba ulazi u domenu Ustavnog suda. Josipović je danas najobičniji građanin kao i svaki drugi", tvrdi odvjetnik.

Sutra će se pojaviti na raspravi na kojoj će mu biti uručeno rješenje Ustavnog suda. Objasnio nam je što dalje i zašto misli da neće imati uspjeha.

"Sada će Općinski sud morati zatražiti odobrenje, Ustavni sud neće ga dati. Ispada da dok je bio predsjednik, očito je mogao napraviti teže kazneno djelo. Imam osjećaj da će Ustavni sud odbiti zahtjev i da ćemo na taj način pokazati da smo svi jednaki, a da su neki jednakiji", zaključio je Zvonimir Hodak razgovor za naš portal.

Josip Senjak

Direktno.hr: 14. 5. 2015.

<http://direktno.hr/en/2014/direkt/14976/Ustavni-sud-spasio-Josipovi%C4%87a;-Hodak-Ovo-je-pravno-retardirana-dr%C5%BEava.htm>

Poznato je da je Hodak član Predsjedništva HNES-a, pa se na njega i na drugog člana Predsjedništva HNES-a našeg poznatog odvjetnika Željka Olujića odnosi Teršeličino spominjanje *Hrvatske odvjetničke komore*.

KOMENTAR NA ODLUKU USTAVNOG SUDA

Hodak: Josipović je tražio od Ustavnog suda da donese takvu odluku, uvrijedio je ljude, oklevetao ih te nije imao hrabrosti doći na sud i suočiti se s njima

Kad je zakazana rasprava o ovom predmetu on više nije bio predsjednik države, nema kaznenopravni imunitet i on se sutra trebao naći na sudu, rekao je Hodak.

*Odluku Općinskog kaznenog suda u kojoj je sud zabranio pokretanje postupka protiv bivšeg predsjednika Republike Ive Josipovića komentirao je za portal *dnevno.hr* odvjetnik Zvonimir Hodak.*

"Hrvatska ima svoje propise, a tko je radio te propise nema veze sa stvarnošću. Ispada da je predsjednik države mogao napraviti ne znam kakvo kazneno djelo i zbog toga biti smijenjen a da opet bez odluke Ustavnog suda ne može biti suđen", komentirao je Hodak. Dodao je kako oni o tome efektivno govore o predsjedniku države.

"Kad je zakazana rasprava o ovom predmetu on više nije bio predsjednik države, nema kaznenopravni imunitet i on se sutra trebao naći na sudu. Ovaj potez Ustavnog suda je vrlo vjerojatno ustavan i zakonit ali je potpuno nelogičan i govori da postoje dvije vrste građana", naglasio je odvjetnik Hodak.

"Jedan je Mesić, jedan je Josipović itd, a svi drugi građani moraju snositi konsekvence, a to opet nije ustavno", priča Hodak.

Hodak je dodao kako je na određeni način neustavno da netko uživa određene privilegije na temelju nečega što je bio.

"Mislim da je to nakaradan propis i nije mi jasno kako je Ustavni sud dan prije ročišta odlučio intervenirati. Prema mojim informacijama sam Josipović tražio je od Ustavnog suda da donese takvu odluku, uvrijedio je ljude, oklevetao ih te nije imao hrabrosti doći na sud i suočiti se s njima. To govori o njemu", zaključio je.

Podsjećamo, dan prije zakazanog ročišta na zagrebačkom Općinskom kaznenom sudu Ustavni je sud zabranio pokretanje postupka protiv bivšeg predsjednika Republike Ive Josipovića kojega su, u vrijeme dok je bio na dužnosti, za klevetu tužili profesori Zdravko Tomac i Josip Jurčević.

Tomac i Jurčević ranije su pojasnili da su Josipovića tužili za klevetu jer je komentirajući njihove izjave, u kojima su ga optužili da je veleizdajnik, navodno rekao da su "luđaci" i "bolesnici".

M. Berić

dnevno.hr, 14. 5. 2015.

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/hodak-josipovic-je-trazio-od-ustavnog-suda-da-donese-takvu-odluku-uvrijedio-je-ljude-oklevetao-ih-te-nije-imao-hrabrosti-doci-na-sud-suociti-se-s-njima-801093>

Već sam u emisiji Ozane Bašić "Oluja" rekao da su Josipovićeve uvrede zapravo priznanje da su navodi u optužnici takvi da on, iako je sveučilišni profesor s Pravnog fakulteta, ne može odgovoriti. Zato je ubrzo slijedila i osuda HNES-a.

Teršelička je izabrala drugi način. Svjesna da ne može osporiti navode iz optužbe želi pozvati niz organizacija da spriječe osudu njenog ljudskog prava da djeluje protiv hrvatskih nacionalnih interesa i protiv hrvatskog naroda s tim da joj taj isti narod za to debelo plaća. To je i hitno, jer teško je povjerovati da će joj se nastaviti plaćati iz hrvatskog proračuna rad zbog kojega je i osuđena za etičku veleizdaju i nakon parlamentarnih izbora, zar ne?

Ipak, vjerujem da će Teršelički i nove vlasti davati ogroman novac, kao i do sada, iz jednostavnog razloga što je ušla u *Kratki priručnik politički korektnih izraza* (Ivica Šola, 7Dnevno, 15. 5. 2015.):

Vesna Teršelič: Osoba bez biografije koja određuje što je "govor mržnje". Po zvanju časna sestra Velikog Brata.

Glas Brotnja, 16. 5. 2015.

Kamenjar.com, 16. 5. 2015.

JE LI MILANOVIĆ TOLIKO GLUP?

Ne nije! Ono što Milanović stvarno želi objasnio je prof. dr. sc. Zdravko Tomac. A naslov tog teksta sve kaže:

MILANOVIĆ ŽELI DA SE SUKOB NASTAVI, SVJESNO IZAZIVA KAOS

Nadam se da će hrvatski narod shvatiti da ova vlast i na ovom odnosu prema braniteljima dokazuje da je nenarodna, tvrdi Zdravko Tomac

Datum objave: 30. 5. 2015.

<http://direktno.hr/en/2014/direkt/16057/Tomac-Milanovi%C4%87-%C5%BEeli-da-se-sukob-nastavi-svjesno-izaziva-kaos.htm>

Da se radi o pripremljenom obračunu s braniteljima govori i govor mržnje članova SDP-a u Saboru i Milanoviće optužbe HDZ-a za organiziranje navodnog prosvjeda:

NE ŽELIMO SUDJELOVATI U LICEMJERJU

Reiner: u Saboru smo svjedočili nečuvenom govoru mržnje najviših predstavnika SDP-a

<http://narod.hr/hrvatska/reiner-u-saboru-smo-svjedocili-necuvenom-govoru-mrznje-najvisih-predstavnika-sdp-a>

MILANOVIĆ POPUT VIDOVIČOVOG MILANA TUMAČI KARAMARKOVE GESTE I GRIMASE

Premijer upitan za dokaze svojih optužbi protiv branitelja, odgovara novinarima poput jeftinog štemera iz kvarta koji pred svojim dripcima priča lovačke priče kako je prebio petoricu i odveo im žene

Datum objave: 30. 5. 2015. | 18:17 Autor: Marko Jurič

Na pitanje ima li dokaza da iza braniteljskog prosvjeda stoji Karamarko, Milanović je kazao: 'To je očito iz svake riječi grimase, geste, to je jasno kao što je jasno koji je danas dan u tjednu!'

<http://direktno.hr/en/2014/kolumne/16148/Milanovi%C4%87-poput-vidovitog-Milana-tuma%C4%8Di-Karamarkove-geste-i-grimase.htm>

O Milanovićevom obrazloženju HDZ-ovog učešća u prosvjedu, dostojnom jednog maloumnika (vidjet i moj tekst *Ža' mi je Milanovića*), svjedoči samo o tome da se pripremao obračun. Otišao je van Zagreba, nije očekivao ovakav rasplet pa je njegov odgovor i mogao biti samo dostojan jednog maloumnika.

U cijeloj priči velika uloga je namijenjena medijima koji su praktično svi u njihovim rukama. Oni su isključivo radili u osiguravanju opravdanja za planirani zločin. To je očito jer im je jedino važno jesu li branitelji smjeli prosvjedovati ili ne. Mirni prosvjed im je veliki problem, ali ne i nasilna povreda crkvenih prostora. U normalnim državama bio bi važan samo takav skandal. Međutim, njima je jedino važno imamo li neko pravo sjesti na Markovom trgu i čekati djevojku poslije 22h. Jesu li svi novinari toliko glupi? Ne vjerujem, ili provode svjesno antihrvatsku politiku služeći vlastima ili moraju raditi takove stvari, slično policajcu koji je pisao *Bujici*:

<http://kamenjar.com/pismo-hrvatskog-policajca-bujici-oni-koje-su-stavili-u-prve-redove-oni-nisu-nasi-vec-njihovi-tabadzije/>

O čemu piše hrvatski policajac vidjeti na:

<http://www.hrvatski-fokus.hr/index.php/aktualno/13797-zvezdas-na-markovu-trgu>

A kako je to izgledalo piše predsjednica Blokiranih:

KERVATIN: NEKI SU POLICAJCI DOBILI ZAPOVIJED DA IŠČUPAJU LJUDE IZ CRKVE

Hrvatski političari su spremni prekršiti nacionalne i međunarodne zakone, konvencije i deklaracije ako misle da si im opasan po vlast, tvrdi predsjednica Blokiranih

Datum objave: 30. 5. 2015., direktno.hr

Predsjednica Blokiranih na facebook profilu objavila je potresno svjedočanstvo događaja na Markovom trgu kada su policajci krenuli u obračun s braniteljima. Njenu objavu pročitajte u cijelosti.

<http://direktno.hr/en/2014/direkt/16150/Kervatin-Neki-su-policajci-dobili-zapovijed-da-i%C5%A1%C4%8Dupaju-ljude-iz-crkve.htm>

Ako i pretpostavimo da je to što netko pred Vladom sjedi i čeka svoju djevojku poslije 22h prosvjed i tada je upitno pravo policije i Milanovića da naredi napad na "prosvjednika":

ZAŠTO MILANOVIĆ ODRIČE PRAVO BRANITELJIMA NA GRAĐANSKI PROSVJED

Nakon što je 225 dana ignorirao branitelje, premijer ih se odlučio primiti - iako im je poricao pravo, koje svi građani imaju, na mirni prosvjed

Datum objave: 30. 5. 2015. | 22:14Astor: Davor Gjenero

"Svim se građanima priznaje pravo na mirno okupljanje i javni prosvjed" – kratko je to određenje članka 42. Ustava Republike Hrvatske.

<http://direktno.hr/en/2014/kolumne/16160/Za%C5%A1to-Milanovi%C4%87-odri%C4%8De-pravo-braniteljima-na-gra%C4%91anski-prosvjed.htm>

Kolika je moć medija koji uvjeravaju javnost kako je to čekanje djevojke na Trgu sv. Marka mnogo mnogo veći zločin od upada policije na teritorij države Vatikan svjedoče i odgovori na takove insinuacije:

Predsjednik Hrvatske biskupske konferencije nadbiskup Želimir Puljić za Večernji list komentirao je događaje na Markovom trgu u četvrtak i petak.

Crkva, tvrdi, podržava braniteljske zahtjeve ako su legitimni i opravdani. Na pitanje trebaju li i branitelji poštovati zakon i prestati prosvjedovati u 22 sata kako to nalaže zakon, odgovara da svi građani moraju poštovati izglasane zakone.

"Branitelji, koji su, kako rekoh, najzaslužniji za slobodu i demokraciju našeg društva te ustanovljavanje zakonodavnih, upravnih i sudbenih institucija, moraju u tome prednjačiti. Ta za to su se borili i živote svoje izložili", tvrdi Puljić.

<http://direktno.hr/en/2014/domovina/16142/Dobro-je-%C5%A1to-su-se-sve%C4%87enici-zatekli-izme%C4%91u-branitelja-i-redarstvenika.htm>

Predsjednica Grabar-Kitarović: Slike s Trga sv. Marka nisu dobre ni za unutarnje stanje Hrvatske, ni za naše zajedništvo, niti za naš međunarodni ugled

Slaže se da nitko ne može biti iznad zakona u Hrvatskoj, ali isto tako upozorava da branitelji imaju svoje zahtjeve.

<http://narod.hr/hrvatska/predsjednica-grabar-kitarovic-slike-s-trga-sv-marka-nisu-dobre-ni-za-unutarnje-stanje-hrvatske-ni-za-nase-zajednistvo-niti-za-nas-medunarodni-ugled>

Srećom, Predsjednica je poslala svog savjetnika među "prosvjednike", što je strašno pogodilo Milanovića. Valjda mu je i to zasmetalo što nije ostvoren planirani zločin tj. nije pala krv kako su najavljivali njegovi jurišnici čak i u Saboru. Ali tamo je još netko štitio one koji su s krunicom u ruci branili Domovinu, a što je i njihov glavni "zločin" zbog kojega im se žele osvetiti:

KAKO BI ISUS POSTUPIO?

Fra Mario Knezović: Isus između branitelja i policije

<http://narod.hr/hrvatska/fra-mario-knezovic-isus-izmedu-branitelja-i-policije>

Jesam li dužan objasniti zašto spominjem nekoga tko je sjedio na Trgu sv. Marka poslije 22h kao navodnog prosvjednika? Pa jedan od organizatora Josip Klemm tvrdio je DA SE NE RADI O PROSVJEDU TE DA BRANITELJI OČEKUJU PREMIJERA: "Mi ga tu čekamo, mi smo tu njemu blizu. Sjetimo se njegovih riječi kada je rekao da smo došli doma kod njega i da on nije bio doma, a da je

bio da bi se javio, danas smo došli, on je tu bio dva puta pa nije razgovarao s hrvatskim braniteljima", poručio je Klem dodavši: "Ta mala šačica hrvatskih branitelja dobiva podršku od Dubrovnika do Vukovara, branitelji su, nažalost, uznemireni i očekuju što će se dogoditi."

<http://narod.hr/hrvatska/pratite-uzivo-ministar-matic-usao-u-crkvu-sv-marka>

Jesu li i zato pokušali Klemma kidnapirati iz crkve kako tvrdi pater Ivan Ike Mandurić, isusovac koji je sinoć zaustavio ulazak policije u crkvu sv. Marka?

<http://www.hrsvijet.net/index.php/vijesti/132-hrvatska/37697-pater-ivan-ike-manduric-policajci-su-pokusali-iz-crkve-kidnapirati-josipa-klemma>

Dakle, očito je u pravu prof. dr. sc. Zdravko Tomac kada kaže:

Milanović želi da se sukob nastavi, svjesno izaziva kaos.

Odnosno, odgovor na pitanje iz naslova teksta je:

Ne Milanović nije glup, on želi da se sukob nastavi i svjesno izaziva kaos.

Kamenjar.com, 31. 5. 2015.

Glas Brotnja 1. 6. 2015.

**DVA PISMA KOJA SU SKINULA MASKE / NA
HRVATSKU ŠUTNJU NISMO SPREMNI!,
ZAGREB, 2015.**

**KAKAV TREBA BITI HRVATSKI
INTELEKTUALAC?**

Marijan Majstorović, koji me je svojevremeno kao glavni urednik „Fokusa“ pozvao na suradnju, a kasnije na zahtjev iz Sanaderovog HDZ-a najurio iz „Fokusa“, a pri tome i krivotvorio razgovor s akademikom Jelčićem, ponovno me uči kakav treba biti hrvatski intelektualac. Kako je to izgledalo prvi put vidjeti knjigu:

D. Jelčić i J. Pečarić, *Povijesni prijepori*, Zagreb, 2006.

Jelčić u svom djelu daje tekst razgovora Nenada Piskača s njim (str. 101-104), a ja u svom dijelu tekst *Krivotvorenje Jelčića*, (str. 305-313.) ukazujem na intelektualnu obradu Jelčićeva teksta u Majstorovićevom „Fokusu“.

Tada je nepoćudni akademik Josip Pečarić u Jelčićevom intervjuu postao nepovjesničar bez imena i prezimena, a autor krivotvorenog intervjuja Nenad Piskač postao je Branko Banić. (Zapravo poznati hrvatski književnik i kolumnist je i danas u Majstorovićevoj poduci o hrvatskim intelektualcima. Naime, on spada u moje trabante. Pogledajte Piskačev tekst: *Tko i zašto ustašizira akademika Josipa*

Pečarića? Portal HKV-a, 01. 09. 2015.) Akademik Jelčić je tada dao i izjavu o toj krivotvorini (ili cenzuri ako hoćete) HINI!

Dakle, još tada poučen od tako velikog autoriteta g. Majstorovića kakav treba biti hrvatski intelektualac veoma ozbiljno sam prihvatio njegovu tvrdnju da sam tzv. hrvatski intelektualac jer sam sa svojim trabantima branio Thompsona i „Bojnu Čavoglave”:

Nastavlja se podrivanje hrvatske samostalnosti od strane tzv. hrvatskih intelektualnih kadrova. Akademik Josip Pečarić sa svojim trabantima još žesće i nemilosrdnije ustrajava na povijesnom hrvatskom pozdravu ZA DOM SPREMNI! U prošlom sam broju napisao kako je taj pozdrav hrvatski, kako je u redu, samo nije u redu sada ga aktualizirati kada se približavaju izbori za Sabor i kada je vladajuća crvena koalicija pred izglednim porazom zbog lijenosti, neznanja i nerada. Stoga, jedino tko od poraza može spasiti Kukuriku koaliciju su oni koji na ovaj način, protiv svake logike, nastoje doći u središte medijske pozornosti. Kako je ovo politička tema od velike važnosti za sadašnji hrvatski politički trenutak, u Hrvatskome fokusu postavili smo anketu s pitanjem: Tko stoji iza peticije da se pozdrav ZA DOM SPREMNI! uvede u vojnu uporabu? Najviše glasova dobili su „provokatori“, „netko drugi“, pa „neznalice“. Neovisno o tomu kojih je više, provokatora ili neznalice, jednako nam se piše.

<http://www.hrvatski-fokus.hr/index.php/uvodnik/14611-provokatori-i-neznalice-ne-posustaju>

A da. Prvo, da malo provjetrimo stvari. Nikome razumnome nije dovoljno to što se netko proglasio domoljubom, desničarem, konzervativcem ili antikomunistom. To treba dokazati na djelu. Nije rijetkost da se upravo najglasniji zagovornici antikomunizma služe komunističkim metodama diskvalifikacije i samoproglšenim neupitnim pozicijama monopolista u svemu. Pitaju li se ti ljudi, kao Majstorović, u čemu je razlika između onih koje oni navodno kritiziraju, neokomunističkih apologeta i navodnih ljevičara, i njega. I jedni i drugi monopoliziraju pravo na sve u društvu. Ničim pozvani. Evo, na primjer, na temelju čega bi hrvatskoj javnosti ili društvu općenito bila relevantna anketa koju je proveo Majstorović? Koje stručne, znanstvene i ostale reprezentativne elemente zadovoljava takva anketa, kako bi njeni rezultati, koje on uzima kao Bogom dane, trebali biti neupitni. Odgovor je, na istim elementima počiva njegova anketa i uporište, na kojima već desetljećima djeluje recimo Slavko

Goldstein i njegov agitpropovski stroj sa odsjeka za povijest Filozofskoga fakulteta u Zagrebu. Koliko god ti elementi i polazišta imali različiti predznak, njihova bit je ista. Nevaljala. Moje i stajalište mojih kolega i prijatelja je da se sve, pa i ono, ili prvenstveno ono što mi zastupamo, mora smjeti i moći evaluirati. Jedino tako možemo biti različiti od onih koje kritiziramo i osporavamo. Pa Majstorović ponovno nešto ne kaže tj. krivotvori. On uopće ne spominje glavni dio našeg Pisma. Valjda su njemu Thompson i Bojna Čavoglave posve nebitni. Posve mu je nebitan Domovinski rat u cijeloj priči! Doista, takove visoke kriterije za hrvatskog intelektualca ja doista ne mogu ispuniti, zar ne? Npr. ako bi "Rankovićeva krajiška milicija" došla po Majstorovića, pa ga odvela u bajbok, mi bismo pisali peticiju i za njega. Provokatori i neznalice kakvi jesmo.

Zapravo Majstorovića komentiram samo zato što je pisao o mojim trabantima. Stvarno me nitko nije nahvalio kao on. Da bu se u to uvjerali predlažem vam da obavezno pročitate tekstove „mojih trabanata“ koji *još žešće i nemilosrdnije ustrajavaju* na obrani Domovinskog rata. U najnovijem Hrvatskom tjedniku Mirela Pavić, Zvonimir Hodak i don Anđelko Kačunko, a u 7Dnevno Marko Ljubić, Zdravko Tomac, Nikola Štedul. Zapravo, prof. dr. sc. Zdravko Tomac i nije potpisnik Pisma ZDS, ali je dao sjajno pojašnjenje onoga što ja pokušavan uraditi u svojim tekstovima (sigurno mnogo manje uspješnije od njega):

Drugo mišljenje je da je slogan „Za dom spremni“ u Domovinskom ratu potpuno odvojen od NDH, Pavelića i ustaške politike, da je on spontano nastao u borbi protiv četničko fašističke agresije kao odgovor branitelja da su spremni obraniti svoj dom i svoju domovinu. Dakle, to mišljenje, koje i osobno zastupam, jer sam kao potpredsjednik Ratne vlade se svakodnevno suočavao s tim problemom, potpuno je odvojeno od ustaškog pozdrava „Za Pavelića i dom spremni“ i nema nikakve veze s ustaštvom.

Politički ciljevi Tuđmana i Ratne vlade jasno su definirani stvaranjem demokratske antifašističke Hrvatske nasuprot NDH. Umjesto totalitarne NDH Tuđman i Vlada u novom Ustavu utvrdili su Hrvatsku kao demokratsku višestranačku državu sa najvišim ljudskim pravima. Donijeli smo i ustavni Zakon o pravima manjina,

koji je na najvišoj razini jamčio manjinska prava, a posebno srpske manjine.

Pozdrav „Za dom spremni“ je nastao u borbi protiv novog srpskog fašizma, koji je osporavao i dom i domovinu. I zato je bio tako masovno prihvaćen. Dakle, nisu u pravu oni koji tvrde da u Domovinskom ratu nije dan novi sadržaj pozdravu „Za dom spremni“. Zato ima osnove i prijedlog da se taj pozdrav u Domovinskom ratu rehabilitira kao izvoran i potpuno različit od ustaškog pozdrava jer su se branitelji borili za potpuno drukčiju Hrvatsku od ustaške Hrvatske.

Zato svi oni koji nas napadaju „zaboravljaju“ spomenuti da mi u Pismu jasno kažemo da je ono nastalo s ciljem obrane Marka Perkovića Thompsona i njegove kultne pjesme iz Domovinskog rata „Bojne Čavoglave“! Da se odmah razumijemo, Marka Perkovića mi ne bi branili da to istodobno nije duboko simboličko i političko pitanje, samo srce svih problema koje današnja Hrvatska ima. Marko se sam sjajno brani, zar ne? Braneći Marka i njegovu pjesmu, njegovo djelo, zapravo mi branimo i promičemo, što je daleko važnije, poruku naraštajima hrvatskoga naroda da pritisak na nas, na naše vrednote nije ni poželjan, ni civiliziran ni opravdan, da ga ne smijemo trpjeti i da je vrijeme da svoju sudbinu uzmemo kao i svaki uljudan i slobodan narod u svoje ruke. Bez tutora i mentora koji nikada nisu bili dio nas. Mene osobno i jako puno ljudi koje poznajem to je prvenstveno motiviralo, a Thompsonu bih pomogao osobno na tisuće načina, s tim što treba razlikovati osoban odnos od simbolike koju njegovo ime nosi. Ovo je važnije i od Thompsona i od mene.

Naravno, da je sve to u cilju izbora. Predsjedničke izbore smo dobili jer su hrvatski državotvorni komentatori shvatili kako treba inzistirati na tome kako Josipović ne voli hrvatsku državu ni hrvatski narod. Od posebnog značaja je što je izuzetnu ulogu u tome odigrala Crkva u Hrvata. Zato je i naslov moje knjige tiskane uoči tih izbora bio „Ako voliš Hrvatsku svoju“.

Najnovija poruka je dana u naslovu moje najnovije knjige „Živjela nam antifašistička tj. braniteljska Hrvatska“. Pročitajte Tomčev tekst. Uvjerite se sami da Vam profesor Tomac poručuje isto to! Parlamentarni izbori odvijat će se u uvjeravanju državotvornih Hrvata kako je partizanski pokret važniji od branitelja. Bježeći od

ovakvih inicijativa s kojima se pokazuje da su hrvatsku državu stvorili branitelji, a ne „antifašisti“, bježi se od istine. Bježi se od branitelja. Bježi se od Hrvatske!

<http://kamenjar.com/kakav-treba-bit-hrvatski-intelektualac/>

PROF. DR. SC. ZDRAVKO TOMAC**FAŠISTI SU ONI KOJI POZDRAV ZA DOM
SPREMNI! PROGLAŠAVAJU FAŠISTIČKIM**

Po ne znam koji puta ponovno je velikosrpska četnička politika na čelu sa četverolistom Nikolić, Vučić, Vulin i Dačić, pokrenula novu agresiju na Hrvatsku zloupotrebljavajući problem uvođenja ćirilčnih natpisa u Vukovar.

Vukovarski branitelji suprotstavili su se uvođenju ćirilčnih natpisa jer sjećanja na fašističke zločine još su previše bolna a za Vukovarce četiri ćirilčna slova S bila su i ostala su simbol okupacije, zločina i fašističke politike. Živa su i sjećanja kako su četnici prije nego što su pobili zarobljenike pjevali “Druže Slobo, pošalji nam salate, bit će mesa klat ćemo Hrvate.” Ta velikosrpska politika danas se obnavlja, nije se odrekla svojih pretenzija na Vukovar, napravila je Memorandum 2 gdje je obnovila svoje fašističke imperijalne ciljeve i dosljedno ih provodi. Vukovarci koji su ostali živi, koji su se vratili iz logora, među kojima mnogi još nisu našli svoje najmilije, tu politiku su na svojoj koži osjetili kao fašističku. I zato su osjetljivi na nove velikosrpske pretenzije i obnovu četničko fašističke politike prema Hrvatima. Agresivnosti velikosrpske politike nema kraja. Proglasili su se nadležnim za navodne zločine za koje su u logorima iznuđena priznanja mučenjem hrvatskih branitelja, te podižu optužnice protiv vukovarskih branitelja s ciljem da se napravi jedna velika povijesna inverzija, da se velikosrpski fašisti koji su učinili grozne fašističke zločine pretvore u žrtve a da se hrvatske žrtve pretvore u fašiste, koji sada oduzimaju prava nevinim Srbima i prema njima vode, navodno, fašističku i rasističku politiku. Vukovarski branitelji i pučanstvo Vukovara već nekoliko godina molilo je Hrvatsku vladu i Hrvatski sabor da ih zaštite od nove velikosrpske agresije, molili su i preklinjali Vladu da donese zakon kojim bi se ne ukinula nego odgodila primjena ćirilice na javnim ustanovama dok se rane ne zaliječe. Dakle, nitko nije tražio da se bilo koje pravo ukine Srbima. S pravom se tražilo da se zbog strašnih sjećanja i trauma

roditelja koji još nisu pronašli svoje pobijene sinove odgodi primjena ćirilčnih ploča jer su ih doživljavali kao pobjedu i uskrснуće one fašističke politike koja je nanijela toliko zla Vukovaru i Vukovarcima. S druge strane, velikosrpska politika vrlo je vješto iskoristila ogromne pogrješke Milanovićeve vlade i Kukuriku koalicije, koji nisu shvatili da inzistiranje velikosrba na ćirilice nije borba za ravnopravnost jezika i pisma nego da se radi o političkoj borbi kako bi se povratkom tih simbola fašističke srpske politike Vukovar obilježio kao srpski grad, kako bi se stvorila nesnošljiva atmosfera i kako bi Hrvati počeli bježati iz Vukovara a Srbi se doseljavati i kako bi Vukovar po nacionalnom opredijeljenošću postao većinski srpski grad. Velikosrbi se ne bore za ravnopravnost pisma nego se borbe za dominaciju jer nisu odustali od svojih pretenzija na Vukovar, uostalom tri puta je javno predsjednik Srbije, četnički vojvoda Tomislav Nikolić, koji je i osobno sudjelovao u agresiji na Vukovar rekao da je Vukovar srpski grad i da tu Hrvati nemaju što da traže. Skočila je na noge stara i nova protuhrvatska peta kolona, koja je i u proslavi Oluje i u pokušajima gradskog vijeća Vukovara da pronađe izlaz iz aktualne krize i da promjenom statuta nađe kompromisno rješenje vidjela obnovu i jačanje ustaštva i fašizma. Gradsko vijeće nije ukinulo ćirilicu nego ju postepeno uvodi, u skladu s Ustavnim zakonom u kojem jasno piše da uvođenje ćirilice ne smije biti nasilno i da ne smije dovesti do međunacionalnih sukoba, da ne smije dovesti do ukidanja prava srpske manjine ali niti do ukidanja prava hrvatske većine. Ta stara hrvatska peta klon, kojoj se pridružuju sada pred izbore i neki novi vrlo agresivni članovi poput neovisnog zastupnika Branka Vukšića, počela je grmjeti i optuživati kako u Hrvatskoj buja fašizam i nacizam, kako navodno i predsjednica države i biskupi podržavaju fašističke i ustaške manifestacije. Ustvari došli su do iste strategije koju propagira četnička velikosrpska državna politika, a koja stalno ponavlja krivotvorine da je hrvatski narod bio i ostao fašistički i ustaški narod, da je i Tuđmanova Hrvatska, ali i ova Hrvatska nakon Tuđmana i dalje ustaško fašistička država, u kojoj se prema Srbima vodi rasistička politika. Zbog takvog stanja duhova u Hrvatskoj konačno bi trebalo u Hrvatskoj otvoriti raspravu u Hrvatskom saboru o tim optužbama, ne samo iz Srbije nego i iz Hrvatske, te jasno utvrditi što su fašistički i ustaški simboli, a što je izmišljanje ustaških

i fašističkih simbola. Treba konačno jasno reći da je u Domovinskom ratu masovno upotrebljavan pozdrav “Za dom spremni” kao odgovor na četničku agresiju i da su hrvatski branitelji na taj način odgovarali četničkom agresoru koji ih je nazivao ustašama. Dakle, pozdrav “Za dom spremni” je pozdrav hrvatskih branitelja, a kako hrvatski branitelji nisu ustaše nego domoljubi onda stigmatiziranje toga pozdrava kao ustaškog znači prihvaćanje lažnih optužbi da je Domovinski rat bio ustaški pokret. U tom kontekstu nastala je i pjesma Čavoglave, u ratnim obrambenim operacijama kao pjesma podizanja morala hrvatskim braniteljima. Ta pjesma se pjeva godinama na oduševljenje branitelja i na zgražanje onih izvana i iznutra koji sustavno pokušavaju Tuđmanovu Hrvatsku pa i današnju Hrvatsku, i Domovinski obrambeni rat proglasiti obnovom ustaštva i fašizma. Nitko ne spori da se i za vrijeme NDH upotrebljavao sličan pozdrav. Tada se pozdravljalo “Za Pavelića i dom spremni”, ali s drugom konotacijom i s drugim sadržajem nego u Domovinskom ratu. Pozdrav “Za dom” je bio i prije ustaša i prije Domovinskog rata i u svakom povijesnom razdoblju imao je određeno značenje. Zato pjesmu Čavoglave koja počinje s pozdravom “Za dom spremni” proglasiti ustaškom pjesmom je velika krivotvorina i kleveta, jer Domovinski rat nije se temeljio na ustaškoj politici nego na politici stvaranja demokratske više stranačke slobodne Hrvatske, koja nema nikakve veze s fašističkom državom niti sa NDH. Dakle, ustaški pozdrav glasi “Za Pavelića i dom spremni” i njega treba diskriminirati, a pozdrav “Za Dom spremni” je braniteljski pozdrav u kojem se izražava spremnost obrane doma i domovine upravo od velikosrpskog fašizma. Strašno je što i neki saborski zastupnici i navodno hrvatski političari sve one koji iz bilo kojih razloga upotrebljavaju pozdrav za dom spremni automatski proglašavaju ustašama i fašistima. Očito da ne znaju što su to fašisti. Trebalo bi Branka Vukšića i druge hrvatske političare i nevladine udruge i novinare podučiti što je to fašizam. Čak da se i složimo da pozdrav “Za dom spremni” nije sasvim korektan ne može se čovjek koji misli da to nema veze s ustaštvom proglašavati ustašom i fašistom. Strašno je ako netko pjeva tobož neku nacionalističku pjesmu u svatovima, na zabavama, privatno to proglašavati fašizmom i ustaštvom. Tu pjesmu je pjevao i bivši hrvatski predsjednik Stjepan Mesić i to javno na skupu a ne privatno, koji je danas počasni predsjednik Antifašista

Hrvatske. Pa bi po tome i on morao biti proglašen fašistom i ustašom. Zato je važno ne podleći novoj ofenzivi iz Srbije ali i iz Hrvatske u kojoj se ponovno svuda vidi jačanje fašizma i ustaštva u Hrvatskoj, u kojoj se ponovno tvrdi da u srcima mnogih Hrvata i Hrvatice živi ustaška zmiya, da je Hrvatska fašizirana i ustašizirana država. Posebno je opasno kada dio “hrvatske” politike i medija prihvaća velikosrpske optužbe da su u Vukovaru na vlasti fašisti i rasisti koji ukidaju prava Srbima, koji poručuju Srbima da nisu dobro došli u Hrvatsku. Pitam te navodno hrvatske političare ako Srbi nisu dobro došli u Hrvatskoj kako to da u Hrvatskoj vladi, kada se uzmu zajedno ministri, zamjenici i pomoćnici ima preko trećinu Srba iako ih u Hrvatskoj ima svega pet posto, i kako to da se nitko ne buni protiv toga. Što bi se dogodilo u Srbiji da ima samo pet posto u Vladi Srbije Hrvata. Kako to da u Srbiji, koja navodno vodi politiku ravnopravnosti Hrvata ni u Vladi ni u parlamentu nema ni jednog Hrvata. I ono što je najvažnije, konačno treba za sva vremena utvrditi istinu o tome tko su bili fašisti u Vukovaru. Tko je u Vukovaru masovno ubijao ne samo hrvatske vojnike nego i ranjenike, žene i djecu? Tko je na fašistički način likvidirao ljude? Tko je iz Vukovara prisilno istjerao sve Hrvate? Tko je stvorio koncentracijske logore za Hrvate u Srbiji? Tko je silom nametao četiri S i ćirilicu? Tko je masovno silovao, pljačkao, palio i ubijao? Sve su to radili četnici velikosrbi ali i Srbi, koji danas izigravaju žrtve navodno hrvatske fašističke politike. Očvara i druga stratišta dokaz su da su Srbi vodili nacističku i fašističku politiku. Da nisu samo pjevali četničke pjesme nego da su masovno klali i ubijali i vršili neviđeno etničko čišćenje. Koncentracijski logori u koje je odvedeno nekoliko tisuća Vukovaraca, koji su stvoreni u Srbiji, u kojima su logoraši mučeni i ubijani tipični su za fašističko-nacističku politiku. I jedno i drugo ne razlikuje se od onog što je radio Hitler i nacisti. Dakle, jedini fašisti i nacisti bili su velikosrpski agresori. Cilj njihove agresije je bio da fašističkim nacističkim zločinima pobiju i nasilno iseke sve Hrvate iz Vukovara i drugih područja Hrvatske koje su si zacrtali kao dio buduće velike Srbije. Ti fašistički zločini vršeni su nametanjem ćirilice kao obveznog pisma i nametanjem srpskog jezika kao obveznog jezika. I Vukovarci su s pravom ta četiri srpska S doživljavali kao simbol nacističke i fašističke četničke velikosrpske politike. A što se dogodilo danas? Danas mnogi koji su učestvovali

u toj politici jednom izdajničkom pokorničkom hrvatskom politikom postali su policajci i vlast koja vrši novi teror nad Hrvatima. Samo da posjetim kakva se strašna halabuka podigla na Franju Tuđmana i Hrvatsku kada je Hrvatska odlučila da umjesto dinara hrvatski novac bude kuna. To se proglašavalo krunskim dokazom obnove ustaške države. Tvrđilo se da zbog toga Hrvatska neće moći ući u Europsku uniju, da će Srbi i antifašisti odbiti upotrebljavati taj ustaški novac. Tuđman je imao snage da odbaci te optužbe i da kaže da, iako je kuna bila novac za vrijeme NDH, to ne znači da je taj naziv diskriminiran za sva vremena. I uostalom himna "Lijepa naša" je bila himna za vrijeme NDH i zato su i prema njoj u komunističkoj Titovoj Jugoslaviji dugo godina bile rezerve i narod ju je sa strahom pjevao. Mnoge stvari koje su se događale i u NDH, iako je bila kvislinška država i fašistička ipak je bila činjenica i ne može se reći nije postojala. Ona je postojala i ljudi su u njoj živjeli i nemoguće je da sve što se tada, svi nazivi i sve što se događalo da se diskriminira kao ustaško i fašističko za sva vremena. Hrvatska povijest nije počela niti završila s NDH niti je počela niti će završiti s ovom državom. Hrvatski narod ima svoj povijesni kontinuitet i u tom povijesnom kontinuitetu neki stari nazivi i pojave imali su različito značenje u različitim vremenima. Crvena zvijezda petokraka imala je pozitivno značenje u početku ustanka protiv fašizma i nacizma. Na kraju, nakon oslobođenja, crvena zvijezda je dobila drugačije značenje kada su Titovi vojnici izvršili masovne likvidacije, pravi genocid nad hrvatskim narodom noseći crvenu zvijezdu petokraku. Tada je taj simbol slobode kompromitiran i prestao je biti simbol slobode. Još više taj simbol crvene zvijezde petokrake je kompromitiran u Vukovaru i Srebrenici, kada su pod tim simbolom izvršeni strašni fašistički zločini i likvidacije. Zato je taj simbol za mnoge također sporan i jednako kompromitiran kao i slovo U. Ali opasno bi bilo sve one koji i danas misle da je crvena zvijezda petokraka u određenom razdoblju bila simbol slobode proglasiti boljševicima, staljinistima i fašistima. Isto je i sa slovom U i drugim simbolima iz prošlosti. Uostalom jedno je na verbalnoj razini veličati određene ideologije i totalitarizme a drugo je na djelu provoditi fašističku ili staljinističku politiku. Zbog svega toga moramo se javno pobuniti protiv svih onih koji žele sakriti fašističku i nacističku četničku velikosrpsku politiku u Vukovaru i stvarne fašiste i nacistice koji su počinili zločine

pretvoriti u žrtve hrvatske politike. Dakle, gospodine zastupniče Vukšiću, nemate pravo govoriti o obnovi fašizma u Hrvatskoj, jer nitko u Hrvatskoj ne zagovara koncentracione logore, nitko u Hrvatskoj ne zagovara likvidacije Srba, nitko ne ukida slobode i prava ljudi, bez obzira na vjeru, naciju i spol, nitko ne uvodi represivni fašistički režim. Dakle, ako svega toga nema, ako nemamo ni jednu stranku koja je fašistička i nacistička, koja zagovara otvoreno rasnu politiku, onda je sramotno vlastitu domovinu pretvarati u fašističku državu u kojoj navodno buja fašizam, koji je toliko navodno narastao da traži uvođenjem masovnih mjera represije i masovna hapšenja pa i stvaranje logora za nove fašiste i ustaše. Sramotno je demokratsku Hrvatsku, sramotno je hrvatske branitelje koji su stvorili tu demokratsku Hrvatsku, sramotno je tisuće onih koji su prošli fašističke srpske logore lažno optuživati da su postali novi fašisti. Sramotno je prihvatiti novu velikosrpsku agresiju koja pokušava srpske fašiste, koji su načinili strašne zločine u Vukovaru pretvoriti u navode žrtve rastućeg hrvatskog fašizma i rasizma. Konačno je došlo vrijeme da mi u Hrvatskoj, gledajući se u oči, kažemo jedan drugom punu istinu, da se suprotstavimo onima koji stalno lažno optužuju vlastiti narod i hrvatske branitelje. Može se o ćirilici u Vukovaru govoriti na različite načine, jedino se ne može i ne smije govoriti da je suprotstavljanje zbog konkretnih problema koji nisu riješeni nasilnom uvođenju ćirilice dokaz da su vukovarski branitelji postali fašisti i nacisti i opasni rasisti, koji navodno ugrožavaju temeljna ljudska prava Srbima. Znam da sam već dosadan jer to stalno ponavljam, ali i ovaj puta je to potrebno stalno ponavljati, niti slovo U niti crvena zvijezda petokraka kao simboli ne donose dobro hrvatskom narodu i zato ih ne treba upotrebljavati. Zato je potrebno na vrijednostima Domovinskog rata i pluralističke demokratske slobodne Hrvatske i Tuđmanovoj pomirbi tražiti izlaz iz sadašnje krize. Hrvatska želi dobre odnose sa Srbijom, ali ti dobri odnosi se ne mogu razvijati na novim lažnim optužbama protiv Hrvatske. Oni se mogu graditi samo na priznavanju istine. Ako srpska državna politika želi izvršeni genocid i fašističke zločine u Vukovaru izbrisati spužvom zaborava te fašiste i naciste proglasiti navodnim žrtvama izmišljenog hrvatskog fašizma i ustaštva onda te odnose nije moguće razvijati. Treba jasno reći Hrvatska želi pomoći Srbiji da uđe u Europsku uniju ali to mora biti

demokratska Srbija a ne četnička Srbija koja obnavlja imperijalnu srpsku politiku prema Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini.

dr. Zdravko Tomac,
Katolički tjednik

<http://kamenjar.com/tomac-fasisti-su-oni-koji-pozdrav-za-dom-spremni-proglasavaju-fasistickim/>

PROF. DR. SC. ZDRAVKO TOMAC, Fašisti,
lažni antifašisti i peta ofenziva

**ZDS I STATUT GRADA VUKOVARA
IZBEZUMILI PETU KOLONU U
HRVATSKOJ!**

Dnevno.hr: 09. 09. 2015.

Kada se povežu izjave četničkog državnog vodstva Srbije u posljednje vrijeme, izjave i politika svetosavske Pravoslavne crkve i pete protuhrvatske kolone u Hrvatskoj, nema dvojbe da petu ofenzivu vode zajednički i usklađeno pušu u isti rog Protuhrvatska peta kolona pokrenula je novu “petu ofenzivu” protiv Hrvatske.

Dva su povoda. Promjene Statuta Grada Vukovara i pismo predsjednici Republike i predsjedniku HDZ-a Tomislavu Karamarku o pozdravu “Za dom spremni”, koje je potpisalo više od tri tisuće ljudi na čelu s akademikom Josipom Pečarićem, koji je i inicijator pisma.

I na promjene Statuta Vukovara i pogotovo na pismo sručila se prava lavina uvreda, zavladao je prava histerija. Nema ni jedne grube riječi, ni jedne uvrede koja nije javno izrečena, osobito protiv Josipa Pečarića i hrvatskih biskupa Valentina Pozaića i Vlade Košića. Nakon što je zadarski nadbiskup Želimir Puljić progovorio o pozdravu “Za dom spremni” i spomenutom pismu, ustvrdivši da u nas nema tabu tema i da o toj temi treba ozbiljno raspravljati ako toliki broj ljudi javno iznosi svoje mišljenje zbog kojih su sotonizirani, i na njega se obrušila peta kolona.

Istu sudbinu doživjela je i promjena Statuta Grada Vukovara. Vukovarska vlast i vukovarski branitelji proglašeni su ne samo ustašama, nego fašistima i rasistima najgore vrste. Predloženi su i neki nevjerovatni prijedlozi koji pokazuju koliko su još komunistički totalitaristi snažni, koliko još ne odustaju od represije prema svima onima koji drukčije misle. Javili su se brojni policajci ljudskih duša,

svi oni koji su u ovih 25 godina postojanja hrvatske države provodili prave ofenzive protiv hrvatskog naroda i branitelja, protiv hrvatskih nacionalnih interesa. Tako da bi se ova ofenziva, po ugledu na ofenzive u toku NOB-a, mogla nazvati peta ofenziva. Još je nešto interesantno. Na skoro istovjetan način ofenziva je pokrenuta od strane državnog vodstva Srbije, posebno četničkog četverolista Nikolić- Vučić- Vulin i Đaćić. Njima se pridružila i svetosavska srpska Pravoslavna crkva na čelu s patrijarhom Irinejom koji je usred Hrvatske najprije zaskočio nadbiskupa Puljića i mimo protokola ga triput izljubio da se pred TV kamerama pokaže tko određuje protokol, tko vlada. Da bi zatim iznio nevjerojatnu laž i uvredu ustvrdivši da su Srbi, doduše, činili zlo Hrvatima ali mnogo manje nego Hrvati Srbima. Kada se povežu izjave četničkog državnog vodstva Srbije u posljednje vrijeme, izjave i politika svetosavske Pravoslavne crkve i pete protuhrvatske kolone u Hrvatskoj, nema nikakve dvojbe da tu ofenzivu vode zajednički i usklađeno odnosno da pušu u isti rog.

Velikosrpski fašisti – žrtve, hrvatski antifašisti – fašisti!

Pokušavaju napraviti kopernikanski obrat. Velikosrpski fašisti, koji su učinili grozne fašističke zločine, pretvaraju se u žrtve, a istinski hrvatski antifašisti, na čelu s vukovarskim braniteljima, pretvaraju se u fašiste, koji sada oduzimaju prava nevinim Srbima i prema njima navodno vode fašističku i rasističku politiku. Zato je važno ne podleći novoj ofenzivi iz Srbije ali i iz Hrvatske u kojoj se ponovno svuda vidi jačanje fašizma i ustaštva u Hrvatskoj. Posebno je opasno kada dio “hrvatske” politike i medija prihvaća velikosrpske optužbe da su u Vukovaru na vlasti fašisti i rasisti koji ukidaju prava Srbima, koji poručuju Srbima da nisu dobrodošli u Hrvatskoj. Pitam te navodno hrvatske političare ako Srbi nisu dobrodošli u Hrvatskoj kako to da u hrvatskoj vladi, kada se uzmu zajedno ministri, zamjenici i pomoćnici ima više od trećinu Srba, iako ih u Hrvatskoj ima svega pet posto, i kako to da se nitko ne buni protiv toga.

Mislim da je krajnje vrijeme da Hrvatski sabor otvori ozbiljnu argumentiranu raspravu, da utvrdi koliko se realizirala Deklaracija o Domovinskom ratu, ocijeni hrvatsku unutrašnju i vanjsku politiku i argumentirano odbaci napade na Domovinski rat, a pogotovo napade

da je Hrvatska nasljednica NDH, da je fašizirana i ustašizirana država. Potrebno je činjenicama s najvišeg mjesta pokazati i dokazati da u Hrvatskoj u borbi za stvaranje i obranu samostalne Hrvatske nije bilo ni ustaštva ni fašizma ni nacizma, što se tiče hrvatske politike i hrvatskih branitelja. Ali isto tako treba pokazati i dokazati da se Hrvatska ponovno borila protiv novog srpskog fašizma, koji je pokušao oteti Hrvatskoj velike dijelove hrvatskog teritorija, spriječiti pravo hrvatskoga naroda na vlastitu državu te ognjem i mačem i genocidom kao ciljem rata stvoriti veliku Srbiju. Tijekom obrambenog rata, rata protiv novog fašizma, Hrvatska se u svom Ustavu jasno odredila da stvara državu koja je antifašistička, nasuprot NDH, znači da nema nikakve veze s NDH-om, Pavelićem i ustaštvom.

U Hrvatskoj ne postoji ni fašistička niti nacistička desnica

Ni u vrijeme Domovinskog rata ni danas u Hrvatskoj, osim pojedinačnih ekscesa, nije bilo ni ustaštva ni fašizma. Nema ga ni danas, za razliku npr. od Njemačke, Nizozemske i drugih država gdje je jaka nacistička i fašistička desnica, u Hrvatskoj ne postoji ni jedna politička stranka koja bi mogla dobiti zastupnika u Hrvatskom saboru, a koja se zalaže za fašizam. U Hrvatskoj nema političke snage koja zagovara fašistička i nacistička načela. Zato je sramotno demokratsku Hrvatsku, zato je sramotno hrvatske branitelje koju se stvorili demokratsku Hrvatsku, zato je sramotno one koji su potrošili fašističke i srpske logore lažno optuživati da su postali novi fašisti. Još je sramotnije kada navodno hrvatski političari srpske fašiste u Vukovaru i drugdje pokušavaju pretvoriti u navodne žrtve rastućeg hrvatskog fašizma i nacizma.

Treba još jedanput ponoviti, a što nije teško dokazati bezbrojnim činjenicama, da je jedini fašizam koji je u Hrvatskoj postojao bio četnički velikosrpski fašizam.

Bez obzira na želju pape Franje da Crkva u Hrvata bude most prema Srpskoj pravoslavnoj crkvi, a onda i Ruskoj, u provođenju velike Papine ideje o ekumenizmu kao projektu izlaska iz sadašnje svjetske krize, i Crkva u Hrvata, ali i hrvatska državna politika moraju istinom pokazati da patrijarh Irinej podvaljuje i masno laže kada tvrdi kako su Hrvati u Domovinskom obrambenom ratu činili Srbima više zla nego Srbi Hrvatima. Nisu Hrvati stvorili ni jedan koncentracijski

logor za Srbe, ali Srbi jesu, tisuće Vukovara držali i mučili u koncentracijskim logorima u Srbiji. Nisu Hrvati masovno ubijali ranjenike, ali Srbi jesu načinili Ovčaru i druge masovne grobnice. Nisu Hrvati ispalili ni jedan metak na srpske gradove u Srbiji, ali su Srbi sustavno razarali ne samo Vukovar nego i Dubrovnik, Zadar, Vinkovce, Osijek, Županju, Slavonski Brod, Sisak, Karlovac, pa čak i Zagreb.

Srpski agresori ponašali su se kao fašisti i riječu i djelom

Hrvati su optuživani da su prekomjerno granatirali Knin u kojem je poginuo jedan Srbin. Ali se skriva i ne priznaje istina da su Srbi razarali hrvatske gradove sustavno i planski, samo u Slavanskom Brodu ubijen je jedan razred djece a Vukovar je razoren do temelja. Nisu Hrvati željeli ni pedalj srpske zemlje, ali srpski agresori su željeli veliki dio Hrvatske i Bosne i Hercegovine priključiti velikoj Srbiji, a to su radili sustavnim razaranjem i ubijanjem. Nisu Hrvati masovno silovali Srkinje, ali Srbi jesu Hrvatice.

Dakle, nema nikakve dvojbe da su se Hrvati u Domovinskom ratu borili protiv novog srpskog fašizma, da su Srbi bili fašisti, ne po tome što su govorili i pjevali nego po tome što su radili. Nisu samo pjevali “Slobo, pošalji nam salate, bit će mesa klat ćemo Hrvatice”, nego su to sustavno na djelu i radili.

Nakon svih tih činjenica, čovjeku pamet stane, kako je moguće da patrijarh Irinej dođe u Hrvatsku i govori kako su Hrvati načinili više zla Srbima!

Nakon svega što se dogodilo u Vukovaru, teško je ostati miran na izjavu ministra Vulina da se danas u Vukovaru provodi fašistička i rasistička politika prema Srbima.

Nakon što su Srbi učinili strašne zločine u RH i BiH, samo u Srebrenici su pobili osam tisuća zarobljenika, i na Kosovu, nakon što su istjerali više od milijun Hrvata, Bošnjaka i Albanaca, teško je ostati miran na izjave četničkog državnog vodstva Srbije da je Oluja bila najveći zločinački pothvat poslije II. svjetskog rata. Oni ne priznaju ni odluke Međunarodnog suda pravde ni Haaškog tribunala, oni su krenuli u novu strašnu agresiju na Hrvatsku na koju se mora odgovoriti. Hrvatska ne smije podržavati četničku Srbiju i njen put u Europsku uniju. Bez obzira na pritiske koji dolaze od moćnih međunarodnih snaga, koji zbog svojih interesa i odnosa s Rusijom i

zbog straha da Srbija ne ostane u potpunom zagrljaju Putina, pokušavaju na štetu hrvatskih nacionalnih interesa davati velike ustupke Srbiji i njenoj politici.

Neprihvatljiva nova njemačka politika prema Hrvatskoj

Moramo se suočiti s istinom da i naša prijateljska Njemačka, zbog svojih interesa, obnavlja politiku Zapadnog Balkana, u kojoj Hrvatska dobiva specijalnu ulogu koja ne odgovara našim nacionalnim interesima.

Mi ne možemo promijeniti globalnu svjetsku politiku. Ne možemo promijeniti politiku Rusije, Turske, Njemačke i Velike Britanije i posebno SAD-a, ali možemo čvrsto braniti naše interese i, što je još važnije, možemo i moramo se obračunati s hrvatskom petom kolonom koja već godinama sustavno i na isti način, kao i četnička fašistička srpska politika, krivotvorinama i lažima napada hrvatsku državu i hrvatski narod, a ne samo Domovinski rat.

Već je degutantno ponavljati i citirati petu protuhrvatsku kolonu, koja domoljublje proglašava ne samo ustaštvom nego i fašizmom i nacizmom, koja izmišlja fašizaciju i ustašizaciju Hrvatske, koja na isti način brani srpski fašizam kao i Srbija, koja svoje fašiste i fašističku politiku pokušava naknadno pretvoriti u žrtvu navodno fašističke hrvatske politike.

Pojmovi fašizam i ustaštvo olako se rabe i zlorabe

Mora se konačno reći i istina o lažnim hrvatskim antifašistima. Ne mogu biti antifašisti niti se tako nazivati oni na čelu s Titom koji su masovno ubijali i stvarali tisuće masovnih grobnica, ubijali bez suda, koji su ustvari napravili genocid nad hrvatskim narodom. Isti taj genocid nastavio se i u Domovinskom ratu, posebno u Vukovaru i Srebrenici, ali i drugdje.

Dakle, u Hrvatskoj se ne polazi od činjenice, ne polazi se od istine, olako se rabe i zlorabe pojmovi fašizam i ustaštvo.

Žarko Puhovski, dvostruki krivokletnik i lažni svjedok optužbe i na suđenju kolegama studentima 1972. godine i na suđenju u Haagu, kada je lažno tvrdio da je Hrvatska stvorena na zločinu i da je Oluja bila etničko čišćenje Srba, ponovno je dočekao svojih pet minuta. Ni manje ni više Žarko Puhovski cinično predlaže da bi najbolje bilo u

Hrvatskoj provesti referendum, kako bi se promijenilo ime Republika Hrvatska u NDH.

Što taj prijedlog znači? On znači da Puhovski smatra da je hrvatski narod ustaški narod, da jednako misli kao i Josipović, da potajice u srcima Hrvata žive ustaške zmijske, da je Hrvatska stvarno zmijska ustaška dolina. Taj prijedlog znači da on misli da je upotreba pozdrava za vrijeme Domovinskog rata “Za dom spremni” dokaz da je Domovinski rat za cilj imao obnovu ustaške države. I Ante Tomić je na istoj ideologiji, kao i do sada. On također zjurado konstatira s veseljem, da je domoljublje “odvratno čuvstvo”. To je ta politika izmišljanja fašizma i ustaštva jer oni domoljublje izjednačavaju s ustaštvom i fašizmom.

Strašno je bilo čitati hrvatske novine i slušati izjave političara, novinara i intelektualaca koji su opredjeljenje da je brak zajednica muškarca i žene i da ju treba zaštititi Ustavom proglasili fašizmom.

Rehabilitacija Tomićeva “odvratnog čuvstva”

Stvoren je cijeli pokret sustavnog sotoniziranja hrvatske predsjednice Kolinde Grabar Kitarović koja je svojom politikom i nastupima rehabilitirala domoljublje od “odvratnog čuvstva” u nešto lijepo i plemenito. Kako ju narod slijedi razrađene su cijele strategije kako banalizirati hrvatsku predsjednicu, kako je izjednačiti sa Severinom, kako ju obezvrijediti kao osobu i kao državnicu. Dakle, imamo u Hrvatskoj fašiste koji su, posebno u Vukovaru, na djelu provodili fašizam. I imamo lažne antifašiste za koje genocid nad hrvatskim narodom poslije II. svjetskog rata nije bio fašizam i zločin nego antifašistička pravedna odmazda. Međutim, srpski fašisti i četnici koji su pretvoreni u antifašiste idu dalje, oni ne prihvaćaju podjelu odgovornosti, oni pokušavaju skinuti odgovornost sa srpskog fašizma i okriviti ne samo hrvatske branitelje nego i hrvatski narod.

Zbog svega toga treba stalno ponavljati da nitko nema pravo nazivati se antifašistom koji je na bilo koji način učestvovao ili podržavao masovna ubijanja poslije II. svjetskog rata, koji je učestvovao ili podržavao genocid nad hrvatskim narodom, koji je učestvovao ili podržavao stvaranje logora. Isto tako i danas nove generacije lažnih antifašista nemaju pravo nazivati se antifašistima ako opravdavaju taj genocid nad hrvatskim narodom i ako brane komunističke

zločine. Dobro, već sam puno pisao o Titovom genocidu nad hrvatskim narodom i lažnim antifašistima. Optimist sam jer proces detitoizacije, usprkos svim otporima, dobro ide i nitko ga neće moći zaustaviti. On će biti završen nakon promjene vlasti na sljedećim parlamentarnim izborima.

Zato ću se pozabaviti aktualnim fašistima koji se lažno predstavljaju kao antifašisti.

Povijesne činjenice su utvrđene da je četnički pokret bio fašistički i u II. svjetskom ratu i u velikosrpskoj agresiji na RH, BiH i Kosovo. Utvrđeno je i na najvišim međunarodnim sudovima da su Srbi genocidnom politikom pokušali stvoriti veliku Srbiju, da masovni zločini i genocid nisu bili posljedica ratnog kaosa nego planirano sredstvo ostvarivanja velike Srbije. Dokazano je da je genocid učinjen u Srebrenici, Vukovaru i drugdje. Dokazano je tko su bili fašisti. Dakle, da su to bili Srbi.

Konačno je došlo vrijeme da se kaže puna istina. Nisu te fašističke zločine činili samo četnici, nego ih je činio i Titov JNA, čiji su vojnici nosili crvenu zvijezdu petokraku na svojim kapama. Činjenica je da su tu politiku vodili ključni ljudi, članovi najužeg državnog vrha Srbije. I da su imali, onda i danas, podršku Srpske pravoslavne crkve.

Danas su četnici službeno rehabilitirani i u II. svjetskom ratu i u srpskoj agresiji u raspadu Jugoslavije i postali su antifašisti. I danas ti fašisti, koji su se prekrstili u antifašiste, na čelu s državnim vodstvom Srbije vrlo sustavno pokušavaju ono što su izgubili u ratu ostvariti u miru. Velikosrpska politika nije mrtva. Svi ciljevi iz Miloševićevog doba su obnovljeni, samo se sada ostvaruju na drugi način.

Dakle, nema nikakve dvojbe da je u raspadu Jugoslavije i velikosrpskoj agresiji postojao samo jedan fašizam, to je bio srpski fašizam. Udarne pesnice su bili četnici, ali i transformirani Titov JNA u srpsku vojsku i znatan dio srpskog naroda, i u RH i u BiH i u Kosovu, ali i u Srbiji.

Neće biti mira i sreće na ovim prostorima dok se ne raskrinka ta nova velikosrpsko-četnička fašistička agresija. Umjesto suočavanja s istinom na djelu je u Hrvatskoj izmišljanje hrvatskog fašizma i ustaštva. Najbolji primjer je sve ono što se događa vezano za uporabu slogana "Za dom spremni", za vrijeme Domovinskog rata.

Nadbiskup Puljić je u pravu

Zato je u pravu nadbiskup Puljić kada predlaže da bi o toj tabu temi trebalo otvoriti kompetentne, stručne i znanstvene rasprave, kako bi se dali odgovori na slijedeća bitna pitanja oko kojih se vode velike ideološke političke borbe.

Prvo i najvažnije pitanje je utvrditi što je značio pozdrav “Za dom spremni” u Domovinskom ratu. Postoje različita mišljenja. Prvo je mišljenje da je to bio i ostao ustaški pozdrav i da je i u Domovinskom ratu značio isto što i za vrijeme NDH. Na bazi takvog pojednostavljivanja logično je da se tvrdi da je u vrijeme Domovinskog rata, a i danas, svi oni koji koriste izraz “Za dom spremni”, obnavljaju ustašku politiku i zalažu se da se rehabilitira ustaška politika u domoljubnu, kao što se rehabilitirala i četnička politika.

Drugo mišljenje je da je slogan “Za dom spremni” u Domovinskom ratu potpuno odvojen od NDH, Pavelića i ustaške politike, da je on spontano nastao u borbi protiv četničko fašističke agresije kao domoljubni odgovor branitelja da su spremni braniti i obraniti svoj dom i svoju domovinu. Dakle, to mišljenje, koje i osobno zastupam jer sam kao potpredsjednik Ratne vlade se svakodnevno suočavao s tim problemom, potpuno je odvojeno od ustaškog pozdrava “Za Pavelića i dom spremni” i nema nikakve veze s ustaštvom. Politički ciljevi Tuđmana i Ratne vlade jasno su definirani stvaranjem demokratske antifašističke Hrvatske nasuprot NDH. Umjesto totalitarne NDH Tuđman i Vlada u novom Ustavu utvrdili su Hrvatsku kao demokratsku višestranačku državu sa najvišim ljudskim pravima. Donijeli smo i ustavni Zakon o pravima manjina, koji je na najvišoj razni jamčio manjinska prava, a posebno srpske manjine.

Pozdrav “Za dom spremni” je nastao u borbi protiv novog srpskog fašizma, koji je osporavao i dom i domovinu. I zato je bio tako masovno prihvaćen.

Dakle, nisu u pravu oni koji tvrde da je u Domovinskom ratu nije dan novi sadržaj pozdravu “Za dom spremni”. Zato ima osnove i prijedlog da se taj pozdrav u Domovinskom ratu rehabilitira kao izvoran i potpuno različit od ustaškog pozdrava jer su se branitelji borili za potpunu drukčiju Hrvatsku od ustaške Hrvatske.

Možda su Branko Borković, Pečarić i drugi pretjerali kada su predložili da to bude registrirano kao službeni pozdrav u Hrvatskoj vojsci, ali su pokrenuli korisnu raspravu, jer po mom mišljenju, Hrvatska mora utvrditi punu istinu o upotrebi, političkim ciljevima i karakteru toga pozdrava u Domovinskom ratu. Ako bi prihvatili podvale da je to samo ustaški koljački pozdrav, kako pišu hrvatski mediji, onda se nikad nećemo obraniti od obnovljenih napada iznutra i izvana koji će taj pozdrav stalno koristiti da bi amnestirali istinske srpske fašiste, da bi stigmatizirali hrvatske branitelje, koji su bili istinski antifašisti i pretvorili ih u ustaše i fašiste. Potrebno bi bilo otvoreno i demokratski raspraviti i o tome što taj pozdrav znači danas, kada se masovno upotrebljava i koristi na sportskim utakmicama.

Je li to ustaški pozdrav? Je li veliki dio naših mladih zaražen ustaštvom i fašizmom? Je li to pozdrav podrške Domovinskom ratu? Je li on ima istu konotaciju kao i skandiranje Vukovar, Vukovar? Moje mišljenje, o kojem sam puno puta pisao, da danas taj pozdrav ima i različiti sadržaj i političke ciljeve od pozdrava u Domovinskom ratu. On je djelomično podrška Domovinskom ratu, ali i izraz revolta mladih koji nemaju posla, kojima se nudi odlazak u inozemstvo kao jedini spas, koji su nezadovoljni državnom, a ne samo sportskom politikom, te na taj način prosvjeduju, izražavaju svoje nezadovoljstvo.

Međutim, upotreba tog pozdrava je višeslojna, ima tu i huliganstva i prkosa i želje da se vlasti pokaže da im se ne može zabraniti da na stadionu viču ono što žele, jer u Hrvatskoj ne postoji verbalni delikt. Najopasnije je ovo što se danas događa, da se sve trpa u istu vreću, da nema diferencirane politike i da se nanosi strašna šteta hrvatskom narodu što ga i peta hrvatska kolona, a ne samo srpski fašisti, proglašavaju ustaškim i fašističkim narodom na temelju upotrebe toga pozdrava.

Da zaključim, u cijeloj ovoj gužvi dobro je da je ta tema otvorena. Bilo bi korisno o njoj raspravljati argumentirano i mirno, ali izgleda da to još uvijek u Hrvatskoj nije moguće

<http://kamenjar.com/tomac-fasisti-su-oni-koji-pozdrav-za-dom-spremni-proglasavaju-fasistickim/>

ZDS I KUKAVIČLUK: OD THOMPSONA DO THOMPSONA

Naslov odgovora Marcela Holjevca (7Dnevno, 18. 09. 2015.) „*Ne ići glavom kroz zid nije kukavičluk*“ bio mi je doista simpatičan. Podsjetio me je na još jednu beogradsku priču. Naime, profesor Borelli koji je bio voditelj Hidro odsjeka na Građevinskom fakultetu i bio dopisni član JAZU (danas HAZU) jednom mi je rekao:

„*Mislio sam da sam ja najtvrdoglaviji čovjek na svijetu, ali Tebi Pečariću skidam kapu.*“

Ali kada sam počeo čitati nisam mogao vjerovati svojim očima. Holjevac misli da sam ja tvrdio da nisam autor peticije. Zar je moguće da njemu nije jasno da sam se, kao znanstvenik kome je itekako važno pitanje autorstva, ograđivao od svake primisli da je PRIJEDLOG moj.

Pa zar netko uopće može ne razumjeti što znači rečenica iz Peticije ZDS:

„Zato od vas štovana Predsjednice RH i štovani predsjedniče HDZ-a tražimo da usvojite sugestiju Mladog Jastreba (podcrtao JP) i predložite izmjene zakona o hrvatskoj vojsci tj da se pozdrav ZA DOM - SPREMNI uvede u službenu vojnu uporabu.“

Pa zar netko uopće može pomisliti da autorstvo Peticije ZDS pripisujem Mladom Jastrebu, a on tu Peticiju nije ni potpisao.?

Ili to samo Holjevac i dalje ustrajava na ono što je već napisao – ja sam onaj gluplji!

Zapravo mi se itekako sviđa biti u društvu s biskupima Pozaićem i Košićem i mnogim drugima koji su potpisali Peticiju, a kako nas netko doživljava ne govori o nama nego o njemu! Zato priznajem, ako je ovo njegovo pametno – glup sam!

Dobar dio njegovog teksta je prihvatljiv, ali onda opet kreće s onim što je po meni blago rečeno kukavičluk:

„*Bitno je kako će takav potez, kao što je uvođenje tog pozdrava u HV, biti protumačen u redovima NATO pakta, EU-a, naših prijatelja i saveznika poput Njemačke. Time bismo, naročito Angelu Merkel i*

druge političare koji podržavaju HDZ kojem ste se obratili, i koji su članovi EPP-a, doveli u vrlo neugodnu situaciju.

Hrvatska bi bila izložena diplomatskom pritisku, a dobit nam od toga ne bi bila nikakva. To nije, dakle, stvar kukavičluka, već jednostavno procjene je li nam to u interesu, treba li nam to i koja je cijena toga. Politička cijena koju bi Hrvatska platila

bi svakako bila prilična, a što bismo dobili time? Jedno veliko ništa. Što bi Srbi dobili? Argument više da mogu iz svoje zemlje, koja je valjda uzor demokracije i ljudskih prava, lamentirati o "ustaškoj" Hrvatskoj."

Doista nisam političar pa me doista ne zanima koje bi probleme imali te osobe koje su dopuštali i proganjali hrvatske generale zato što je tim stranim političarima, a vjerojatno i njima, oslobođanje okupiranih područja svoje domovine bio Udruženi zločinački pothvat. Ono što je po Meronu nerazumno, ti političari se nisu usuđivali niti se danas usude spomenuti. Možda bi kolega Holjevac, koji po prirodi svoga posla mora pratiti što Ti političari rade i govore, mogao podsjetiti me kada su oni na ove „Srpske dobitke“ spomenuli da je i u presudi za genocid jasno rečeno da je izvršena (fašistička – kolega Holjevac bi barem trebao pročitati tekstove prof. Tomca u tjedniku za koji piše) agresija na Hrvatsku u cilju stvaranje homogene Velike Srbije uz niz genocidnih radnji. Tomac kaže:

Drugo mišljenje je da je slogan „Za dom spremni“ u Domovinskom ratu potpuno odvojen od NDH, Pavelića i ustaške politike, da je on spontano nastao u borbi protiv četničko fašističke agresije kao odgovor branitelja da su spremni obraniti svoj dom i svoju domovinu. Dakle, to mišljenje, koje i osobno zastupam (podcrtao JP uz nadu da i prof. Tomac neće biti uvršten među nas gluplje), jer sam kao potpredsjednik Ratne vlade se svakodnevno suočavao s tim problemom, potpuno je odvojeno od ustaškog pozdrava „Za Pavelića i dom spremni“ i nema nikakve veze s ustaštvom.

Politički ciljevi Tuđmana i Ratne vlade jasno su definirani stvaranjem demokratske antifašističke Hrvatske nasuprot NDH. Umjesto totalitarne NDH Tuđman i Vlada u novom Ustavu utvrdili su Hrvatsku kao demokratsku višestranačku državu sa najvišim ljudskim pravima. Donijeli smo i ustavni Zakon o pravima manjina, koji je na najvišoj razini jamčio manjinska prava, a posebno srpske manjine.

Pozdrav „Za dom spremni“ je nastao u borbi protiv novog srpskog fašizma, koji je osporavao i dom i domovinu. I zato je bio tako masovno prihvaćen. Dakle, nisu u pravu oni koji tvrde da u Domovinskom ratu nije dan novi sadržaj pozdravu „Za dom spremni“. Zato ima osnove i prijedlog da se taj pozdrav u Domovinskom ratu rehabilitira kao izvoran i potpuno različit od ustaškog pozdrava jer su se branitelji borili za potpuno drukčiju Hrvatsku od ustaške Hrvatske.

Tomac po običaju sjajno pokazuje kako je mnogim Hrvatima važniji Domovinski rat od onog prije. Od Holjevca kao vrsnog kolumniste očekivao sam da svojim tekstovima razbija kukavičluk hrvatskih političara, a ne da ih podržava u tome (mogao bi negdje naći i ono što je kardinal Kuharić govorio o klečanju na koljenima pred velikima). I ovaj njegov odgovor pokazuje kako nije shvatio osnovnu poruku našeg pisma: NIJE BITNO samosvjesnim Hrvatima danas, hoće li ZDS biti pozdrav u HV ili neće, već je presudno bitno da SMIJE BITI te da ta odluka ovisi ISKLJUČIVO od hrvatskoga naroda, a ne od nametnutih stereotipa koji su ga držali i još uvijek drže u okovima.

Nije bitno nadalje, što Srbija misli, bitno je ONEMOGUĆITI njene operative u Hrvatskoj da hrvatskome narodu nameću njeno mišljenje, a neka ona, figurativno rečeno laje iza granice koliko i što hoće.

A da je bio blizu razumijevanju toga pokazuje ono što dalje piše:

„Tko su ta gospoda kojima smeta Marko Perković i njegova pjesma "Čavoglave" da

bi njima itko iz Hrvatske trebao bilo što dokazivati ili se za bilo što pravdati?

Pa i dokazivati da mi imamo pravo vikati "Za dom spremni"? Da, ako smo demokratska država, ako postoji sloboda govora, imamo. Da, ako je Marko to pjevao za rata i nitko se nije usudio buniti se, neka se ne bune gospoda "srpski dragovoljci, banda, četnici", ni sad. No, trebamo li mi stoga svoje prijatelje i saveznike dovoditi u neugodnu situaciju?“

Sad već ne znam javlja li mi Holjevac da potpisuje Peticiju ZDS.

Ili nije pročitao da ona počinje rečenicom:

“Najavljeno je kako će šibenska policija kazniti (podcrtao JP) pjevača Marka Perkovića Thompsona zbog uzvikivanja pozdrava ZA

DOM SPREMNI na velikom koncertu u Kninu, Pozdrav je dio Thompsonove pjesme BOJNA ČAVOGLAVE koju on izvodi već 25 godina. SVATKO u bilo kojoj demokratskoj sredini smije pjevati i recitirati stihove te pjesme sve dok ona nije službeno ZABRANJENA. Pjesma, nastala u vrijeme kada je Hrvatska bila razoružana, a UN joj je zabranio naoružavanje tj. prepustio je velikosrpskoj agresiji, dizala je moral naroda.

Može li i smije li netko kažnjavati, zabranjivati ili prekrajati riječi te pjesme koja je dio povijesti hrvatskog naroda?"

Meni je nemoralno kad Holjevac piše što je napisao o Bojni Čavoglave, a ne smeta mu najava kažnjavanja zbog toga! Zato mi je i drago što i nije, ako nije, pročitao Pismo.

Ako jest izgleda mi kao da je Holjevac samo prespavao ovih zadnjih petnaestak godina. Naime, veliki napadi na pozdrav *Za dom spremni* počeli su s promjenom vlasti početkom ovog stoljeća. Odmah se počelo s napadima na Thompsona i Bojnu Čavoglave koja počinje s tim pozdravom. Kako svjedoči Mario Filipi *tako se pozdravljalo na bojišnicama širom zemlje, na mjestima gdje si bio siguran jedino da si živ tog trenutka. Niti pet sekundi života unaprijed nije se moglo predvidjeti. Bio je to pozdrav na svim bojišnicama i u svim postrojbama, ne samo u HOS-u. Nije to bio službeni pozdrav proklamiran na nivou države, nego spontana manifestacija otpora na prvoj crti, među nitima mreže smrti, kao poruka neprijatelju. „Čekaju te oni koji su za dom spremni umrijeti“*. To su prepoznali mnogi u Hrvatskoj pa smo pisali otvorena pisma i knjige (vidjeti npr. M. Kovačević i J. Pečarić, Thompson u očima hrvatskih intelektualaca – Bilo je i to jednom u Hrvatskoj, Fortuna, Zagreb, 2008.; J. Pečarić, Hajka na Thompsona, Zagreb, 2012. J. Pečarić, Propade im crvena Hrvatska, Zagreb, 2015. pp.372). Narod je masovno odlazio u Čavoglave.

Bilo je očito da s takvim napadima nisu imali uspjeha. Prije bi se reklo izazvali su suprotno od očekivanog.

Zatim su počeli s policijskim gonjenjem onih koji bi se usudili izgovoriti ZDS.

Je li Holjevac shvatio da smo zbog najave kažnjavanja Thompsona zbog pjevanja Bojne Čavoglave u Pismu i upozorili na oslobađajuće sudske presude u svezi s pozdravom ZDS?

Zar nije logično na prijetnje kažnjavanjem odgovoriti s ukazivanjem na takve presude?

Na portalima se o tome piše i danas:

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/sud-utvrдио-pozdrav-za-dom-spremni-je-stari-hrvatski-pozdrav-827566>

Obično se spominje i druga takova presuda: Presuda Prekršajnog suda u Zagrebu, 23. 12. 2009.

Postoji i treća koju dajem u prilogu.

Političarima to nije bilo dovoljno. Baš njih briga za sudske presude. (Njima se tresu koljena pred stranim činovnicima nižeg ranga., zar ne?) Nastavili su s pritiscima na pravosuđe. Policija je morala i dalje prijavljivati one koji koriste taj vlastima nepoćudan pozdrav. O tome se raspisala Slavica Lukić u Jutarnjem:

JUTARNJI ISTRAŽUJE Znate li koliko je ljudi kažnjeno zbog ustaškog pozdrava 'Za dom spremni'? Rezultati su poražavajući!

<http://www.jutarnji.hr/na-sudu-od--2010--samo-13-kazni-za-uzvik--za-dom-spremni-/1413042/>

Nju naravno ne zanima zašto se ljudi i dalje proganjaju unatoč sudskim presudama. I još se zgraža što sudci, očito pritisnuti od političari, nisu dosljedniji u svojoj poslušnosti prema političarima pa dosuđuju minimalne kazna.

Evo kako joj se u istom broju 7Dnevno narugao sjajni kolumnist Zvonimir Hodak (čita li ga g. Holjevac?) :

Slavica Lukić je provela u Jutarnjem listu empirijsko istraživanje o neprogresivnom odnosu pravosuđa prema starohrvatskom pozdravu ZDS. Zgrožena, Slavica je uzela kao bazičnu godinu 2010. g. Naslov "Istraga : kako sudovi tretiraju ustaški pozdrav". Kaže naša Slava: "Na sudu od 2010. g., samo 13 kazni za uzvik 'Za dom spremni'". Zamislite, u tih 13 kazni nema čak nijedne doživotne robije. Nema ni smrtne kazne. Nema ni statistike koliko je "zločinaca" oslobođeno. Ni empirijska istraživanja nisu što su nekad bila.

Spomenimo samo dio njenog teksta:

„Državno odvjetništvo dosad ni u jednom slučaju, pa ni u onom reprezentativca Josipa Šimunića koji je "Za dom spremni" uzviknuo pred punim stadionom i televizijskim gledateljima, taj poklič nije tretiralo kao kazneno djelo.“

Vidite kako oni koji sprovode velikosrpsku politiku u RH, koriste i njihove metode („Laž je Srbima najviše pomogla u povijesti“). Svi

znamo da je Joe uzviknuo: ZA DOM. A tridesetak tisuća ljudi je uzvratilo: SPREMNI!

A da je ZA DOM stari hrvatski usklik, valjda ni većina staljinista s Katedre za povijest FF-a ne bi negirala (osim Klasića, kako je to nedavno G. Borić u Hrvatskom tjedniku), zar ne?

Druga je stvar, što mnogi od nas smatraju da se uz ZA DOM podrazumijeva i SPREMNI, i da samo postoje inačice jednoga te istoga. Naime, „bilo koji nacionalni pozdrav može biti njegovanje tradicije, ali može i napredovati“, kako je srpski povjesničar Dragan Petrović objasnio to što Srbi koriste pozdrav s tri raširena prsta kojim su slavili sva zvjerstva u Domovinskom ratu i koji je „napredovao“ u Miloševićevo vrijeme! A to naši političari ne smiju reći stranim političarima kada ih optuže zbog ZDS. Holjevac ima pravo misliti da to nije kukavičluk, ali meni jest i to i mnogo toga drugoga.

Holjevac svoj tekst završava ovako:

ZDS u pjesmi je jedno, ZDS na službenim dokumentima nešto posve deseto. To je onda službena politika, pa će se tako i tretirati.

Međutim, predsjednik HČSP-a Josip Miljak me je upozorio na sljedeće:

Poštovani akademice, evo jedan prilog raspravi o pozdravu Za dom spremni i ustaštvu. HČSP je jedina politička stranka koja u službenim aktima ima registriran pozdrav: Za dom spremni. Kada sam zbog toga bio na sudu po prijavi načelnika prve PP Zagreb, Velimira Tišme (inače Srbin), sutkinja Vlatkica Jurić je bila zaprepaštena kako je to moguće da HČSP ima to u službeno potvrđenom Ustavu (Statutu), i morala s velikim žaljenjem donijeti oslobađajuću presudu. U definiciji presude je izbjegla jasno određenje, pa sam se ja žalio na tu oslobađajuću presudu (naravno da se nemam pravo žaliti na oslobađajuću presudu), što mi je drugostupanjski sud i kazao u rješenju. Bila je sporna naša zastava koja je visjela na zgradi u Frankopanskoj 2, Zagreb, na kojoj je ispod stranačkog grba naš pozdrav; Za dom spremni. Sutkinja je mene oslobodila jer kao nisam ja osobno, kao odgovorna osoba izvjesio tu zastavu, pa ne mogu direktno biti odgovoran. Stoga sam se i žalio na presudu, jer se ostavlja prostor za inkriminaciju legalno registrirane stranačke zastave. To je bilo negdje 2009/10.

To je dakle sudski spor o zastavi, a o spomeniku u Splitu i ne tako davnim događanjima oko tamošnjeg spomenika vjerojatno svi dobro znaju.

<http://www.gradjanska-akcija-official.com/mi-pripadnici-ix-bojne-hos-a-smatramo-da-je-za-dom-spremni-isto-sto-i-crkveni-pozdrav-hvaljen-isus-i-marija/>

S obzirom da sam i ja u grupi onih glupljih, normalno je da meni nije jasno zašto *službeno potvrđeni Statut* jedne hrvatske stranke ne spada u službene dokumente.

Na kraju, što reći? Najbolje je citirati Fusnote za fah idiote iz Hrvatskog tjednika, 17. 09. 2015.:

Ante Tomić, Jutarnji list:

„Je li Sanader bio baš takva sramota? Prije bih rehabilitirao njega nego stari hrvatski pozdrav 'Za dom spremni'“

HT: Hrvati bi se prije odrekli tebe nego svoga starog pozdrava.

S obzirom da sam iznio više nego dovoljno argumenata za stavove koje zastupam, osobno ne namjeravam više polemizirati o ovome pitanju da se ne pretvori u retoričko nadmudrivanje bez svrhe i novih saznanja čitateljima. Za mene je ova polemika završena.

Akademik Josip Pečarić

KOMENTARI POSLIJE PREDSTAVLJANJA

Poštovani,

Predstavljanje knjige u petak je prošlo u najboljem redu. Barem tako kažu neki od nazočnih. Zapravo čekam da Oskar to stavi na YouTube pa ćete sami moći vidjeti kako je to izgledalo.

Kako smo pomjerali vrijeme od 19 na 12h neki od vas nisu mogli doći. Ali napraviti ćemo još jedno predstavljanje u Travnom 18.12. Dan prije i u Sisku.

Poslije predstavljanja prof. Tomac, dr. Stjepandić i ja bili smo i u Sisku gdje je Predsjednica Republike Hrvatske Kolinda Grabar-Kitarović nazočila dodjeli studentskih stipendija Biskupijske zaklade „Fra Bonifacije Ivan Pavletić“ u sisačkom Biskupskom ordinarijatu. Čestitajući stipendistima na dobivenim stipendijama kazala je kako su one izraz velikog povjerenja u njih i ujedno potvrda svega onoga što su do sada postigli u svom školovanju i životu! Zapravo i nas trojica smo prijatelji te Zaklade, a od petka je to i Predsjednica!

<http://predsjednica.hr/objava/1/1/679>

<http://www.biskupija-sisak.hr/>

U subotu smo opet nas trojica nazočili sjednici proširenog Predsjedništva HNES-a, gdje smo se dogovarali o daljnjem radu. Uskoro

ćemo održati dvije tribine:

6. prosinca u Mimari (predstavljanje novih knjiga HŽD-a i HNES-a i 11. prosinca u Svetoj Mati Slobode u spomen na Oca hrvatske države akademika Franje Tuđmana i na žrtvu današnjih vlasti vukovarskog viteza Darka Pajičića.

Što se tiče predstavljanja u petak posebno me raduje što sam natjerao našega sjajnog kolumnistu Marka Ljubića da sudjeluje u tom predstavljanju i pokaže kako je i u toj ulozi jednako dobar kao kada piše svoje sjajne kolumne u 7Dnevno i na portalu dnevno.hr.

Poslije predstavljanja je morao napisati tekst koji obavezno trebate pročitati JE LI SDSS – ISIL?

<http://www.dnevno.hr/vijesti/komentari/je-li-sdss-isil-863156>

Koliko je izvrsna takova usporedba ponajbolje će nas podsjetiti dvije činjenice (od mnogih):

Sjećate li se kako je francuski predsjednik Mitterrand doletio u

Sarajevo i tako onemogućio napad na Srbe, tj. omogućio njihove daljnje zločine u BiH?

A do nedavno ni mi se nismo smjeli sjećati kako je RH spasila Bihać s 160,000 muslimana u okruženju od srpskoga genocida i to poslije genocida u Srebrenici. Znamo kako smo mi prošli zbog toga!

Zapravo Ljubić nas u svijetlu najnovijih događanja podsjeća na etičku osudu Milorada Pupovca za veleizdaju. Citirajmo Ljubića:

Nečuveno je da u hrvatskom javnom životu uopće postoje takvi tipovi. Nije dakle pravo pitanje je li SDSS nasljednik srpskoga ISIL-a ili ISIL, iako smo i za tu dvojbu ponudili relevantne usporednice. Pravo je pitanje danas, tko je to „hrvatski Katar, Saudijska Arabija ili Turska“, dakle tko potpomaže zakonite nasljednike antihrvatskog Kalifata? Smije li bilo tko pred očima hrvatskoga naroda s takvim tipovima i politikama formirati hrvatsku Vladu? Vladu možda, ali hrvatsku – ne.

Zanimljivost s predstavljanjem u petak je i to što je prof. Tomac zakasnio jer je pisao svoju kolumnu za direktno.hr. Obavezno je pročitajte:

<http://kamenjar.com/tomac-evo-zasto-predsjednica-mandat-treba-dati-relativnom-izbornom-pobjedniku/>

Kako sam bio u Lahoreu do samih izbora, nisam pratio predizbornu kampanju. Tomac s pravom govori o pritiscima na Predsjednicu. Optužuju je da će prekršiti Ustav, ako postupi po Ustavu i da mandat izbornom pobjedniku. Pričaju mi o lošim Karamarkovim potezima u kampanji. Ne znam hvale li ga ili kude. Jer treba doista biti veliki pa napraviti da jesi važniji od svih zala koje su napravili borci za Srpsku Hrvatsku.

Ja bih ipak prije odao priznanje Srbima. Naime, i u petak sam podsjetio nazočne na onu moju priču s kraja 1987.godine i srpskoj podjeli Hrvata na ustaše i srpske slugu.

Tada sam rekao da ne volim biti srpski sluga. Ima nas takovih, kako pokazuju i ovi izbori, barem pedesetak posto. Ali to samo potvrđuje koliko su Srbi uspješni u tim svojim prosudbama. Treba uvijek imati na umu da je poslije te 1987.e bio rat u kome smo od Srpske vojske napravili zečeve, a još uvijek je skoro pedeset posto u RH njihovih slugu ili – preciznije rečeno – onih koji glasuju za srpske slugu!

Što bi tek bilo da su ostvarili po prvi put pobjedu u ratu koji su vodili sami?

DNEVNIK U ZNAKU ‘ZA DOM SPREMNI’, ZAGREB, 2017.

13.04.-19.04.2016.

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/nae-teme/dnevnik/23615-josip-pecaric-dnevnik-srijeda-13-travnja-utorak-19-travnja-2016.html>

Josip Pečarić – Dnevnik: Srijeda, 13. travnja - utorak, 19. travnja 2016.

Portal HKV-a: 21. travnja 2016.

DNEVNIK JOSIPA PEČARIĆA: SRIJEDA, 13. TRAVNJA - UTORAK, 19. TRAVNJA 2016.

Srijeda, 13. travnja 2016.

Imendan mi je najstarijoj kćerki. Bio je i ocu i bratu. Svojevremeno su na HTV-u za moju izreku "U Boki kotorskoj svaki kamen govori hrvatski" rekli da je stara hrvatska narodna izreka. Nazvao me je brat našalivši se:

- Nisam znao da si stariji od mene.

Odgovorio sam mu na isti način:

- Od Tebe!? Stariji sam od našeg tate.

Igrom slučaja ili ne pišem dnevnik za Portal Hrvatskoga kulturnog

vijeća u tjednu kada je u Zagrebu tijelo najvećeg Hrvata iz Boke kotorske sv. Leopolda Bogdana Mandića, tj. počinjem ga u danu kad nam dolazi sv. Leopold, jedan od zaštitnika „Svete godine milosrđa“. Dolazak sv. Leopolda vraća me u same početke borbe za današnju (još uvijek neovisnu?) hrvatsku državu. Naime, u devedesetim godinama prošlog stoljeća u Hrvatskoj je malo ljudi znalo da postoje bokeljski Hrvati. Zato sam u javnim nastupima govorio da dolazim iz Zaljeva hrvatskih svetaca i pitao bih nazočne znaju li oni zapravo odakle sam ja. Nisu znali!

Memoricid koji je izvršen nad hrvatskim narodom u vrijeme Jugoslavije bio je stravičan. Kada su članovi Hrvatske bratovštine Bokeljska mornarica 809 iz Dubrovnika bili primani kod Župana Dubrovačko-neretvanske županije dr. Jura Burića pozvali su i mene da ih predvodim u tom posjetu. Od tada i datira moje prijateljstvo s dr. Burićem, a na večeri mi je rekao i da će predložiti da dan sv. Leopolda bude dan njegove županije tako da „taj dan ostane kao trajno sjećanje na neraskidivu vezu Dubrovnika i Boke kotorske, Dalmacije i Boke kotorske, odnosno Hrvatske i Boke kotorske.

Jutro je započelo vijestima na kojima je ponovljena vijest tj. HNES-ov proboj medijske blokade posebno na HRT. Dane su izjave profesora Šeparovića i Tomca o kandidaturi Vesne Pusić za glavnog tajnika UN-a koja izaziva kontroverzije od početka i o kojoj je bilo riječi na posebnoj konferenciji Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta. Evo našeg priopćenja:

HRVATSKO NACIONALNO ETIČKO SUDIŠTE

Priopćenje za javnost

Hrvatsko nacionalno etičko sudište (HNES) održalo je 12. travnja 2016. u Dvorani Akademija u Hotelu Palace u Zagrebu Tiskovnu konferenciju/Konferenciju za medije o slučaju Vesne Pusić, kandidatkinje za glavnu tajnicu UN, na kojoj je ta kandidatura osporena iz slijedećih razloga:

Ne postoji valjan prijedlog kandidature; bivša Vlada je najprije podnijela prijedlog 2. listopada 2015, koji je od tajništva UN kao preuranjen odbijen, drugi je prijedlog podnesen 2. siječnja 2016 od

Vlade koja je bila samo tehnička i nije imala pravo donositi odluke koje bi obvezivale buduću Vladu,

Kandidatura za Vesnu Pusić podnesena je bez podrške Predsjednice Republika Hrvatske, dakle, „prijedlog nema konsekvencijalnu podršku svih“, kako je izjavila predsjednica Kolinda Grabar Kitarović, Vesnu Pusić etički je osudilo Hrvatsko nacionalno etičko sudište za veleizdaju hrvatskih nacionalnih interesa (objavljeno u knjizi HNES: HRVATSKE VELEIZDAJE, 2015, dispozitiv etičke osude Vesne Pusić dio je ovog Priopćenja za javnost),

Vesna Pusić nije podobna za najvišu funkciju UN, jer nema rezultate, nema ugled, nema sjaj svjetske liderice: što nije dobro u njezinoj djelatnosti na nacionalnom, još manje može biti na svjetskom planu, O našim ocjenama Vesne Pusić obavijestili smo Ban Ki-moon, glavnog tajnika UN, koji je nedavno izjavio „da će tražiti najviše etičke standarde za izbor glavnog tajnika“, što očito nije slučaj Vesne Pusić;

Pismo smo poslali i svim stalnim članicama Vijeća sigurnosti i predsjedniku Glavne skupštine UN,

Od Predsjednice Republike Hrvatske, premijera i potpredsjednika Vlade RH i Hrvatskog Sabora, molimo i tražimo da razmotre ovaj slučaj i uskrate izrijekom svaku podršku kandidaturi Vesne Pusić za glavnu tajnicu UN.

Na tiskovnoj konferenciji ovo su priopćenje predstavili članovi Predsjedništva HNES-a: akademik Josip Pečarić, književnica Nevenka Nekić, dr. Zdravko Tomac i dr. Zvonimir Šeparović.

Iznijeli smo mnogo činjenica koji pokazuju da je Vesna Pusić krajnje ne-etična osoba, dakle njenim izborom će UN sam Pusić. Iznijeli smo mnogo činjenica koji pokazuju da je Vesna Pusić krajnje ne-etična osoba, dakle njenim izborom će UN sam sebe prokazati kao ne-etičnu ustanovu. Nadovezujući se na činjenicu kako je Vesna Pusić lažno optužila RH za agresiju na BiH, a koju je spomenuo profesor Tomac, upozorio sam da se uz to uvijek treba sjetiti koliko se Pusićka zajedno s Josipovićem zalagala da se Srbija ne osudi kao agresor na RH pred stalnim sudom u Haagu u tužbi za genocid. Sud je ipak u presudi konstatirao kako je Srbija izvršila agresiju na RH u cilju stvaranja homogene velike Srbije i pri tom izvršila niz genocidnih radnji. sebe prokazati kao ne-etičnu ustanovu. Nadovezujući se na činjenicu kako je Vesna Pusić lažno optužila RH za agresiju na BiH,

a koju je spomenuo profesor Tomac, upozorio sam da se uz to uvijek treba sjetiti koliko se Pusićka zajedno s Josipovićem zalagala da se Srbija ne osudi kao agresor na RH pred stalnim sudom u Haagu u tužbi za genocid. Sud je ipak u presudi konstatirao kako je Srbija izvršila agresiju na RH u cilju stvaranja homogene velike Srbije i pri tom izvršila niz genocidnih radnji. Upozorio sam kako je ona itekako jak kandidat jer je izdala svoj narod i svoju državu i na taj način učinila veliku uslugu i UN-u koji je sramotnim embargom na uvoz oružja zapravo uskratio pravo hrvatskom narodu na samoobranu, a potom je i osnivanje Suda u Haagu za područje bivše države isključio mogućnost da se sudi za najveći ratni zločin – zločin agresije. Upozorio sam kako hrvatski političari nikad ne govore o toj presudi stalnog Suda u Haagu o velikosrpskoj agresiji. Odavno već upozoravam da svjetski moćnici moraju izdašno nagrađivati svoje sluge. Pa Šimunović je na visokom položaju jer je bio spreman na laž protiv generala Gotovine, a Mali Sloba (nasljednik Balkanskog krvnika Slobodana Miloševića) je predsjedavao Generalnoj skupštini.

Nisam morao dugo čekati – danas vidimo kako je Orešković podržao Pusićku i time najavio svoj sluganski odnos prema svjetskim moćnicima.

Ne stišavaju napadi domoljubnih Hrvata na izjavu predsjednice koja se, zapravo, priklonila velikosrpskim pogledima Pupovca, Vučića i sličnih. Svoje uobičajeno „izvješće“ (neku vrstu stalnog dnevnika) svojim prijateljima prije dva dana sam i naslovio: I onda dođe nekakav činovničič i svi političari popadaše na koljena. S tim u svezi posebno mi je bio zanimljivo reagiranje HČSP-a: SAD još danas odbija ispričati se za Hirošimu, ali zapovijeda Hrvatima da po stoti put osuđuju NDH. Naime, kod Predsjednice je bio izaslanik američkog State Departmenta za pitanja holokausta, Nicholas Dean, a ja sam bio svojevremeno pozvan na ručak uz razgovor s stručnjakom za holokaust Veleposlanstva SAD-a povodom moje knjige „Serbian myth about Jasenovac.“ Konstatirao sam da svaki narod ima stranica svoje povijesti kojih se treba stidjeti pa sam spomenuo Hirošimu. Naravno, to njemu nije bila stranica povijesti koje se trebaju stidjeti. Pitao me je: -Jasno je da je besmislena brojka žrtava Jasenovaca od 700,000, ali zašto ne prihvatite brojku o kojoj

govore Goldsteini? -Nikada je nećemo prihvatiti jer je neistinita, odgovorio sam mu.

Na taj detalj podsjetio me je i sinoć odvjetnik i povjesničar Tomislav Jonjić koji je kao gost u „Markovom trgu“ rekao:

„Groteskno je kada naši državni dužnosnici kažu da NDH nije bila nezavisna. Međutim, kada se uspoređi stupanj ovisnosti ondašnje hrvatske i današnje Hrvatske, nisam siguran da bi ondašnja Hrvatska ispala manje neovisna. Sjetite se kako HSP unatoč koalicijskom sporazumu nakon pritiska iz Bruxellesa nije ušao u Sanaderovu vladu.“

"POMIRBA"

Vidimo iz dana u dan kako mnogi u RH pokušavaju nametnuti da na izborima bude jamo jedan kandidat.

Prof. dr. sc. Zdravko Tomac kaže:

Ne skrivaju se ambicije stranih sila i politika da direktno upravljaju Hrvatskom i da odlučuju tko u Hrvatskoj može a tko ne može biti ministar, tko će u Hrvatskoj biti predsjednik političke stranke ili predsjednik Vlade, Sabora.

Pokušava se Hrvatskoj nametnuti i strategija kojom Hrvatska treba, može odnosno smije ili ne smije ići. Svaki dan možemo čitati, slušati izjave o kojima mnogi iz inozemstva ali i u zemlji kažu neće se dozvoliti da Hrvatska ide sličnim putem kojim idu Mađarska, Poljska i Slovačka.

Strašno je to slušati jer to ruši Hrvatsku kao suverenu državu, to vrijeđa hrvatski narod jer ga čini glupim i nesposobnim da sam odlučuje o svojoj sudbini. To znači da se osporava hrvatskom narodu temeljno pravo da samo utvrđuje svoju strategiju, da nam se žele nametnuti politički tutori. A da je to tako pokazuju brojne akcije direktnog miješanja u hrvatsku unutrašnju politiku stranih veleposlanika, stranih političara i institucija koje su se toliko obezobrazili da više ni ne skrivaju svoje namjere da se prema nama odnose kao prema maloumnom narodu.

(...)

HDZ ima još jednu povijesnu šansu da na djelu pokaže kako funkcionira demokracija. Sustav da svi članovi biraju vodstvo je dobar ali samo u jednom slučaju ako se bira između više kandidata. Međutim, da bi se biralo između više kandidata mora postojati ravnopravnost kandidata. Svi kandidati moraju imati ista prava i za sve kandidate na jednak način mora raditi stranačka mašinerija. Vodstvo stranke mora jasno utvrditi pravila da se nikom ne smije prije izbora davati prednost.

Tek u takvim uvjetima neposredni izbori su festival demokracije a ne karikatura demokracije. Način kako se počelo s izborima u HDZ-

u bio je suprotan tome i dobro je što su napravljene korekcije, ali još uvijek ne u potpunosti.

HDZ je velika stranka i bilo bi strašno kada bi imao samo jednog sposobnog kandidata. Samo kandidat koji je izabran u demokratskoj proceduri, u konkurenciji više kandidata, može imati legitimitet i legalitet na parlamentarnim izborima.

<http://direktno.hr/en/2014/direkt/52752/Prof-Tomac-o-kaosu-u-kojem-%C5%BEivimo-Hrvatski-narode-sa%C4%8Duvaj-svoju-du%C5%A1u.htm>

Zapravo ne radi se o pokušaju da se nametne mnogima podoban kandidat, već je bit da se kao kandidat ne pojavi dr. sc. Zlatko Hasanbegović. Kako sada stoje stvari s više kandidata, koji sličie jedan drugom kao jaje jajetu, nema šanse da se išta promjeni u Hrvatskoj. Međutim, s Hasanbegovićem u kampanji i drugi kandidat bi se morao ponašati slično njemu pa bi mediji bili ispunjeni istinskim interesima za RH. A to treba spriječiti. Jer velika pobjeda "Hasanbegovićeva" HDZ-a osigurava ponosnu i dostojanstvenu, a ne poslušničku Hrvatsku.

A svima onima koji to žele spriječiti i osigurati daljnju pokornost svjetskim moćnicima koja u kontinuitetu traje od 2000. godine puna su usta Tuđmanove pomirbe. Istina je Tuđman je stvorio Hrvatsku pozivajući na pomirbu djece partizana i ustaša. Ne na pomirbu ideologija. A mnoga djeca partizana i ustaša su takvu Hrvatsku i ostvarili.

Naravno, bilo je mnogo onih koji nisu željeli Hrvatsku. Tuđman je davao mnoge ustupke da bi što više takovih pridobio za neovisnu državu. Pa i kada je bilo očito da se lideri oporbe nisu radovali "Oluji".

Kada je postalo jasno da je ideja pomirbe ostvarila što je trebala ostvariti i da više nije potrebna, sam Tuđman ju je i okončao govoreći o Judinim škudama (novac za koji se tko prodaje, za koji čini prljave usluge nekome, [prodati se za Judine škude]):

"Mi nećemo dopustiti ostacima jugokomunističkog sustava, niti jugosrpskog, stanje kakvo smo bili zatekli u Hrvatskoj uspostavom hrvatske slobode i demokracije. Nećemo dopustiti da nam sve to dovedu u pitanje. Nećemo to dopustiti tim jugokomunističkim ostacima, ali ni onim političkim diletantima, bezglavim

smušenjacima koji ne vide o čemu se zapravo radi danas u Hrvatskoj i u svijetu sa kojekakvim regionalnim planovima...Nećemo dopustiti onima koji se vežu i sa crnim vragom protiv hrvatske slobode i hrvatske nezavisnosti, ne samo sa crnim, nego i zelenim i žutim vragovima...Nećemo dopustiti onim koji se povezuju sa svima protivnicima hrvatske samostalnosti, ne samo povezuju nego im se nude, ne samo da im se nude nego im se prodaju za Judine škode, kao što se i sami hvale da dobivaju dotacije iz svih centara svijeta, a povezuju se od fundamentalističkih ekstremista, do kojekakvih lažnih propovjednika, pseudodemokratskih obmanjivača koji nam danas propovijedaju velike ideje o ljudskim pravima i slobodama medija."

U knjizi: Dr. Franjo Tuđman – vizije i postignuća, Rasprave za okruglim stolom uz drugu obljetnicu smrti prvoga hrvatskoga predsjednika, Zagreb 2002., može se naći i moja rasprava u kojoj tvrdim upravo to da je Tuđmanova pomirba uspješno okončana jer se pomirba odnosi na dijelove jednog te istog naroda. Naime, kakva pomirba može biti ostvarena između Hrvata i Jugoslavena, kada su to različiti narodi. Zapravo opet ista priča o srpskim slugama i onima koji danas u Hrvatskoj sprovode velikosrpski Memorandum SANU 2.

Značaj Tuđmanovih riječi o judinim škudama itekako dobro zna – a tko bi drugi – Thompson pa s njima zadnjih godina počinje svaki njegov koncert.

Dok HDZ-ovi političari pričaju besmislene priče o "pomirbi" Milanović mobilizira sve koji su protiv neovisne Hrvatske priznajući s "MI ili ONI" da nema nikakve veze s hrvatskim narodom (vidjeli smo ovih dana da mu smeta i "Lijepa li si") i tako ne biva potpuno potučen na izborima. Otvoreno pokazuju koliko im jue draga činjenica da je "Srbima laž najviše pomogla u povijesti", pa ne prestaju s lažima o Hasanbegovićevoj "ustaškoj" kapi. Tako i danas državotvorni Hrvati moraju opovrgavati takove laži srpskih slugu. Najnoviji slučaj je reagiranje dr. sc. Josipa Stjepandića: <http://hrvatskonebo.com/2016/06/29/dr-josip-stjepandic-hoce-li-druga-njemacka-televizija-zdf-uskoro-pokrenuti-hajku-protiv-dimnjacara/>

Naravno, srpske slugе se tako dokazuju svojim gazdama da eto i oni koriste ono što je gazdama najviše pomoglo u povijesti, a s druge

strane postižu podizanja straha kod HDZ. Sve samo da ne shvate što im poručuju iz Hrvatskog tjednika od 23. 06. 2016. Naime, na naslovnici piše:

ZLATKO HASANBEGOVIĆ MOŽE SPASITI HDZ I PREGAZITI LJEVICU NA IZBORIMA.

Kao Povjesničar Hasanbegović itekako razumije Tuđmanove riječi o završetku pomirbe tj. O judinim škudama, ali sigurno razumije što o "pomirbi" nedavno u Bujici kaže njegov kolega povjesničar mons. Juraj Kolarić:

Isus je sa desne strane stavio dobre i vjerne, a sa lijeve prokletnike koji će gorjeti u paklu. To su oni Milanovićevi, sa desne smo mi, a s lijeve oni.

<http://direktno.hr/en/2014/direkt/52341/J-Kolari%C4%87-%C4%8Cini-se-da-se-komunisti%C4%8Dki-ostaci-u-ovoj-zemlji-umno%C5%BEavaju.htm>

Da, spriječiti Hasanbegovića po svaku cijenu. Dr. sc. Damir Pešorda je cijelu operaciju izvrsno nazvao "Sanader II":

Upravo ta činjenica navela je vanjske i unutrašnje zakulisne upravljače političkim procesima u Hrvatskoj da stave u pogon plan "Sanader II". Izgleda da se procesi u Hrvatskoj ne mogu kontrolirati bez da se kontrolira HDZ. Gledajući kako se razvija ta igra oko izbora novog čelnika HDZ-a, čini mi se da će novi Sanader biti Andrej Plenković. Oko toga se, čini se, slažu i Šeks i Milanović, i "osnivači HDZ-a" i detuđmanizatori, i Jutarnji i Večernji.

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/nae-teme/pitali-smo/24292-sto-bi-hdz-kao-stranka-trebao-uciniti-u-narednom-razdoblju.html>

Da, kao bore se da Milanović ne dođe na vlast a sve čine da do toga dođe!

THOMPSON – PJESMOM ZA HRVATSKU, ZAGREB, 2017.

PROF. DR. SC. ZDRAVKO TOMAC

TKO SU USTVARI LJUDI BEZ BUDUĆNOSTI?

Već godinama u Hrvatskoj ključne pozicije u politici, medijima, nevladinim udrugama, kulturi, na sveučilištu drži manjina koja ne samo da ne voli Hrvatsku i svoj hrvatski narod nego se i srami na bilo koji način ili bilo kojim simbolom izraziti svoju pripadnost hrvatskom narodu i pokazati svoju ljubav za domovinu, nacionalni identitet, tradiciju i sve ono što nas čini Hrvatima.

Ta agresivna manjina vrlo grubo ali sustavno i nekorektno optužuje hrvatsku većinu prikazujući je krivotvorinama kao zadržtu nacionalističku i patrijahalnu kao svjetinu koju treba žaliti jer živi u prošlosti i jer nema budućnosti.

Za vladajuću agresivnu većinu ljubiti svoju domovinu i svoj narod, biti vjernik i obiteljski čovjek nešto je nazadno, konzervativno, primitivno. U podijeljenoj i suprotstavljenoj Hrvatskoj na jednoj strani je većina stotine tisuća onih koji su svojim

potpisom zatražili referendum o tome da je obvezno u Ustavu zaštititi obitelj i brak kao zajednicu muškarca i žene. Na drugoj strani su oni koji ne priznaju volju većine, koji se spremaju manipulacijom kršiti Ustav i ne priznati temeljnu ustavnu odredbu da narod odlučuje referendumom i kada odluči referendumom da to nikakvi predstavnici ne mogu promijeniti i derogirati. Dakle, na drugoj strani su oni koji se na nedemokratski način bahato stavljaju iznad naroda i uzimaju si neustavno pravo da odlučuju kada će Ustav i zakone provoditi a kada neće provoditi.

Na jednoj strani je većina za koju je obitelj svetinja, većina koja vjeruje u Boga i Deset zapovijedi Božjih, koja smatra da je katolička vjera bitan dio identiteta hrvatskog naroda a na drugoj strani je vlast i manjina koja drži ključne pozicije u društvu koja želi silom nametnuti ateistički svjetonazor kao službeni državni svjetonazor.

Na jednoj strani je većina koja ne samo smatra nego tako i živi da roditelji imaju pravo i odgovornost odgajati svoju djecu a na drugoj strani su oni koji im to žele uskratiti i nametnuti zakonskim putem pravo države da ona odgaja djecu suprotno volji roditelja.

Na jednoj strani je većina za koju je dr. Franjo Tuđman najveća ličnost u hrvatskoj povijesti a na drugoj strani je vlast i brojni mediji i institucije koje krivotvorinama sustavno negiraju ulogu dr. Franje Tuđmana a onda i Domovinskog rata u cjelini.

Ovih dana kada je Hrvatska ulazila konačno u Europsku uniju dogodila su se dva nečuvena skandala. U nabrojanju zaslužnih za ulazak Hrvatske u Europsku uniju svi su nabrojani, svima su odana priznanja osim što nije na službenoj razini nitko ni spomenuo a kamoli istaknuo zasluge dr. Franje Tuđmana bez sumnje ključna čovjeka bez kojeg mi danas ne bi bili u Europskoj uniji.

Na jednoj strani je većina naroda koja nikada nije prihvatila da je Hrvatska navodni agresor na Bosnu i Hercegovinu, da je naš Domovinski rat zločinački pothvat i da je hrvatska država utemeljena na zločinu. Opet na drugoj strani je dio vlasti i političkih stranaka, medija, nevladinih udruga i drugih institucija koje imaju moć, koje

su sustavno optuživale vlastiti domovinu teškim krivotvorinama i koje su podržavale haaške optužbe koje su Hrvatsku od žrtve velikosrpske agresije pretvarali u agresora a velikosrpskoj agresora u navodnu žrtvu. Priča oko Haaškog suda nije završena, konačni rasplet se čeka konačnom presudom Hrvatima iz Bosne i Hercegovine koji su prvostupanjskom presudom kažnjeni s preko stotinu godina robije. A da bude gore Hrvatska je presuđena kao agresor na Bosnu i Hercegovinu a Herceg Bosna je proglašena zločinačkim projektom što je omogućilo muslimanskom nacionalizmu na čelu sa Bakikom Izetbegovićem da svaku ideju borbe za ravnopravnost hrvatskog naroda u Bosni i Hercegovini proglasi zločinačkim pothvatom.

I tu je Hrvatska podijeljena. Ogromna većina naroda to ne prihvaća i traži od hrvatske države da sve poduzme u borbi za istinu. Ali opet ona druga Hrvatska se čak pomalo i veseli i ponovno postavlja zahtjeve da se u temeljima sruši sve ono što je hrvatski narod napravio, izgradio u vrijeme Franje Tuđmana. Većinska Hrvatska s ogorčenjem prati politiku sadašnje vlasti koja je na proslavu ulaska Hrvatske u Europsku uniju kao najveće prijatelje i najdraže goste dovodi vrh velikosrpske politike i tri člana Predsjedništva Bosne i Hercegovine i ugošćuje ih s najvećim počastima. Zaboravlja se što oni svakodnevno govore o Hrvatskoj. Zaboravlja se da je skupština Republike Srpske donijela rezoluciju u kojoj traži da se otvore nove istrage i nova suđenja legalnoj hrvatskoj vojsci i zbog navodnih zločina koji su učinjeni u Bosni i Hercegovini. Zaboravljaju se izjave Bakira Izetbegovića koje su esencija mržnje i antihrvatska i s njim se razgovara kao s prijateljem. Zaboravlja se da je Željko Komšić manipulacijom i prevarom izabran kao navodni predstavnik hrvatskog naroda u Predsjedništvo Bosne i Hercegovine. Zaboravlja se da Srbija traži reviziju procesa Gotovini i Markaču, da traži da se Hrvatskoj zabrani da slavi svoju Oluju. Prihvaća se ustvari britanska politika koja traži da Hrvatska bude most između Europske unije i Balkana. A most je nešto što u potpunosti ne pripada ni na

jednu ni na drugu stranu nego pripada i jednoj i drugoj strani koje spaja.

Na jednoj strani je Hrvatska koja traži da se obračunamo sa svim totalitarizmima uključujući i komunistički a na drugoj strani je Hrvatska koja je i po cijenu sukoba s Europskom unijom ne želi dozvoliti procesuiranje komunističkih zločinaca i njihovo izručivanje iako je na to obvezna. Na jednoj strani je Hrvatska krupnog kapitala na drugoj je Hrvatska sirotinja, ljudi bez posla i ljudi bez budućnosti.

I 30. lipnja stjecajem okolnosti kroz dvije proslave pokazalo se koliko je Hrvatska podijeljena i koliko manjina koja drži vlast i najvažnije institucije terorizira, omalovažava i podcjenjuje većinsku Hrvatsku.

Jedan od simbola većinske domoljubne Hrvatske, moglo bi se reći hrvatske Hrvatske je pjevač Marko Perković Thomson. On je za Hrvatske domoljublje simbol čovjeka koji se bori za obitelj, domovinu, dom i vjeru. Čovjek koji svojim pjesmama i javnim djelovanjem budi emocije i ljubav u hrvatskim srcima.

Bit njegove popularnosti i domoljublja može se izraziti nizom stihova iz njegovih pjesama. Navodim jednu strofu iz pjesme *Dobrodošli*:

*Dobrodošli prijatelji moji,
hvala Bogu opet smo se sreli,
čisto srce nikog se ne boji,
makar su nas ušutkati htjeli.*

Te dvije Hrvatske na različite načine su obilježili ulazak Hrvatske u Europsku uniju. Na službenim skupim proslava u Zagrebu i svim većim gradovima u Hrvatskoj skupilo se relativno malo ljudi iako su programi bili najavljivani, reklamirani i besplatni. Kažu da se ukupno na svim tim proslavama skupilo ukupno manje ljudi nego na koncertu Marka Perkovića Thompsona u Splitu. Na Poljudu se skupilo preko 50 tisuća Hrvata ne samo iz Hrvatske nego i iz BiH i cijeloga svijeta. Thompson je jednom rečenicom bolje od

svih analitičara objasnio taj fenomen. Objasnio je kako je moguće da dođe toliko ljudi iako su plaćali ulaznice, iako su putovali iz različitih krajeva. Rekao je Marko: "Dragi prijatelji, vi niste tu zbog Marka Perkovića Thompsona. Vi ste tu zbog naših vrijednosti. Obitelj, Bog i domovina."

Evo što je između ostalog Ivica Luetić napisao na portalu *Hrvatski fokus*:

"Prije početka koncerta publiku je pozdravio voditelj Denis Šabić. Uputio je pozdrave šibenskom biskupu Anti Ivasu, splitsko-dalmatinskom županu Zlatku Ževrnji, brojnim načelnicima gradova i općina iz Hrvatske i BiH, a posebno pripadnicima IV. gardijske brigade, kao i gostima iz Vukovara i Škabrnje te ostalih ratnih postrojbi i pripadnike generalskog zbora. Posebne pozdrave uputio je brojnim organiziranim skupinama iz Hrvatske i Bosne i Hercegovine i drugih zemalja te pripadnicima katoličke mladeži. Thompson je počeo koncert s "Dobrodošli prijatelji moji" te potom nastavio izvoditi pjesme s albuma.

Nakon četvrte otpjevanje pjesme, točno u 22 sata, Thompson se obratio riječima "Hvaljen Isus i Marija, dobri moj narode, kako ste mi?" Cijeli je Poljud odgovorio pjesmom "Zovi, samo zovi, svi će sokolovi za te život dati". Uslijedila je pjesma "Bosna" s novog albuma, a pjesmu je Thompson posvetio "zemlji odakle smo potekli". Prava euforija nastala je u 22,15 kada je zapjevao "Kralju Dmitre Zvonimire" s prošlog albuma. Nastavila se pjesmom "Moj dida i ja" koju je s popularnim pjevačem pjevalo 50 tisuća obožavatelja. Uslijedila je "Vjetre s Dinare" i ostali hitovi.

Veliko oduševljenje izazvala je i nova pjesma Perkovića Thompsona 'Maranatha', za koju je tekst napisao šibenski biskup mons. Ante Ivas, Stihovi dosta podsjećaju na biskupove propovjedi, prepoznatljivi su i u njegovom stilu. "Neka prođe vrijeme zavodnika, lažnih proroka i svih kukavica, izdajica, krivokletnika i svih varalica, otpadnika, strašnih ubojica i svih sluga Zloga, iz naroda moga. Skini

lažne maske. Maranatha, dođi Gospodine, u zemlju Hrvata", jedan je od stihova koji je očito morao privući Marka Perkovića. Tijekom pjesme "Maranata", na pozornicu je malo prije 23 sata izašao glumac Zlatko Vitez i izrecitirao ovu pjesmu koja završava stihom "dok je srca, bit će i Hrvata".

Dakle, ulazak u Europsku uniju dvije suprotstavljene Hrvatske slavile su na vrlo različit način. Vladajuća Hrvatska koju predvodi manjina slavila je na birokratski način bez emocija s uvjerenjem da je pred njom velika i sjajna budućnost. A većinska Hrvatska slavila je svoju odlučnost da ne dozvolimo da i nakon ulaska u Europsku uniju ne prestanemo biti Hrvati, da sačuvamo svoju obitelj, dom, domovinu i vjeru, svoju tradiciju, kulturu i svoju lijepu domovinu.

Mediji su veličali državne proslave i prenosili frazetine izgovorene bez imalo osjećaja. A napadali su Thompsonov koncert i sve one koji su se tamo našli a tamo je bilo i akademika i generala i profesora i glazbenika i intelektualaca i političara, ustvari tamo je bio jedan presjek cijelog hrvatskog naroda. Svi su oni proglašeni svjetinom. Tu proturječnost najbolje je izrazio novinar Jurica Pavičić sa slijedeća dva stava: "Na zagrebačkom Trgu gledao sam lica ljudi koji su došli proslaviti nešto što mi se čini kao bolja budućnost". Suprotno tome za svjetinu na Poljudu Pavičić je napisao: "Nema tamo u toj budućnosti ništa za njih. Ali ti ljudi zato imaju "bolju prošlost"- 90-te, jedini komadić vremena i prostora kada su oni (ili njihovi očevi) imali centralno, a ne marginalno mjesto. Gledajući ih kako naviru ka Magaševoj školjci nisam više prema njima osjećao ni neprijateljstvo ni zazor (koji oni vjerojatno osjećaju prema meni kao "višebojnom mravu") bilo mi ih je samo i jedino strašno žao."

I način proslave ulaska u Europsku uniju potvrdilo je da je politička elita nastavila sa svojom dosadašnjom politikom da za svoju politiku ne traži podršku i legitimitet u hrvatskom narodu u čuvanju i razvijanju nacionalnog identiteta, kulture, tradicije i sustava vrijednosti nego da traži svoj legitimitet u jugoslavenstvu,

regiji i anacionalnoj europskoj i svjetskoj klasi. Oni se lako i olako odriču hrvatske Hrvatske i pristaju biti britanski most u regiji. Ovu drugu Hrvatsku Hrvatsku koja se skupila u Splitu, čija su srca puna ljubavi i odlučnost sačuvati našu kulturu i identitet i našu Hrvatsku koji se ne odriču Hrvatske ni u Europskoj uniji. Pavičić je nazvao posprdno svjetinom, primitivcima, nacionalistima a najsvjetlije dane hrvatske povijesti 90- te godine omalovažio je i popljuvao govorom mržnje, negirao je ono najveće što je u povijesti hrvatski narod stvorio. Tko mu daje pravo da s visoka iz svoga praznog srca, srca bez ljubavi za svoj narod i domovinu vrijeđa i omalovažava većinsku Hrvatsku čiji je reprezentant bilo 50 tisuća sretnih, radosnih i oduševljenih domoljuba na Poljudu u Splitu.

Ljudi čije je srce puno ljubavi, koji imaju obitelj, dom i domovinu i Boga sretni su ljudi, a suprotno tome ljudi bez ljubavi i korijena nesretni su ljudi, jer "muka je u praznom srcu".

(ODJEDNOM) SPORNI POZDRAV**ZAŠTO I KOME PRVI PUT U 25 GODINA
SMETA TEKST BOJNE ČAVOGLAVE?**

Žele li vladajući prijavom pjevača minirati koncert u Kninu, ako bi se on ponovio i dogodine? Tomac: Trebalo je nekako diskreditirati veličanstvenu proslavu

Direktno.hr: 08.08.2015 | Autor: mc

Marko Perković Thompson bi po prvi put u 25 godina mogao prekršajno odgovarati zbog izvođenja ratnog hita Bojna Čavoglave.

Kako se najavljuje iz šibensko-kninske policije, pjevaču prijeti prijava jer je na početku koncerta u Kninu, povodom proslave 20. obljetnice Oluje, koristio pozdrav Za dom – spremni, inače početni i sastavni dio poznate pjesme koja je hrvatskim vojnicima devedesetih dizala moral za obranu domovine od velikosrpskog agresora.

25 godina Thompson je izvodio ovu pjesmu. I 25 godina početak pjesme vlastima nije smetao. Istina, Thompsona su protjerali iz Knina nakon 2003., pobunivši se protiv izvođenja 'Čavoglava' u tom gradu pa je proslava premještena u selo Čavoglave. No prekršajnom prijavom zbog "sporno" teksta zaprijetili su upravo na velikoj proslavi 2015., kada se Thompson vratio u Knin. Postavlja se pitanje zašto. Zašto baš sada i kome to smeta. Je li cilj minirati proslavu u Kninu, ako bi se pjevač slučajno odlučio ponoviti koncert u tom gradu i dogodine?

Da je ovdje zapravo riječ o načinu da SDP-ova vlast opravda svoj bijeg iz Knina, smatra politički analitičar prof.dr.sc. Zdravko Tomac. "Thompson je došao u Knin sa dobrim namjerama, želio je da nakon protokola narod ostane u Kninu i narod je ostao. I izveo je svoj program koji izvodi već 20 godina. I odmah se krenulo, kao da se željelo podržati srpske čelnike Nikolića i Vučića, na Thompsona. I

sve lijepo što se dogodilo pokušalo se pretvoriti u nešto ružno. Čak su najavili da će ga prekršajno goniti zbog pjesme koja je nastala za vrijeme rata i koja se pjeva 25 godina. Zašto baš sad. Nešto im je trebalo. Da opravdaju svoj bijeg iz Knina. I uspjeh i HDZ-a, koji je narod primio, a njih nije primio. I moralo se pokazati da je to dernek, nemoderno, sramota, šovinizam", komentirao je Tomac za direktno.hr.

Smatra da, za kakvim god sredstvima posezala, Milanovićeva vlast ne može spriječiti Thompsonov nastup u Kninu dogodine jer "neće biti na vlasti".

"Namjera ja bila ocrniti branitelje i narod, domoljublje i ljubav koju su ljudi pokazivali, i to raspoloženje pretvoriti u nešto negativno", napominje Tomac.

"Srpska politika nije nikad agresivnije nastupala prema Hrvatskoj"

Tomac naglašava kako je proslava Oluje ove godine održavana u vrlo specifičnoj atmosferi.

"Sa strašnim napadima na Oluju. Srpska politika nikad nije bila tako agresivna, čak u svojim optužbama su bili gori nego za vrijeme Miloševića i rata. Predsjednik Srbije je sramotno ustvrdio da je današnja Hrvatska fašistička tvorevina, da je ona nastavak NDH koju je jedino priznao Hitler. Cijelo vrijeme se pokušava krivotvorinama tvrditi kako je Oluja bila najveći zločinački pothvat i etničko čišćenje Srba. U svojoj predstavi su išli tako daleko da su dan proslave Oluje proglasili Danom žalosti u Srbiji i Republici Srpskoj. Da su na jedan nevjerovatan način Nikolić i Vučić krivotvorili povijest i sručili se sa strašnim optužbama na Hrvatsku", govori Tomac i upozorava:

"Tu njihovu kontraoluju na određeni način pomagale određene političke i medijske snage u Hrvatskoj, bile su čak organizirane akcije lijepljenja plakata s ciljem da se okrene, da se Srbija od agresora pretvori u žrtvu, a Hrvati od žrtve u agresora. U jednoj takvoj atmosferi podijelile su se i političke snage u Hrvatskoj. Ustvari, proslava Oluje je razdvojena u dva dijela, na zagrebačku i kninsku. Milanović i ljevica, Kukuriku koalicija je željela pokazati da je proslava u Zagrebu izraz jedne demokratske moderne hrvatske,

a da je proslava u Kninu izraz jedne nacionalističke nazadne hrvatske", ističe Tomac.

"U Kninu je bila fantastična atmosfera, to je trebalo diskreditirati"

Tomac ističe kako je pažljivo gledao program proslave u Kninu. "Stvarno je bila fantastična atmosfera, ali i atmosfera u kojoj je Predsjednica doživjela ovacije, u kojoj je primljen i Karamarko i HDZ, a bivši predsjednik Josipović i Milanović i drugi su doživjeli hladan prijem, a ponekad čak i zvižduke. I 'zbrisali' su na vrijeme iz Knina. Onda je trebalo diskreditirati tu veličanstvenu proslavu. I onda im je dobro došlo da je bila grupica huligana da su skandirali ono što nisu trebali, da su radili protiv Hrvatske. i to je poslužilo Vučiću, ali i Jovanoviću u Rijeci da diskreditiraju cijelu proslavu i sve branitelje. A Thompson je okupio 100 000 ljudi po onoj užasnoj vrućini i pjevao je svoj program, koji uvijek ima", kaže Tomac.

"Nagodinu jedinstvena proslava bez podmetanja"

Tomac smatra kako će 2016. u Kninu biti "jedna prava jedinstvena proslava".

"Bez podmetanja, podcjenjivanja domoljublja, jer ti branitelji koji su po onoj vrućini došli iz cijelog svijeta i pokazali svoju sreću i oduševljenje, nisu zaslužili da ih vlastito državno vodstvo podcjenjuje i da tu stvarnu istinsku ljubav pokušava pretvoriti u neki dernek i nešto neprimjereno", zaključio je Tomac.

<http://direktno.hr/en/2014/direkt/21854/Za%C5%A1to-i-kome-prvi-put-u-25-godina-smeta-tekst-Bojne-%C4%8Cavoglave.htm>

**M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL
PRALJAK, ZAGREB, 2017.**

**PREDLOŽITE GENERALA PRALJKA ZA
NOBELOVU NAGRADU ZA MIR**

Poštovana Predsjednice Republike Hrvatske
Poštovani Predsjedniče Hrvatske vlade
Poštovani Predsjedniče Hrvatskoga sabora

Pozivamo vas da podržite Hrvate iz Bosne i Hercegovine kojima će ove godine biti donijeta presuda u Haagu. Poznato vam je da su u prvostupanjskoj presudi optuženi na drastične kazne zbog izmišljenoga zločinačkog pothvata Republike Hrvatske u izmišljenoj agresiji na Bosnu i Hercegovinu. Zapravo, sudi im se zato što je Republika Hrvatska u više navrata spriječila ostvarenje velikosrpskog osvajanja susjedne države i pobjedu velikosrpskoga fašizma kome je kruna trebao biti genocid u Bihaću.

O tome smo svojedobno u dva navrata pisali Vijeću sigurnosti UN-a, ali bez uspjeha:

<http://www.hkv.hr/10680-novo-pismo-hrvatskih-intelektualaca-vs-un-a.html>

Vjerujemo da ste svjesni činjenice da će eventualna takva presuda političkoga suda u Haagu itekako utjecati na našu državu. Zato vam

predložemo da svima pokažemo da Hrvatska nikada neće prihvatiti kažnjavanje onih koji su spriječili takve zločinačke naume svjetskih moćnika te da pokrenemo postupak kandidature generala Slobodana Praljka za dobivanje Nobelove nagrade za mir. Zapravo prijedlog i obrazloženje možete naći u najnovijoj knjizi prof. dr. sc. Zdravka Tomca *Hrvatski patriotizam – što to znači biti Hrvat*.

OBRAZLOŽENJE

Z. Tomac: Slobodan Praljak – junak nad junacima i najveća žrtva protuhrvatske politike

Portal HKV-a: 27. travnja 2017.

Hrvatski general Slobodan Praljak

Zašto tvrdim da je Slobodan Praljak zaslužio biti barem kandidat za Nobelovu nagradu za mir? Zašto tvrdim da je Slobodan Praljak hrvatski Sokrat koji je u sokratovskom govoru potpuno razobličio lažne optužbe Haaškog suda? Zašto tvrdim da je Slobodan Praljak heroj nad herojima? Zašto tvrdim da je Slobodan Praljak najveća žrtva protuhrvatske politike, a osobito tužiteljstva Haaškog suda koje želi uništiti i Praljkovu obitelj, ni krivu ni dužnu.

Kako su moguće monstruozne optužbe tužiteljstva Haaškog suda koje Slobodana Praljka uspoređuju s nacistima, nazivajući ga hrvatskim Goeringom.

Evo argumenata i odgovora na te podvale i na pitanja koja se nameću.

Slobodan Praljak je, da bi spasio žene i majke vojnika JNA, ugrozio vlastiti život kod vojarne JNA u Grahovini. Bio je dogovor da se prekine vatra, napravljen je brisani prostor između Hrvatske vojske i vojarne. Preko tog brisanog prostora majke i supruge opkoljenih vojnika JNA išle su ih posjetiti. Pri povratku majka i supruga netko ja zapucao, a žene su se našle na brisanom prostoru. I tada iz rova prvi iskače Slobodan Praljak. Ljudina, onako visok i korpulentan, trči prema ugroženim ženama i viče raširenih ruku: „*Ne pucajte, ne pucajte!*“ Međutim, i dalje nastavljaju pucati. Praljak i dalje trči, dolazi do grupe žena i baca se na njih i svojim tijelom ih štiti da ih

koji metak ne bi pogodio. To je junaštvo nad junaštvima, gesta humanosti kojom Slobodan Praljak, general Hrvatske vojske, žrtvuje vlastiti život da bio spasio supruge i majke od neprijatelja, agresora, koji su napali Hrvatsku i Bosnu i Hercegovinu. Taj junački čin nije bio jedini. Bilo ih je mnogo. Još jedanput je Slobodan Praljak svojim tijelom štitio zarobljene vojnike JNA i brinuo se da sretno stignu svojim kućama. Slobodan Praljak izvukao je zarobljene civile Srbe iz logora u Dretelju prijeteci oružjem HOS-ovcima, pretežno Muslimanima, koji nisu htjeli pustiti zarobljene Srbe. Slobodan Praljak izvlačio je ranjene Muslimane iz bolnice u istočnom Mostaru. Organizirao je izvlačenje, prebacivanje i smještaj 15 tisuća Muslimana iz Stolca i Dubravske visoravni splavom preko Neretve. Prevezio je ranjene Muslimane helikopterom iz istočnoga Mostara u Split.

Muslimansku obitelj iz Uskoplja s djetetom oboljelim od leukemije prebacio je u Split na liječenje. Pomogao im je stjecanje hrvatskoga državljanstva kako bi na teret hrvatskoga proračuna mogli otputovati u Švicarsku na liječenje. Pustio je na svoju ruku zarobljene muslimane poslije sukoba u Rami-Prozor.

Navodimo još dva osobna herojska čina Slobodana Praljka i njegove obitelji. Smjestio je Muslimane u svoj stan u Zagrebu, hranio ih i liječio. Isto je to učinio i u svojoj vikendici u kojoj je također smjestio Muslimane i brinuo se za njih. To su samo neka junačka djela Slobodana Praljka. Tijekom rata sprječavao je osvetu nakon što su Muslimani počinili zločine u Uzdolju, Doljanima i Grabovici. Osobno je provodio konvoje s hranom za Muslimane, čak i konvoje s oružjem i onda kad su, pokušavajući osvojiti Srednju Bosnu, krenuli u rat protiv Hrvata.

Umjesto odličja grozni napadi

Toliko je tih junačkih i humanih djela da ne znam za sličan primjer u povijesti ratovanja. Za ta humana djela Praljak zaslužio je da ga Muslimani odlikuju najvećim odličjima, a da mu Međunarodna zajednica oda najviše priznanje. Umjesto toga Slobodan Praljak doživljava grozne napade. Tužiteljstvo Haaškoga suda proglašava ga nacistom, uspoređuje ga s Goeringom, a krivotvorinama i lažima optužen je prvostupanjskom presudom na tešku robiju. I danas je u

zatvoru već punih 11 godina i čeka konačnu drugostupanjsku presudu. Kad bi bilo imalo pravde i ljudskosti, onda bi već davno Slobodan Praljak trebao biti oslobođen, a ne godinama tamnovati u Haaškim kazamatima.

Do kraja godine očekuje se konačna drugostupanjska presuda. Kad bi bilo imalo pravde, onda bi sudski pravorijek morao biti oslobađajući. Slobodan Praljak bi morao biti proglašen nevinom osobom. Očito je da Haaški sud nije pravedan kad nakon navedenih junačkih djela proglašava Slobodana Praljka nacistom i Goeringom. Ne bi bilo moguće da Carla del Ponte, tužiteljica Haaškoga suda, otvoreno promiče svoju antihrvatsku rasističku politiku na temelju koje su Hrvati optuženi i suđeni u Haagu. Carla del Ponte je rekla da su Srbi kopilad, a da su Hrvati podmukla kopilad. Nakon što je Tužiteljstvo Haaškog suda nedavno ostalo pri svojim groznim optužnicama, Slobodan Praljak je u svom sokratovskom govoru između ostalog istaknuo: "Da sam ja, Slobodan Praljak, kojim slučajem napisao ili izrekao takvu kvalifikaciju bilo kada u bilo kojoj formi prema bilo kojem narodu ili skupini u vrijeme rata na prostorima bivše Jugoslavije, dobio bih samo zbog toga pet godina zatvora. Želim doznati vrijedi li na sudu u Haagu „Quod licet Iovi, non licet bovi.“. Želim doznati brine li se Međunarodna organizacija, koja je osnovala Haaški sud, o njegovoj pravičnosti, i podržava li taj stav?"

Prikupljanje dokumenata

Slobodan Praljak izveo je još jedno herojsko djelo. U zatvoru je skupljao dokumente o ratu i argumentima razobličio lažne optužbe, učinio ih je smiješnim. Dokazao je da ono što Tužiteljstvo naziva nacizmom i zločinom da je bila samo borba hrvatskoga naroda za slobodu, nacionalnu i građansku. Praljak je u svojoj sokratovskoj obrani na kraju iznosi dokaze zašto ga se želi uništiti, zašto žele uništiti i njegovu obitelj, zašto samo za njega traže od Hrvatske države da proda njegovu imovinu i da plati milijunske troškove njegove obrane, koju Haaški sud plaća za sve osim za Slobodana Praljka. Njemu ne mogu oprostiti što je argumentima pokazao ne samo da nije Goering i nacist nego da je istinski humanist, jedan od najvećih u povijesti ratovanja. Praljka i njegovu obitelj žele uništiti i

zato što se nije bio spreman odreći nacionalne politike dr. Franje Tuđmana, nego je tvrdio da je ta politika stvorila Republiku Hrvatsku i omogućila opstanak Bosne i Hercegovine kao države. U svom sokratovskom govoru rekao je sljedeće: „Ne odričem se smisla i pravnog temelja Hrvatske zajednice Herceg Bosne, izraza volje Hrvata u Bosni i Hercegovini, suverenoga i konstitutivnoga naroda u toj državi. Hrvatska zajednica Herceg Bosna omogućila je stvaranje HVO-a koji je 1992. obranio Bosnu i Hercegovinu i jug Hrvatske, a 1993. spriječio ostvarenje agresivnih planova Armije Bosne i Hercegovine.”

Slobodan Praljak rekao je istinu koju ne žele čuti o muslimanskoj politici u BiH-u. Dokazao je da su Armija Bosne i Hercegovine u nemoći da obrani teritorij od velikosrpske agresije krenula u ofenzivu prema HVO-u. Također, dokazao je da je Armija BiH počinila teške zločine nad Hrvatima u Konjicu, Čapljini, Doljanima, Bugonju, Grabovici, Uzdolju i drugdje.

Svoj govor zaključio je rečenicama: „*HVO se branio od agresije i 1992. i 1993 i 1994. Godine, a dužnost je zapovjednika ne izgubiti rat.*“ Na kraju je rekao: „*Moja savjest je čista.*“ On je to i dokazao neoborivim argumentima i činjenicama u svojim knjigama i u svojoj obrani.

Neshvatljivo je da je Hrvatska država uvela porez na šund, na te njegove knjige. Tražili su da plati 500.000 HRK-a poreza umjesto da mu zahvale. Moramo ovdje istaknuti da je Zoran Milanović, bivši predsjednik Vlade, tada postupio domoljubno i humano, i na našu prozivku poništio odluku o šundu i oslobodio Praljkovu obitelj plaćanja velikoga poreza.

Međutim, i danas Hrvatska država nema čistu savjest. Haški sud traži od Republike Hrvatske da proda Praljkovu imovinu i plati milijunske iznose za Praljkovu obranu. Umjesto da se Republike Hrvatske pobuni, izvršitelji njezine politike mirno primaju taj nalog i time dovode u pitanje sudbinu i Praljkove obitelji. Možemo stoga reći, što se tiče Slobodana Praljka, da mnogima, ne samo u Međunarodnoj zajednici nego i u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini, savjest nije čista. Bez obzira na konačnu presudu Haaškoga suda, doznat će se povijesna istina. Već danas može se utvrditi kako Slobodan Praljak nije samo najveća nevina žrtva Haaškoga suda i dijela međunarodne

politike, nego i protuhrvatske politike u Bosni i Hercegovini i Hrvatskoj.

Izmišljena optužba o miniranju mosta u Mostaru

Sjetimo se koliko smo puta pročitali, čuli i vidjeli kako u hrvatskim medijima kruže izmišljene optužbe da je Slobodan Praljak minirao i srušio most u Mostaru. I nakon što je dokazano da je most miniran iznutra i srušen, a ne topničkom paljbom pod zapovjedništvom Slobodana Praljka, i dalje se te optužbe ponavljaju. Brojne humanitarne organizacije i organizacije za ljudska prava, cijelo su vrijeme šutjele, i ne samo što su šutjele i prešućivale istinu o Slobodan Praljku, nego su i sustavno pomagale da se šire laži i klevete kojima su narušavale njegov ljudski dignitet. Na taj način nije Slobodan Praljak jedina žrtva protuhrvatske politike; žrtva je cijeli hrvatski narod. Žrtve su mnogi poput braće Kupreškić, koji su pred vlastitom djecom uhićivani kao najveći teroristi, koji su godinama tamnovali u haaškim kazamatima, da bi na kraju bili oslobođeni, a da im se nitko za to nije ispričao i priznao krupnu pogriješku. Čega li smo se naslušali u ovim godinama, pogotovo nakon prvostupanjske presude na teške robije; što li su sve govorili i pisali o Gotovini i Markaču? Koliko je lažnih optužbi izrečeno na račun dr. Franje Tuđmana, prvog hrvatskoga predsjednika, na račun Oluje, na račun Hrvatske? Iako istina postupno dolazi na vidjelo; na nju i dalje traje agresija izvana i iznutra. Nema u našim medijima tekstova koji bi opisali stvarnu ulogu Slobodana Praljka u ovom ratu i pokazali kako je teško shvatiti da jedan takav čovjek, istinski humanist bude proglašen nacistom i hrvatskim Goeringom. Povijesna istina će se doznati bez obzira na konačnu presudu Haaškog suda. Slobodan Praljak bit će heroj nad herojima hrvatskoga naroda i žrtva nad žrtvama protuhrvatske politike.

Trebalo bi na sličan način pisati i o ostalim haaškim optuženicima, herojima i žrtvama. O njima pišemo godinama na našem portalu, a o Gotovini i Markaču sam sam napisao stotine stranica.

Hrvatski narod slavio je kao jedan od najvećih dana u svojoj povijesti, kad je barem što se njih tiče, pobijedila pravda, i kad su proglašeni nevinima. Ali ni ta presuda nije bila dovoljna da bi zaustavila laži i klevete protiv državnoga i vojnoga vodstva na čelu

s dr. Franjom Tuđmanom, protiv Hrvata u Bosni i Hercegovini, nego su se nastavile optužbe kao da pravorijeka o nevinosti i nije bilo. Za hrvatski narod je važno da za sve nas u Hrvatskoj i među našim sunarodnjacima u svijetu utvrdimo istinu i politički se obračunamo s petom protuhrvatskom kolonom. Kao potpredsjednik Hrvatskoga nacionalnog etičkog sudišta s pedesetak istaknutih intelektualaca posljednjih smo godina osudili smo veći broj državnih dužnosnika koji su počinili moralnu veleizdaju hrvatskoga naroda. To nije dovoljno. Morat će Hrvatski sabor, prije ili kasnije, utvrditi istinu i o monstruoznim optužnicama Haaškoga suda i djelovanju pete protuhrvatske kolone te i službeno obraniti hrvatski narod od lažnih optužba.

Umjesto zahvale Praljкове knjige proglašene šundom

Slobodan Praljak u svojim je knjigama učinio više nego svi hrvatski povijesni instituti i povjesničari. Zato je *'prestrašno'* što umjesto zahvale Hrvatske države doživio da su se njegove knjige pokušale proglasiti šundom odnosno što je Država Hrvatska prihvatila da Praljkovoj obitelji oduzmu imovinu i onemoguće njezin normalan život. Dakle, hrvatski patriotizam pokazuje se na djelu, kad se radi o *Haaškom sudu* mnogo je lažnih patriota i domoljuba, a mnogo izdajnika i veleizdajnika. Najteže je što su neki od njih bili u samom državnom vrhu tako da su mogli nanijeti neprocjenjive štete hrvatskom narodu. Svi smo na neki način krivi što smo dopustili postojanje takve politike i što su mnogi, ne samo mirno gledali nego i pomagali takve monstruozne optužbe i presude. Sve ovo što sam napisao pokazuje i dokazuje da Slobodan Praljak zaslužuje biti kandidat za Nobelovu nagradu za mir i humanost, a da svi oni koji su ga lažno optuživali zaslužuju sudbinu Sokratovih tužitelja u Staroj Grčkoj.

U članku *Gotovina, Carla del Ponte i Sokrat* objavljen u knjizi *Ante Gotovina* u izdanju UBIUDR-a *Podravke*, između ostalog sam napisao:

„Velika je pogreška Hrvatske što je prihvatila nemoralne, nepravedne i neistinite optužnice Haaškog suda koji, htjeli to priznati ili ne, pokušavaju krivotvorinama pretvoriti Hrvatsku iz žrtve u agresora, a Srbe iz agresora u žrtvu. Velika je pogreška što je

Hrvatska dozvolila da se nevinu ljudi proglašavaju ratnim zločincima i što je prihvatila nemoralnu praksu da hrvatski generali i Hrvatska kao država mora dokazivati svoju nevinost. Vrlo je opasno prihvaćati praksu po kojoj se može optuživati nevine koji su onda dužni dokazivati svoju nevinost. Zato se kaže da je pravednije da deset zločinaca bude na slobodi nego jedan nevin u zatvoru. Zaštita nevinih bitna je tema svake demokracije od Sokrata do danas. U staroj grčkoj demokraciji optuženi je mogao birati vrstu kazne. Smatralo se da na taj način on posredno prihvaća suverenitet suda i svoju krivnju. Sokrat je smatrao da je nevin i nije htio priznati suverenitet suda ni svoju krivnju i zato je izabrao smrt, odbivši birati vrstu kazne. Janko Bobetko, upokojeni general Hrvatske vojske, koji je bio uvjeren u svoju nevinost, postupio je kao i Sokrat, odbivši nadležnost Haaškog suda rekavši: „Živ ne idem u Haag.“ Slično je postupio i general Gotovina koji nije prihvatio lažne optužbe i koji nije htio na sudu dokazivati svoju nevinost. Osam od deset Hrvata iz srednje Bosne koji su prihvatili ići dokazivati nevinost u Haag, prije nego što su pušteni, odležali su godine robije a da im se nitko nije ispričao. Zato bi bilo pravedno da se i za Tužiteljstvo Haaškog suda uvede starogrčka praksa po kojoj su, ako se dokaže da su osudili nevine, istom kaznom kazne sudci i tužitelji. Poznato je da su i sami Atenjani, kad bi utvrdili da su tužitelji i sudci osudili nevina čovjeka (Sokrata), istom kaznom osudili i njegove tužitelje i sudce. Šteta što je danas međunarodna pravda znatno ispod starogrčke. Kad bi danas vrijedila atenska pravda, Carla del Ponte bila bi već odavno u zatvoru jer bi morala slijediti sudbinu npr. braće Kupreškić. Otpor Bobetka i Gotovine, koji nisu prihvatili lažne optužnice i floskulu da trebaju dokazivati svoju nevinost, kao i u slučaju Sokratovu, djeluje i djelovat će još više. Njihova hrabrost i moralni čin pridonose da iz dana u dan hrvatski narod sve čvršće i odlučnije odbija nemoralnu trgovinu. Sve veći broj ljudi protivi se slanju nevinu u Haag radi dobivanja ulaznice u Europsku uniju. Bobetko i Gotovina protekom vremena postajat će hrvatski Sokrati, a Carladel Ponte barem na moralnoj razini doživjet će sudbinu Sokratovih tužitelja i sudaca. Nepravda koju je doživio Slobodan Praljak vapi do neba i traži od hrvatskoga naroda, a posebno od hrvatskih institucija i hrvatske vlasti, da istakne kandidaturu Slobodana Praljka za Nobelovu nagradu za mir jer se samo takvim radikalnim potezom može

pokazati apsurdnost optužbi da je Slobodan Praljak hrvatski Goering, odnosno da je borba za slobodu i pravdu hrvatskoga naroda, kojim je spašena Bosna i Hercegovina, agresija na tu državu.

*

Duboko smo uvjereni da će vaš prijedlog o dodjeli Nobelove nagrade za mir generalu Slobodanu Praljku pomoći ostvarenju našeg zahtjeva iz Pisma VS UN-a:

Zato mi ponovno tražimo od vas:

Vratite nam naše branitelje i iz Bosne i Hercegovine, koje ste vi zatočili ili već i osudili bez dokazane krivnje! Oslobodite i generala Praljka i njegove suborce Jadranka Prlića, Bruna Stojića, Milivoja Petkovića, Valentina Čorića i Berislava Pušića, jer njihovom presudom samo pokazujete želju za definitivnim protjerivanjem Hrvata iz Bosne i Hercegovine. Tako ćete spasiti svoju čast i čast svih vas, jer po tome koliko ste bili pravedni i časni, sudit će vam povijest.

Mi, Hrvati, samo to od vas tražimo...

S poštovanjem,

Akademik Josip Pečarić
Dr. sc. Vlado Košić, biskup
Prof. dr. sc. Valentin Pozaić, biskup
Akademik Dubravko Jelčić

U OČEKIVANJU HAAŠKE PRESUDE HRVATSKOJ ŠESTORCI

VIII.

(...)

Prof. dr. sc. Zdravko Tomac

Dio izjave za potrebe obrane generala Slobodana Praljka pred Tribunalom u Den Haagu:

S obzirom da sam za vrijeme velikosrpske agresije na Hrvatsku i Bosnu i Hercegovinu obnašao važne državničke dužnosti i da sam dobro upoznat sa svim događajima vezanim za obranu od velikosrpske agresije osjećam to kao svoju moralnu obvezu i dužnost suprotstaviti se argumentima optužnice protiv generala Praljka i drugih Hrvata u političkom procesu u Haagu. (...) Hrvatska nije izvršila agresiju na Bosnu i Hercegovinu. Upravo obratno. Bez pomoći Hrvatske Bosna i Hercegovina ne bi preživjela niti bi bilo mirovnog sporazuma u Daytonu niti bi velikosrpski agresor bio prisiljen završiti rat i potpisati Washingtonski i Daytonski mirovni sporazum.

Zdravko Tomac, Zagreb. 10. travnja 2008.

**M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL
PRALJAK II. U OBRANI HRVATSKOG
NARODA, ZAGREB, 2018.**

**PROF. DR. SC. ZDRAVKO TOMAC:
HEROJSKA PORUKA**

General Slobodan Praljak, veliki humanist i domoljub, koji je više puta bio spreman žrtvovati vlastiti život u ratu, ne samo u obrani Hrvata nego i u obrani protivnika i njihovih obitelji, nije mogao podnijeti lažnu presudu da je ratni zločinac i odlučio se za još jedan herojski čin, ubiti sebe da svojom smrću pokrene hrvatski narod, da ne kapitulira nego da se i dalje bori za slobodu i pravdu.

Prilažem Vam i tekst iz moje nove knjige o Slobodanu Praljku kao najvećoj žrtvi nepravednog haškog suda, koji sam napisao prije šest mjeseci kada je postojala nada da će u drugostupanjskoj presudi doći do pravde, iz koje je vidljivo zašto general Praljak ne samo da nije ratni zločinac nego je po mnogim kriterijima zaslužio da dobije Nobelovu nagradu za mir.

General Praljak je postupio slično kao i Zvonko Bušić, koji se cijeli život borio i koji je žrtvovao svoj život i slobodu za slobodu hrvatskog naroda, koji nije mogao podnijeti današnju Hrvatsku u kojoj bitnu ulogu imaju ljudi koji ne vole Hrvatsku, koji ruše

Hrvatsku. I on je svojom smrću, kao i Praljak, poslao poruke hrvatskom narodu.

Praljkova poruka je jasna, humana, herojska, to je poruka u kojoj on kaže: i svojom smrću želim doprinijeti da moj hrvatski narod ne dozvoli nepravde koje nam se čine da se udružimo, ujediniamo i posebno da spriječimo one unutarhrvatske i Bosne i Hercegovine iz hrvatskih redova, koji nažalost, i dalje rade protiv hrvatskog naroda i naše slobode.

Prilog: HRVATSTVO SLOBODANA PRALJKA - JUNAK NAD JUNACIMA I NAJVEĆA ŽRTVA PROTUHRVATSKE POLITIKE (Iz knjige prof.dr.sc. Zdravka Tomca: „Tuđmanovo i Stepinčevo hrvatstvo“, Zagreb, 2017., Tkanica)

Zašto tvrdim da je Slobodan Praljak zaslužio biti barem kandidat za Nobelovu nagradu za mir? Zašto tvrdim da je Slobodan Praljak hrvatski Sokrat koji je u sokratovskom govoru potpuno razobličio lažne optužbe Haaškoga suda? Zašto tvrdim da je Slobodan Praljak heroj nad herojima? Zašto tvrdim da je Slobodan Praljak najveća žrtva protuhrvatske politike, a osobito Tužiteljstva Haaškog suda koje želi uništiti i Praljkovu obitelj, ni krivu ni dužnu. Kako su moguće monstruoze optužbe Tužiteljstva Haaškog suda koje Slobodana Praljka uspoređuju s nacistima a njega opisuju kao hrvatskog Hermanna Göringa. Evo argumenata i odgovora na ta pitanja.

Kod vojarne JNA u Grabovini kod Čapljine Slobodan Praljak je, da bi spasio žene i majke vojnika JNA, ugrozio vlastiti život. Bio je dogovor da se prekine vatra, napravljen je brisani prostor između Hrvatske vojske i vojarne. Preko tog brisanog prostora majke i supruge opkoljenih vojnika JNA išle su ih posjetiti. Pri povratku majki i supruga netko ja zapucao a žene su se našle na brisanom prostoru. I tada iz rova iskače Slobodan Praljak. Ljudina, onako visok i korpulentan, trči prema ugroženim ženama i viče raširenih ruku: Ne pucajte, ne pucajte! Međutim, i dalje se puca, Praljak i dalje trči, dolazi do grupe žena i baca se na njih i svojim tijelom ih štiti da ih koji metak ne bi pogodio. To je junaštvo nad junaštvima, humanizam nad humanizmom jer Slobodan Praljak, general

Hrvatske vojske, žrtvuje vlastiti život da bio spasio supruge i majke neprijatelja, agresora, koji su napali Hrvatsku i Bosnu i Hercegovinu. Ali taj junački čin nije jedini. Bilo ih je još mnogo. Još jedanput je Slobodan Praljak svojim tijelom štitio zarobljene vojnike JNA i brinuo se da sretno stignu svojim kućama. Slobodan Praljak je izvukao zarobljene civile Srbe iz logora u Dretelju prijeteći oružjem HOS-ovcima, pretežno Muslimanima, koji nisu htjeli pustiti zarobljene Srbe. Slobodan Praljak je izvlačio ranjene Muslimane iz bolnice u istočnom Mostaru. Organizirao je izvlačenje, prebacivanje i smještaj 15 tisuća Muslimana iz Stoca i Dubravske visoravni splavom preko Neretve. Prevezio je ranjene Muslimane helikopterom iz istočnog Mostara u Split.

Muslimansku obitelj s djetetom oboljelom od leukemije iz Uskoplja prebacio je u Split na liječenje. Pomogao im je stjecanje hrvatskog državljanstva kako bi na teret hrvatskog proračuna mogli otputovati u Švicarsku na liječenje. Pustio je na svoju ruku zarobljene Muslimane poslije sukoba u Rami- Prozor.

Navodim još dva osobna herojska čina Praljka i njegove obitelji. Smjestio je Muslimane u svoj stan u Zagrebu, hranio ih i liječio. Isto je to učinio i u svojoj vikendici u kojoj je također smjestio Muslimane i brinuo se za njih. To su samo neka junačka djela Slobodana Praljka. U tijeku rata sprječavao je osvetu nakon što su Muslimani počinili zločine u Uzdlju, Doljanima i Grabovici. I osobno je provodio konvoje s hranom za Muslimane, čak i konvoje s oružjem i onda kada su krenuli protiv Hrvata u rat, pokušavajući osvojiti srednju Bosnu.

Toliko je tih junačkih i humanih djela da ne znam za sličan primjer u povijesti ratovanja. Za ta humana djela Praljak je zaslužio da ga Muslimani odlikuju najvećim odličjima a da mu međunarodna zajednica oda najveće priznanje. Umjesto toga Slobodan Praljak je doživio grozne napade. Proglašen je od Tužiteljstva Haaškog suda za nacista, uspoređivan je s nacistom Göringom i optužen je krivotvorinama i lažima prvostupanjskom presudom na tešku robiju. I danas je u zatvoru već punih 11 godina i čeka konačnu drugostupanjsku presudu.

Kada bi bilo i malo pravde, ljudskosti onda bi davno već Slobodan Praljak trebao biti oslobođen a ne godinama tamnovati u haaškim kazamatima. Do kraja ove godine očekuje se konačna drugostupanjska presuda. Kada bi bilo malo pravde onda bi morala biti oslobađajuća, Slobodan Praljak bi morao biti proglašen nevinom osobom. Ali očito je da Haaški sud nije sud pravde. Jer da je sud pravde ne bi bila moguća rasistička politika. Ne bi bilo moguće da se Slobodan Praljak nakon svih navedenih junačkih djela proglašava nacistom i Göringom. Ne bi bilo moguće da haška tužiteljica Carla del Ponte definira na sljedeći način antihrvatsku rasističku politiku, na temelju koje su Hrvati optuženi i suđeni u Haagu. Carla del Ponte je rekla da su Srbi kopilad, a Hrvati podmukla kopilad. U svom sokratovskom govoru nakon što je Tužiteljstvo Haaškog suda nedavno ostalo pri svojim groznim optužnicama Slobodan Praljak je između ostalog rekao: "Da sam, kojim slučajem, ja, Slobodan Praljak, napisao ili izrekao takvu kvalifikaciju bilo kada u bilo kojoj formi prema bilo kojem narodu ili skupini u vrijeme rata na prostorima bivše Jugoslavije dobio bih samo zbog toga pet godina zatvora. Želim saznati vrijedi li na sudu u Haagu 'Quod licet Iovi, non licet bovi'. Želim saznati je li međunarodne organizacije, koje su osnovale sud i koji se brinu o njegovoj pravičnosti, podržavaju taj stav."

Slobodan Praljak je učinio još jedno herojsko djelo. U zatvoru je skupljao dokumente o ratu i argumentima razobličio lažne optužbe, učinio ih je smiješnim. Dokazao je da ono što Tužiteljstvo naziva nacizmom i zločinom da je bila samo borba hrvatskog naroda za slobodu, nacionalnu i građansku. Praljak u svojoj sokratovskoj obrani na kraju iznosi argumente zašto ga se želi uništiti, zašto žele uništiti i njegovu obitelj, zašto samo za njega traže od hrvatske države da proda njegovu imovinu i da plati milijunske troškove njegove obrane, koju Haaški sud plaća za sve osim za Slobodana Praljka. Njemu ne mogu oprostiti što je argumentima pokazao ne samo da nije zloglasni Göring i nacist nego da je nevjerojatni humanist, jedan od najvećih u povijesti ratovanja. Praljak i njegovu obitelj žele uništiti i zato što se nije bio spreman odreći nacionalne politike dr. Franje Tuđmana nego je tvrdio da ta politika je stvorila Republiku Hrvatsku i omogućila opstanak Bosne i Hercegovine kao

države. U svom sokratovskom govoru rekao je sljedeće: "Ne odričem se smisla i pravnog temelja Hrvatske zajednice Herceg Bosne, izraza volje Hrvata u Bosni i Hercegovini, suverenog i konstitutivnog naroda u toj državi. Hrvatska zajednica Herceg Bosna omogućila je stvaranje HVO-a koji je 1992. obranio Bosnu i Hercegovinu i jug Hrvatske a 1993. spriječio ostvarenje agresivnih planova Armije Bosne i Hercegovine. "

Slobodan Praljak je rekao i istinu koju ne žele čuti o muslimanskoj politici u BiH. Dokazao je da je Armija BiH u nemoći da obrani teritorije od velikosrpske agresije krenula u ofenzivu prema HVO-u. Također je dokazao da je Armija BiH počinila teške zločine nad Hrvatima u Konjicu, Čapljini, Doljanima, Bugonju, Grabovici, Uzdolju i drugdje. Svoj govor zaključio je s dvije rečenice: HVO se branio od agresije i 1992. i 1993. i 1994., a dužnost je zapovjednika ne izgubiti rat. Na kraju je rekao: Moja savjest je čista! On je to i dokazao neopovrgljivim argumentima i činjenicama u svojim knjigama i u svojoj obrani.

Neshvatljivo je da je hrvatska država 2008. u vrijeme vladavine Ive Sanadera uvela porez na šund na te njegove knjige, a 2012. tražili su da plati 628.000 kuna poreza umjesto da mu zahvale. Moram ovdje istaći da je bivši predsjednik Vlade Zoran Milanović tada postupio domoljubno i humano i poništio odluku o šundu i oslobodio Praljkovu obitelj plaćanja velikog poreza. Slično je postupio i tadašnji ministar branitelj Predrag Matić.

Međutim, i danas hrvatska država nema čistu savjest. Haaški sud traži od Hrvatske da proda Praljkovu imovinu i plati milijunske sume za Praljkovu obranu. Umjesto da se Hrvatska pobuni, Hrvatska mirno prima taj nalog i time dovodi u pitanje sudbinu i Praljkove obitelji. Tako da se može reći, što se tiče Slobodana Praljka, da mnogima, ne samo u međunarodnoj zajednici nego i u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini, savjest nije čista. Saznat će se povijesna istina bez obzira na konačnu presudu Haaškog suda. Već danas se može tvrditi da je Slobodan Praljak ne samo nevina najveća žrtva Haaškog suda i dijela međunarodne politike nego i protuhrvatske politike u BiH i Hrvatskoj.

Sjetite se koliko puta smo pročitali, ili čuli i vidjeli, u hrvatskim medijima izmišljenu optužbu da je Slobodan Praljak minirao i srušio most u Mostaru. I nakon što je dokazano da je most miniran iznutra i srušen, a ne topničkom paljbom pod zapovjedništvom Slobodana Praljka, i dalje se ponavljaju te optužbe. Brojne humanitarne organizacije, organizacije za ljudska prava cijelo vrijeme su šutjele, ne samo šutjele i prešućivale istinu o Praljku nego su i sustavno pomagale da se šire laži i klevete.

Nije Slobodan Praljak jedina žrtva protuhrvatske politike žrtva je cijeli hrvatski narod. Žrtve su mnogi poput braće Kupreškić, koji su pred vlastitom djecom uhićivani kao najveći teroristi, koji su godinama tamnovali u haaškim kazamatima, da bi na kraju bili oslobođeni, a da im nitko nije rekao ni ispričavamo se, bila je pogrješka. Što smo sve slušali o Gotovini i Markaču, ali i o predsjedniku Tuđmanu u ovim godinama pogotovo nakon prvostupanjske presude na teške robije. Koliko je lažnih optužbi izrečeno na račun prvog hrvatskog predsjednika Franje Tuđmana, na račun Oluje, na račun Hrvatske? Iako istina postupno dolazi na vidjelo, i dalje traje agresija izvana i iznutra na istinu. Nema u našim medijima tekstova koji bi opisali stvarnu ulogu Slobodana Praljka u ovom ratu i pokazali kako je teško shvatiti kako je moguće da takav human čovjek bude proglašen nacistom i hrvatskim Göringom. Povijesna istina će se saznati bez obzira na konačnu presudu Haaškog suda. General Praljak će biti heroj nad herojima hrvatskog naroda i žrtva nad žrtvama protuhrvatske politike. Trebalo bi na sličan način pisati i o ostalim haškim optuženicima, kao herojima i žrtvama. O njima pišem godinama a o Gotovini i Markaču napisao sam stotine stranica.

Hrvatski narod je slavio kao jedan od najvećih dana u svojoj povijesti, kada je barem što se njih tiče, pobijedila pravda kada su proglašeni nevinima. Ali ni ta presuda nije bila dovoljna da bi zaustavila laži i klevete protiv državnog i vojnog vodstva na čelu s Franjom Tuđmanom, protiv Hrvata u BiH nego su se nastavile optužbe kao da te presude za nevinost nije bila. Ono što je važno za hrvatski narod važno je da i unutar hrvatskog naroda, i u Hrvatskoj i u BiH, utvrdimo istinu i politički se obračunamo s petom protuhrvatskom kolonom.

Posljednjih godina kao potpredsjednik Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta zajedno s 50-ak istaknutih intelektualaca moralno smo osudili veliki broj državnih dužnosnika koji su počinili moralnu veleizdaju hrvatskog naroda. To nije dovoljno. Morat će Hrvatski sabor, prije ili kasnije, utvrditi istinu i o monstruoznim optužnicama Haaškog suda i djelovanju pete protuhrvatske kolone te i službeno obraniti hrvatski narod od lažnih optužba. Slobodan Praljak je u svojim knjigama učinio više nego svi hrvatski povijesni instituti i povjesničari. Zato je prestrašno što umjesto zahvale hrvatske države doživio da su se njegove knjige pokušale proglašiti šundom odnosno što je hrvatska država prihvatila da Praljkovoj obitelji i oduzme imovinu i onemogućiti njen normalan život. Hrvatski patriotizam se pokazuje na djelu, kada se radi o Haaškom sudu mnogo je lažnih patriota i lažnih domoljuba a mnogo je izdajnika i veleizdajnika. Najteže je što su neki od njih bili u samom državnom vrhu tako da su mogli nanijeti neprocjenjive štete hrvatskom narodu. Svi smo na neki način krivi što smo dozvolili postojanje takve politike i što su mnogi, ne samo mirno gledali nego i pomagali takve monstruozne optužbe i presude. Sve ovo što sam napisao pokazuje i dokazuje da Slobodan Praljak zaslužuje biti kandidat za Nobelovu nagradu za mir i humanost a da svi oni koji su ga lažno optuživali zaslužuju sudbinu Sokratovih tužitelja u staroj Grčkoj.

U knjizi "Ante Gotovina" u izdanju UBIUDR-a Podravke u članku "Gotovina, Carla del Ponte i Sokrat" između ostalog sam napisao: "Velika je pogreška Hrvatske što je prihvatila nemoralne, nepravedne i neistinite optužnice Haaškog suda koji, htjeli to priznati ili ne, pokušavaju krivotvorinama pretvoriti Hrvatsku iz žrtve u agresora a Srbe iz agresora u žrtvu. Velika je pogreška što je Hrvatska dozvolila da se nevinu ljude proglašavaju ratnim zločincima i što je prihvatila nemoralnu praksu da hrvatski generali i Hrvatska kao država mora dokazivati svoju nevinost. Vrlo je opasno prihvaćati praksu po kojoj se može optuživati nevine koji su onda dužni dokazivati svoju nevinost. Zato se kaže da je pravednije da deset zločinaca bude na slobodi nego jedan nevin u zatvoru. Zaštita nevinih bitna je tema svake demokracije od Sokrata do danas. U staroj grčkoj demokraciji optuženi je mogao birati vrstu kazne. Smatralo se da na taj način on posredno prihvaća suverenitet suda i

svoju krivnju. Sokrat je smatrao da je nevin i nije htio priznati suverenitet suda ni svoju krivnju i zato je izabrao smrt, odbivši birati vrstu kazne. Pokojni general Janko Bobetko, koji je bio uvjeren da je nevin, postupio je kao i Sokrat odbivši nadležnost Haaškoga suda rekavši: "Živ ne idem u Haag."

Slično je postupio i general Gotovina koji nije prihvatio lažne optužbe i koji nije htio na sudu dokazivati svoju nevinost. Osam od deset Hrvata iz srednje Bosne koji su prihvatili ići dokazivati nevinost u Haag, prije nego što su pušteni odležali su godine robije a da im se nitko nije ispričao. Zato bi bilo pravedno da se i za Tužiteljstvo Haaškog suda uvede starogrčka praksa po kojoj su, ako se dokaže da su osudili nevine, istom kaznom kažnjavani suci i tužitelji. Poznato je da su i sami Atenjani, kad su utvrdili da su tužitelji i suci osudili nevinog čovjeka (Sokrata), istom kaznom osudili njegove tužitelje i suce. Šteta što je danas međunarodna pravda daleko ispod starogrčke. Jer da i danas vrijedi atenska pravda, Carla del Ponte bi već bila u zatvoru jer bi morala slijediti sudbinu npr. braće Kupreškić. Ali ipak otpor Bobetka i Gotovine, koji nisu prihvatili lažne optužnice i floskulu da trebaju dokazivati svoju nevinost kao i u slučaju Sokrata, djeluje i djelovat će još više. Njihova hrabrost i moralni čin pridonose da iz dana u dan hrvatski narod sve čvršće i odlučnije odbija nemoralnu trgovinu. Sve veći broj ljudi protivi se slanju nevinih u Haag radi dobivanja ulaznice u Europsku uniju. Bobetko i Gotovina protekom vremena postajat će hrvatski Sokrati, a Carla del Ponte barem na moralnoj razini doživjet će sudbinu Sokratovih tužitelja i sudaca.

Nepravda koju je doživio Slobodan Praljak vapi do neba i traži od hrvatskog naroda, a posebno hrvatskih institucija i hrvatske vlasti da Slobodana Praljka predloži kao kandidata za Nobelovu nagradu za mir jer se samo takvim radikalnim potezom može pokazati apsurdnost optužbi da je Slobodan Praljak hrvatski Goering odnosno da je borba za slobodu i pravdu hrvatskog naroda, kojim je spašena Bosna i Hercegovina, agresija na tu državu."

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/nae-teme/pitali-smo/28138-prve-reakcije-na-haaski-29-studeni-2018.html>

**M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL
PRALJAK III. S PRIJEZIROM ODBACUJEM
VAŠU PRESUDU, ZAGREB, 2018.**

ZDRAVKO TOMAC

**'NE BIH SI OPROSTIO DA NISAM BIO NA
KOMEMORACIJI, VRATILA MI JE VJERU U
MORALNU SNAGU HRVATSKOG NARODA'**

Prof. dr. sc. Zdravko Tomac redakciji našeg portala poslao je tekst u kojem je opisao dojmove s komemoracije preminulom generalu Slobodanu praljku u koncertnoj dvorani Vatroslava Lisinskog. Tekst prenosimo u cijelosti.

Slobodan Praljak već danas se može reći da je trajno ušao kao velikan u povijest hrvatskog naroda ali isto tako da će prijepori oko Slobodana Praljka bitno odrediti budućnost hrvatskog naroda. Svojom smrću Praljak je jasno poručio da kao častan čovjek ne može živjeti pod stigmom da je ratni zločinac. Da bi obranio svoju slobodu i svoju čast popio je čašu otrova i poslao jasne poruke svom hrvatskom narodu. Jasno je rekao da ne želi imati ni grob ni spomenike, da ne želi da se njegov život i junačko djelo zloporabi. Ispunjena mu je želja i njegov prah rasut je po Mirogoju.

Međutim, Praljak je cijelim svojim životom i djelom, a posebno birajući slobodu i dostojanstvo i s prezirom odbijajući lažnu presudu da je ratni zločinac, poslao i jasne poruke svom hrvatskom narodu. Ta poruka je: Borite se za slobodu! Borite se za čast! Nemojte kapitulirati! Nemojte prihvatiti lažne presude, lažnu krivnju! Borite se za istinu i nikad ne odustajte!

Nema nikakve dvojbe da će ta borba biti teška, mukotrpa i dugotrajna jer postoje moćne snage u međunarodnoj zajednici ali i u hrvatskom narodu koje represijom, pritiskom, lažnim optužbama traže da hrvatski narod i hrvatska država padne na koljena i da pod tim pritiskom svoga heroja i ljudinu prihvati kao ratnog zločinca kojem treba oduzeti generalski čin i sva odličja.

Znači veliki je pritisak na većinu hrvatskog naroda koji se nedvojbeno izjasnio da je general Praljak nepravedno osuđen, da je Hrvatska nepravedno optužena i da je Praljak častan čovjek koji je u ratu često dovodio u pitanje i vlastiti život da bi spašavao živote muslimanske djece i srpskih žena, da se borio protiv zločina s hrvatske strane. Dakle, radi se o čovjeku koji po svom životu i djelu zaslužuje biti kandidat za Nobelovu nagradu za humanost i mir a ne ratni zločinac. To dugo vremena već pišem i zastupam i prije ovog, istovremeno tragičnog i junačnog, čina generala Praljka i prije ove sramotne presude Haškog suda.

Bio sam na komemoraciji koja je bila veličanstvena, emocionalna, ljudska. Na kojoj su se mnogi "tvrđi muževi" rasplakali. Užasnut sam što je dio medija, političara, nevladinih udruga pa i dio međunarodne zajednice taj veličanstveni ljudski oproštaj od velikog čovjeka nazvao slavljenjem presuđenog ratnog zločinca. Svi ti ljudi koji su došli bili su potreseni, bili su uvjereni a tako se i govorilo o Praljku, da se radi o ljudini, humanisti, velikom domoljubu a ne ratnom zločincu i kriminalcu.

Kao i svi mi koji smo bili na toj komemoraciji smatram da je potrebno nastaviti borbu za istinu, da je to naš dug, ne samo prema generalu Praljku nego i svim braniteljima, dug prema našoj domovini, koja se i dalje lažno optužuje. Moram reći da sam uznemiren, da sam zgrožen ponašanjem jednog dijela hrvatskih političara i medija koji usprkos činjenicama pokušavaju zabraniti nama koji govorimo istinu o Praljku i Haškom sudu javno djelovanje.

Kažu da je veća nepravda ako jedan nevini čovjek bude osuđen nego ako kaznu izbjegne deset zločinaca. Nema nikakve dvojbe, a o tome sam napisao cijelu knjigu, puno članaka, da je Haški sud politički sud, da je prema hrvatskom narodu nepravedan, da su presude iskonstruirane na temelju izmišljenog i nedokazanog udruženog zločinačkog pothvata. Dogodio se paradoks, haški suci su najprije jasno rekli da nema udruženog zločinačkog pothvata, da se ne sudi državama nego pojedincima ali su onda cijelu osudu upravo temeljili na tom udruženom zločinačkom pothvatu, za koji su sami rekli da ga nema.

Istina o životu i djelovanju Slobodana Praljka je dokazana, čak se to i ne osporava, ali ga se nepravedno optužuje za zločine drugih. Praljak je na djelu pokazao kako je bio spreman žrtvovati vlastiti život da spasi muslimanku djecu i srpske žene. Praljak je na djelu pokazao kako se vodi častan rat i to mu nitko ne osporava. Ali su osporili svjedocima da to na sudu kažu. Na sudu su naveli niz novih činjenica koje pokazuju da Praljak nije kriv za ono za što ga optužuju ali su ga usprkos toga osudili kao ratnog zločinca.

I sad je pitanje svih pitanja, kako se odnositi prema toj nepravdi? Neki kažu, točno je Praljak nije kriv ali zbog širih interesa i zbog pritiska međunarodne zajednice i zbog činjenice da ga je osudio sud Ujedinjenih naroda treba tu presudu prihvatiti bez obzira što je nepravedna, jer ako se tome opiremo nanijet ćemo nove štete hrvatskom narodu.

Oni koji su cijelo vrijeme željeli da se osudi Hrvatska i hrvatski narod trijumfiraju i vesele se i traže ne samo da se prihvati Praljkova nepravedna presuda nego da ga se tretira na djelu kao nemoralnog zločinca da mu se izbriše sve ono veliko što je napravio za hrvatski narod, da mu se uzmu odličja i čin generala. Taj pritisak raste iz dana u dan a on se pokazuje i na primjeru da se nacionalni portali brišu s Facebooka, da su se mnogi ljudi uplašili i pod pritiskom odustali od dolaska na komemoraciju i od borbe za istinu.

Treći, a to je većina hrvatskog naroda ne želi baciti "koplje u trnje", nastavlja se boriti za istinu i neće se prestati boriti dok se istina ne utvrdi i skine stigma s generala Praljka kao navodnog ratnog zločinca. To nije prvi slučaj u povijesti, da časni ljudi, koji imaju savjest, osporavaju zakonite presude i ne prihvaćaju presude nevinim ljudima, ako su uvjereni da su presude nepravedne. Veliki pisac Emil

Zola proslavio se kao moralni velikan u poznatoj Dreyfusovoj aferi, kada je branio nevinost jednog francuskog časnika i kada je na njega izvršen strahoviti pritisak da ruši pravni sustav.

Hrvatski narod je branio i istinu o Alojziju Stepincu godinama, usprkos presude suda, i nije odustao od borbe za istinu. Uostalom koliko je nevinih ljudi pogubljeno na bazi zakonskih presuda u staljinističkim sustavima, pa i u Jugoslaviji. Koliko ljudi je izgubilo život po presudama fašističkih režima? Dakle, ogroman je broj u povijesti nevino osuđenih ljudi. Danas navodno živimo u demokratskom svijetu kada bi jedno od temeljnih prava trebalo biti da nema ničega nedodirljivog, da građani po svojoj savjesti imaju pravo suprotstaviti se i presudama koje su formalno donešene po zakonu ali su posljedica pogrešnih odluka i krivotvorina.

Dakle, Hrvatska ponovno ulazi u jedno nesigurno povijesno razdoblje. Ne radi se samo o generalu Praljku, on je samo ključna točka na kojoj će hrvatski narod odlučivati kojim će putem ići. Vodit će se teška borba između onih koji su spremni prihvatiti reviziju naše povijesti, nametnute krivotvorine o krivnji hrvatskog naroda, koji su spremni prihvatiti da bez sumnje veliki heroj, humanist, general Praljak bude ne samo tretiran kao ratni zločinac nego i traže niz mjera da mu se oduzme svaka čast, odličja i generalski čin.

Savjest čovjeka je najvažnija. Svaki čovjek mora postupati u skladu sa svojom savjesti. Najmanje cijenim one ljude koji znaju da je Praljak velikan i humanist a ne zločinac ali koji zbog svoje karijere i nekih interesa spremni su prihvatiti laži i lažne optužbe. Ne samo to nego su i spremni optuživati sve one Hrvate koji postupaju u skladu sa svojom savješću i koji kažu: ne prihvaćamo lažne optužbe, ne prihvaćamo diktate, borit ćemo se i izboriti za slobodu i istinu.

Preporučam svima koji su u dvojbi o čemu se tu radi da pažljivo pročitaju sjajan i istiniti govor prof. dr. Miroslava Tuđmana na komemoraciji generalu Slobodanu Praljku. U skladu s tim govorom svi Hrvati koji su domoljubi, koji postupaju po svojoj savjesti trebaju djelovati i nastaviti se boriti za istinu. Ne bih si oprostio da nisam bio na komemoraciji. Ta komemoracija vratila mi je vjeru u moralnu snagu hrvatskog naroda.

<https://direktno.hr/direkt/ne-bih-si-oprostio-da-nisam-bio-komemoraciji-vratila-mi-vjeru-moralnu-snagu-hrvatskog-naroda-107016/>

JE LI POLITIČARIMA KRIVA MATEMATIKA? ZAGREB, 2019.

VLAST VEĆ OMALOVAŽAVA DALIĆA I MODRIĆA!

Poslao sam Thompsonu tekst *THOMPSONA NE ŽELE NA DOČEKU VATRENIH!* Odgovorio mi je:

Prije 10 min su me zvali Modrić i Dalić i žele da ih ja dočekam!

Očito su svjesni da ih vlast omalovažava kada ne pozivaju onoga s čijim su pjesmama slavili pobjede. Zapravo stvari su još i gore. Thompson je u „Bujici“ rekao da su ga zvali na doček. Tko bi to bio ako ne oni koji su pjevali njegove pjesme i koji su bili napadani zbog toga. Sada su vidjeli program dočeka u kome se ne spominje Thompson i reagirali su Dalić i Modrić. Reagirali su kao rukometaši prije 15 godina. Jer sigurno su to tražili na nekom drugom mjestu i tu su im odgovorili:

Što si umišljate? Niste važni vi nego mi!

Ne čudi što je Vladimirov komentar mog teksta bio:

„Naši miljenici pokazati će svoju čvrstinu i vjeru u BOLJU Hrvatsku ukoliko odbiju doček bez Thompsona.“

Zapravo, s vatrenima je Thompsonovu pjesmu „Lijepa li si“ pjevala i Predsjednica.

Omalovažava li na taj način onaj dio hrvatskih vlasti koje je prozvao pater Ike Mandurić i nju?

Već sam konstatirao kako je Marko Ljubić predvidio da će se početi događati nešto slično. Vjerojatno i nije bilo teško predvidjeti kada znamo kakvu imamo vlast. Znamo da je zadaća vlasti da poništi ono o čemu piše prof. Tomac:

Za mene je najvažnije što su naši nogometaši na čelu sa Zlatkom Dalićem na djelu pokazali što to znači biti Hrvat. Njihov primjer probudio je uspavano hrvatstvo i u narodu. Dakle, ne radi se samo o velikom sportskom uspjehu nego se radi prije svega o buđenju hrvatskog naroda, radi se o stvaranju svijesti da bez ljubavi i spremnosti i žrtve nema budućnosti ni hrvatskog naroda ni hrvatske države.

<https://kamenjar.com/prof-dr-sc-zdravko-tomac-samo-emocionalni-hrvati-trebaju-upravljati-hrvatskom-drzavom/>

Sjetimo se samo na ono što nas je podsjetio biskup Košić: *svi branitelji naših napadnutih gradova u Hrvatskoj bili ili osumnjičeni i bačeni u pritvor, ili osuđeni na zatvor.*

<https://kamenjar.com/biskup-kosic-duro-brodarac-je-simbol-obrane-grada-siska-i-okolice-u-domovinskoj-ratu/>

Zato je važno da već sada Vlast pokaže svojim gazdama da ne drže mnogo ni do Dalića ni do Modrića!

Da je to važno govori mi činjenica kako nitko ne piše o tome da Thompsona neće pozvati na doček. Ni moj tekst nije nitko objavio. I to je dobro za vlast. Zašto?

Pa to je vrlo suptilna poruka i isprika svjetskim moćnicima zbog neuspjeha u obuzdavanju naših nogometaša koji su bitna karika u rastu ponosa kod Hrvata.

A činili su sve. To im je bila močvara. Pomagali su u kažnjavanju Joa Šimunića čak toliko da je i Ustavni sud tvrdio da je on imao u glavi 2. svjetski rat a ne hrvatske branitelje kada je uzvikivao HOS-ov pozdrav. Branitelja Thompsona proganjaju od 2000.-e zbog istog. Crtali su kukasti križ da bi se kaznila reprezentacija da joj se onemogućilo bilo kakav uspjeh. Itd, itd. A sada kada vatrene veliča čitav svijet odbijaju im da sami odluče tko će ih dočekati.

Zapravo razmišljao sam trebam li napisati podrugljivo pismo svjetskim moćnicima u ime hrvatskih političara u kome bi im se ispričao zbog sramotnog ponašanja vatrene (tj. „crne legije“) što su

napravi ovo što jesu usprkos svemu ovome što su naši političari napravili da bi se - po želji i svjetskih moćnika (ali i Predsjednika Srbije) – napravila Hrvatska bez ponosa.

Ipak mi se čini poštenije dati što sam odgovorio Thompsonu. Naime, oni koji su čitali nekoliko mojih zadnjih tekstova znaju da je Thompson (uz Stanka Šarića i Dražena Žanka) bio moj gost na svečanoj večeri konferencije koju su moji suradnici organizirali povodom mog 70-og rođendana. Na otvaranju je o meni govorio nekadašnji predsjednik Švedskog matematičkog društva i tom prigodom kazao kako me kolege zovu „the king of inequalities“. U prikazu otvaranja Konferencije na Laudato TV to je posebno istaknuto. Zapravo je i mene iznenadio s tim. Znao sam da me tako zovu rumunjske kolege jer su njihovi studenti u Lahoreu to rekli mojim studentima. Zato sam pitao kolegu prof. dr. sc. Ivana Perića koji je više puta i bio u Lahoreu je li mu to on rekao. Ali nije. Zato sam se mogao našaliti uspoređujući se s ljudima koji su toliko učinili za Hrvatsku, a čiju želju ipak vlast ne poštuje. Napisao sam Thompsonu:

„Zapravo sam ja prošao mnogo bolje od Dalića i Modrića“: Na konferenciji priređenoj u moju čast pjevao je Thompson, a njima neće!“

Da, izgleda da ove naše u vlasti još uvijek plaši matematika, pa se preplašiše što je netko nekakav kralj u njoj.

Ali, jeli im pametno da su i dalje protiv hrvatskog naroda, jer kako reče pater Mandurić:

Otela se.

Svima se otela!

Hrvatskim izdajnicima i svjetskim ignorantima ova moja Hrvatska. Zaustavite vrijeme, stanite svi! Da budemo dostojni gledati kako živi i kako je lijepa njena duša, ta mala... ta velika Hrvatska.

<https://kamenjar.com/pater-ike-manduric-zaustavite-vrijeme-stanite-svi/>

Da, otela vam se Hrvatska!

Josip Pečarić

<https://kamenjar.com/akademik-pecaric-hoce-li-thompson-pjevati-na-doceku-vatrenih/>

JOŠ JEDAN TEKST PROFESORA TOMCA

NOVINARSKA SRAMOTA

10.07.2014.

Hrvatska je, nažalost, neodgovorno društvo. O tome je progovorio i kardinal Bozanić ponavljajući ali sa novim sadržajem svoju staru čuvenu izjavu o grijehu struktura. Bozanić smatra "da ne postojanje kulture odgovornosti i neadekvatan institucionalni poredak omogućuje korupciju, kriminal, nepotizam, mito, neplaćanje poreza, neplaćanje obveza prema radnicima i dobavljačima, reketarenje, bilo ono kroz medije ili na druge načine, i niz drugih zala koji uništavanju budućnost naše države i našeg naroda". Bozanić s pravom apelira i traži cjelovite institucionalne promjene i razvijanje kulture odgovornosti.

Pokušat ću analizirati što se događa u dijelu medija. Hrvatska vlada oprostila je Jutarnjem listu nekoliko stotina milijona duga što omogućava da njihovih desetak novinara dobiva mjesečno plaću između 70 i 130 tisuća kuna. Dakle, zarađuju na račun poreznih obveznika jer im je država poklonila ogromne novce da bi mogli imati takve ne zarađene plaće. Što je najgore ti novinari drže moralne

lekcije, lažu, krivotvore, lažno optužuju i vode antihrvatsku politiku. Da bih bio konkretan navest ću primjer jednog od vodećih novinara Jutarnjeg lista Davora Butkovića. Tvrdim da je to novinar koji izmišlja, laže, podmeće, vara i da je prava sramota za hrvatsko novinarstvo. Evo nekoliko dokaza. Davor Butković je izmislio i objavio u novinama intervju sa bivšim premijerom Ivom Sanaderom a da ga nije vidio a kamoli razgovarao. Davor Butković je poznat po tome što je lažno optuživao i hrvatske generale i predsjednika Tuđmana i Domovinski rat i hrvatski narod. Navest ću jedan drastičan primjer. Davor Butković u Jutarnjem listu od 25. kolovoza 2007. godine napisao je slijedeće monstruoze laži:

„Činjenica da je Ante Gotovina u Francuskoj bio višestruko osuđeni kriminalac nameće još nekoliko iznimno važnih pitanja na koja se ne može odgovarati 'sentimentalizmima'. Prvo, smije li čovjek koji je pljačkao draguljarnice, otimao ljude i iznuđivao novac pod prijetnjom ubojstva uopće nositi generalski čin Hrvatske vojske? Drugo, smije li takav čovjek figurirati kao heroj Domovinskog rata, kraj tisuća neprijepornih heroja, od kojih su mnogi anonimni? Naime, od vojnika, a osobito od časnika, osim ratnih vještina očekuje se i pridržavanje i propagiranje određenog, pozitivnog sustava vrijednosti. Treće, kako će razni političari (ili biskupi) sada objasniti svoje bezuvjetno zalaganje za višestruko osuđivanog gangstera? Zar metaforom o Savlu i Pavlu? Četvrto, misle li svi oni koji po svaku cijenu brane Gotovinu da netko tko je osuđen za pljačku, otmicu i iznudu doista može predstavljati društveni uzor?“ Na kraju ove sramotne optužnice Davor Butković zaključuje: „Sada je, nadajmo se, došlo vrijeme da se ta mistifikacija razbije te da o Gotovinoj eventualnoj krivnji za ratne zločine odlučuje jedino sud“.

LAŽI O GOTOVINI I MARKAČU

I taj novinar, kao i drugi, nije se ispričao kao ni njegov list, nego osam dana nakon oslobađajuće presude i pobjede pravde nastavljaju s antihrvatskom politikom. Oni moraju priznati da su Gotovina i Markač nevini jer je tako konačno Sud presudio, ali i dalje optužuju *Oluju*, Domovinski rat i hrvatsko državno i vojno vodstvo na čelu s Tuđmanom kao zločinačku organizaciju. I dalje ne odustaju od politike ravnomjerne raspodjele krivnje, ne prihvaćaju da je samo Srbija kriva, a da je Hrvatska nevina. U redakcijskom

komentaru *Jutarnji list* od 24. studenoga 2012. između ostaloga piše: „Presuda ne poništava dokaze o brojnim počinjenim zločinima, ne briše otvoreni govor mržnje predsjednika Tuđmana u pobjedničkom vlaklu slobode, kao ni diskriminatorne mjere poduzete kako bi se Srbima onemogućio povratak u Hrvatsku. Utoliko su potpuno netočne tvrdnje da presuda generalima skida svaku mrlju s *Oluje* odnosno da sudski utvrđena nevinost Gotovine i Markača svake zamjerke i krimena oslobađa i Franju Tuđmana“.

Ide se i dalje pa se tvrdi ako su Gotovina i Markač nevin, onda netko mora biti kriv što znači da se ne prihvaća istina, da se ne prihvaća da *Oluja* nije bila zločinački pothvat, da nije bila planirano etničko čišćenje Srba, da pojedinačni zločini u ratu nisu dio planiranog i provedenog udruženog zločinačkog pothvata.

Podsjećam čitatelje da *Jutarnji list* i grupa u kojoj je važan član Davor Butković bila uvjerena da će Gotovina i Markač i hrvatsko vodstvo na čelu sa Franjom Tuđmanom biti proglašeni krivim. Bili su toliko sigurni da su objavili prije presude članak ne sumnjajući u mogućnost oslobađajuće presude da će presuda Gotovini i Markaču i Tuđmanu biti posljednji "čavao u lijesu" Tuđmanove Hrvatske. Nisu se pomirili sa istinom nego i dalje vode antihrvatsku politiku i pokušavaju suprotno presudi Haaškog suda i dalje optuživati Hrvatsku i stalno tvrde da bi Tuđman bio suđen u Haagu da je živ. Posebno su se okomili na Tuđmanovu politiku prema Bosni i Hercegovini. Zato su kao katastrofu i sudnji dan doživjeli oduševljenje hrvatskog naroda nakon izlaska s robije Darija Kordića. Darija Kordića je u njegovoj Busovači dočekalo desetak tisuća ljudi a na zagrebačkom aerodromu nekoliko tisuća oduševljenih ljudi. Velika većina hrvatskog naroda, i u slučaju Gotovine i Markača, i nakon drastičnih prvostupajskih presuda nisu otkazali podršku hrvatskim generalima i dalje su ih smatrali nevinim i herojima a ne ratnim zločincima, kako je pisao Butković i njegova ekipa. Digla se prava hajka protiv Darija Kordića i svih onih koji su ga dočekali kao heroja. To je ponukalo između ostalog i Davora Butkovića da napiše nove laži i članak koji je nova sramota za hrvatsko novinarstvo. U *Jutarnjem listu* od 20. lipnja 2014. Davor Butković napisao je članak pod naslovom "SLUČAJ KORDIĆ- TKO I ZAŠTO U NJEMU VIDI HEROJA" s podnaslovom: "DIO NAŠIH BISKUPA I DALJE PODRŽAVA PODJELU BOSNE I HERCEGOVINE". Da bi se

vidjelo o kakvoj se laži, podmetanjima i krivotvorinama radi navest ću prvi pasus toga članka koji je izmišljotina i laž, koji su bili potrebni Butkoviću za podizanje lažne optužnice ne samo protiv Kordića i biskupa Košića nego i drugih uglednih hrvatskih domoljuba koje je pretvorio u krajnju hrvatsku desnicu.

Evo Butkovićevog opisa događaja koji ne postoji, koji je njegova izmišljotina kao i većina onoga što on piše:

"Prije otprilike dva tjedna, na sam dan povratka Darija Kordića iz austrijskog zatvora, negdje oko osam navečer zatekao sam se u zagrebačkom restoranu Okrugljak (koji, usput rečeno, obilježava stogodišnjicu osnutka). Na središnjem dijelu lijepe terase, uz potok, bio je postavljen veliki stol za dvadesetak ljudi.

Negdje oko pola devet među prvima je za stol sjeo dr. Miroslav Tuđman. U idućih pola sata skupilo se još ponešto ljudi s hrvatske desnice, uključujući i one koji su tog popodneva dočekali Kordića na zagrebačkom aerodromu. Međutim, četiri stolice na čelnom dijelu stola ostajale su prazne. Barem sat vremena nitko od okupljenih nije ništa naručivao, bilo je očigledno da nekoga čekaju.

Taj se netko do pola jedanaest, kada sam ja otišao, nije pojavio, pa su prazne stolice na čelu stola zauzele dame koje su prije sjedile sa strane, a konobari su počeli raznositi couverte i točiti vino. Ne znam je li kasnije Dario Kordić došao na večeru, koja je, po svemu sudeći, organizirana njemu u čast, ili su se njegovi podržavatelji i obožavatelji morali zadovoljiti hagiografiranjem Kordićeva političkog životopisa bez društva nove najveće zvijezde hrvatske radikalne desnice (Kordić je dio te večeri, čini mi se, proveo u zagrebačkoj Katedrali). No, više je nego zanimljivo, a nažalost i politički značajno, kako je krajnja hrvatska desnica, predvođena pojedinim biskupima, dočekala Darija Kordića."

Slučajno sam i osobno bio u tom društvu koje na Okrugljaku nije čekalo Darija Kordića i koje se sastalo na poziv istaknutog hrvatskog gospodarstvenika i dobrotvora iz Australije Marka Franovića. Dakle, Butković ponovno laže i izmišlja jer mu je trebao dobar uvod da bi napao ne samo Darija Kordića nego i prof. Miroslava Tuđmana koji uopće nije bio na dočeku Darija Kordića u Zračnoj luci.

NJEMU ISTINA NIŠTA NE ZNAČI

U cijelom članku Davor Butković napada Miroslava Tuđmana i njegove suradnike jer navodno Miroslav Tuđman, i njegovi suradnici, pokušava braniti pogubnu politiku Franje Tuđmana koja je za Butkovića "potpuno neprihvatljiva i kriminalna". Polazeći od lažne teze da su Hrvati iz srednje Bosne bili agresori i zločinci on zastupa stajalište da Darijo Kordić mora biti kriv trajno i zauvijek i da ga se mora tretirati do kraja života kao zločinca i ubojicu.

U svom članku Davor Butković svjestan je da Darijo Kordić nije kriv po zapovjednoj odgovornosti a pogotovo da nije izvršitelj zločina kako ga optužuju, da nema nikakve neposredne odgovornosti za Ahmiće. I tada Butković podiže novu optužnicu i piše: "Darijo Kordić bio je među najaktivnijim, najodlučnijim pa i najfantaziranijim provoditeljima hrvatske politike podjele Bosne i Hercegovine koja je među ostalim političkim silnicama dovela i do Ahmića kao i do niza drugih katastrofalnih posljedica, te zaključuje, u tome je stvarna i trajna krivnja Darija Kordića. Dakle Davor Butković izmišlja hrvatsku krivnju on ne prihvaća brojne dokumente i činjenice i kao jedini argumenat hrvatske krivnje ističe izvađene iz konteksta pojedine izjave Franje Tuđmana. Njega ne zanima što su Tuđman i Hrvati stvarno učinili u Bosni i Hercegovini, kako su stvarno spasili Bosnu i Hercegovinu. Dakle, strašno im smeta Darijo Kordić jer nije želio priznati krivnju koje nema, jer se nije želio nagađati sa sudom i optužiti druge koji također nisu krivi nego je branio svoj dom, svoj kraj, svoju domovinu od agresora i branio je istinu i borio se protiv krivotvorina kojima su Hrvati Srednje Bosne proglašavani agresorima i zločincima. Dakle, nema konkretne krivnje za strašnu dugogodišnju robiju koju je preživio Darijo Kordić, nema hrvatske krivnje a onda ni Tuđmanove krivnje za događanje u Srednjoj Bosni. Nije istina da je stvaranje Herceg Bosne dovelo do zločina i katastrofalnih posljedica, ono je spasilo hrvatski narod a onda i Bosnu i Hercegovinu. Navest ću dva neoboriva argumenta koji potvrđuju kako su razni butkovići i cijelo njegovo društvo krivotvoritelji povijesne istine, kako šire mržnju prema nevinom čovjeku pa i cijelom hrvatskom narodu.

Znanstvena knjiga američkog pukovnika i povjesničara Charlesa R. Shadera "Muslimansko građanski rat u Srednjoj Bosni" dokazuje da su Muslimani bili agresori u Srednjoj Bosni a ne Hrvati. Da su Muslimani željeli osvojiti Srednju Bosnu iz tri razloga:

Prvi da smjeste izbjeglice sa Drine i iz Posavine, da ovladaju komunikacijama i treći da dođu do tvornice oružja kao uvjeta svoga opstanka. Već tada Muslimani, uvidjevši da su slabiji od velikosrpskog agresora, usmjeravaju svoju agresiju prema Hrvatima i hrvatskim teritorijima vjerujući da su tu jači.

Nedavno je u Hrvatskoj prikazan sjajan dokumentarni film Višnje Starešine Treći pohod koji otkriva istina o mudžahedinima i njihovoj ulozi u provociranju hrvatsko-muslimanskog rata ali i sramotna uloga Britanaca kao pokrovitelja mudžahedina.

Dvije su stvari otkrivene koje je prohaaska antihrvatska mreža u Hrvatskoj skrivala. Prvo, da su mudžahedini došli prije muslimansko-hrvatskog sukoba. I drugo, da su bili svega kilometar udaljenosti od britanskog centra (logora). Isto tako prikazan je govor Alije Izetbegovića mudžahedinima, što pokazuje da nisu slučajno mudžahedini i Britanci prije sukoba došli baš u Srednju Bosnu.

LAŽLJIVCI, VARALICE I KRIVOTVORITELJI GUBE TLO POD NOGAMA

Butković i društvo boje se istine i zato su vrlo agresivni i zato ponovno obnavljaju svoje lažne optužbe kao da presude u Haagu, koja je oslobodila krivnje Hrvatsku za bilo kakav zločinački pothvat, nije ni bilo. Butković optužuje krajnju desnicu da želi od Darija Kordića napraviti heroja. Kao što je optuživao na isti način krajnju desnicu i biskupe da od Gotovine koji je za Butkovića gangster i zločinac želi napraviti heroja. Interesantno je analizirati koga to sve Butković i kompanija trpaju u krajnju desnicu. Krajnji desničari su oni ljudi koji podržavaju revolucionarne mjere uključujući i atentate pa i terorističke akcije, koji se ne zadovoljavaju parlamentarnom političkom borbom. Da nije žalosno bilo bi smiješno ono što radi Davor Butković i njegova ekipa iz Jutarnjeg lista proglašavajući biskupa Košića, Bogovića i Pozaića i druge, vođama krajnje desnice. Biskup Košić je bio na prvoj crti obrane u Domovinskom ratu pa ga možda i zbog toga pokušavaju imenovati vođom radikalne desnice. Bivši rektor i bivši ministar vanjskih poslova u Ratnoj vladi prof. dr. Zvonimir Šeparović, poznati viktomolog i humanist, za njih je također dio krajnje desnice. Tu je i akademik Josip Pečarić, čuveni matematičar, najcitatiraniji hrvatski znanstvenik. Možda će Pečarića optužiti jer često ide u Pakistan, gdje proizvodi matematičare i

doktore znanosti, da ide tamo po upute od Al Quaide kako organizirati terorističke akcije. Za njih je krajnji desničar i čuveni humanist Slobodan Lang koji je za vrijeme rata bio svuda tamo gdje je najteže kako bi pomogao ne samo Hrvatima nego i Bošnjacima i svima kojima je trebala pomoć. Slobodan Lang bi trebao dobiti Nobelovu nagradu za mir za ono što je radio i radi jer je on čovjek dobra i ljubavi ali zato što se bori za istinu i što je posjećivao i dočekao Darija Kordića on je automatski svrstan u krajnju desnicu. I mene su svrstali u krajnju desnicu iako sam bio potpredsjednik Ratne vlade i zajedno sa Vladom čvrsto sam se borio i izborio da na zločine ne odgovorimo istom mjerom. U krajnju desnicu svrstavaju i Miroslava Tuđmana. Bez ikakvih argumenata i suprotno svemu onome što je Miroslav Tuđman radio i uradio, a uradio je vrlo mnogo za pobjedu istine i demokracije i slobodu hrvatskog naroda, više nego svi njegovi kritičari zajedno.

Davor Butković prava je sramota hrvatskog novinarstva ali sramota i svih nas koji na neki način bez velikog otpora trpimo da nam takav čovjek koji laže, vara i izmišlja podvaljuje i lažno optužuje drži moralne lekcije. Ipak postepeno sve dolazi na svoje mjesto. Istina pobjeđuje a lažovi, varalice i krivotvoritelji i protivnici hrvatskog naroda i hrvatske države polako gube pozicije, svjesni su da će uskoro doći do promjene vlasti i zato su nervozni. Uvjeren sam da će vrlo brzo biti postavljeno pitanje odgovornosti za ono što godinama rade a što je suprotno hrvatskim nacionalnim interesima ali suprotno demokraciji i pravdi

Zdravko Tomac / Hrvatski tjednik

http://www.hrsvijet.net/index.php?option=com_content&view=article&id=32984:zdravko-tomac-novinarska-sramota&catid=76:gost-kolumne&Itemid=350

AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS

Akademik Josip Pečarić rođen je 2. rujna 1948. godine u Kotoru. Tamo je završio osnovnoškolsko i srednjoškolsko obrazovanje, a 1972. diplomirao na Elektrotehničkom fakultetu u Beogradu s radom iz područja nuklearne fizike. Na istom fakultetu je i magistrirao 1975. godine, a 1982. obranio doktorsku disertaciju iz područja matematike s naslovom Jensenove i srodne nejednakosti.

Nakon završenog studija radio je u Geomagnetskom institutu u Grocki te od 1977. kao asistent fizike na Građevinskom fakultetu u Beogradu. Godine 1987. se s obitelji preselio u Zagreb te zaposlio na Tekstilno-tehnološkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu kao izvanredni profesor matematike. Od 1990. radi kao redoviti profesor na istom fakultetu, od 1996. kao redoviti profesor u trajnom zvanju. Umirovljen je 2018. Danas je istraživač Matematičkog instituta Sveučilišta RUDN u Moskvi (Rusija).

Od 2000. godine je redoviti član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, od 2016. izvanski je član Dukljanske akademije nauka i umjetnosti

Za doprinos u znanosti je 1996. godine dobio Državnu nagradu za znanost (prirodne znanosti), te je 1999. odlikovan ordenom Reda Danice hrvatske s likom Rudera Boškovića.

Akademik Josip Pečarić je jedan od vodećih svjetskih stručnjaka u području matematičkih nejednakosti. Jedan je od najproduktivnijih svjetskih matematičara s više od 1250 objavljenih ili prihvaćenih za tisk radova u matematičkim časopisima, Također je i najcitiraniji hrvatski matematičar, a ima preko 220 suradnika iz zemlje i svijeta (na svjetskim bazama ima: Google Scholar: citata: 11287, H-index: 39; MathSciNet: publikacija: 1278, citata: 5713, H-index: 24; Scopus: publikacija: 755, citata: 5620, H-index: 32; WoS: publikacija: 752, citata: 5285, H-index: 29).

Osim velikog broja članaka u međunarodnim matematičkim časopisima, autor je ili koautor 40 monografija. O jednoj monografiji je u poznatom časopisu Amer. Math. Monthly, July-August 1991, poznati matematičar D. Pedoe objavio cijeli članak, a izdavačka kuća Element pokrenula je seriju „Monographs in inequalities“ u kojoj je do sada tiskano 19 monografija.

Osnivač je seminara Matematičke nejednakosti i primjene na Matematičkom odjelu Prirodoslovno-matematičkog fakulteta, Sveučilišta u Zagrebu, i s tog je seminara do sada izašlo preko četrdeset doktora matematičkih znanosti. Danas ovaj seminar također ima i svoj dio na Sveučilištu u Splitu. Niz godina gostovao je na Abdus Salam school of mathematical sciences in Lahore pa i u Pakistanu ima niz svojih učenika koji rade po tamošnjim sveučilištima. Akademik Pečarić ima preko 230 suradnika iz cijeloga svijeta.

Godine 1998. pokrenuo je međunarodni znanstveni časopis „Mathematical Inequalities and Applications“ (izdavač Element, Zagreb), koji je već nakon dvije godine izlaženja uvršten na Scientific Citation Index Expanded (SCIE). Taj časopis je postao prvi hrvatski časopis na SCIE listi i danas je Q1 časopis. Kasnije je pokrenuo još dva časopisa – „Journal of Mathematical Inequalities“

(danas je također Q1 časopis) i „Operators and Matrices“ – koji su i na CC listi i na SCIE listi. Na listi najboljih hrvatskih znanstvenih časopisa (prema bazi Scopus) sva tri časopisa su visoke plasirani (ova dva Q1 su prvi i treći).

Osim toga, osnivač je još jednog međunarodnog časopisa i član uredništava ili recenzent brojnih međunarodnih časopisa. Kao pozvani ili plenarni predavač akademik Josip Pečarić je održao mnoga predavanja na međunarodnim konferencijama, a povodom njegovog 60-og rođendana je 2008. godine u Trogiru održana međunarodna konferencija „Mathematical Inequalities and Applications 2008“. Tu konferenciju su slijedile:

- 1) Mathematical Inequalities and Applications 2010, Lahore, Pakistan, March 7-13, 2010., Pakistan
- 2) Mathematical inequalities and nonlinear functional analysis with applications, July 25-29, 2012, Jinju, South Korea.
- 3) U lipnju 2014. godine (22.-26. lipnja) u Trogiru se pod pokroviteljstvom Razreda za matematičke, fizičke i kemijske znanosti HAZU održala konferencija pod nazivom „Mathematical Inequalities and Applications 2014 – One thousand papers conference“ u čast akademika Josipa Pečarića povodom objavljivanja više od 1000 znanstvenih matematičkih radova,
- 4) Slijedeće godine je održana konferencija Mathematical Inequalities and Applications 2015, 11-15 November, Mostar, BiH
- 5) Tri godine kasnije je u Zagrebu održana međunarodna konferencija MIA 2018 povodom njegovog 70-og rođendana..

Zbog njegovih zasluga u matematici, akademiku Pečariću je posvećen jedan broj časopisa „Banach Journal of Mathematical Analysis“, Vol. 2, No.2 (2008). Riječ je o međunarodnom znanstvenom časopisu koji je na SCIE i CC listi, a u tom posebnom

broju članke su objavili i posvetili ih akademiku Pečariću mnogobrojni svjetski matematičari. Intervju koji je tamo objavljen (str. 163-170) objavljen je i na kineskom u časopisu Mathematics 3 (2012), 245-249. Nekim Pečarićevim istraživanjima (inače citiranih i u časopisu "Nature", a s P.T. Landsbergom objavio je članak u časopisu Phys. Rev., A35 (1987), 4397–4403.) posvećen je i članak "Accentuate the negative", Math. Bohem. 134 (2009), no. 4, 427-446. kojeg je napisao Peter Bullen, profesor emeritus sa Sveučilišta u Vancouveru.

Akademik Pečarić poznat je i po svom publicističkom radu. Objavio je više od 80 publicističkih knjiga.

6./1/2021.